

PHÁP Y TÂN MINH

Hương Ly dịch

Người gác đêm

tiểu thuyết trinh thám

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CO NGUYET BOOKS

Lời tựa

Seri tiểu thuyết “Pháp y Tàn Minh” đã xuất bản được năm cuốn rồi, tôi cảm thấy đã đến lúc bắt đầu viết một seri mới. Đây chính là lý do ra đời seri “*Người gác đêm*”. là khởi đầu cho sự đột phá trong sự nghiệp sáng tác của tôi

Nói thực, câu chuyện này, tôi và các bạn trong công ty Văn hoá Truyền thông Nguyên Khí Xã cùng lên kế hoạch rất lâu rồi, chính là muốn cho mọi người được thưởng thức một câu chuyện phức tạp nhưng lại rõ ràng, hư cấu nhưng hợp lý và vô cùng hấp dẫn. Đến tận buổi tối hai hôm trước, đại cương của “*Người gác đêm*” mới thực sự hoàn thành, bộ não chuyển động liên tục không ngừng nghỉ mấy ngày đêm này của tôi mới được thả lỏng nghỉ ngơi.

Tôi rất thích câu chuyện này, có ba lý do:

Một là, câu chuyện này có mấy tuyến đường chính, mỗi tuyến đường chính đều có những sự giao thoa ở các mức độ khác nhau. Bởi vì đây là một câu chuyện vô cùng phức tạp, là một câu chuyện vô cùng hấp dẫn, cũng là một câu chuyện vô cùng hại não. Câu chuyện bắt đầu kể từ khi nước Trung Quốc mới được thành lập cho đến nay, sóng dâng ào ạt; câu chuyện được kết hợp từ những chi tiết nhỏ, tinh tế khéo léo. Đương nhiên, kết cấu câu chuyện phức tạp, rõ ràng là một thử thách rất lớn đối với một tác giả chuyên nghiệp. Nhưng, vì muốn đem lại cho mọi người một bữa tiệc đọc sách thịnh soạn, tôi bằng lòng đón nhận thử thách này.

Hai là, tại sao tôi lại muốn làm cảnh sát? Rất nhiều bạn có thể cũng giống như tôi, trong lòng tràn ngập cảm giác chính nghĩa. Tôi cảm thấy cảm giác chính nghĩa vô cùng quan trọng, nó là một nhân tố quan trọng của sự phát triển trên quỹ đạo thông thường trong xã hội. Những độc giả đã đọc sách của tôi đều nói, bắt luận hung thủ có hung ác đến đâu, seri “Pháp y Tàn Minh” đều luôn làm rạng rỡ cảm giác chính nghĩa, có cái nhìn thù địch đối với những kẻ tội phạm và cả sự thương xót đối với những người vô tội đáng thương. Không chỉ như vậy, tám chữ mà tôi vẫn luôn muốn nói với mọi người chính là “lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt”. “*Người gác đêm*” chính là kể về một nhóm người như vậy. Họ dùng cảm giác chính nghĩa trong lòng mình, hoàn thành sứ mệnh lịch sử của chính mình. Cũng

có nghĩa là, “*Người gác đêm*” tiếp nối mục đích tinh thần của seri “Pháp y Tàn Minh”, nhằm hướng chính nghĩa mà tiến đến chính nghĩa!

- Ba là, tinh hoa của bộ truyện này chính là “tinh thần pháp trị”. Bốn chữ này nói ra thì dễ, làm được đến độ hoàn mỹ thì rất khó. May mắn thay, chúng ta hiện đang đề xướng thực hiện rộng rãi “y pháp trị quốc”, đây là nhân tố tất yếu để xây dựng đất nước hùng mạnh, duy trì sự ổn định. Và trong thời đại hùng hực khí thế thực hiện rộng rãi tư tưởng “y pháp trị quốc” này, sự ra đời của bộ seri mới này càng có ý nghĩa hơn. Từ khi đất nước Trung Quốc mới được thành lập cho đến nay, tiến trình pháp trị của nước tôi đã từng bước được đẩy mạnh, trên con đường này, các vị tiền bối hăng hái chăm lo việc nước, không ngừng tìm tòi, mới có được đại cục ổn định ôn hòa như hiện nay. Chủ nghĩa anh hùng cá nhân thái quá, có thể sẽ mang lại cho chúng ta sự vui mừng hân hoan trên phương diện tinh thần, nhưng thứ thực sự có thể đem lại sự bình yên ổn định cho nhân dân, bắt buộc là pháp trị. Những nhân vật chính trong phim. ảnh như “Dexter”, “Dạ xoa” không thể nào là mục tiêu để chúng ta ngợi ca, tuân thủ pháp luật một cách nghiêm túc. thực thi pháp luật một cách nghiêm túc, mới là tấm gương mẫu mực.

“*Người gác đêm*” kể về một câu chuyện kéo dài mấy chục năm. Điều tôi muốn dùng câu chuyện này để bày tỏ nhất chính là: ý thức pháp trị. Trong cuốn sách, tổ chức *Người gác đêm* thần bí, đã phải trả một cái giá quá đắt trên con đường pháp trị, trong thực tế, tôi hy vọng ý thức pháp trị có thể ăn sâu gốc rễ vào lòng mỗi người, đặc biệt là trong lòng những người thực thi pháp luật. Như vậy, mỗi người sẽ đều cảm thấy an toàn, xã hội mới ổn định giàu mạnh.

“*Người gác đêm*” là thành quả tâm huyết của tôi và các bạn trong công ty Văn hoá Truyền thông Nguyên Khí Xã, tôi hy vọng các bạn độc giả của tôi sẽ yêu thích nó. Tổ chức *Người gác đêm* mặc dù tồn tại một cách thần bí, nhưng nó cũng là một lá cờ, một sự ngưỡng vọng hướng tới. Nhóm người đó, có khả năng tồn tại hết sức bình thường ngay bên cạnh chúng ta, bảo vệ cho sự an toàn của chúng ta, canh giữ những đêm bình an cho biết bao gia đình. Tôi hy vọng, các bạn độc giả của tôi sẽ cầu nguyện cho họ.

Tàn Minh

Ngày 1 tháng 1 năm 2016

Chương Mở Đầu

Buổi chiều ngày 11 tháng 7 năm 2016. Khu chung cư dành cho giảng viên trường Đại học Sư phạm Nam An.

Triệu Kiện sau khi đấu một trận bóng đá với sinh viên của anh, mới trở về nhà, người đầm đìa mồ hôi. Vừa bước vào phòng, anh rón rén chui vào nhà vệ sinh, ném bộ quần áo bóng đá dính đầy bụi đất và mồ hôi vào máy giặt, rửa mặt mũi xong xuôi, mới bước vào phòng ngủ.

Vợ anh là Lý Hiểu Hồng, cùng là giảng viên của Học viện Thể dục thể thao, nhưng lại chẳng buồn quan tâm đến niềm say mê bóng đá của anh. Điều này thực ra cũng rất bình thường, kiểu giáo viên chỉ biết dạy sinh viên chạy nhảy, sao có thể hiểu được mê lực của bóng đá cơ chứ? Nhưng nói một câu thật lòng, chính bản thân anh cũng không bì kịp tố chất sức khỏe của vợ, dù sao thì, những cuộc chạy đường dài từ 3000 mét trở lên, mình tuyệt đối không thể nào là đối thủ của vợ được.

Dạo này vợ đang được nghỉ phép năm, cô đang ngồi bên giường, dạy cậu con trai nhận biết mặt chữ. Con trai có vẻ như thừa hưởng toàn bộ đặc điểm của hai người bọn họ, mới 2 tuổi mà đã có thể chạy nhảy nô đùa nghịch ngợm suốt cả buổi sáng mà không hề bị ngã lần nào, tốc độ chạy của nó cũng nhanh hơn các bạn đồng trang lứa rất nhiều. Ngay cả những giáo viên khác trong học viện cũng đều khen con trai sau này chắc chắn là hạt giống giành được giải quán quân thế giới. Nhưng, nói đến học văn hóa, cậu con trai có vẻ như không mấy hào hứng, một bức tranh chỉ có mười mấy chữ, bao lâu mà con trai vẫn chưa nhận biết hết.

Triệu Kiện ngồi xuống giường, khẽ thơm nhẹ vào má vợ.

“Anh lại đá bóng rồi phải không?” Lý Hiểu Hồng tươi cười đầy Triệu Kiện ra, “Anh tắm xong rồi hãy vào đây!”

“Em là cảnh sát à? Sao mà cái gì cũng biết thế?” Triệu Kiện làu bàu. “Cả người anh đầm đìa mồ hôi, cộng thêm mùi cỏ và bùn, không phải là đem từ sân bóng về, còn có thể đem từ nơi nào về được nữa

chứ?” Lý Hiểu Hồng trách móc chồng, nhưng mắt lại không hề rời khỏi cậu con trai, cô khẽ vuốt ve khuôn mặt con trai.

“Bóng đá.” Con trai chỉ vào bức tranh có hình bóng đá, nói.

“Con ngoan, cuối cùng con cũng đã nhận ra hai chữ này rồi đấy!” Lý Hiểu Hồng hớn hờ nói, nhưng lại nhìn thấy con trai vừa chỉ vào bức tranh hình bóng đá xong lại chỉ vào hai chữ “bóng rổ” ở khung hình khác.

“Ha ha! Nhận ra hình ảnh là được rồi! Nào, con trai, thơm cái nào!” Triệu Kiện chu môi lên, định thơm vào má đỏ hồng của cậu con trai.

“Xùy xùy, anh đi đi, Bảo Bảo chê anh bẩn đấy!” Lý Hiểu Hồng giơ tay ra giữ lấy cằm Triệu Kiện, còn anh lại nghĩ mọi cách nhằm tránh được bàn tay cô để thơm con trai nhưng mãi chẳng đạt được mục đích. Cuối cùng, anh đành phải ủ dột quay vào nhà vệ sinh, cậu con trai nhìn theo cười ngặt nghẽo.

“Tối nay ăn gì thế?” Triệu Kiện từ trong nhà vệ sinh hét với ra. Lý Hiểu Hồng khẽ đặt con trai vào trong nôi, thu dọn sữa bột và đồ chơi ở tủ đầu giường, nói: “Hôm qua anh mua thứ gì thì hôm nay ăn món đó thôi.”

“Tiền em đưa đi chợ, đúng là không đủ tiền để mua thịt mà, anh muốn ăn thịt!” Triệu Kiện nói.

“Ăn thịt.” Cậu con trai đang bị bắt nói, phụ họa theo.

Lý Hiểu Hồng bật cười, nói: “Vậy thì anh cần phải dạy học cho tốt, đưa thêm tiền dạy về đây, đừng có ngày nào cũng thành lập cái gì mà đội bóng đá, đá thắng cũng chẳng thu được tiền.”

“Trời nóng thật đấy.” Triệu Kiện vắt chiếc khăn mặt lên vai, cố ý nói sang chuyện khác, “Em đừng có mất công dốc sức dạy con thứ gọi là giáo dục sớm đi, con trai năm sau mới đi học mẫu giáo mà, chỉ cần dựa vào trình độ giảng dạy của các cô giáo trường mầm non trực thuộc trường đại học của chúng ta, tuyệt đối có thể dạy con trai chúng ta thật tốt.”

“Dù thế thì chúng ta cũng phải học trước chứ.”

“Con chim ngốc bay trước à?”

“Anh mới là con chim ngốc đấy!”

“Con chim ngốc, bố là con chim ngốc!” Cậu con trai giơ hai tay lên rung lắc, chiếc chuông nhỏ nơi cổ tay cậu lấp lánh khiến cho vợ

chồng Triệu Kiện cười nghiêng ngả. Cả nhà vừa đùa bỡn vừa ăn xong bữa cơm đơn giản. Hai vợ chồng cùng nhau rửa bát ở bồn rửa trong bếp. Một mình cậu con trai ngồi trên giường trong phòng ngủ nghịch ngợm khẩu súng đồ chơi mà nó yêu thích.

Con trai học theo bộ dạng của những nhân vật trong tivi, cầm súng ngẩn ngăm vào khắp nơi trong nhà “Pằng, pằng, pằng. Cậu bé lắm bầm một mình.

Nòng súng của cậu chỉ vào tivi, chỉ vào tủ quần áo chỉ vào đèn trên trần nhà. Khi nòng súng lại một lần nữa nhí thẳng vào rèm cửa sổ, cậu bé chột rùng mình một cái. Cậu phát hiện ra ở giữa khe hở của rèm cửa hình như có thứ gì đó đang nhấp nháy. Rèm cửa chưa kéo kín, ở giữa hai cánh rèm cửa lộ ra một khe hở khoảng 10 cen-ti-mét, ánh sáng đèn trong phòng khi chiếu tới khe hẹp đó, nhìn thấy một thứ gì đó sáng nhấp nháy. Con trai nhìn kĩ lại, đó rõ ràng là một con mắt, đang chăm chú nhìn vào cậu bé. Phía dưới con mắt đó, như thể còn có một cái miệng nhe ra một nửa, như thể đang nở một nụ cười hiểm ác về phía cậu bé.

“Oa!” Con trai sợ hãi gào khóc.

Gần như chỉ một phần mười giây sau khi cậu con trai bật lên tiếng khóc, Lý Tiểu Hồng ném bát xuống, lao nhanh vào phòng ngủ như thể tia chớp.

Cậu con trai đang ôm khẩu súng, ngồi trên giường, hoàn toàn không bị xây xát gì, ngẩng mặt lên khóc lớn.

“Sao thế, con trai ngoan của mẹ?” Lý Tiểu Hồng ôm lấy con trai, khẽ vỗ vào lưng cậu bé, “Không sao đâu, không sao đâu, có mẹ ở đây rồi.”

“Kẻ xấu! Kẻ xấu!” Con trai chỉ ra phía rèm cửa sổ.

Triệu Kiện cũng bước vào trong phòng ngủ, giơ tay kéo rèm cửa sổ. Bên ngoài trời đã tối, khi rèm cửa sổ được kéo ra, ánh sáng ở trong phòng rọi chiếu ra ngoài, không thấy ai cả.

“Con yêu nhìn này, không có gì cả mà, có phải như vậy không?” Lý Tiểu Hồng chỉ ra bên ngoài cửa sổ.

Triệu Kiện mở cửa sổ kính, lấy ngón tay gõ vào cửa sổ chống trộm áp sát vào cửa sổ nói. “Con trai, nhìn này, cửa sổ chống trộm, kẻ xấu không vào được đây đâu”.

Nói xong, anh giơ đầu chạm vào khoảng cách giữa các song ở cửa sổ chống trộm, thể hiện rằng không có ai có thể chui được vào trong, rồi quay đầu lại làm gương mặt ngáo ộp.

Cậu con trai đang khóc liền bật cười.

“Anh nói xem, con trai mình hôm nay làm sao vậy nhỉ?” Sau khi vỗ về cho cậu con trai ngủ ở trên chiếc giường nhỏ, Lý Tiểu Hồng ngồi xuống bên giường, vừa bôi kem dưỡng da tay, vừa nói về lo lắng.

Triệu Kiện đang cầm di động chơi game, nói: “Chẳng phải là trẻ con giật mình chút thôi sao, em đừng quan trọng hóa vấn đề, đã làm vỡ một cái bát rồi đấy, ngày mai đưa thêm cho anh mười tệ mua bát.”

“Anh chỉ có biết tiền với tiền thôi.” Lý Tiểu Hồng bật cười mắng mỏ. Nói xong, cô đứng dậy đi đến cửa phòng khách, kiểm tra khoá cửa rồi lại ngồi xuống giường.

“Ngủ thôi!” Triệu Kiện nằm duỗi tay chân thoải mái trên giường, “Ngày mai còn có một trận đấu nữa.”

“Cả ngày cứ như trẻ con vậy, ngoài đá bóng thì lại chơi game.” Lý Tiểu Hồng thò đầu ra nhìn vào chiếc giường nhỏ của cậu con trai ở bên cạnh giường lớn, rồi tắt đèn.

Dần dần, ngôi nhà trở nên yên tĩnh, vang lên những tiếng ngáy đều đều khe khẽ.

Lúc này đây, trong khu nhà đã chìm vào khung cảnh tĩnh mịch, cũng không còn ánh đèn nữa, không còn dấu vết con người.

Khoá bên trong cánh cổng chính ở tầng 1 của nhà Triệu Kiện liên kêu cạch một tiếng. Một sợi thép mảnh từ từ nhét vào trong ống khoá cửa chính của nhà Triệu Kiện, cứ thế lần dò mấy lần. Đột nhiên, sợi thép dừng lại, ống khoá trái cửa liền bật mở.

Tiếp đến là một tiếng “tách” đanh gọn, mắt mèo bằng kính ở trên cánh cửa cũng bị vỡ, một bàn tay người máy từ vị trí mắt mèo thò vào bên trong. Sau khi vào trong, bàn tay người máy lại tiếp tục hướng xuống dưới, nắm vào tay nắm ở cửa chính. Bàn tay người máy lại dùng sức thêm, vặn nắm cửa hướng xuống dưới, “tách” một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

Bóng đen ở phía bên ngoài chợt ngừng động tác lại, yên lặng chờ đợi.

Ở phòng khách, vẫn nghe thấy hơi thở đều đều trong phòng ngủ không hề ngắt quãng. Bóng đen khẽ khàng lấy tay người máy ra khỏi lỗ mắt mèo, gấp lại, cho vào trong túi áo.

Bóng đen rút từ trong túi áo ra một đôi găng tay, chạm rãi đeo vào, rồi lại lấy ra một ống tiêm không có mũi kim bỏ nắp ra. Hắn nhón chân đi vào trong phòng ngủ, từ từ lại gần chiếc giường nhỏ. Chắt lỏng ở trong ống tiêm nhỏ từng giọt xuống đất.

Lý Tiểu Hồng nằm mơ thấy một con ác quỷ có đôi cánh rất lớn bay vào trong nhà cô, xé vụn con trai cô ra, rồi cho vào miệng từ từ nhai. Một tiếng cọt két.

Chỉ là một tiếng cọt két rất khẽ, rất nhẹ đã khiến Lý Tiểu Hồng choàng tỉnh từ cơn ác mộng. “Kẻ xấu! Kẻ xấu!” Âm thanh lúc trước của cậu con trai vẫn còn đang vang vọng bên tai, Lý Tiểu Hồng nhất thời không nhận thức ra được đó là thực tế hay là trong giấc mộng. Lý Tiểu Hồng vẫn chưa định thần lại được nhưng lập tức mở mắt, nhìn thấy trần nhà ở trong bóng đêm, thở hắt ra một cái. Lồng ngực vốn như thể bị một tảng đá lớn đè vào lúc này chợt nhẹ hẳn, khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhồm người dậy, nhìn sang chiếc giường nhỏ ở bên cạnh.

- Đây là một chiếc giường có giá, ở giữa có một chiếc giường nhỏ.

Khi con trai còn nhỏ, có thể coi nó thành chiếc nôi đựng đưa. Sau khi lớn lên, cũng có thể cố định chiếc nôi đó, trở thành một chiếc giường nhỏ. Cậu con trai thích ngủ trên chiếc giường đựng đưa, cho nên đến tận bây giờ, họ cũng vẫn chưa cố định chiếc nôi này lại.

Đúng lúc này, chiếc nôi đang khẽ lay động. - Lý Tiểu Hồng ngồi hẳn dậy, nhìn vào trong chiếc nôi. Giữa màn đêm, cô nhìn không được rõ, nhưng dường như cảm nhận thấy chiếc chăn ở trên giường đã bị lật lên. Cô giật mình, vội thò tay ra sờ.

Trên chiếc chăn ấm áp nhưng lại không sờ thấy được cậu con trai bằng xương bằng thịt.

“A!” Lý Tiểu Hồng kêu một tiếng xé gan xé phổi bật hẳn dậy, đi chân trần lao từ phòng ngủ ra bên ngoài.

Triệu Kiện cũng chợt bừng tỉnh vì tiếng kêu thất thanh của Lý Tiểu Hồng, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. Anh cũng nhìn vào chiếc nôi, liền nổi hết da gà, vội vàng lao ra ngoài theo vợ.

Hai vợ chồng người trước người sau vừa chạy vừa kêu thét, khi vừa chạy ra khỏi cổng lớn của tiểu khu, vừa nhìn thấy ở phía trước có một bóng đen đang vác một thứ như hình người bước đi. Bóng đen rõ ràng nghe thấy động tĩnh phía sau, hấn từ tốn quay đầu nhìn, để thứ giống như hình người siết chặt vào lưng, bắt đầu chạy điên cuồng, ở điểm cuối cùng con đường liền chui vào trong một ngõ nhỏ.

Hai vợ chồng Lý Tiểu Hồng và Triệu Kiện từ nhỏ đến lớn đều sở trường về thể dục, đồng thời còn làm nghề về ngành thể dục bám theo sát nút, cũng lao vào trong ngõ nhỏ.

Mặc dù bóng đen còn phải mang vác, nhưng dường như không hề ảnh hưởng đến tốc độ của hắn, thật không ngờ đôi vợ chồng kiện tướng thể thao này cũng không tiếp cận được hắn gần hơn 1 centi-mét trong cự ly chạy tới gần 1 ki-lô-mét này.

Nhìn thấy sắp đến cuối ngõ nhỏ, bóng đen tay trái giữ chặt phía sau, nhảy bật lên một cái, chân trái đã giẫm lên được bức tường, tay phải thuận đà móc vào tường, chỉ cần khẽ bật người, giống như đã khẽ khàng nhảy ra được bức tường lan can vây quanh cao hơn đầu người. Trong khoảnh khắc lao qua bức tường vây đó, đèn đường trên bức tường vây chiếu sáng được phía lưng của bóng đen, hình người trên lưng hắn theo thói quen giơ lên một bàn tay nhỏ nhắn, chiếc vòng lắc tay nơi cổ tay bị đèn đường chiếu vào sáng chói, vô cùng nhức mắt.

Đó không phải con trai thì là ai được chứ!

Bóng đen biến mất khỏi tầm nhìn, cộng với ánh sáng nhấp nháy của chiếc vòng lắc khiến cho Lý Tiểu Hồng triệt để mất đi cột chống đỡ tinh thần, cô chợt ngã nhào về phía trước lộn mấy vòng, nằm im dưới đất.

Triệu Kiện lao lên bức tường vây, nhìn xung quanh, ở điểm tận cùng của những hẻm nhỏ đan xen, đâu còn thấy bóng đen đó nữa.

Quay trở về bên cạnh vợ, Lý Tiểu Hồng đang co ro người ở góc tường khóc thút thít, nhìn thấy xem ra cô ấy ngoài những vết máu ở tay chân, những phần khác trên cơ thể cô đều không bị thương nghiêm trọng. Những người hàng xóm lúc này cũng đều nghe tiếng vội chạy tới.

“Có chuyện gì vậy?” Viện trưởng Học viện Thể dục thể thao nói.

“Có người, có người ăn trộm mất con trai của tôi!” Triệu Kiện cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đã không đứng vững nữa, dựa người vào tường rồi dần dần trượt xuống ngồi xuống cạnh vợ.

“Trông như thế nào? Có đặc trưng gì không?” Đáp án này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của viện trưởng, ông trước nay vốn vẫn bình tĩnh, lúc này cũng trở nên hoảng hốt.

“Không phải là người bình thường!” Lý Tiểu Hồng khóc nói. “Chúng tôi vốn không tiếp cận được hắn, không nhìn rõ được bộ dạng của hắn như thế nào.”

“Mau lên, mấy người các anh hãy đi xe máy tìm xung quanh, thấy kẻ nào ôm một đứa bé thì chắc chắn phải chặn lại.” Viện trưởng chỉ vào mấy thầy giáo trẻ, nói: “Nhanh lên ngay bây giờ! Nhanh lên!”

“Tôi đi báo cảnh sát!” Một cô giáo nói.

“Không phải là nói mất tích 24 giờ đồng hồ mới có thể báo cảnh sát sao?” Một cô giáo nói.

“Đó là lời đồn!” Cô giáo nói. “Trẻ con đi lạc, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cảnh sát! Huống hồ đây không phải là đi lạc! Đây là cướp trẻ em mà! Trời ơi! Vẫn nghe thấy trong bản tin nào cũng nói đến việc cướp trẻ em! Đã dạy xấu người ta rồi!”

“Đừng nhiều lời nữa, mau báo cảnh sát đi!” Giọng nói của viện trưởng run rẩy.

Năm phút sau, ở trên đường lớn ngõ vây quanh xung quanh Học viện Thể dục thể thao đã có tới mười mấy chiếc xe cảnh sát đang nhấp nháy đèn, nhìn thấy ai cũng đều dò hỏi phỏng vấn. Còn có một chiếc xe lặng lẽ dừng trước cửa nhà Lý Tiểu Hồng, mấy người cảnh sát mặc trang phục khám xét hiện trường, dùng đèn kiểm tra dấu chân soi từng bước vào trong phòng ngủ.

“Giày số 41, hoàn toàn mới.” Một nhân viên kiểm tra dấu vết nhìn vào vết chân nói, “Hơn nữa là loại đế có hoa văn thường thấy ở trên thị trường, những dấu chân này gần như không có giá trị giám định nào cả.”

“Khung cửa và quanh giường đều đã tìm một lượt rồi. Một nhân viên kiểm tra vết tích nói. “Kẻ gây án đeo găng tay, không để lại bất cứ dấu vân tay nào.”

“Vụ án này rõ ràng đã chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ.” Trưởng đội cảnh sát hình sự dựa vào hành lang, nói: “Lên kế hoạch tỉ mỉ, có ý thức phản

trình sát rất lớn, rõ ràng là tội phạm sùng sỏ. Không biết chúng ta thông qua điều tra loại trừ những trường hợp có tiền án tiền sự tương tự có thể phát hiện được gì không?”

“Ở hiện trường không hề có chứng cứ có thể điều tra ra được nghi phạm.” Đội trưởng đội kỹ thuật tháo găng tay ra, châm một điếu thuốc, nói :”Hy vọng duy nhất chính là ngay bản thân đứa bé.”

“Ảnh của đứa bé đã được đem đi in rồi, đồn công an đã xin chi cục đưa ra một trăm nghìn tệ làm tiền thưởng thu thập manh mối.” Đội trưởng đội cảnh sát hình sự nói, “Hơn nữa ở gần đây có hai đồn cảnh sát, một đội cảnh sát đặc nhiệm và một đội cảnh sát hình sự phụ trách khu vực, về cơ bản đều đã dồn hết nhân lực rồi, chỉ cần đứa bé này lộ diện, là chắc chắn có thể tìm được.” Nói xong, anh bước vào trong phòng, nhìn thấy cả phòng đầy đồ chơi, khế thở dài.

“Hắn không phải là người bình thường! Tuyệt đối không phải là người bình thường!” Lý Tiểu Hồng ở đồn cảnh sát gào khóc, “Kỉ lục chạy một nghìn mét của thế vận hội toàn tỉnh là do tôi nắm giữ, hơn nữa hắn ôm con của tôi mà còn chạy nhanh hơn tôi, lại còn có thể nhẹ nhàng bật qua được bức tường cao hai mét! Hắn không phải là người bình thường! Tôi tin rằng chắc chắn các anh có thể tìm thấy được hắn!”

“Manh mối mà cô nói rất quan trọng.” Đồn trưởng rót ra hai cốc trà, khế đặt xuống trước mặt đôi vợ chồng trẻ, muốn vỗ về đôi vợ chồng này, nói: “Chúng tôi sẽ báo cáo manh mối này với bên cảnh sát hình sự, sẽ tiến hành điều tra loại trừ trong số những người có sỏ trường về thể dục thể thao. Chúng tôi sẽ dốc hết sức để phá án.”

“Hiện trường thì sao?” Triệu Kiện nói, “Các anh đã tìm thấy chứng cứ chưa?”

Đồn trưởng lắc đầu.

“Các anh cũng thật là vô dụng quá! Hắn vào nhà tôi, cướp đi con của tôi, sao lại không để lại chứng cứ gì chứ? Anh nói xem, sao lại không để lại chứng cứ gì chứ?” Triệu Kiện vùng nắm đấm lên nói. Đồn trưởng ấn vai anh ra hiệu cho anh ngồi xuống nói: “Đừng kích động. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của hai vị, nhưng chứng cứ có thể tìm thấy được thì được tính là có, không tìm thấy được thì chính là không có. Không phải giống như anh nói, chắc chắn là có chứng cứ và chắc chắn phát hiện ra được. Công việc

quan trọng nhất hiện giờ của chúng tôi vẫn là phải tìm thấy đứa bé trước! Chúng tôi đã điều một lượng nguồn lực cảnh sát rất lớn, cũng cả treo thưởng, lên kế hoạch và dốc toàn lực, chúng tôi cũng hy vọng đứa bé có thể trở về bình an.

“Tại sao hấn lại bắt cóc con của tôi? Tại sao chứ?” Lý Tiểu Hồng vui mặt vào hai lòng bàn tay, khóc hu hu.

“Việc bắt cóc trẻ em trong mấy năm trở lại đây thì năm nào cũng xảy ra, chúng tôi cũng dốc hết sức để truy quét, cũng đã phá được rất nhiều băng nhóm, nhưng vẫn có một số người vì tiền mà làm cái việc đáng chém ngàn đao này. Đồn trưởng nghiêng răng nói,

“Hấn chạy điên cuồng như vậy, tại sao con trai lại không cử động? Phải rồi! Con trai không cử động! Không hề giãy giụa! Nó có lẽ phải biết hấn là kẻ xấu!” Lý Tiểu Hồng chột ngắc đầu, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt, “Con trai không phải là... không phải là...”

“Hừ!” Triệu Kiện gầm một tiếng, nhìn thấy nét mặt đầy bi thương của vợ, lại cảm thấy không nổi, ngồi xuống bên cạnh cô và ôm lấy vai cô.

“Làm thế nào, chúng ta phải làm thế nào! Em nhớ nó quá!” Lý Tiểu Hồng dựa vào vai chồng, khóc nghẹn ngào.

Sáng sớm ngày 13 tháng 7 năm 2016. Trong trại tạm giam công an thành phố Nam An, khu vực ngoại ô thành phố Nam An.

Vương Tiểu Minh - Phó đội trưởng chi đội Cai ngục Sở Công an thành phố kiêm trại trưởng trại tạm giam mới nhậm chức đang ngồi xem bộ phim điện ảnh chiếu trên máy vi tính trong phòng làm việc rộng rãi.

Trong cơ quan Sở Công an thành phố, những cán bộ mới ngoài 30 tuổi như Vương Tiểu Minh đây mà đã được cất nhắc lên những vị trí nòng cốt, thật sự không nhiều. Do đó, Vương Tiểu Minh trước đây vô cùng tự phụ.

Vương Tiểu Minh được cất nhắc lên từ bộ phận hành chính, đến đơn vị thực chiến, phát hiện ra đơn vị thực chiến chẳng qua cũng như vậy mà thôi. Mỗi ngày cũng chỉ ngồi làm một số công việc như thu nhận tội phạm, lấy lời khai, quản giáo, có thể nói vốn không hề có hàm lượng kỹ thuật gì cả. Lười biếng cũng được, tích cực cũng xong, bức tường bao quanh trại tạm giam vẫn đứng sừng sững ở đó. và những cảnh sát vũ trang được trang bị súng ống đạn dược vẫn ngày đêm canh giữ, mấy ngọn đèn cao áp vẫn đứng ở đó, mấy

trăm máy camera giám sát cũng liên tục làm việc 24/24, những nghi phạm chờ đợi thẩm vấn cũng đều ngoan ngoãn ngồi trong phòng giam, thậm chí ngay cả đường ống thoát nước cũng đều bị khoá. Tòa nhà có bức tường cao ngất này ngay cả một con chim cũng khó bay thoát, hoàn toàn không phải vì bọn họ có tích cực làm việc hay không mà xảy ra sự thay đổi lớn lao nào.

Khi phòng tổ chức quyết định cất nhắc anh, Đảng uỷ Sở Công an thành phố rõ ràng không yên tâm về anh, tìm anh nói chuyện mấy lần liền. Xin hãy chú ý, là “mấy lần liền”! Làm gì có việc đề bạt một cán bộ cốt cán phải nói chuyện mấy lần chứ? Đúng là lần đầu tiên nghe nói! Những điều lãnh đạo nói chẳng qua cũng chỉ là nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại cần phải tăng cường quản lý, tối ưu hoá tính năng, toàn là những lời nói quan cách, khiến cho anh cứ tưởng rằng bộ phận thực chiến thật sự căng thẳng nghiêm túc như vậy cơ. Thực ra thì đúng là cũng chỉ thể mà thôi.

Khi Đảng uỷ Sở Công an thành phố gặp anh nói chuyện, yêu cầu trong một tháng anh đảm nhận vị trí, bắt buộc ăn uống sinh hoạt trong trại tạm giam, một là để làm quen với các hạng mục công việc trong trại tạm giam, hai là cũng rèn luyện ý chí của anh, để anh phải chịu vất vả khó nhọc một chút. Làm quen với nghiệp vụ thì chẳng có vấn đề gì, vất vả khó nhọc ư, ha ha, bây giờ những người bị giam còn được ăn uống ngon thế, tôi là người đứng đầu còn có thể tệ đi đâu được chứ.

Nghĩ đến đây Vương Tiểu Minh cười khẩy một tiếng. Bây giờ những người canh giữ các khu vực giám sát đều đang nằm ngủ trong phòng điều hòa rồi nhỉ? Tôi kiên trì canh giữ ở đây, cũng coi là đã làm tròn trách nhiệm rồi.

Anh nghĩ.

Bộ phim này cũng khá hay, ban đầu thì chỉ ngó lướt qua, dần dần, thật không ngờ lại rất cuốn hút.

Khi tình tiết trong bộ phim sắp lên đến cao trào, đột nhiên bên ngoài nghe một tiếng rầm rất lớn.

Hệ thống cách âm của văn phòng làm việc trong trại tạm giam khá tốt, có thể nghe thấy tiếng ồn lớn như vậy, có thể nhận ra phía bên ngoài rõ ràng đã xảy ra một sự việc khá nghiêm trọng.

Không sao, tường cao và dày như vậy, những người canh sát vũ trang đang canh giữ, mấy chục khẩu súng, trong thời đại hoà bình cho dù có kẻ gan tày trời, thì cũng Có thể làm được việc gì chứ? Vương Tiểu Minh nghĩ vậy, uể oải vươn vai, kéo rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài rõ ràng đã vô cùng lộn xộn. Sáu ngọn đèn cao áp ở trên đầu tường vây trại tạm giam toàn bộ đều hướng về phía bên ngoài bức tường ở phía đông trại, người canh gác trên bức tường cầm lấy khẩu súng kí hiệu 81, vừa nhắm chuẩn, vừa kêu hét gì đó. Những người canh sát vũ trang trong trại đã bắt đầu chuẩn bị đem súng canh giữ phía bên trong cổng sắt, người canh sát nhân dân phụ trách đường ra cổng cũng lợi súng khỏi bao, kiên trì canh giữ lối đi. “Sự việc có lớn hơn nữa cũng chẳng sao cả.” Vương Tiểu Minh nghĩ.

“Trại trưởng! Xảy ra chuyện rồi!” Đội phó Tần Triệu Quốc lao vào trong phòng. Đồng thời, chiếc máy bộ đàm ở trên bàn cũng vang lên.

“Bộ chỉ huy, bộ chỉ huy, đây là người canh gác, một chiếc xe tải trọng tải lớn màu xanh lam nhạt đã đâm vào. bức tường phía đông của trại, xin ra chỉ thị.”

“Trên xe có bao nhiêu người?” Vương Tiểu Minh hỏi.

“Không rõ, lúc này xung quanh chiếc xe tải không có động tĩnh gì cả.”

“Không có động tĩnh gì? Không có ai xuống xe à?”

“Không có ai!”

“Ra ngoài trại bao vây chiếc xe.” Vương Tiểu Minh nói.

Ở phía canh sát vũ trang ở bên ngoài cửa sổ đều không hề cử động, rõ ràng họ có phần do dự đối với mệnh lệnh này.

“Không được đâu! Trại trưởng, khi không rõ tình hình bên ngoài, trước tiên vẫn cần phải kiên trì canh giữ chứ. Tần Triệu Quốc cũng chỉ mới ngoài 30 tuổi, nhưng cũng đã là cán bộ lâu năm công tác quản lý trại giam rồi.

“Vậy thì tạm thời không manh động.” Vương Tiểu Minh tiếp nhận ý kiến của Tần Triệu Quốc, “Những người canh gác chuẩn bị sẵn sàng vào chiếc xe.”

“Không được đâu! Thưa trại trưởng!” Tân Triệu Quốc lại vội vàng ngăn cản, “Nếu như trên xe tải có thuốc nổ thì phải làm thế nào? Nếu như đây chỉ là một sự cố giao thông thông thường, tài xế là người dân vô tội thì phải làm sao?”

“Tạm thời ngừng bắn tĩa vậy.” Vương Tiểu Minh cảm thấy hơi bức bối, nói vào máy bộ đàm, “Tất cả các đồng chí canh giữ trong khu trại giam chú ý, ở bức tường phía đông cổng chính xảy ra sự cố, tất cả mọi người, tất cả mọi người phải lập tức tập hợp ở cổng chính của trại, mang theo súng để tăng viện.”

“Không được...” Tân Triệu Quốc lần thứ ba ngắt lời Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh trợn trừng mắt: “Anh là trại trưởng hay tôi là trại trưởng?”

Tân Triệu Quốc vẫn còn muốn nói thêm gì đó nhưng kìm lòng, chỉ có thể cầm máy bộ đàm nói: “Các đồng chí canh giữ ở khu vực trại tạm giam trước khi xuất phát xin hãy kiểm tra kỹ hệ thống phòng hộ lối đi, hệ thống cách ly, kiểm tra tất cả các phòng cách ly trong trại tạm giam, bảo đảm tuyệt đối an toàn.”

“Vậy thì phải lằng nhằng đến khi nào chứ?” Vương Tiểu Minh nói vẻ bất mãn.

Một lúc sau, những người canh giữ ở khu vực trại tạm giam đều đi qua tuyến đường nội bộ đến được trong sân trại, ồn ào nhốn nháo. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên mọi người gặp tình huống này, hơn nữa theo như quy trình của việc cấp bách, cũng không cần điều động những người canh giữ khu vực trại giam đến phòng ngự cổng chính.

“Loạn thế này, đúng là một lũ ô hợp.” Vương Tiểu Minh hạ giọng nói.

May mà cảnh sát đặc nhiệm tiếp viện đã kịp thời đến. Vương Tiểu Minh nghe thấy tiếng còi từ xa lại gần. Anh bước lên chòi canh gác, chuẩn bị xem kịch hay. Những chiếc đèn cao áp chiếu sáng rục vào chiếc xe tải, nhưng bởi vì đầu xe dính sát vào bức tường, nên không nhìn thấy được người trong buồng lái và người trong khoang chứa hàng.

Mấy chiếc xe của cảnh sát đặc nhiệm ngay lập tức bao vây quanh chiếc xe tải, những người cảnh sát đặc nhiệm đội mũ giáp mặc áo

chống đạn nhảy từ trên xe xuống, từ từ tiếp cận chiếc xe ô tô tải cỡ lớn. Mấy chục chiếc đèn pin chiếu thẳng vào chiếc xe tải.

“Trên ghế lái không có ai cả.”

“Khoang hàng cũng không có người.” “Khung gầm an toàn.”

“Không có vật chất nguy hiểm.”

Nghe thấy những người cảnh sát đặc nhiệm lần lượt hét lên, Vương Tiểu Minh cười khẩy nói: “Thế mà căng thẳng gì chứ? Các người căng thẳng gì chứ? Đúng là trò cười.”

“Nhưng chiếc xe ô tô tải không có người sao lại có thể lái đến đây để đâm vào tường vây quanh của trại được chứ?” Một người cảnh sát đặc nhiệm nói. .

Người đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm vô cùng nhanh nhạy chỉ vào con dốc khá dài ở phía sau chiếc xe ô tô tải nói: “Chắc là có người đổ xe ở trên đỉnh dốc, không kéo phanh tay, sau đó chiếc xe cứ thế từ từ thuận đà theo con dốc mà tăng tốc, cuối cùng đã đâm vào bức tường vây quanh của trại.”

“Một vụ nhằm lẫn ồn ào” Tần Triệu Quốc lau mồ hôi trên trán, như thể trút được gánh nặng ngàn cân.

“Phòng điều khiển trung tâm, phía trại tạm giam không có vấn đề gì, yêu cầu cảnh sát giao thông đưa xe đến để kéo chiếc xe tải đi, sau đó kiểm tra chủ nhân của chiếc xe tải, và liên hệ với người phụ trách” Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm nói vào máy bộ đàm..

“Đúng vậy đổ xe bừa bãi như thế! Vị trí gần cổng trại tạm giam có thể đổ xe được sao.” Vương Tiểu Minh đứng trên chòi canh gác nói, “Người phụ trách cần phải bị xử lý nghiêm khắc! Thật đúng là không có kỷ cương phép tắc gì cả!”

Khoảng 15 phút sau, chiếc xe ô tô tải cỡ lớn đã được cảnh sát giao thông kéo đi, xung quanh trại tạm giam cũng được cảnh sát đặc nhiệm tiến hành lục soát một lượt, không hề phát hiện ra điều gì khả nghi, thế nên đội cảnh sát đặc nhiệm cũng thu quân.

“Tất cả các đồng chí canh giữ các khu trại giam ra khỏi trại bằng lối đi có cổng chắn, kiểm tra tình hình bức tường vây xung quanh trại.”

Vương Tiểu Minh lại một lần nữa đưa ra mệnh lệnh.

Những người cảnh sát nhân dân đều mang theo nét mặt kinh ngạc, rồi lại lục đục bắt đầu bước ra khỏi trại theo lối đi. Yêu cầu cảnh sát khu trại tạm giam tự mình tổ chức kiểm tra phòng ngự, cũng lại là

lần đầu tiên. Vị trạm trưởng mới này đúng là thận trọng quá lắm cuống, dám đưa ra phương án mới lạ trước nay chưa từng có.

Tân Triệu Quốc thấy Vương Tiểu Minh không làm theo quy trình mà tự đưa ra quyết định, cảm thấy vô cùng bức bối mà lại không dám nói xen vào, rồi chợt nhìn thấy người cảnh sát của phòng điều khiển trung tâm đang khởi động cổng chắn lối đi nói: “Cậu không canh giữ ở phòng điều khiển trung tâm, đến đây làm gì chứ?”.

“Trạm trưởng Vương nói, cần phải định chức định biên. vào tối hàng ngày cổng chắn lối đi đều không mở, còn phải có hai người để canh giữ, không cần thiết, cho nên đã kết hợp hai vị trí của phòng điều khiển trung tâm và phòng kiểm soát lối đi làm một rồi.” Cảnh sát nói, “Vừa rồi khi mới xảy ra sự cố, theo quy trình xử lý sự việc cấp bách, bắt buộc kiểm tra và xác định chắc chắn đảm bảo an toàn của cổng chắn lối đi, cho nên tôi đã đến đây.”

Tân Triệu Quốc nghe xong, giật nảy mình, vội chạy ngay đến phòng điều khiển trung tâm.

Trên bức tường gắn đầy màn hình camera giám sát của phòng điều khiển trung tâm, lắp ngay ngắn hơn 20 cái màn hình, trên mỗi màn hình đều đang giám sát tất cả những lối đi trọng điểm của toàn bộ trại giam. Trong màn hình giám sát, từng lối đi đều vô cùng yên tĩnh, hơn nữa không có điểm nào bất thường. Xem xong, hòn đá lớn đè nặng lên trái tim Tân Triệu Quốc cũng coi như đã được đặt xuống “Bức tường vây phía đông gặp chút tổn hại, sẽ không ảnh hưởng đến kết cấu toàn bức tường vây.”

“Bức tường vây phía tây bình thường.” “Bức tường vây phía nam bình thường.” “Bức tường vây phía bắc bình thường

“Cổng chính bình thường.”

“Lối đi khẩn cấp bình thường.”

Từng âm thanh báo cáo bình an khiến cho Tân Triệu Quốc thực sự yên tâm. Vương Tiểu Minh suốt dọc đường đi lại phê bình mọi người chuyện bé xé ra to.

Rồi những người canh gác khu vực trại giam lục đục quay trở vào trong trại giam, Vương Tiểu Minh và Tân Triệu Quốc cũng quay trở về phòng mình. Bận rộn căng thẳng suốt hơn một giờ đồng hồ, lại là lúc đêm khuya, thật khiến cho người ta mỏi mệt. Ngày mai còn phải dậy sớm đi làm, đều tại nhóm người chưa từng trải này, gặp chút

chuyện đã không được bình tĩnh, không làm được trò trống gì.

Vương Tiểu Minh nghĩ.

Tần Triệu Quốc nằm xuống giường, ngấm đi nghĩ lại, cứ luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng kiểm tra tất cả các phương diện đều bình thường. Kỳ lạ... có lẽ là do mình quá lo lắng rồi thì phải.

Trên cương vị công tác đầy áp lực này, mười mấy năm nay, anh gần như không ngủ được một giấc nào thật bình ổn.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Tần Triệu Quốc dần chìm vào giấc ngủ, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, điện thoại trong văn phòng làm việc của anh kêu vang.

Tần Triệu Quốc ngay lập tức nhảy bật dậy, chạy đến bên bàn, nhấc điện thoại.

“Alo! Trại tạm giam!”

“Trung tâm chỉ huy.”

“Có chỉ thị gì vậy?”

“Chúng tôi luôn cố gắng để liên hệ với người chủ xe, chiếc xe tải cỡ lớn đó, nhưng di động mãi vẫn không có ai nghe cả. Cho đến vừa rồi, chúng tôi mới gọi được điện thoại, anh ta đang ngủ.”

“Tại sao anh ta lại đỗ xe ở dốc bên phía đông trại tạm giam, lại còn không kéo phanh?”

“Anh ta phủ nhận mình đã dừng xe ở gần trại tạm giam”, trung tâm chỉ huy nói, “Cho nên chúng tôi đã vào cầu anh ta đi kiểm tra xe của anh ta. Vừa rồi, chúng tôi nhận được cuộc điện thoại của anh ta, anh ta nói xe của anh ta bị ăn trộm rồi!”

“Bị ăn trộm rồi ư?” Toàn thân Tần Triệu Quốc nổi da gà. Một chiếc xe ô tô tải cỡ lớn bị ăn trộm lại vô duyên vô cớ dừng ngay ở dốc phía đông ở trại giam, không kéo phanh tay. Chuyện này có nói thế nào cũng không thể giải thích là sự trùng hợp được.

“Bây giờ trại tạm giam tất cả mọi thứ có bình thường không?”

“Gì cơ?” Tần Triệu Quốc hơi hoảng hốt, anh cố gắng hồi ức lại tất cả những việc vừa mới xảy ra. Mặc dù sự việc xảy ra đột ngột, chỉ lệnh của trại trưởng Vương cũng có ràng đã có chỗ vi phạm quy định, nhưng hình như cũng không xảy ra sơ hở gì mà! Có phải tất cả các khâu đều bình thường hay không? Đại não của Tần Triệu Quốc đang suy nghĩ thật nhanh.

“Hiện giờ tất cả mọi thứ ở trại giam có bình thường hay không?”

Trung tâm chỉ huy lặp lại một lần nữa.

“Bình... bình thường.” Tần Triệu Quốc trả lời. “Vậy thì tốt, có việc gì nhớ báo cáo.” Trung tâm chỉ huy nghi ngại gác máy.

Tần Triệu Quốc quay trở lại nằm trên giường, nhưng không có cách nào ngủ được.

Đột nhiên, anh dường như nghĩ ra điều gì đó, vẫn đi dép lê lao đến phòng điều khiển trung tâm.

Cậu cảnh sát đang trực ban bị sự xuất hiện đột ngột của Tần Triệu Quốc làm cho giật nảy mình.

“Có chuyện gì vậy anh Tân?”

“Bình thường không?”

“Không có động tĩnh gì.” Người cảnh sát chỉ vào từng lối đi trong điểm được hiển thị trên màn ảnh.

“Hãy nhìn vào tất cả các phòng giam xem.”

“Ồ, buổi tối tắt đèn, độ rõ nét của máy camera giám sát hồng ngoại có hạn.” Người cảnh sát vừa nói vừa chuyển sang camera của từng phòng giam. Bởi vì khá nhiều phòng, cho nên một dãy màn hình không thể hiển thị toàn bộ được, chỉ có thể mở cái mới.

Đến khi mở ra khu vực phòng giam số 6 Tần Triệu Quốc xua tay:

“Đợi một lát!”

Khu vực phòng giam số 6 có ba buồng, giam 22 phạm nhân. Sáu màn hình trong dãy màn hình hiển thị treo trên tường là hình ảnh của ba buồng giam này được quay từ các hướng khác nhau.

Chắn trên giường đều đắp ngay ngắn, nhưng so với những phòng giam khác, rõ ràng không hề nhô lên. Mặc dù máy quay quay cảnh trong phòng tối không được rõ nét, nhưng Tân Triệu Quốc vẫn vừa nhìn đã nhận ngay ra điểm khác thường.

Tân Triệu Quốc run rẩy cầm lấy bộ đàm hét lên: “Phòng điều khiển trung tâm gọi khu vực phòng giam số 6.”

Im lặng.

Người cảnh sát ở phòng điều khiển trung tâm ngơ ngác nhìn Tần Triệu Quốc đang toàn thân run rẩy.

“Phòng điều khiển trung tâm gọi khu vực phòng giam số 6.” Giọng nói của Tần Triệu Quốc cũng thoáng run rẩy.

Im lặng.

“Khu vực phòng giam số 6 mau hồi âm!” Tàn Triệu Quốc gần như đã gào lên.

Vẫn là khoảng lặng.

Tàn Triệu Quốc giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã chỉ vào khoảng thời gian 5 giờ 7 phút sáng.

“Xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!” Tàn Triệu Quốc đập mạnh tay xuống bàn trong phòng điều khiển trung tâm.

Chương 1

31 Đứa Trẻ

Tất cả thứ được gọi là sự thật được che giấu, bất luận ở trong bất kỳ trường hợp nào, phần lớn đều rất là tàn khốc.

Sotonami - Nhật

Chiếc di động trên tủ đầu giường đang kêu rung.

Một cánh tay gắng gượng thò ra khỏi chăn, thò ra sau còn có cả mái tóc rối bù của Tiêu Lăng.

Cậu nhú mày, sờ lần một hồi ở tủ đầu giường, cuối cùng cũng đã túm được chiếc điện thoại di động vẫn đang kêu rung. Mới sáng sớm, không biết đã có bao nhiêu cuộc điện thoại gọi tới, được nghỉ hè mà muốn ngủ lười một giấc sao lại khó vậy chứ?

Tiêu Lăng đang chuẩn bị nổi nóng, mắt liếc nhìn thấy ba chữ trên màn hình di động: “Đường Đang Đang.”

Cậu liền vội ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc, hắng giọng, nhận điện thoại. “Tiêu Lăng, sao cậu mãi mới chịu nghe điện thoại?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Đường Đang Đang. Rất lâu không liên hệ gì, nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô, Tiêu Lăng không kìm được nở nụ cười: “Đường đại tiểu thư, đã một học kì không gặp rồi, trước khi nhận điện thoại của cậu, tôi cũng phải tắm rửa thay đồ, đầu tóc gọn gàng để thể hiện sự ngưỡng mộ của tôi chứ!”

“Đừng đùa nữa, học khảo cổ một năm thực sự coi mình, thành cổ nhân rồi à!” Đường Đang Đang ở đầu bên kia bật cười. Tiêu Lăng tưởng tượng ra má lúm đồng tiền của cô lúc này, bất giác cảm thấy tâm trạng tốt lên rất nhiều, Vừa cầm điện thoại nói chuyện, vừa hân

hoan nhật từng chiếc tất hôi rơi tăn mạn dưới sàn lên và ném vào trong giỏ đựng quần áo.

“Phải rồi, cậu quay về Nam An rồi chứ?” Đường Đàng Đàng hỏi.

- “Về rồi, đang ở nhà bà ngoại tôi đây.”

“Hay là cậu đến tìm tớ nhé!”

Nghe thấy câu nói này, Tiêu Lãng suýt nữa vấp chân mà ngã: “Ờ, Đường đại tiểu thư, không phải là cô nhớ tôi rồi đấy chứ?”

“Nghĩ gì thế chứ, tớ muốn nhờ cậu dẫn tớ đến thăm anh Tiêu Vọng.”

Giọng nói của Đường Đàng Đàng chợt trở nên e thẹn, “Đợt nghỉ hè này anh Tiêu Vọng bắt đầu làm cảnh sát thực tập rồi, cậu không muốn đi thăm anh ấy sao?”

- Phía đầu dãy bên kia, Tiêu Lãng đã mất đi hứng thú tiếp tục dọn dẹp căn phòng rồi, cậu nhún vai: “Là vậy à... đi thăm anh tôi cũng được, tôi là người dẫn đường, có lợi lộc gì không?”

“Ừm... rồi tớ sẽ mời cậu một bữa ăn thật ngon, nhà hàng do cậu tự chọn!” Đường Đàng Đàng bật cười.

Đường Đàng Đàng rõ ràng là đã trang điểm tỉ mỉ một hồi.

Một năm trước, khi hai người xuất phát đi đến trường đại học của mình, Đường Đàng Đàng vẫn còn có bộ dạng rụt rè sợ hãi của học sinh cấp ba. Thế nhưng bây giờ Đường Đàng Đàng đứng trước mặt Tiêu Lãng đây trông khá tự tin, không ngờ còn trang điểm nhẹ, nhìn ra đã có cảm giác thiếu nữ mới lớn rồi.

"Trời ơi, ai dạy cậu trang điểm thế? Tôi suýt chút nữa đã không dám nhận cậu rồi!" Tiêu Lãng ngẩng nhìn Đường Đàng Đàng nói với vẻ khoa trương.

“Có đẹp không? Kì lạ lắm à?” Đường Đàng Đàng bị sấm soi đến độ căng thẳng. “Cái việc trang điểm này bố tớ không biết gì cả cho nên tớ chỉ có thể học theo video thôi, xem ra vẫn ổn chứ, không kì quặc chứ?”

“Xem ra thì vẫn cũng tạm ổn, nhưng mùi vị này thì...” Tiêu Lãng tỏ ra nghiêm nghị bình luận, “mùi vị này...”

“Mùi vị gì?” Đường Đàng Đàng căng thẳng ngửi vào người mình, sợ là trên người mình có thứ mùi vị gì khác lạ.

“Mùi vị này...” Tiêu Lãng mặt rất gian xảo, “Tôi ngửi sao lại ra cái mùi sườn hầm nấm kim châm chứ?”

Đường Đang Đang phì cười vui vẻ, trạng thái căng thẳng đã trôi biến mất luôn: “Cậu đúng thật là mũi khuyến!” Cô mở hộp giữ nhiệt đang cầm trong tay, mở nắp ra để Tiêu Lăng nhìn, nói về đặc ý, “Thế nào? Sáng nay gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại mà cậu không nghe máy, xem chút nữa tưởng rằng món canh này không thể đưa đến tận tay cho anh Tiêu Vọng được rồi. Đây là món ăn mà tớ đã làm từ sáng theo như công thức dạy nấu ăn, một trăm phần trăm chuẩn bị sẵn nguyên liệu đấy!”

“Ôi, tôi cũng chịu thua rồi.” Tiêu Lăng tỏ ra bất lực, “Còn cứ tưởng rằng món ngon này chính là để trả công cho tôi kia đấy, cậu ấy, vẫn là cô em fan cuồng một trăm phần trăm của anh trai tôi! Đi thôi đi thôi, tôi dẫn cậu đến tìm anh ấy!”

“Tiêu Lăng, cậu là người tốt nhất!” Lúm đồng tiền của Đường Đang Đang hiện lên tươi tắn.

Thoắt cái, chiếc xe đã dừng ở trước cổng đồn công an khu đại học thành phố Nam An.

Cho dù bố và ông ngoại đều làm cảnh sát, nhưng Tiêu Lăng lại chưa bao giờ đến nơi làm việc của họ. Lần đầu tiên đến gần đồn công an như vậy, Tiêu Lăng bất giác cực kì thất vọng. Ở phòng trực ban ngay cổng đồn, có một người bảo vệ đang đọc báo, ngoài ra, cả khoảng sân vô cùng tĩnh mịch, như thể khu vườn trường vào đợt nghỉ hè. “Tìm ai?” Người bảo vệ ngẩng đầu lên, cách ô cửa kính, lên tiếng hỏi.

“Tìm anh trai tôi, Tiêu Vọng.” Tiêu Lăng nói.

“Tiêu Vọng ?” Người bảo vệ đảo con mắt, nói, “Ồ, cậu sinh viên thực tập của Học viện Cảnh sát à, có giấy tờ tùy thân không? Không có giấy tờ thì đăng kí ở đây.”

Tiêu Lăng và Đường Đang Đang ngoan ngoãn làm theo.

Người bảo vệ chỉ kiểm tra qua loa, chỉ cho bọn họ vị trí phòng làm việc của Tiêu Vọng, ra hiệu cho họ có thể tiến vào.

“Thật không ngờ họ không biết anh cậu là con trai của giám đốc Sở Công an thành phố!” Tiêu Lăng đi đằng trước, Đường Đang Đang liền bước sát theo sau, khẽ nói.

“Có gì đáng để biết chứ?” Tiêu Lăng nói, “Nếu là tôi, tôi cũng không nói đâu, thế chẳng phải là tự gây phiền toái cho mình sao? Huống hồ, anh tôi là người kín đáo như thế.”

Đường Đang Đang gật đầu về nghiêm túc nghe anh Tiêu Vọng - người mà mình vẫn luôn nhớ mong đang ngồi trong một văn phòng nào đó cuối hành lang, bất giác trên mặt cô lại hiện lên hai má lúm đồng tiền duyên dáng.

Văn phòng này đúng là ở một nơi quá vắng vẻ. Vốn tưởng đồn công an nhỏ như vậy, rất dễ dàng tìm được phòng làm việc của anh trai, nào ngờ sau khi quanh trái rẽ phải một hồi, Tiêu Lãng mới đến gần góc cầu thang, tìm thấy được căn phòng có ghi chữ “Phòng thu thập thông tin” mà người bảo vệ nói đến. Vừa đẩy cánh cửa ra, cảm giác nóng nực do không được thông gió từ trong phòng phả ra. Căn phòng không rộng lắm, kê sát tường là một dãy giá để tài liệu kiểu cũ, trên đó chất đầy kín các giấy tờ, tài liệu.

Bên cạnh ô cửa sổ nhỏ, kê một chiếc bàn làm việc đơn độc, trên đó đặt một chiếc máy vi tính để bàn kiểu cũ.

Một người thanh niên gầy gò ngồi phía sau màn hình vi tính. Cửa vừa mở ra, theo bản năng, cậu thanh niên ngồi thẳng lưng, tiện tay đỡ lấy gọng kính.

“Anh à!” Sau khi nghỉ hè, để né tránh ánh mắt của bố, Tiêu Lãng đã chạy luôn đến nhà ông bà ngoại ở. Đây là lần đầu trong mùa hè này cậu gặp người anh trai sau khoảng thời gian chia tay đã lâu. Tiêu Vọng trông gầy đi nhiều, sắc mặt vẫn hơi nhợt nhạt như hồi nhỏ, đôi kính đặt trên sống mũi, trông rất trí thức, rõ ràng không hề giống một người cảnh sát.

“Sao các em lại đến đây!” Tiêu Vọng vô cùng bất ngờ. Cậu đứng dậy, bước ra đón, nhìn thấy cậu em trai cao lớn. rồi lại nhìn Đường Đang Đang nhỏ nhắn bên cạnh, không tìm được bật cười. Cậu ôm vai từng đứa, sau đó quay sang nói với Tiêu Lãng: “Nhóc con, có phải là lại cao lên rồi không?”

Đường Đang Đang bị ôm vai một cái, mặt chột đỏ lựng Tiêu Lãng sợ câu nói tiếp theo của Tiêu Vọng sẽ là “Tại sao lại trốn ở nhà ông bà ngoại”, nên vội vàng chuyển đề tài, nhìn xung quanh, nói: “Này anh, đây chính là nơi anh thực tập trong mùa hè này sao? Anh đường đường là một sinh viên của Học viện Cảnh sát, sao lại bị đưa vào lãnh cung làm những việc vụn vặt thế này?”.

Tiêu Lãng nói đúng, trên một bức tường khác trong phòng thu thập thông tin dán thước đo, trên bàn, ngoài chiếc vi tính còn có một máy

lấy dấu vân tay. Nói trắng ra, những nghi phạm liên quan đến vụ án bị bắt về, đều chụp vài tấm ảnh ở đây trước, sau đó lấy dấu vân tay. Phòng thu thập thông tin chính là có tác dụng như vậy, người cảnh sát ở trong phòng này cũng chỉ phụ trách việc cón con này mà thôi. “Nhân lực trong đồn công an không đủ, hậu cần cũng phải đi giải quyết tình hình, anh lại không có quyền chấp pháp, cho nên bị điều đến đây.” Tiêu Vọng mỉm cười.

“Em vốn cứ tưởng đến đồn công an, có thể quan sát anh phá án cơ, nếu không được, thì có thể quan sát anh thẩm vấn mấy thằng trộm vặt cũng oai phết.” Tiêu Lăng không phát hiện ra trong nụ cười của anh trai có gì đó không được tự nhiên, vừa nhìn đồ đạc trong phòng một lượt, vừa hào hứng bông đùa, “Xem ra việc ở đây cũng không nhiều, có phải là chúng ta có thể tan sở sớm, chuồn ra ngoài ăn bữa cơm được không? Đường Đường Đang nói, cô ấy mời đấy!”

“Vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến giờ ăn cơm.” Tiêu Vọng nở nụ cười bất lực, chuyển đề tài, “Nếu các em đói, hay là cứ ra trước gọi món nhé? Không sao, bữa này anh mời,

Đường Đường Đang cũng khó lắm mới đến được một lần.”

“Không sao đâu ạ, em có thể ở đây đợi anh đi cùng.” Đường Đường Đang vội nói, cô nhìn vào chiếc vị tính của Tiêu Vọng, khẽ nói: “Máy vi tính của anh... không sao chứ?”

Tiêu Vọng quay lại nhìn màn hình xanh lè, lắc đầu: “Máy vi tính xảy ra chút vấn đề, thử bao lâu mà vẫn không có chút phản ứng gì.

Đồng nghiệp phụ trách kỹ thuật vi tính hôm nay lại cũng không ở đây. Lúc các em vừa vào, anh cũng vừa khởi động lại lần nữa, nhưng xem ra cũng không có tác dụng gì cả.”

Tính cách tích cực của Đường Đường Đang chợt nổi lên, “Hay là... để em thử xem sao?”

Tiêu Vọng hơi do dự, nhìn thấy bộ dạng hăm hở muốn thử sức của Đường Đường Đang, bèn cười: “Được, em thử xem, có thể bật được lên một cách thuận lợi là tốt rồi. Chiếc máy này cũ quá rồi, anh cảm thấy anh chắc là người chủ nhân cuối cùng của nó.”

Trông cô gái Đường Đường Đang nhỏ nhắn đáng yêu là vậy, đôi tay vừa chạm vào bàn phím, khí chất của cô đã hoàn toàn đổi khác.

Ngón tay cô múa lượn, những kí hiệu trên màn hình lay động như thể những đốm sáng tự sinh sôi, cứ lên lên xuống xuống, chợt sáng

chợt tối. Một phút sau, cũng chỉ trong khoảng thời gian một phút, khoảng thời gian mà Tiêu Lăng giơ tay ra mở cửa sổ, chiếc máy vi tính ngủ say như chợt được hít thở bầu không khí tươi mới, liền tràn ngập tinh thần hưng khởi.

“Tích”.

Chiếc vi tính được bật mở bình thường.

Sau đó, trên màn hình hiện ra hồ sơ mà Tiêu Vọng đang đọc.

Hàng chữ nổi bật hiện ra: Vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em tại thành phố Nam An ngày 11 tháng 7 năm 2016.

Tiêu Lăng không kìm được, cũng ghé tới đọc câu chữ trên màn hình: “Đây là... việc xảy ra đêm qua?”.

“Đúng vậy.” Tiêu Vọng nói, “Từ đêm hôm qua cho đến tận bây giờ, sáu tổ cảnh sát của đồn công an, ngoài hai tổ cảnh sát luân lưu trực ban, toàn bộ người của bốn tổ cảnh sát đều không ngơi nghỉ dồn toàn lực vào vụ án này.”

“Anh không đi sao?”

“Đồn trưởng nói, phòng thu thập thông tin bắt buộc phải có người, không cho anh đi.” Tiêu Vọng nói, “Vụ án này, anh cũng không nắm rõ lắm, chỉ nghe mấy sư huynh đi về nói vài câu, đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ con, việc này đúng là cũng khá hiếm. Anh vốn định vào hệ thống hỗ trợ phá án để xem tình hình cụ thể của vụ án này, không ngờ vừa mới mở được ra, máy vi tính đã tắt ngóm rồi.”

“Đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ con à...” Tiêu Lăng vuốt sống mũi, “Tên này cũng to gan nhỉ.”

Đường Đường cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú, có nhìn ô cửa sổ hệ thống trên màn hình desktop: “Cho nên hệ thống xử lý vụ án cũng đã được kết nối mạng rồi sao?” “Mười lăm năm trước, về cơ bản đã phổ cập việc xử lý vụ án qua mạng công an rồi.” Tiêu Vọng chỉ vào những giá hồ sơ ở bên cạnh, nói: “Nhưng trên phương diện thủ tục pháp lý cũng vẫn cần những giấy tờ bản cứng. Ở đó đã lưu giữ tất cả mọi hồ sơ của đồn công an trong hơn 20 năm đấy.”

“Nhiều thế cơ à!” Đường Đường Đường cảm thán. Cô thu ánh mắt dời ra xa lại, khi cô nhìn Tiêu Vọng, anh đã chăm chú nhìn vào màn hình. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Tiêu Vọng chuyên tâm làm một việc gì, nét mặt chăm chú đó của anh luôn khiến cho nhịp tim cô đập nhanh hơn. Cô đã từng thề cầu nguyện, sau này nhất định phải

khiến cho Tiêu Vọng nhìn mình bằng ánh mắt chăm chú này một lần, cho dù chỉ một lần thôi cũng được.

Tiêu Lãng hiểu thấu hết. Cậu biết anh trai mình trước nay vẫn là một người mạnh mẽ, việc anh ấy muốn làm, bất luận thế nào cũng phải làm được. Chiếc máy vi tính của Tiêu Vọng sửa được rồi, anh ấy sẽ một lòng hướng đến vụ án bắt cóc trẻ con đó, cho dù có kéo anh ấy đi ăn cơm, thì anh ấy cũng rất lơ đãng. Thế nên cậu húng hắng mấy tiếng, sau khi thu hút được sự chú ý của hai người kia, cậu cười nói: “Anh à, em biết bây giờ trong đầu anh chỉ có vụ án này thôi. Bữa cơm trưa nay, anh có thể không cần đi với bọn em, cứ nợ đã, không sao cả. Nhưng, hôm nay có người đã dậy từ sáng sớm hầm canh cho anh, nếu anh không nếm một chút, e rằng ai đó sẽ khóc mất...” “Này này, ai khóc đấy...” Mặt Đường Đương Đương đỏ lựng, chưa đánh đã khai.

Tiêu Vọng mỉm cười. Anh đón lấy bình giữ nhiệt mà Đường Đương Đương cầm trong tay, lần lượt mở ra từng lớp, cho đến khi nhìn thấy một bình canh xương hầm nóng hổi xuất hiện trước mặt. Có thể nhận thấy, Đường Đương Đương đúng là dốc không ít công sức. “Thật không ngờ Đường Đương Đương cũng biết tự nấu cơm rồi, Tiêu Vọng khen ngợi. Anh cẩn thận múc một bát canh trong bình giữ nhiệt ra.

Đường Đương Đương vừa đắc ý vừa then thùng Tiêu Lãng vừa đứng bên phụ họa, vừa nhìn vào bát canh anh trai, “Đúng vậy, hồi nhỏ Đường Đương Đương suốt ngày đến nhà mình ăn chực, mẹ mình cũng nói, cháu ăn cho nhà chúng ta, sau này chính là người nhà chúng ta rồi.”

“Nói gì chứ!” Má lúm đồng tiền của Đường Đương Đương lại sắp lún sâu vào, cô giơ tay ra đánh vào bàn tay chực thò vào tranh ăn của Tiêu Lãng, “Cậu cuống gì chứ, có thể để anh Tiêu Vọng ăn xong một miếng được không?”

Tiêu Lãng lại cứ thích càn quấy cơ. Từ nhỏ cậu đã cảm thấy đồ tranh cướp được là ngon nhất, nhưng anh trai lại luôn nhường cậu, thế nên cậu chỉ có thể tranh cướp đồ ăn với Đường Đương Đương hay đến chơi nhà cậu. Mặc dù cuối cùng, lần nào cũng bị mẹ giáo huấn cho một trận, nhưng cậu vẫn luôn hào hứng với việc tranh cướp. Có

thế, chính là vì cậu thích nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng đầy quan tâm của Đường Đương Đương.

Nhưng lần này cậu có vẻ đã nghịch hơi quá đà rồi. Trong khoảnh khắc mà Tiêu Lăng né tránh Đường Đương Đương, không may va vào tủ để hồ sơ bên cạnh. Tiêu Lăng không yếu ớt như anh trai cậu, cú va chạm này khiến cho chiếc tủ bị rung lắc như chực đổ. Tiêu Lăng và Tiêu Vọng thấy tình hình nguy ngập, vội giơ tay ra đỡ, nhưng cũng không kịp nữa rồi. Không chỉ không đỡ được chiếc tủ hồ sơ, ngược lại lại còn làm đổ nhào chiếc bình giữ nhiệt để trên bàn. Sau khi chiếc tủ hồ sơ đầu tiên đổ rầm một tiếng, mấy chiếc tủ phía sau cũng lần lượt đổ xuống như quân bài Đô-mi-nô. Toàn bộ số hồ sơ trên tủ đều thi nhau rơi xuống, và số canh hầm nóng hổi đó cũng tưới hết vào chỗ hồ sơ rơi xuống đó.

Ba người bọn họ cùng ngăn người trợ mắt nhìn.

"Là tại tôi, tại tôi, để tôi thu dọn." Tiêu Lăng quỳ xồm người thu nhặt hồ sơ.

Đường Đương Đương cũng quỳ xồm xuống, lặng lẽ nhặt hồ sơ. Khắp phòng tràn ngập mùi thơm của canh xương hầm. Cô càng không nói gì, Tiêu Lăng càng căng thẳng.

Tiêu Vọng liền khuyên hai em đứng dậy: "Được rồi, được rồi, dùng tay đi. Việc ở đây, các em đừng quản nữa."

"Nhưng anh Tiêu Vọng, nhiều hồ sơ thế này...", Đường Đương Đương xót xa nhìn cả bãi chiến trường.

"Không sao đâu. Các em không biết thứ tự của những hồ sơ này, ở đây cũng không giúp được gì. lát nữa những người khác về, nhìn thấy các em đang nhặt hồ sơ, còn phải nhắc nhở anh về công tác bảo mật của hồ sơ nữa. Anh nắm rõ vị trí số hồ sơ này hơn các em, chỉ một lát là xong thôi."

"Nhưng..." Đường Đương Đương còn muốn nói gì đó.

Tiêu Vọng đặt tay lên vai cô: "Đương Đương, tự tay em hâm canh cho anh, anh đã rất cảm động rồi. Anh xin lỗi hôm nay không thể đi ăn cơm cùng các em, để hôm khác anh bù nhé. Cuối cùng, giao cho em một nhiệm vụ, thay anh dẫn thằng nhóc này về nhà nhé."

"Á?" Tiêu Lăng không kịp trở tay.

Tiêu Vọng vỗ vai cậu em trai: "Tên nhóc này, trốn tránh không giải quyết được vấn đề gì. Em trốn ở nhà ông bà ngoại lâu như vậy rồi,

cũng cần phải về nhà thăm bố mẹ rồi đấy.” Anh vừa khuyên vừa đẩy hai đứa, tiến ra đến cửa, “Về đi, tối gặp!”.

Hai đứa em cuối cùng cũng rời đi. Tiêu Vọng quy xỏm xuống đất, vừa nhặt tập hồ sơ, lấy giẻ khế khàng lau, nghĩ đến những sự việc về hai đứa em này, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm áp.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một quyển hồ sơ giữa đồng tài liệu bừa bộn.

“Vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em tại tiểu khu Quốc Khánh thành phố Nam An ngày 21 tháng 7 năm 2007”.

Một vụ án giống y hệt? Tiêu Vọng nghĩ thầm, còn tưởng mình hoa mắt. Anh dụi dụi mắt, lại nhìn kĩ lần nữa. Không sai, chín năm trước, đồn công an khu đại học cũng nhận thụ lý một vụ án tương tự với vụ án xảy ra hôm qua. Không rõ tình hình vụ án thế nào, nhưng chỉ xét từ tên vụ án thì thấy đúng là rất giống.

Bìa ngoài tập hồ sơ được đóng một dấu đỏ, trên đó có hai chữ “chưa phá”. Như vậy có nghĩa đây là hồ sơ bị tích lại chưa phá được, chứng tỏ nó thực sự có khả năng có mối liên hệ nào đó đến vụ án ngày hôm qua.

Tiêu Vọng tăng tốc, thu nhặt và sắp xếp hết hàng nghìn tập hồ sơ ở dưới đất, muốn phát hiện ra những vụ án tương tự trong số những tập hồ sơ này.

Dành trọn thời gian của cả buổi chiều, cuối cùng Tiêu Vọng cũng sắp xếp xong xuôi toàn bộ số hồ sơ trên tủ. Nhưng điều đáng tiếc là, trong những vụ án xưa cũ này, ngoài một vụ án bắt cóc trẻ con bị người dân tóm ngay được ở hiện trường, áp giải đến đồn công an ra, thì không phát hiện thêm được vụ án bắt cóc trẻ con nào nữa. Ngẫm lại thấy cũng là điều bình thường, đây dù sao cũng chỉ là một đồn công an quản hạt hơn một trăm nghìn người thôi, nếu như xảy ra quá nhiều vụ án tương tự, thì lại không được bình thường.

Tiêu Vọng từ từ ngồi thẳng người, đập mạnh tập hồ sơ đang cầm trong tay, lập tức bụi bay khắp phòng. Ngồi quỳ xỏm cả một buổi chiều, lưng hơi nhức mỏi. Tiêu Vọng nghĩ, nếu như sức khỏe của mình có thể rắn rỏi cường tráng như em trai thì tuyệt biết bao. Thế nhưng, sau trận sốt cao đó, sức khỏe của anh luôn ở trong trạng thái yếu ớt thế này. Cho dù là mấy năm nay, anh đều chăm chỉ luyện

tập, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được sức khỏe mà thôi. Chỉ cần thoáng lơ là một chút, là bệnh tật lại kéo đến.

Anh vẫn nhớ, khi mình năm, sáu tuổi, cuối tuần bố thường đưa anh đến Sở Công an để làm thêm, lấy mũ cảnh sát đội vào đầu anh. Lúc đó bố nói, sau này, con chính là người nối nghiệp bố. Sau khi ốm bệnh, bố không hề nhắc lại lời hứa hẹn giữa hai người bọn họ nữa. Có lẽ, bố không nỡ tạo thêm áp lực cho anh, nhưng Tiêu Vọng thì luôn khắc ghi.

Khi anh cố gắng thi được vào Học viện Cảnh sát hình sự, khi anh dựa vào chính sức lực của bản thân mình lấy được học bổng hết lần này đến lần khác, khi anh từ chối lời đề nghị ở lại trường giảng dạy mà kí hợp đồng với Sở Công an thành phố Nam An, anh nhìn thấy nụ cười nở khuôn mặt ông bố vẫn luôn nghiêm nghị. Anh biết rằng, bố cũng giống anh, chưa bao giờ quên đi lời hứa hẹn này.

Đôi khi, anh cảm thấy ngưỡng mộ cậu em trai của mình. Cậu em trai nhỏ hơn anh bốn tuổi, nhưng lại hoàn toàn khác biệt với anh.

Dường như ông trời đã ban cho cậu em trai toàn bộ những gì thiếu sót của anh. Tiêu Lăng từ nhỏ đã rất hay chạy nhảy, bày trò nghịch ngợm, có nguồn sức lực và tinh thần dồi dào không bao giờ vơi cạn, ngay cả khứu giác, thính giác, thị giác cũng đều nhanh nhạy hẳn cảm hơn những người bình thường. Nếu như Tiêu Lăng mà làm cảnh sát, có lẽ thuận lợi hơn mình rất nhiều, nhưng nó lại cứ nhất định không muốn như vậy. Bất luận là phản nghịch cũng được, không có đủ hứng thú cũng được, Tiêu Lăng luôn từ chối lời đề nghị và sự bố trí của bố. Một năm trước, khi nó điền nguyện vọng vào trường đại học, bất luận là nguyện vọng một, nguyện vọng hai hay nguyện vọng ba, không có lấy bóng dáng trường cảnh sát nào cả. Điền bừa một loạt, cuối cùng là vào khoa Khảo cổ. Vì việc này, bố anh không nói gì với Tiêu Lăng suốt cả một năm.

Tiêu Vọng xót xa nghĩ, nếu như mình có được cơ thể như của em trai, có lẽ sự việc cũng sẽ đổi khác.

Mấy tháng cuối trong những năm tháng đại học Tiêu Vọng được điều về thực tập tại đồn công an khu dọn phụ trách việc thu thập thông tin, quản lý hồ sơ, không được tham gia vào việc giải quyết vụ án. Dòng nhiệt huyết sục sôi khi ở trong trường đã bị mấy tháng thực tập dập tắt lịm.

May mà tháng 7 là tháng cuối cùng của đợt thực tập. Như vậy cũng có nghĩa là, chỉ cần trải qua 18 ngày nữa, là anh có thể chuyển một vạch trên vai - học viên chuyển thành hai vạch - cảnh sát thực tập - rồi. Rồi lại thêm một năm nữa, hai vạch sẽ trở thành một sọc một chấm hoa - cảnh sát bậc ba. Điều quan trọng hơn nữa chính là, một khi kết thúc thời gian thực tập, anh vốn là sinh viên xuất sắc của Học viện Cảnh sát hình sự, chắc sẽ không bị giam mình trong đồn công an để sắp xếp lại hồ sơ tài liệu. Anh mong muốn được vào trong đội Cảnh sát hình sự, anh mong muốn được chứng minh bản thân. Vụ án đột nhập vào phòng bắt cóc trẻ em, có thể là một cơ hội.

Màn đêm dần buông xuống lúc nào không hay, Tiêu Vọng nhìn thấy cửa sổ đã bị đèn xe cảnh sát chiếu sáng xanh đỏ xen nhau, biết được lại xảy ra chuyện rồi. Anh ngồi vào ghế của mình, xoa bóp tay, sau đó mở hệ thống hỗ trợ phá án, từ từ lướt xem đầu đuôi ngọn ngành vụ án này.

Vợ chồng Triệu Kiện và những người hàng xóm cùng là giảng viên có mặt sớm nhất tại hiện trường đều được gọi đến đồn công an, ai cũng bị lấy lời khai. Tổng cộng tất cả có tới hơn 20 bản. Tiêu Vọng giờ tay lên nhìn đồng hồ, bắt đầu đọc từng bản một.

Vợ chồng Triệu Kiện khá nổi tiếng trong trường, nói một cách chính xác, khá nổi tiếng trong thành phố An Nam, thậm chí cả tỉnh. Lý Hiểu Hồng hiện nay vẫn đang giữ kỉ lục chạy đường dài 1000 mét trong đại hội thể dục thể thao tỉnh, cũng nhiều lần đoạt huy chương vàng trong các chặng thi chạy trong đại hội thể thao tỉnh. Còn Triệu Kiện mặc dù là thầy giáo ngành bóng, nhưng anh giỏi nhất là bóng đá. Anh đã từng được chọn vào đội tuyển quốc gia, sau đó bởi vì luôn bị мэng mỡ nên đã kiên quyết rút khỏi đội.

Hai người lấy nhau bốn năm, sinh hạ được cậu con trai đáng yêu này.

Theo lời kể lại của hàng xóm, cậu bé này trông vô cùng đáng yêu, hơn nữa cũng thừa hưởng truyền thống ưu tú, từ nhỏ đã có thể nhận ra khả năng thiên bẩm về phương diện thể dục thể thao.

Căn hộ vợ chồng Triệu Kiện sinh sống nằm ở tầng 1 của tòa nhà sáu tầng giữa khu dành cho người nhà của trường đại học, phía sau có một mảnh sân, đằng trước là con đường chính của khu. Qua

những vụ án mà Tiêu Vọng đọc, anh tổng kết ra được một quy luật, những tên tội phạm gây án khắp nơi thường lựa chọn những nhà nằm ven khu vực nhà ở đông đúc để gây án. Bởi vì khu vực ven này dễ tháo chạy sau khi hành động thành công giảm được quãng đường đi vào và tháo chạy. Thế nhưng hiện trường của vụ án này, mặc dù ở tầng 1, dễ đột nhập, nhưng cả tòa nhà lại nằm ở khu vực trung tâm của tiểu khu. Và dù vị trí này gần con đường chính, nhưng vẫn không đủ để dùng điều này giải thích cho kiểu gây án khắp nơi. Người trong vùng gây án càng là điều không thể, trộm cắp có thể gây án trong vùng, chứ làm gì có bắt cóc trẻ em cũng là người trong vùng gây án được chứ?

Tiêu Vọng phát hiện ra vấn đề vượt xa những điều này.

Cánh cửa tại hiện trường không có bất cứ dấu vết bị phá hoại nào, nhưng theo như lời miêu tả của vợ chồng Triệu Kiện, hung thủ đã vào từ cửa chính. Vậy thì, tên tội phạm này không phù hợp với đặc trưng cuộc sống túng quẫn, lợi dụng việc buôn bán trẻ em để mưu lợi. Có khả năng mở khóa cao siêu như vậy, cho dù là mở cửa hàng khóa, cũng kiếm được nhiều tiền hơn so với việc mạo hiểm buôn bán trẻ em.

Lợi dụng sự tiện lợi của đồn công an, Tiêu Vọng điều tra tình hình hộ khẩu các thành viên sinh sống trong khu vực dành cho người nhà Học viện Thể dục thể thao. Đối tượng sinh sống chính trong khu vực này chính là giảng viên của trường, cũng có một số giảng viên sau khi được phân nhà phúc lợi, chuyển nhượng căn hộ cho người khác. Tiểu khu có tất cả 73 hộ, nếu tính mỗi hộ có ba người, cũng chỉ có hơn hai trăm người. Trong khu này, số trẻ em từ 0 đến 5 tuổi có mười mấy cháu, tại sao hung thủ lại chọn đúng vào gia đình Triệu Kiện chứ? Bởi vì họ khá nổi tiếng? Bắt cóc trẻ con với nổi tiếng thì có liên quan gì? Không có người mua trẻ em nào tăng thêm giá tiền chỉ vì bố mẹ đứa bé nổi tiếng.

Kết luận đưa ra sau khi điều tra hiện trường càng khiến cho Tiêu Vọng khó hiểu. Tại hiện trường không hề để lại bất cứ dấu vết vật chứng nào có giá trị, hung thủ thậm chí đi một đôi giày mới tinh, né tránh được việc cảnh sát phát hiện ra đặc trưng mài mòn của chiếc giày. Hắn còn đeo găng tay để hoàn thành toàn bộ quá trình gây án.

Có thể nhận thấy, đây là một kẻ có nhiều kinh nghiệm gây án và khả năng phản trình sát tốt.

Các đồng nghiệp trong đội kỹ thuật cũng phát hiện tình trạng mắt mèo trên cửa nhà Triệu Kiện bị hỏng nhưng chỉ ghi chép lại, chứ không đào sâu phân tích. Tiêu Vọng vốn “đọc” nhiều nên có thể dễ dàng biết được, đây chính là lợi dụng mắt mèo làm công cụ để đột nhập được vào nhà, là thủ đoạn kỹ thuật mở khóa cửa từ bên trong. Đây là một đối thủ đáng sợ, không để lại cho cảnh sát bất cứ manh mối nào cả. Cứ thản nhiên mà đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em, là bởi vì hắn có đủ sự tự tin đối với hành vi gây án của mình. Đương nhiên, căn cứ theo lời mô tả của vợ chồng Triệu Kiện, hắn cũng tràn ngập sự tự tin đối với tố chất sức khỏe của mình, bởi vì hắn hoàn toàn có đủ điều kiện để chạy thoát.

Những điểm nghi vấn này tạm thời gác sang một bên, hãy nói về tính chất vụ án, cũng có rất nhiều điểm nghi vấn. Hành vi bắt cóc buôn bán trẻ em không hề hiếm gặp. Mặc dù mấy năm trở lại đây, Bộ Công an đã tăng cường lực lượng truy quét hành vi phạm tội nghiêm trọng này, nhưng vẫn thường xuyên xảy ra. Hơn nữa, việc trình sát phá án loại vụ án này vô cùng khó khăn, cho nên tỉ lệ phá án không cao.

Nhưng, tất cả những vụ án bắt cóc trẻ em đều có một đặc tính là bất ngờ, chính là mục tiêu không được xác định rõ ràng. Tiêu Vọng nghĩ, đây là trong sách nói thế. Thường thì trong những vụ án bắt cóc trẻ em thông thường sẽ không xác định mục tiêu, chỉ là hành động khi có cơ hội, nhìn thấy đứa bé đi một mình, nhân lúc mọi người không đề phòng, trực tiếp đến ôm hoặc dụ dỗ lừa gạt, đưa đến nơi vắng người. Nhiều nhất thì cũng là mấy tên khốn bạo gan hơn chút, giữa thanh thiên bạch nhật, phóng xe máy như bay để cướp trẻ em. Những vụ án này cũng thường xuyên thấy các bản tin trên weibo, wechat và trang mạng tin tức.

Ngay cả hành vi phóng xe máy để cướp trẻ em cũng rất hiếm thấy, chứ càng đừng nói đến việc đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ con, rõ ràng là chưa từng nghe nói bao giờ.

Vậy nếu không phải là bắt cóc buôn bán trẻ em, thì là gì nhỉ? Bắt cóc tống tiền? Vậy thì nên chọn một gia đình giàu có mới phải chứ,

bắt cóc con của một cặp vợ chồng giảng viên nghèo, có thể đòi được mấy đồng chứ?

Nếu như là báo thù? Nhưng bắt luận là vợ chồng Triệu Kiện hay hơn 20 hộ gia đình hàng xóm của họ đều có chung nhận định rằng, vợ chồng Triệu Kiện có công việc và hoàn cảnh môi trường sống rất đơn thuần, không thể nào gieo thù kết oán với ai cả. Huống hồ, một tổ trong đội Cảnh sát hình sự phụ trách khu vực cả ngày hôm nay đã điều tra toàn bộ mối quan hệ mâu thuẫn xã hội của vợ chồng Triệu Kiện, không hề phát hiện ra bất cứ điều gì.

Vậy thì, động cơ gì lại có thể khiến cho hung thủ có mục tiêu gây án chứ?

Nếu chỉ có duy nhất một vụ án này, thì còn có thể suy xét đến khả năng người bị mắc bệnh thần kinh gây án. Nhưng tập hồ sơ trên bàn đã trực tiếp phủ nhận loại khả năng này.

Đó là một vụ án xảy ra 9 năm trước.

Tiểu khu Quốc Khánh là nơi sinh sống của các phần tử trí thức cao thuộc địa phận quản hạt của đồn công an khu đại học. Bên cạnh tiểu khu này chính là một viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật cao của quân đội. Và đứa trẻ bị bắt cóc chính là con của một vị sĩ quan - phó sự trưởng ngoài 30 tuổi.

Thời gian cụ thể xảy ra vụ án, có lẽ cũng là đêm khuya, Ngày hôm đó, vị sĩ quan này ở viện nghiên cứu không về nhà. Sáng sớm hôm sau, khi anh về nhà thăm con gái. phát hiện ra con gái đã biến mất.

Điều này khiến vị sĩ quan này vô cùng buồn bực. Cô vợ vẫn đang ngủ say, không hề phát hiện ra cô con gái gần 2 tuổi của mình thật không ngờ đã biến mất khỏi cái chốn của mình! Hơn nữa, khắp cả hiện trường đều không phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào có người ngoài tiến vào.

Mặc dù không có dấu vết người ngoài tiến vào, nhưng cảnh sát chắc chắn không thể nào tin được vào lời đồn là đứa bé có thể bị hút ra ngoài khoảng không hay bị người ngoài hành tinh bắt cóc. Cho nên, cuối cùng cảnh sát vẫn cứ xếp vụ án này vào vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ con. Là một cách định tính bảo thủ, bởi vì không ai dám nói kẻ bắt cóc trẻ con lại có thể tiến vào khu vực quân đội quản lí có người canh gác để bắt cóc trẻ con đem bán.

Lúc đó, phản ứng của bên quân đội vô cùng kịch liệt, thủ trưởng khu quân đội đã đưa ra yêu cầu phía cảnh sát trong khu vực cần dốc sức nhanh chóng phá án. Nhưng cho dù là cảnh sát đã dốc toàn lực phá án, bộ phận bảo vệ quân đội cũng dồi dào nguồn lực lớn, vụ án cuối cùng vẫn như hòn đá chìm sâu xuống đáy biển.

Tiêu Vọng cảm thấy, hai vụ án này mặc dù khoảng thời gian cách nhau rất lâu, nhưng hoàn toàn có điều kiện để kết hợp hai vụ án lại với nhau.

Một là, cách chọn lựa gây án của hai vụ án này tương tự nhau, đều là chọn lựa mục tiêu gây án. Hai là, thủ pháp gây án của hai vụ án này giống nhau, đều là đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em. Ba là, năng lực gây án của cả hai vụ án đều tương đồng, có thể tiến vào hiện trường mà không ai hay biết, sau đó lại rời khỏi đó mà vẫn không ai hay biết cho dù hiện trường có khó đột nhập ra sao. Như thể quỷ thần, không để lại chút dấu vết nào cả.

Vụ án năm 2007, sau đó hung thủ cũng không hề gọi điện thoại, E-mail tổng tiền. Vậy thì, vụ án này cuối cùng có lẽ cũng đã có thể loại trừ khả năng bắt cóc tổng tiền. Thực ra, vốn dĩ loại khả năng này cũng đã rất ít. .

Người của đồn công an thay người khá thường xuyên. Để bảo đảm sự thuần khiết của cảnh sát, Đảng ủy Sở cứ hai năm một lần sẽ tiến hành luân chuyển những người cảnh sát ở các đồn trong toàn thành phố, phía đông thành phố đi sang phía tây thành phố, phía tây thành phố đi sang phía nam thành phố. Cho nên, khoảng thời gian 9 năm, tất cả nhân viên của đồn công an gần như đều đã luân chuyển một lượt. Nếu không, lẽ ra phải có người cảnh sát già nào đó có khả năng nghĩ đến việc kết nối hai vụ án này lại chứ? May mà có cậu chàng hậu đậu này va vào tử đưng hồ sơ, nên lại thành ra Tái ông thất mã.

Nhưng, cho dù là kết nối lại, thì có thể làm được gì chứ? Không có chứng cứ, không có manh mối, thậm chí ngay cả động cơ của hung thủ cũng hoàn toàn không đoán biết được.

“Nói ra kể cũng lạ, thật không ngờ hai vụ án này đều xảy ra ở trong khu vực đồn công an chúng ta quản hạt.” Tiêu Vọng nghĩ đi nghĩ lại, “Không phải! Hiện giờ mình mới chỉ nhìn thấy hồ sơ của đồn công an chúng ta. Nếu như vụ án xảy ra trong toàn khu vực hay toàn

thành phố, thậm chí toàn tỉnh, chỗ mình cũng không thể nào thấy được mà! Hệ thống hỗ trợ của cảnh sát cấp 1 cũng chỉ có quyền hạn tìm đọc trong hệ thống cấp 1. Nếu như muốn tìm kiếm trong toàn tỉnh, thì bắt buộc phải đến Sở Công an tỉnh.”

Nhưng anh chỉ là một cảnh sát thực tập, còn chưa có cả quyền chấp pháp nữa kìa.

Tiêu Vọng nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ đến con số 10 giờ tối. Những đồng nghiệp của anh vẫn chưa về, xem ra đây lại sẽ là một đêm không ngủ. Ôi, một cuộc điều tra không có chút manh mối nào, sao có thể có được sự may mắn mà phá được án chứ?

Bởi vì hôm qua là sự việc cấp bách, đồn công an gấp rút triệu tập tất cả cảnh sát đến đồn, bao gồm cả Tiêu Vọng. Tính ra, Tiêu Vọng đã hai ngày một đêm chưa được ngủ, anh dựa lưng vào ghế, mệt mỏi day day sống mũi.

Tiêu Vọng dựa vào ghế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong khoảng thời gian mười mấy phút, anh bị một ý nghĩ của mình làm cho tỉnh giấc.

Bố mình có một người bạn thân làm việc ở Sở Công an tỉnh, tại sao lại không thể tìm bác ấy để nhờ giúp đỡ chứ?

Tiêu Vọng giơ tay lên nhìn đồng hồ, sợ là thời gian đã quá muộn, như vậy sẽ làm phiền sự nghỉ ngơi của người khác, nhưng dù sao việc phá án vô cùng gấp rút, không thể nghĩ được nhiều nữa, cứ thử xem sao.

Tiêu Vọng cầm điện thoại di động, tìm kiếm trong danh bạ điện thoại.

“Bác Lâm ạ, cháu là Tiêu Vọng.” Tiêu Vọng gọi được điện thoại, lên tiếng, “Là con trai lớn của bố Tiêu Vấn Thiên ạ.”

“Tiêu Vọng?” Mấy năm không gặp bác Lâm, mà bác ấy vẫn thân thiết với Tiêu Vọng như vậy, điều này khiến Tiêu Vọng cảm thấy khá bất ngờ.

“Bác Lâm, hiện giờ cháu đã tốt nghiệp rồi, sẽ nhanh chóng chính thức gia nhập hàng ngũ công an.”

“Thời gian trôi nhanh thật đấy!” Bác Lâm nói đầy cảm thán, “Nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, luôn cảm thấy cháu là một cậu bé nhanh trí, điềm đạm, thận trọng. Cháu tham gia vào đội ngũ cảnh sát, thực là một việc may mắn.”

“Bác Lâm quá khen rồi!” Tiêu Vọng cười, nói: “Bây giờ bác làm ở bộ phận nào trong Sở Công an tỉnh ạ?”

“Phòng chống bắt cóc.”.

“Thật ạ? Vậy thì thật quá trùng hợp!” Tiêu Vọng vô cùng mừng rỡ, “Hôm nay cháu đang nghiên cứu mấy vụ án bắt cóc trẻ em trong khu vực chúng cháu quản hạt, muốn đến chỗ bác để tìm hiểu thêm tình hình, có được không ạ? Ngày mai được không ạ?”

“Cháu nói đến vụ án ở trong khu người nhà của viện Thể dục thể thao à?” Bác Lâm nói “Bây giờ bác cũng đang phải làm thêm vì vụ án này đấy, bây giờ cháu có thể đến được đấy.”

Mặc dù Tiêu Vọng luôn không cho rằng, vụ án này là một vụ án bắt cóc buôn bán trẻ em thông thường, không nên do bên phòng chống bắt cóc phụ trách. Nhưng vì có thể nhận được nhiều thông tin từ chỗ bác Lâm, thực sự khiến anh cảm thấy niềm vui bất ngờ. Anh vội gọi điện thoại cho đồn trưởng xin nghỉ, gọi taxi đến Sở Công an tỉnh. Bác Lâm đã già đi nhiều, nhưng qua cách ông mặc “sơ mi trắng” có thể nhận thấy, ông đã ở vị trí trưởng phòng. Sau khi hàn huyên vài câu, Tiêu Vọng nêu ra suy nghĩ của mình, hơn nữa yêu cầu bác Lâm dùng quyền hạn của mình để đọc tỉ mỉ tư liệu những vụ án dụ dỗ bắt cóc trẻ em trong toàn tỉnh khoảng chục năm trở lại đây.

Bác Lâm rất có hứng thú đối với giả thiết của Tiêu Vọng, nhưng dù sao Tiêu Vọng cũng vẫn chỉ là một cậu sinh viên, ông không thể nào vì lời nói của một cậu sinh viên mà yêu cầu Sở Công an thành phố thay đổi toàn bộ phương thức điều tra. Bác Lâm cho rằng, không cần thiết phải kết hợp các vụ án lại, mà cứ sử dụng theo phương thức thiên la địa võng mà cảnh sát bố trí, trực tiếp bắt ngay tại chỗ.

Nhưng bác Lâm vẫn cho Tiêu Vọng quyền hạn cao nhất, hơn nữa còn cho phép Tiêu Vọng được ở lại căn phòng làm việc này đến trước giờ làm việc buổi sáng hôm sau: Trong văn phòng này, ngoài vi tính liên kết mạng công an, còn lưu giữ được tất cả bản photo các vụ án bắt cóc buôn bán trẻ em chưa phá được kể từ khi đất nước Trung Quốc được thành lập cho đến nay.

Nguồn tài liệu phong phú như vậy, đối với Tiêu Vọng, đúng là như bắt được báu vật. Anh vội đầu vào trong tập tài liệu, ngay cả bác Lâm rời đó về nhà nghỉ mà anh cũng không hề hay biết.

Dùng máy vi tính tìm kiếm, rồi lại tìm kiếm theo số hiệu hồ sơ ở tủ đựng hồ sơ, việc này không biết dễ dàng hơn bao nhiêu lần so với việc mò kim đáy biển hồi chiều của anh.

Tiêu Vọng dùng các từ khóa như đột nhập vào phòng, năng lực phản trình sát để tìm kiếm các vụ án tương tự, nhanh chóng tìm ra được mười mấy vụ án. Rồi lại dựa vào số hiệu của mười mấy vụ án này, tìm ra được hồ sơ, lần lượt đọc từng vụ án.

Ngày 26 tháng 7 năm 2012, vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em huyện Lâm Dẫn, thành phố Diêu Phong.

Ngày 10 tháng 7 năm 2008, vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em khu Tây Lâm, thành phố Nam An.

Ngày 3 tháng 7 năm 2006, vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em khu Nam Thành, thành phố Nam An.

Ngày 3 tháng 7 năm 2006, vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em, thành phố Phong Sơn.

Ngày 12 tháng 7 năm 1997, vụ án đột nhập vào nhà bắt cóc trẻ em khu Trường Giang, thành phố Giang Nam.

...

Tiêu Vọng bỏ ra hơn một giờ đồng hồ đọc một lượt những phần trọng tâm trong mười mấy vụ án này. Anh có thói quen đọc sách từ lâu, nên tốc độ đọc của anh nhanh đến độ đáng kinh ngạc.

Tiêu Vọng nhanh chóng tìm được rất nhiều điểm tương đồng giữa mười mấy vụ án này và thêm cả hai vụ án ở công an khu vực của mình.

Đột nhập vào nhà, mục đích rõ ràng, không buồn tính đến hậu quả và độ khó khăn, kỹ thuật mở khóa hoặc không rõ - tiến vào hiện trường bằng cách nào, không để lại vật chứng và dấu vết, không thu được đặc trưng của việc tống tiền, cuối cùng chìm sâu xuống đáy biển.

Tiêu Vọng cho rằng, mười mấy vụ án này đúng là có điều kiện để liên kết lại cùng phá án. Nhưng, cho dù là liên kết lại, thì cần phải làm thế nào mới có thể thông qua việc liên kết để phát hiện ra được dấu vết của nghi phạm chứ? Xem ra, không hề có chút quy luật nào cả.

Hơn nữa, vào năm 2006, ở hai thành phố cách nhau mấy trăm ki-lô-mét, thậm chí đồng thời xảy ra hai vụ án tương tự! Qua đó có thể

suy luận, hoặc là lỗi suy nghĩ liên kết vụ án là sai lầm, hoặc là tội phạm không chỉ có một người.

Cho dù không chỉ có một người, cũng không đến nỗi bắt cóc trẻ em cùng một ngày chứ? Bắt cóc trẻ em thường phải tìm kiếm cơ hội chứ?

Cùng một ngày? Cùng một ngày? Tiêu Vọng dăm chiêu suy nghĩ, ánh mắt anh cứ lướt qua lướt lại giữa các vụ án mà anh vừa liệt kê ra. Tại sao đều là vào tháng 7?. Bởi vì tháng 7 dễ gây án sao?

Tiêu Vọng xoa cằm, mở trang mạng Lịch vạn niên.

Ngày 8 tháng 6 năm Nhâm Thìn âm lịch

Ngày 8 tháng 6 năm Đinh Hợi âm lịch

Ngày 8 tháng 6 năm Bính Tuất âm lịch Ngày 8 tháng 6 năm Bính

Tuất âm lịch Ngày 8 tháng 6 năm Bính Tí âm lịch

Trên bảng liệt kê này, ghi thêm cột cuối cùng là ngày tháng âm lịch, trái tim Tiêu Vọng như chìm xuống. Những vụ án có đặc trưng tương tự này, thật không ngờ tất cả đều xảy ra vào ngày 8 tháng 6 âm lịch! Vì sao lại như vậy?

Tư duy của Tiêu Vọng nhanh chóng vận chuyển. Là một kẻ mắc chứng cưỡng chế? Đây là một ngày đặc biệt? Là ngày đặc biệt gì nhỉ? Lễ nào có liên quan đến mê tín thời phong kiến? Dùng trẻ em để tế lễ? Trời ơi!

Nghĩ đến đây, Tiêu Vọng toàn thân nổi da gà.

Không, chắc chắn không dừng lại ở những vụ án này.

Cơn buồn ngủ của Tiêu Vọng đã bị suy nghĩ đáng sợ này quét sạch. Anh ngồi thẳng lưng, điều chỉnh lại màn hình vi tính, bắt đầu sàng lọc và tìm kiếm một đợt mới.

Lần này, anh gõ từ khóa là ngày 8 tháng 6 âm lịch các năm vào hệ thống, chỉ tiến hành tìm kiếm với từ khóa duy nhất này thôi..

Rất nhanh, trên tờ bảng anh liệt kê, đã có tất cả 31 vụ án.

Bắt đầu từ năm 1995 cho đến năm 2016, trong 22 năm này, hàng năm đều xảy ra vụ án tương tự. Có năm xảy ra một vụ, có năm xảy ra hai vụ, nhưng thời gian xảy ra các vụ án này, nhất loạt đều là ngày 8 tháng 6 âm lịch.

Tiêu Vọng như thể đã tóm được đuôi của hung thủ, anh dựa theo số hiệu hồ sơ, run rẩy lấy ra được thêm mười mấy hồ sơ vụ án từ trên tủ đựng hồ sơ.

Dựa vào ghi chép của mười mấy bộ hồ sơ này. Những vụ án này không phải là đột nhập vào nhà bắt cóc nhưng các em bé bị bắt cóc cũng rất li kì.

Có người khi đang đi mua sắm ở trung tâm thương mại, không hiểu sao lại không thấy con trẻ đâu nữa; có người thì đang đánh mặt chược, thoát cái đã không thấy đứa trẻ trong cũi để ngoài cửa nữa, có người là em bé đi học mẫu giáo, đến giờ tan học, bố mẹ đến đón nhưng không thấy đâu cả, mà cô giáo nói, lúc bé ngồi học vẫn bình thường, không hiểu sao đến khi tan học bố mẹ đến đón lại bị thất lạc mất đứa trẻ.

Tổng kết lại, mười mấy vụ án này, có vẻ như là những vụ bắt cóc buôn bán trẻ em bình thường, thực ra là có điểm khác biệt.

Kẻ nào gây án mà lại có nghị lực phi thường đến vậy. Khoảng thời gian kéo dài những hơn 20 năm! Tiêu Vọng năm nay mới 23 tuổi, phát hiện ra chuỗi vụ án này không ngờ xảy ra khi anh mới 2 tuổi đã lặng lẽ mở màn! Anh lấy làm may mắn vì mình đã không bị bọn tội phạm bắt đưa đi.

Xem xong hồ sơ, đã là hơn 3 giờ sáng, Tiêu Vọng mệt mỏi dựa người vào ghế, thậm chí không dám suy đoán động cơ gây án của hung thủ. Không đúng, bị mất bao nhiêu đứa trẻ như vậy, nếu như bị giết hại, tại sao chưa bao giờ phát hiện được một cái xác nào? Một khi phát hiện ra xác chết hoặc hài cốt, tiến hành đối chiếu với kho DNA những người mất tích thì sẽ không li kì như thế.

Không biết là độ tin cậy của suy đoán này, hay là sự kháng cự trong lòng mình, hoặc là tìm được cột chống đỡ tinh thần để phấn đấu vì vụ án này, Tiêu Vọng ép bản thân mình cần tin tưởng rằng, 31 đứa trẻ này đều còn sống.

Nếu như không phải là mê tín phong kiến tàn nhẫn giết người, vậy thì các em bé đó đều đã đi đâu? Động cơ gây án là gì?

Tiêu Vọng nhớ, những vụ án bắt cóc buôn bán trẻ em thường xảy ra ở vùng nông thôn, bởi vì những người nông dân bận rộn với việc nhà nông, trẻ em từ nhỏ đã không được trông nom, điều này cũng khiến cho những kẻ phi pháp có cơ hội ra tay. Thế nhưng, 31 vụ án này, nhất loạt đều xảy ra ở trong khu vực thành phố, thậm chí có mấy vụ đều xảy ra ở những tuyến đường tấp nập.

Hơn nữa, có một số năm, ở địa điểm khác nhau, đã xảy ra hai vụ án.

Liệu có phải là cuộc thi thố bắt cóc trẻ em? Hành vi của những kẻ biến thái? Vậy thì, vấn đề lại quay ngược trở lại, những đứa bé đó đâu rồi?

Đầu óc Tiêu Vọng rối tung như một mớ bòng bong, anh cố ép mình bình tĩnh lại, ôm 31 tập hồ sơ vụ án đến máy photo, lần lượt photo bản “Báo cáo điều tra vụ án” - phần nội dung quan trọng nhất và cũng tổng quát nhất trong toàn bộ hồ sơ..

Trong khi máy photo đang vận hành, từng đốm sáng di chuyển, Tiêu Vọng chợt thoáng qua suy nghĩ.

Liệu có phải là những đứa trẻ bị bắt trộm hoặc bố mẹ chúng có chung quy luật gì hay không? Tiêu Vọng cố gắng nhớ lại những ghi chép trong hồ sơ. Dòng họ? Quê quán? Huyết thống? Đội nhóm? Độ tuổi? Nghề nghiệp? Tất cả đều không phải, tất cả đều không có bất cứ quy luật nào.

Nhưng, thành tựu của họ thì sao? Phải rồi! Thành tựu thì sao?

Kiến tướng thể thao, kiến trúc sư cao cấp, cảnh sát lão luyện, sĩ quan kiệt xuất, hacker nổi tiếng...

Bố mẹ của mỗi đứa trẻ đều không phải là người thường! Họ mặc dù không có tiền có quyền, nhưng đều là những người nổi tiếng trong vùng!

Đây không phải là đang chọn lựa đối tượng, mà là đang chọn lựa gen!

Kẻ gây án muốn làm gì đây?

Mặc dù không biết rõ động cơ gây án, nhưng Tiêu Vọng lại tin tưởng chắc chắn cái suy nghĩ thoáng qua này.

Anh tăng nhanh tốc độ photo, sau đó ngồi xuống trước máy vi tính, bắt đầu soạn thảo tất cả những gì mình thấy, những gì mình nghĩ thành một bản tài liệu báo cáo hoàn chỉnh. Anh đã nghĩ kỹ rồi, tài liệu báo cáo này, anh sẽ không đưa cho bác Lâm, cũng không đưa cho đồn trưởng, anh sẽ trực tiếp đưa cho bố mình - Giám đốc Sở Công an thành phố Nam An, Tiêu Vấn Thiên.

Bởi vì, sự việc phát triển ra thế này, không thể loại trừ trong nội bộ công an có người vi phạm kỷ luật tiết lộ tình hình vụ án, vậy thì, bố

anh - Tiêu Vấn Thiên là người duy nhất mà anh có thể tin tưởng. Ông cũng là người tin tưởng anh nhất.

Tư duy mạch lạc đã được định sẵn, bài báo cáo viết sâu sắc thấu đáo.

Lúc 5 giờ 30 phút sáng, Tiêu Vọng đã hoàn thành xong hệ thống của bài báo cáo. Báo cáo giới thiệu tất cả tình hình cơ bản khả nghi của các vụ án, hơn nữa đều đánh dấu đối với phần trọng tâm của từng vụ. Bản báo cáo đưa ra dẫn chứng, phân tích cụ thể, cuối cùng rút ra được một loạt các kết luận.

31 vụ án đều có đặc trưng và quy luật rõ ràng, tổng kết lại, có đặc trưng quy luật cố định: ngày tháng, tính chất, thủ pháp, mục tiêu. Do đó, 31 vụ án này cần phải liên kết lại để điều tra phá án.

Những cá thể xâm phạm của 31 vụ án này đều là trẻ em từ 1 đến 4 tuổi, nam nữ tương đương nhau, hơn nữa đều là con cái của những gia đình danh tiếng, có lí do để tin rằng, tội phạm đang chọn lựa gen.

Nhưng, không có bất cứ chứng cứ nào có thể dựa vào để suy đoán ra được động cơ gây án của hung thủ, không có bất cứ căn cứ nào để có thể chứng minh 31 đứa trẻ bị hại này (đứa lớn nhất đến nay cũng đã 25 tuổi) có còn sống hay không.

Khi viết câu này, trái tim Tiêu Vọng chột nhói đau. Anh tuyệt đối không muốn tin rằng, đây là 31 vụ án giết người, nhưng anh không thể không phân tích suy đoán một cách khách quan, có căn cứ.

Bản báo cáo cho rằng, bước tiếp theo, cần phải đặt sự suy đoán về động cơ gây án của hung thủ sang một bên, trực tiếp bắt tay từ phạm vi hoạt động của hung thủ và cả đặc trưng cá thể của hắn, tiến hành điều tra loại trừ. Đồng thời, cần phải tìm kiếm những nơi chốn ẩn khuất tập trung nhiều trẻ em, điều tra tỉ mỉ từng chỗ. Dù sao thì những đứa trẻ bị bắt trộm mấy năm trở lại đây hầy còn rất nhỏ, Nếu như không có một nơi sinh sống phù hợp, thì bọn trẻ sẽ không thể nào sống sót được. Nếu như không có một nơi tập trung và ẩn khuất, cảnh sát đã tìm ra bọn trẻ từ lâu rồi.

Bản báo cáo cho rằng, điều quan trọng hơn nữa chính là cần phải liên kết với tỉnh lân cận, tìm kiếm những vụ án tương tự. Mặc dù kho số liệu phòng chống bắt cóc đã được xây dựng, nhưng kho số liệu dù sao cũng chỉ nhìn vào nhân tố như đặc trưng của từng vụ án,

thời gian xảy ra vụ án, không có khả năng liên kết lại. Điều này cần sự hợp tác chặt chẽ với mấy tỉnh lân cận, công tác điều tra loại trừ, mới có thể phát hiện ra manh mối. Tiêu Vọng tin rằng, tội phạm hung hãn như vậy, đã gây án trên nhiều địa bàn, rất có khả năng cũng sẽ gây án ở các tỉnh khác nhau. Mà những vụ án tương tự ở các tỉnh khác, hiện nay chúng ta vẫn còn chưa nắm rõ.

Suốt một ngày một đêm không nghỉ ngơi, không chớp mắt, Tiêu Vọng mặc dù đã đạt được bước đột phá quan trọng, nhưng mớ bong bong càng lúc càng lớn. Anh cần một cảnh sát thực tập, anh vốn không có đủ khả năng tiếp tục tìm hiểu thêm nữa.

Bố mình được không? Ông có thể thuyết phục Đảng ủy Sở Công an thành phố, thuyết phục Sở Công an tỉnh thậm chí Bộ Công an được không?

Tiêu Vọng không hoàn toàn chắc chắn.

Anh in bản báo cáo dày hơn 20 trang giấy này ra, kèm thêm bản báo cáo điều tra của 31 vụ án, là thành một tập dày. Sau đó, anh lặng lẽ xóa đi file mềm bản báo cáo trên máy vi tính, ôm tập tài liệu, tắt đèn đóng cửa, bước khỏi sân Sở Công an tỉnh.

Lúc này đây, phía chân trời đã ánh lên sắc sáng bạc. Nhà Tiêu Vọng cũng khá gần Sở Công an tỉnh, anh ôm tập tài liệu bước nhanh về phía khu người nhà của công an. Anh biết bố mình ngày nào cũng chuẩn giờ rời khỏi nhà lúc 7 giờ sáng để đến đơn vị, mà lúc này mới có 5 giờ rưỡi, anh cần phải đưa cho bố anh bản báo cáo mà anh phát hiện ra trước khi ông đi làm.

Nếu như bố ủng hộ ý kiến của anh, nếu như cấp trên ủng hộ ý kiến của bố anh, nếu như toàn bộ cảnh sát đều dốc tâm dốc sức, nếu như có thêm chút may mắn, điều then chốt nhất là, nếu như tất cả bọn trẻ đều còn sống.

Phá án, sẽ là một việc thật tuyệt vời!

Chương 2

Kẻ Vong Mệnh

Làm đồ sửa, khóc cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì tất cả mọi lực lượng trong vũ trụ này đều đang ráp tâm làm đồ sửa.

Maugham - Anh

Tiêu Vọng nhón tay nhón chân khế khàng mở cổng chính nhà anh.

Tầng 1 tối đen hun hút, sắc trời bên ngoài cửa sổ đã ánh lên ánh bạc, nhưng không chiếu được vào trong phòng khách.

Trước cửa xếp ngăn nắp mấy đôi giày. Của bố, của mẹ, còn cả đôi giày đá bóng của thằng ôn đó. Thằng ôn con đi đôi giày số 45. Nó nói nghe hay ho lắm, chân to mới có thể giữ trọng tâm vững vàng. Trong nhà vô cùng yên ắng. Xem ra, cách một năm, tên nhóc này cuối cùng cũng hòa bình với bố mẹ như xưa rồi. Chắc chắn đây chính là công lao của Đường Đang Đang, có dịp nhất định phải cảm ơn em ấy mới được.

Tiêu Vọng đặt tập tài liệu lên tủ giày, sau đó bắt đầu thay giày.

Cánh cửa phòng ngủ chính ở tầng 2 chợt vang lên tiếng động, tiếp đến là tiếng bước chân quen thuộc của bố đang bước xuống cầu thang.

“Con chào bố!” Tiêu Vọng nói.

Tiêu Vấn Thiên nhíu mày, ngược nhìn Tiêu Vọng, giọng khàn khàn:

“Ồ, giờ mới về à?”

“Bố ơi, tối qua con đến Sở Công an tỉnh tìm bác Lâm đấy.” Hai ngày hai đêm không được nghỉ ngơi, nhưng Tiêu Vọng tinh thần vẫn rất dồi dào, “Sau đó, con đã phát hiện ra một sự việc quan trọng.” Đôi lông mày nhíu chặt của Tiêu Vấn Thiên vẫn chưa dẫn ra, ông vừa vội vàng thu xếp cặp táp của mình vừa không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Có phát hiện quan trọng gì?”

“Liên quan đến sự việc về vụ án đột nhập bắt cóc trẻ em trong khu vực chúng con quản hạt vào tối hôm kia.”

“Ồ, khá lắm!” Mặc dù Tiêu Vấn Thiên không mấy mặn mà đối với thông tin này, nhưng ông vẫn miễn cưỡng khen ngợi cậu con trai. Vừa bước vào ngành cảnh sát, bầu nhiệt huyết trào dâng, nhất định phải liên tục kích lệ động viên để bầu nhiệt huyết đó không bị giảm sút.

“Bố có thời gian để nghe chút không?” Tiêu Vọng hỏi thăm dò.

“Hôm nay thì không được rồi, để bố tranh thủ lúc nào rảnh. Con có thể hội báo trước với đồn trưởng của các con.” Tiêu Vấn Thiên nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, “Chú Tiểu Lưu con đã đợi bố ở dưới lầu rồi.”

Chú Tiểu Lưu tên Lưu Bình An, là Phó giám đốc Sở Công an thành phố Nam An kiêm Đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

“Hôm nay bố đi làm sớm thế sao?” Tiêu Vọng nhìn đồng hồ treo tường, lầy làm ngạc nhiên.

“Ừm.” Tiêu Vấn Thiên nghĩ một lát, dù sao Tiêu Vọng đã tham gia vào đội ngũ cảnh sát, không cần phải giữ bí mật với con trai nữa, “Trại tạm giam, có người vượt ngục,”

“Vượt ngục?” Tiêu Vọng kinh ngạc, “Mấy người ạ?”

“Hai mươi mấy người.” Tiêu Vấn Thiên thở dài.

“Gì cơ ạ?” Tiêu Vọng tròn trừng mắt, “Kể từ khi lập nước đến nay, sự kiện vượt ngục với quy mô lớn thế này rất hiếm gặp. Nhà giam của Trung Quốc trong ngoài đều

được phòng bị cẩn mật, cùng giám sát, phân khu vực quản lý, trong ngoài có sự khác biệt, có thể nói là cơ chế quản lý

tiên tiến nhất thế giới. Ngay cả sự kiện vượt ngục 17.10 xảy ra mấy năm trước ở Huhhot, và cả vụ vượt ngục trong trại tạm giam ở huyện Diên Thọ thuộc Cáp Nhĩ Tân, cũng chỉ có ba, bốn người. Đây những hơn 20 người, là khái niệm gì? Cả xã hội quốc tế cũng đều phải bị rung động mất.”

“Sự việc này nếu không giải quyết thỏa đáng, thì không có cách nào ăn nói với Đảng và nhân dân được.” Tiêu Vấn Thiên cầm cặp táp lên, soi gương, chỉnh lại cổ áo cảnh phục, chuẩn bị thay giày. Mặc dù tình hình khẩn cấp, nhưng ông vẫn cảm thấy được an ủi. Xem ra, cậu con trai Tiêu Vọng học bốn năm trong trường Cảnh sát đã đọc rất nhiều tài liệu, nắm rất rõ về các vụ án điển hình kể từ khi nước Trung Quốc mới thành lập; cũng nắm cụ thể về cơ chế công tác, phương pháp, sách lược của công an nước mình. Bất luận thế nào, mặc dù nghề công an là một công việc có tính thực tiễn rất cao, nhưng sự tìm tòi và tâm huyết của các bậc tiền bối, vẫn là nền tảng cơ bản tốt nhất cho công tác công an hiện đại.

“Bố ơi, không có thời gian xem bản báo cáo của con ạ?” Tiêu Vọng nói “Sự việc con phát hiện được, cũng không phải là một việc đơn giản.”

“Để lúc khác đi.” Tiêu Vấn Thiên lại nhìn đồng hồ treo tường.

“Nhưng, vụ án những đứa trẻ bị bắt trộm này, rất kì lạ” Tiêu Vọng nói với tốc độ nhanh nhất có thể “Hơn nữa, chắc chắn là gây án có hệ

thống, từ năm 1995 đã bắt đầu rồi, con sắp xếp một chút, chỉ riêng tỉnh chúng ta, đã có 31 đứa trẻ bị bắt trộm. Nếu như chúng vẫn còn sống, đứa lớn nhất năm nay còn lớn hơn cả con.”

“Phạm việc gì đều cũng có mức độ nặng nhẹ gấp chập khác nhau.” Tiêu Vấn Thiên, “Hành vi phạm tội hiện nay chúng ta đang phải đối diện còn nghiêm trọng hơn việc buôn bán bắt cóc trẻ em cả trăm lần.”

“Con lại không cho là như vậy.” Tiêu Vọng nói, phía sau 31 đứa bé này chính là 31 gia đình. Tạm thời không nói đến vụ án mang tính hệ thống này có phải là vụ án buôn bán bắt cóc trẻ em hay không, cho dù là như vậy đi, con cảm thấy việc bắt cóc buôn bán trẻ em chính là một trong những hành vi tội ác tột cùng nhất. Chúng làm nguy hại đến 31 gia đình! Những gia đình này, rất có thể bao nhiêu năm nay vẫn ngày ngày đầm đìa nước mắt. Vụ án này không phá được, thì chúng ta sao có thể ăn nói được với nhân dân chứ?

Mặc dù Tiêu Vọng phản bác quan điểm của Tiêu Vấn Thiên, nhưng Tiêu Vấn Thiên vẫn cảm thấy vui mừng trước một Tiêu Vọng đầy chính nghĩa. Ông vỗ vào vai con trai.

Con trai đã lớn khôn rồi, thậm chí còn cao hơn ông một chút. Nhưng con trai thừa hưởng gen của vợ ông mặc dù cơ thể gầy yếu hơn ông, nhưng tư duy logic và tâm tư sâu sắc còn vượt qua ông.

Tiêu Vấn Thiên mở cửa, nói: “Con trai, con yên tâm, bố và 5000 người cảnh sát trong toàn thành phố, bất cứ lúc nào cũng luôn đốc hết tâm huyết. Mặc dù tỉ lệ phá án của chúng ta vẫn chưa đạt đến mức kì vọng của người dân, nhưng hàng năm chúng ta đều phá được 20 đến 30 nghìn vụ án hình sự, giải quyết hơn hàng trăm nghìn các vụ án trị an, và còn cả rất nhiều công tác phòng chống khác. Chúng ta có thể nói là không hổ thẹn với lòng mình! Đội ngũ công an cần những người như con, bố cũng hy vọng hậu sinh khả úy, có thể làm được nhiều việc hơn nữa cho nhân dân, để ngày càng có nhiều người dân tin tưởng chúng ta, yêu mến chúng ta. Bây giờ đã 5 giờ 40 phút rồi, đã hơn nửa giờ đồng hồ kể từ khi trại tạm giam phát hiện ra sự kiện vượt ngục, có khả năng những kẻ gây án đã có ba, bốn giờ đồng hồ để tháo chạy, không được phép chần chừ giây phút nào nữa! Bố biết, 31 gia đình này đều mong ngóng chúng ta có thể phá án, nhưng nếu như hai mươi mấy tên tội phạm này lần

trốn trong nhân dân, liệu sẽ gây nên mối nguy hại cho bao nhiêu gia đình đây? Sẽ khiến cho bao nhiêu người dân cảm thấy sợ hãi hoang mang đây? Con nói xem, việc nào nặng việc nào nhẹ, việc nào chậm việc nào gấp?”

Những lời Tiêu Vọng định nói đã bị lời nói của Tiêu Vấn Thiên chặn lại, nhưng anh cũng vô cùng cảm động và cảm thấy được khích lệ bởi những câu nói này. Anh gật đầu nói: “Bố nhớ chú ý an toàn.”

Trong mỗi một gia đình, những lời chuyện trò giữa cha và con đều rất đa dạng, chỉ có trong gia đình của cảnh sát, gần như đều chỉ có một câu: “chú ý an toàn.”

- Tiêu Vấn Thiên nhìn con trai, gật đầu.

Mặc dù sự việc ở trại tạm giam khiến ông vô cùng lo lắng, nhưng lúc này đây, ông lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Con trai mình chính trực, cứng cỏi, cả cơ thể tràn đầy năng lượng chính nghĩa, đây là điều ông mong đợi nhất. Thêm mười năm nữa, mình sẽ nghỉ hưu, đến lúc đấy, có con trai tiếp quản khẩu súng trong tay mình, ông cũng có thể thật sự yên tâm được rồi.

Đột nhiên, ông vô cùng thấu hiểu tâm trạng của nhạc phụ mình.

Nhạc phụ Bác Nguyên Mạn là một cảnh sát hình sự nổi tiếng đời trước, nhưng cô con gái độc nhất Như Hy lại kiên trì muốn học kỹ thuật sinh vật. Mặc dù sau đó Như Hy cũng vẫn tham gia vào đội ngũ cảnh sát, nhưng dù sao cũng chỉ đứng ở cương vị nhân viên kỹ thuật kiểm tra DNA, làm một vị anh hùng thầm lặng. Do đó, từ cái ngày mà Tiêu Vấn Thiên và Bác Như Hy gặp phải tiếng sét ái tình, Bác Nguyên Mạn đã vô cùng quan tâm đến Tiêu Vấn Thiên. Ông rất coi trọng việc phát triển sự nghiệp của Tiêu Vấn Thiên, hỗ trợ dạy dỗ nâng đỡ Tiêu Vấn Thiên rất nhiều. Cho dù hai người bọn họ đã trải qua sự việc mà không ai muốn hồi tưởng lại, nhưng cuối cùng Tiêu Vấn Thiên vẫn làm việc ở Sở Công an thành phố Nam An, vẫn dựa vào nền tảng thực lực của mình từ từ ngai lên được vị trí giám đốc Sở Công an. Công việc trước khi được định chức, là cơ sở để ông tích lũy, nhưng ông cũng không muốn hồi tưởng lại, ngay cả tên của tổ chức, ông cũng không dám nhớ lại, Chỉ cần nghĩ đến, ông đã cảm thấy xót xa.

Ông biết cả một đời nhạc phụ, hoàn toàn cống hiến cho sự nghiệp công an. Nhưng vào cái ngày nhạc phụ nghỉ hưu, lại cười rất tươi từ

tận đáy lòng. Nói thế nào nhỉ, đó chính là thứ cảm giác có người kể tục.

Bố đã đóng cửa lại, nhưng Tiêu Vọng vẫn cứ đứng yên trong phòng khách.

Theo như kinh nghiệm của anh, vụ án vượt ngục lớn như vậy, chắc chắn phải huy động tất cả cảnh sát và cảnh sát vũ trang trong toàn thành phố. Vậy thì, những vụ án trẻ em bị bắt cóc này tạm thời cũng không thể nào đưa vào lịch trình được.

Nếu như có thể có một ban đặc biệt, có quyền hạn cao nhất, có nhân tài xuất sắc trong giới cảnh sát, chuyên để xử lý những vụ án khó dạng này, thì tốt quá. Không cần chiếm dụng quá nhiều nguồn lực cảnh sát, lại có thể làm được nhiều việc huy hoàng.

Cho dù có loại phòng ban này, cũng sẽ chẳng nghe theo lời kiến nghị của một người cảnh sát thực tập ở đồn công an như anh thế này đâu nhỉ?

Tiêu Vọng cười khổ não lắc đầu, vỗ vào tập tài liệu để trên tủ để giày. Anh rút từ trong túi áo ra một chiếc bút, viết ngay ngắn suy nghĩ có vẻ như ngây ngô này vào dưới cùng của bản báo cáo.

“Vọng Vọng.” Bác Như Hy mặc bộ đồ ngủ, đứng ở cầu thang tầng 2.

“Mẹ.” Tiêu Vọng mỉm cười nhìn mẹ.

Bác Như Hy bước nhanh xuống dưới, đi đến trước mặt cậu con trai, ngược đầu nhìn con trai, giơ bàn tay yêu thương vuốt ve khuôn mặt cậu, nói: “Vọng Vọng, mấy hôm nay con đi đâu vậy?”

“Ô, trong đồn có vụ án, rất phức tạp, đồn trưởng yêu cầu bọn con đều phải tăng ca.” Tiêu Vọng xoa xoa tay mẹ.

“Hai ngày hai đêm con không được chợp mắt à?” Bác Như Hy vuốt ve quàng thâm mắt của Tiêu Vọng, nói, “Con còn trẻ thế này, sao lại có thể không biết yêu quý sức khỏe của mình thế?”

“Không sao đâu ạ, con sắp xếp một số tài liệu, cảm thấy rất có thu hoạch.” Tiêu Vọng vỗ vào tập tài liệu đó, nói; “Những thứ này đều là chuẩn bị để cho bố xem, nhưng bố đang bận có vụ án khác.”

“Ôi, xảy ra chuyện lớn rồi.” Bác Như Hy rõ ràng cũng biết vụ án vượt ngục nghiêm trọng, “Mấy ngày này, con cũng cần phải cẩn thận một chút.”

“Không sao đâu mẹ ạ.” Tiêu Vọng lại vỗ nhẹ vào mu bàn tay Bác Như Hy, để thể hiện sự an ủi, “Phải rồi, mẹ ơi, phòng thí nghiệm

DNA của mẹ có phải là cũng có nhiệm vụ chống buôn bán bắt cóc trẻ em phải không?”

“Đúng vậy. Bọn mẹ có một hệ thống kiểm tra, chính là làm kho số liệu cho những vụ án buôn bán bắt cóc.

“Vậy thì, quy trình làm việc của bọn mẹ là những gì?” Tiêu Vọng hỏi về hiệu kỳ.

“Con cứ đi ngủ trước đi!” Bác Như Hy ra lệnh, Lúc còn trẻ thức thông đêm, đến khi về già thì sẽ hứng chịu cả đấy.”

“Mẹ cứ nói cho con trước đi, thì con sẽ đi ngủ ngay.” Tiêu Vọng cười tinh nghịch.

Bác Như Hy lắc đầu, cười nói: "Thật không biết làm thế nào với con cả. Quy trình công tác của phòng thực nghiệm không hề phức tạp. Trước tiên, các đồn cảnh sát và đội cảnh sát hình sự khi phát hiện ra được một số trẻ em khả nghi bị bắt cóc buôn bán, ví dụ như trẻ em đi ăn xin, trẻ em bị đi lạc sẽ lấy máu, đưa đến để tiến hành kiểm tra DNA. Đồng thời, người nhà sau khi báo tin trẻ em bị mất tích, bố mẹ đưa trẻ sẽ được lấy máu để đưa đi xét nghiệm. Con biết đấy, DNA của đứa trẻ xuất phát từ tự kết hợp của DNA của bố mẹ, từ trên số liệu DNA, có thể tính toán ra được tỉ lệ quan hệ ruột thịt của đứa bé và bố mẹ. DNA của đứa bé và DNA của bố mẹ đều được dùng dưới hình thức thuần con số, nhập vào trong kho số liệu chống buôn bán bắt cóc. Kho số liệu sẽ tự động tiến hành đối chiếu tất cả lượng số liệu khổng lồ, sau đó tính toán ra được một số trường hợp có khả năng cao là mối quan hệ ruột thịt, rồi lại tiến hành đối chiếu thủ công do con người thực hiện. Cuối cùng, bọn mẹ sẽ dựa vào hình thức xác suất con số, đưa ra được báo cáo giám định cụ thể.”

“Vậy cũng có nghĩa là, chỉ cần DNA của đứa bé và bố mẹ đều được nhập vào hệ thống là có hy vọng phát hiện được ra?” Tiêu Vọng hỏi. Bác Như Hy gật đầu, nói: “Chắc chắn là phát hiện được. Trong phòng thí nghiệm của bọn mẹ hàng năm cũng đối chiếu được không ít những người thân bị thất lạc.”

“Vậy thì, đồn bọn con...”

“Vụ án hôm kia trong khu vực đồn các con quản hạt, nếu mẹ nhớ không nhầm, bố mẹ đứa bé tên là Triệu Kiện và Lý Hiểu Hồng thì phải? Bác Như Hy cười về bí ẩn, “Sáng hôm qua bọn mẹ đã nhập kho rồi.”

“Những đứa bé vẫn chưa được cảnh sát phát hiện ra, vẫn là không được.” Tiêu Vọng cúi đầu, nói: “Nếu như cảnh sát phát hiện ra thi thể của một đứa bé, liệu có nhập kho để đối chiếu không?”

“Đều sẽ đối chiếu.”

Đã bao nhiêu năm qua, chưa từng đối chiếu khớp với số DNA của những vụ án mà Tiêu Vọng tổng kết được, điều này chứng tỏ nạn nhân của những vụ án này hoặc là chưa bao giờ xuất hiện, hoặc là đến giờ vẫn chưa phát hiện ra thi thể của người bị hại.

Xem ra càng lúc càng li kì bí ẩn, bao nhiêu người như vậy, đã đi đâu cả rồi?

Tiêu Vọng trầm hồi chính mình.

“Phải rồi, Tiêu Lăng cuối cùng cũng chịu về nhà rồi.” Bác Như Hy nét mặt hài lòng, “Thật ra một năm nay, ngày nào mẹ cũng phải làm công tác tư tưởng với bố con. Có một đứa con trai làm cảnh sát chẳng phải là đã được rồi sao? Tiểu Lăng làm ở vị trí khác, cũng chắc chắn có thể làm tốt giống như Vọng Vọng con mà.”

Tiêu Vọng gật đầu, cười nói: “Tên nhóc đó, quái đản lắm.”

“Nhưng bố con thì con cũng biết tính rồi đấy, cứ nhất định không chịu đặt xuống.” Bác Như Hy nói, “May mà lần này Tiểu Lăng biểu hiện khá tốt, lại cộng thêm với sự hỗ trợ của Đang Đang, hai người đã bắt tay dàn hòa rồi.”

“Đang Đang cũng rất khôn khéo thông minh.” Tiêu Vọng nói, đợi hai việc trước mắt này trôi qua, nhà mình mời gia đình chú Đường đến ăn bữa cơm.”

Bác Như Hy gật đầu. Cuộc đoàn tụ cả gia đình khiến cho bà cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Không biết bố con khi nào mới có thể về nhà.” Tiêu Vọng nhìn vào tập tài liệu nói: “Sau khi trở về, chắc là bố vào thư phòng đầu tiên nhỉ?”

“Căn phòng đó chính là bảo địa của bố con.” Bác Như Hy bật cười, “Có hôm nào trở về nhà mà ông ấy không vào căn phòng đó để ngắm những cuốn sách bảo bối của ông ấy chứ? Được rồi, Vọng Vọng, con không được thức nữa, bắt buộc phải đi ngủ ngay.”

Vọng Vọng ngoan ngoãn gật đầu, ôm lấy tài liệu đi lên lầu, bước vào thư phòng.

Anh tỉ mỉ đặt từng tập tài liệu sắp xếp đúng theo thứ tự, đặt lên chiếc bàn lớn ở trong thư phòng, sau đó đặt tập tài liệu tổng hợp mà anh viết được ở vị trí trung tâm bắt mắt nhất trên bàn. Anh còn ngoái đi ngoái lại mấy lượt như thể không được yên tâm lắm, Tiêu Vọng rời khỏi thư phòng, dù sao thì mẹ vẫn luôn đứng ở đằng sau giám sát anh.

Bác Như Hy bảo Tiêu Vọng uống một cốc sữa tươi, ăn chút bánh quy, sau khi dõi theo anh chui vào trong chăn, nhìn thấy anh nhịp thở đều đặn, mới lặng lẽ tắt di động của anh, khép cửa phòng anh lại.

Sau khi bận bịu nấu vài món ăn, Bác Như Hy để lại tờ giấy viết cho hai cậu con trai thân yêu của mình ở phòng khách, nói với chúng bà đã nấu mấy món ăn mà chúng thích nhất, để ở trong tủ lạnh, bảo bọn chúng tự hâm nóng là có thể ăn được. Cậu em không được tham lam ăn phần của anh trai.

Thấy sắp bị muộn, Bác Như Hy vội vàng thay cảnh phục, khi mở cửa bước xuống, thì lại phát hiện ra bố mình. đang chấp tay sau lưng đứng ở cổng.

“Bố, sao bố lại đến đây?”

Bác Nguyên Mạn tóc bạc trắng, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần rần rở. Dù đã hơn 70 tuổi rồi, ông lão vẫn đứng thẳng lưng, vẫn có thể đi bộ vài ki-lô-mét mà không hề thở dốc.

“Con đi làm à?” Bác Nguyên Mạn hắng giọng, “Vấn Thiên đi đến trại tạm giam rồi à?”

“Bố biết cả rồi ạ?” Bác Như Hy mặt rầu rĩ, “Chuyện lớn như vậy, chắc là anh ấy sẽ mệt lắm đây.”

“Bố đến thăm hai đứa cháu ngoại của mình.” Bác Nguyên Mạn che giấu sự sượng sùng của mình.

Bác Như Hy biết, Tiêu Lãng một năm nay không gặp, ở nhà ông có mấy hôm đã về nhà, điều này khiến cho ông càng giống như nhìn mơ giải khát, càng nhớ mong cháu hơn. Cho nên ông mới sáng sớm đã đến đây thăm cháu ngoại, nhưng lại ngại không dám gõ cửa. Không biết vì sao, mặc dù Tiêu Vọng kể tục ông và Tiêu Vấn Thiên, nhưng ông lại yêu quý cậu cháu trai Tiêu Lãng suốt ngày lêu lổng đó hơn.

“Hai đứa chúng nó đều đang ngủ.” Bác Như Hy ra hiệu bằng tay, nói: “Vọng Vọng hai ngày hai đêm thức trắng, vừa mới đi nghỉ. Thói quen của Tiểu Lăng là trước buổi trưa thì sẽ không tỉnh giấc.”

Bác Nguyên Mạn gật đầu, chỉ vào trong nhà, nói: “Bố sẽ không làm phiền hai đứa. Bố vào thư phòng của Vãn Thiên đọc sách nhé?”

Bác Như Hy nghiêng người để bố để bước vào, nói; “Vậy thì tốt quá, khi nào hai thằng bé tỉnh dậy, bố giúp con hâm nóng thức ăn cho chúng. Bọn trẻ thế hệ 9X bây giờ, chẳng biết tự làm gì cả.”

Bác Nguyên Mạn thay giày, tay phải sờ lên ngực, hơi cúi người, nói: “Vui lòng dốc sức.”.

Thấy bố mình đã nhiều tuổi như vậy, mà vẫn hành động như trẻ thơ, khiến cho Bác Như Hy đang đi vội xuống dưới lầu cũng không kìm được bật cười.

Bác Nguyên Mạn bước thẳng vào trong thư phòng, dựa vào ghế ngồi mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị đợi hai đứa cháu trai tỉnh dậy, sẽ nói chuyện với chúng, để tận hưởng niềm vui gia đình.

Vô tình, ông lão liếc nhìn thấy tập tài liệu được đặt ngay ngắn ở trên bàn, lòng hiếu kỳ thôi thúc ông lão cầm lấy bản báo cáo tổng hợp lên xem. Thật không ngờ, sự phân tích rành rẽ rõ ràng của Tiêu Vọng và cả lời tường thuật mạch lạc nhanh chóng thu hút ông lão. Ông lão vừa đọc báo cáo vừa lật giở từng tập hồ sơ photo.

Bác Nguyên Mạn là nhân vật nổi tiếng trong giới trinh sát hình sự, cả cuộc đời đã cống hiến cho tổ chức huy hoàng nhưng lại bí mật đó, nhưng lại chưa bao giờ làm việc ở phòng ban cảnh sát hình sự thuộc cơ quan công an các cấp, cho nên, đều rất xa lạ với những tập hồ sơ này.

Những vụ án này không chỉ thu hút sự chú ý của Bác Nguyên Mạn, mà quan trọng hơn nữa là khiến cho ông lão có cái nhìn khác đối với cháu ngoại của mình. Đúng là hậu sinh khả úy, Tiêu Vọng đúng là có khả năng thiên bẩm để làm một cảnh sát hình sự!

Báo cáo phân tích vụ án khiến Bác Nguyên Mạn quay trở về thế giới trinh thám hình sự, khuấy động lòng nhiệt huyết được cất giấu trong trái tim ông lão suốt bao năm qua.

Đặc biệt là hàng chữ viết bằng bút máy rần rở cuối cùng bản báo cáo: “Liệu có thể báo cáo với Sở Công an tỉnh, bộ công an thành lập

một tổ chức hành động nhỏ chuyên để giải quyết những vụ án đặc biệt lớn, khó và bí mật. Tập trung những nhân tài tinh anh và nguồn tài nguyên ưu thế của ngành cảnh sát trở thành một thể thống nhất, mang lại hiệu quả công việc cao. Như vậy có thể tiết kiệm được nguồn lực cảnh sát, lại có thể khắc phục được khó khăn.”

Hàng chữ này khiến cho sống mũi ông lão cay cay, nếu không phải do ông lão gắng hết sức để kiềm chế, e rằng đã có một ông lão đầm đìa nước mắt đứng ở trong thư phòng ánh đèn mờ mờ này rồi.

Ông lão nhìn hàng chữ đó, lẩm nhẩm: “Cháu ngoan, đương nhiên cháu không biết, cũng từng có một tổ chức như vậy, hủy diệt tội ác, khắc phục khó khăn, chiến công hiển hách! Thế nhưng tổ chức bí mật dọc ngang trong ngành cảnh sát mấy chục năm này lại bị chôn vùi ở trong tay ta - ông ngoại của các cháu.”

Bác Nguyễn Mạn lại dựa vào ghế, nhắm đôi mắt ầng ậc nước. Thời gian dường như quay trở lại hơn 50 năm trước, người giới thiệu ông dẫn ông bước vào trong một góc bí mật dưới lòng đất của thành phố Nam An. Mặc dù thành phố Nam An chỉ là một thành phố ở tuyến thứ hai tỉnh hội, nhưng bắt đầu từ khi thành lập đất nước, vẫn luôn là đại bản doanh của tổ chức.

Bác Nguyễn Mạn nhớ, năm 1966, lúc đó ông mới hơn 20 tuổi, khi bước vào cánh cổng lớn, không kìm nén được sự kích động trong lòng mình.

Đó là một căn phòng xây gạch đỏ, từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không biết được đây chính là đại bản doanh của đội ngũ tinh nhuệ nhất trực thuộc Bộ công an, thậm chí đều không biết được, tòa nhà nhỏ này và cơ quan công an rốt cuộc có mối quan hệ gì.

Cổng tòa nhà nhỏ này không hề lớn, cũng không hề có quốc hiệu cảnh hiệu gì, cũng không có số nhà, càng không có biển đơn vị.

Chỉ có ở trên tường phía ngoài cổng treo một biểu tượng hình tròn, ừm, ở thời đại bây giờ, có thể gọi thứ đó là “logo” thì phải.

Đây là một biểu tượng hình tròn, thiết kế vô cùng đơn giản. Ở giữa là một hình ngôi sao sáu cánh chắc chắn, sáu đường màu trắng bắt đầu từ giữa ngôi sao kéo dài ra, đỡ lấy cả hình tròn, sáng lấp lánh.

Bác Nguyễn Mạn nhớ, trong cả tòa nhà nhỏ gạch đỏ, không hề có những biểu ngữ mà lúc đó Cơ quan công an bắt buộc phải treo lên như “Vì nhân dân phục vụ”, “Khai nhận được khoan hồng, chống

đổi bị xử nặng”, chỉ có bên trong sảnh ở trên bức tường trắng toát có ba chữ lớn “Người” “gác” “đêm”.

Bác Nguyễn Mạn nhớ, người đứng đầu tổ chức *người gác đêm* lúc đó chính là lão Trịnh, nhìn thấy ông và Đồng Liên Hòa cùng gia nhập tổ chức với ông, câu nói đầu tiên chính là: “Các cậu có biết, biểu tượng này của chúng ta mang hàm nghĩa gì không?”

Ông và Đồng Liên Hòa cùng lắc đầu.

“Ngôi sao chính là chúng ta.” Lão Trịnh nghiêm trang nói. “Chúng ta chính là người bảo vệ cho muôn nhà, là *người gác đêm* có thể khiến cho bách tính muôn dân, ngủ một giấc an lành.”

Bác Nguyễn Mạn nhớ, lão Trịnh và hai người bạn họ đã nói chuyện thật lâu, đã kể lại cho hai người bạn họ mười mấy năm lịch sử của tổ chức *Người gác đêm*, kể rõ lí do thành lập tổ chức *Người gác đêm*. Trong khi nói chuyện, ông đã bị thu hút bởi “vụ án cướp đầu” xảy ra trước thời kì kiến quốc, bị hoàn toàn khuất phục trước tài năng của ba vị sư tổ thành lập nên tổ chức *Người gác đêm*.

Bác Nguyễn Mạn nhớ, khi ông đón nhận bộ cảnh phục màu xanh lá cây từ tay lão Trịnh, cảm giác đó thật là thần thánh đến nhường nào. Lúc đó bộ công an vừa mới thay đổi cảnh phục kiểu 66, bộ cảnh phục này gần giống với bộ quân phục, chứa đựng lòng nhiệt huyết của bao nhiêu thanh niên. Huy hiệu đỏ tươi nơi bộ áo cảnh phục và ngôi sao năm cánh sáng lấp lánh trên mũ đã đẩy lên niềm tự hào to lớn trong lòng Bác Nguyễn Mạn.

Bác Nguyễn Mạn nhớ, ông vượt qua bao khó khăn gian khổ suốt 20 năm, cuối cùng cũng ngồi được vào vị trí mà lão Trịnh để lại. Nhưng khi ông hoạt động chưa đầy mười năm, tất cả lí tưởng này đều đột ngột ngừng lại. thậm chí, lí tưởng của ông đều không thể nào được tiếp nối.

Bác Nguyễn Mạn không nỡ hồi tưởng lại, rút từ trên giá sách ra một cuốn tiểu thuyết của Hải Nham “Trường am đạo”, và bắt đầu đọc.

Chiếc xe hơi của phó giám đốc Sở Công an Lưu An Bình lao nhanh như bay.

Khi Tiêu Vấn Thiên bước vào trong phòng họp trại tạm giam, lúc này kim đồng hồ chỉ 5 giờ 45 phút.

Trong phòng họp, gần như đã ngồi chật kín người.

Trại trưởng trại tạm giam Vương Tiểu Minh nhìn thấy Tiêu Ván Thiên bước vào phòng họp vội bước dậy, kéo ghế ngồi cho Tiêu Ván Thiên, dẫn dò cặp dưới rót trà cho giám đốc Tiêu.

“Rót khỉ gì!” Tiêu Ván Thiên không kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng mình, “Bước trở lại ghế ngồi của cậu mau.”

Vương Tiểu Minh ủ rũ quay trở lại ghế ngồi của mình, bộ dạng trông rất vô tội.

“Là chuyện gì vậy? Ai đứng lên hội báo cho tôi?” Tiêu Ván Thiên ném mạnh chiếc cặp táp xuống bàn họp.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tàn Triệu Quốc.

Tàn Triệu Quốc cúi đầu, giọng khàn đặc: “Tôi xin được hội báo với Đảng ủy sở sự lơ là chức trách nghiêm trọng của chúng tôi. Khoảng 1 giờ 30 sáng ngày hôm nay, bức

tường phía đông của trại chúng tôi đã bị một chiếc xe tải cỡ lớn màu xanh lam đâm vào. Sau khi va chạm, toàn bộ cảnh sát đến cửa trước tập hợp, chuẩn bị đối ứng với tình hình đột ngột nảy sinh. Sau khi cảnh sát trên chòi canh và những người cảnh sát trong khu vực ở phòng giam thăm dò chiếc xe tải khoảng 10 phút, đội cảnh sát đặc nhiệm đã đến tiếp viện. Sau khi lục soát toàn bộ chiếc xe tải, không hề phát hiện ra người và vật gây nổ.”

“Có hai vấn đề.” Tiêu Ván Thiên cắt ngang lời của Tàn Triệu Quốc, “Một là, ai bảo cảnh sát khu vực phòng giam tham gia nhiệm vụ đối ứng? Có một dải cảnh sát vũ trang còn không đủ sao? Hai là, người trên xe đi đâu rồi?”

“Là trại trưởng Vương ra lệnh cho cảnh sát khu vực phòng giam đến cổng trước để tiếp viện.” Tàn Triệu Quốc nói, “Qua lục soát hiện trường, đội cảnh sát đặc nhiệm cho rằng chiếc xe ở trong tình trạng không có người điều khiển đã bị tuột dốc từ trên dốc ở phía đông trại tạm giam, do quán tính tăng tốc, cuối cùng đã đâm vào tường vây của trại chúng tôi.”

“Nói bừa!” Tiêu Ván Thiên hét lên, “Cậu không hiểu mà không biết hỏi sao?”

“Quyết định này là đã trưng cầu đầy đủ ý kiến của trại phó Tàn rồi.” Vương Tiểu Minh yếu ớt nói.

Tàn Triệu Quốc ngược nhìn Vương Tiểu Minh một cái không hề phản bác, mà nói tiếp: “Sau khi chiếc xe tải bị kéo đi, trung tâm chỉ

huy vẫn luôn tìm kiếm người tài xế của chiếc xe tải. Khoảng 3 giờ 30 phút đã liên hệ được tài xế của chiếc xe, phát hiện ra chiếc xe này đã bị ăn cắp vào tối hôm đó. Trung tâm chỉ huy lúc đó đã liên hệ với tôi, nhưng tôi nhớ ra, sau khi xảy ra sự việc va chạm đó, tôi đã lập tức đến phòng điều khiển trung tâm để xem máy quay camera giám sát, nhưng không hề phát hiện ra điều gì khác thường, cho nên lúc đó tôi chỉ đơn giản cho rằng đây là một sự cố ngoài mong muốn. Sự việc này là tôi đã lơ là sơ suất, tôi cần phải chịu toàn bộ trách nhiệm.”

“Ai chịu trách nhiệm không phải là điều cậu có thể quyết định được, nếu đúng là trách nhiệm của cậu thì cậu có chạy cũng không thoát đâu.” Tiểu Vấn Thiên bực bội nói.

“Sau đó khi tôi đang ngủ mơ màng, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.” Tàn Triệu Quốc nói “Khoảng 4 giờ 30 phút tôi bèn chạy đến phòng điều khiển trung tâm để lấy nội dung trong máy quay camera giám sát của các phòng giam. Phát hiện ra 22 phạm nhân trong khu vực phòng giam số 6 đã không cánh mà bay. Sau đó tôi dẫn theo cảnh sát vũ trang lao vào trong khu vực phòng giam, phát hiện ra hai người cảnh sát nằm ở góc văn phòng làm việc của cảnh sát khu vực phòng giam số 6. Một người đã hy sinh, còn một người ngệt thở do bị sốc nặng, hiện tại vẫn đang trong trạng thái hôn mê.”

“Sao có thể như vậy được chứ? Lối đi trong khu vực các phòng giam đều có máy quay camera giám sát, bọn họ đi như thế nào được?” Tiểu Vấn Thiên hỏi.

“Trước mắt tôi cũng vẫn chưa nghĩ ra được là chuyện gì.” Tàn Triệu Quốc nói, “Nhưng, có một vấn đề, tôi, tôi vẫn cần phải nói rõ.”

“Nói đi.”

“Khi tiến hành phòng thủ đối ứng đối với cổng trước, tôi phát hiện ra cảnh sát quản lý của cửa lối đi chính là cảnh sát của phòng điều khiển trung tâm.” Tàn Triệu Quốc nói, “Như vậy có nghĩa là, sau khi chiếc xe đâm vào bức tường vây trại tạm giam, hai người cảnh sát của phòng điều khiển trung tâm đã bị chuyển dời đến cổng lối đi tiến hành phòng thủ, trong khoảng thời gian này, phòng điều khiển trung tâm không có người.”

“Cái gì? Đúng là chuyện hoang đường! Tại sao có hai vị trí mà lại chỉ có một tổ cảnh sát?”

“Trại trưởng Vương nói là cần phải định chức định biên, cần phải tiến hành kết hợp một số chức vụ rườm rà. Anh ấy cho rằng buổi tối ở cổng lối đi không có người ra vào, cho nên cổng lối đi không cần thiết phải điều người canh gác.” Tần Triệu Quốc nói, “Thế nên, hai vị trí này đã được kết hợp lại.”

“Khốn khiếp!” Tiêu Vấn Thiên cố gắng kiềm chế để không chửi tục, “Ai cho các cậu làm như vậy? Đã hội báo với Đảng ủy Sở chưa?” Nói xong, Tiêu Vấn Thiên nhìn Phó giám đốc sở Phương Vệ Quốc - quản lý nghiệp vụ trại giam bằng ánh mắt trách móc. Lúc đầu, Tiêu Vấn Thiên kịch liệt phản đối những cán bộ chưa được trải qua rèn luyện mà đã được trực tiếp đảm nhiệm vai trò chủ quản của ban chấp pháp tuyến đầu. Nhưng Phương Vệ Quốc lại ra sức đề cử Vương Tiểu Minh, trong cuộc họp Đảng ủy Sở thì ăn nói rất hùng hồn, cuối cùng tiểu số phục tùng đa số đã trực tiếp đưa Vương Tiểu Minh ngồi vào vị trí trại trưởng trại tạm giam vô cùng quan trọng này. Tiêu Vấn Thiên đã từng dự liệu có khả năng sẽ xảy chuyện, nhưng hoàn toàn không thể nào ngờ được lại xảy ra chuyện lớn đến nhường này.

“Định chức định biên là xu thế lớn, là giữ được sự nhất quán đối với Trung ương Đảng.” Vương Tiểu Minh nói, “Đây cũng là quyết định chung của ban lãnh đạo trại tạm giam chúng ta.”

“Dù sao thì tôi cũng không biết việc này.” Tần Triệu Quốc không kìm được phản bác một câu.

“Anh, anh sao lại không biết? A, phải rồi, có phải là hôm đó anh xin nghỉ không? Việc riêng thì phải?” Vương Tiểu Minh đứng dậy chỉ vào Tần Triệu Quốc nói.

“Cổng lối đi có mở ra không?” Tiêu Vấn Thiên trừng mắt nhìn Vương Tiểu Minh một cái, Vương Tiểu Minh rút đầu ngồi trở lại vị trí.

“Có mở ra.” Tần Triệu Quốc nói, “Sau khi đội cảnh sát đặc nhiệm tiến hành lục soát hiện trường vì quan xong xuôi, rút quân, trại trưởng Vương hạ lệnh tất cả những người cảnh sát của khu vực phòng giam và cảnh sát vũ trang trực gác đều phải đến bức tường vây phía bên ngoài trại tạm giam để tiến hành kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong, những người cảnh sát đều quay trở về.”

“Những người ra vào đều chỉ có cảnh sát thôi sao?” Tiêu Vấn Thiên hỏi.

“Đó là điều chắc chắn.” Tần Triệu Quốc nói, “Mọi người đều mặc cảnh phục. Mặc dù buổi tối không nhìn rõ lắm, nhưng tôi nghĩ không thể nào những người đi ra đều là phạm nhân được chứ? Ồ, hướng hồ sau đó mọi người đều quay trở lại mà.”

Máy quay camera giám sát thì sao? Đoạn video máy quay camera có ai theo dõi không?” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Vào lúc 6 giờ chiều qua, sau lần điểm danh cuối cùng của các nghi phạm thì ai nấy đều quay về trong khu vực phòng giam của mình. Hiện nay chúng tôi đang cử người xem video ở máy quay camera giám sát của khu vực phòng giam số 6 và đường đi trọng điểm bên cạnh khu vực phòng giam số 6 từ 6 giờ chiều trở đi. Bây giờ vẫn đang xem.” Phương Vệ Quốc nói.

“Những người bị nhốt trong phòng giam số 6 là những người như thế nào?”

“Tất cả có 22 người, toàn bộ đều đã chạy trốn.” Tần Triệu Quốc nói, “Trong đó không thiếu các tội phạm hình sự nghiêm trọng. Tôi đã xem tất cả hồ sơ của các phạm nhân, có 7 người là nghi phạm dính líu đến tội phạm xã hội đen, còn có mấy người là nghi phạm liên quan đến tội cố ý giết người và cố ý gây thương tích, còn có một người liên quan đến tội hiếp dâm, một người liên quan đến phóng hỏa. Ồ, còn có mấy người liên quan đến tội ngộ sát và tội trộm cắp.”

“Trộm cắp?” Tiêu Vấn Thiên nói, “Tội danh nhẹ như vậy, mà cũng chạy trốn sao? Hắn không biết tội trốn trại chính là một tội lớn sao?” “Sự việc này chúng tôi cũng rất băn khoăn.” Tần Triệu Quốc nói.

“Thường thì không thể nào gây ra được tình trạng tất cả những nghi phạm với các tội danh khác nhau cùng cấu kết để vượt ngục, bởi vì lòng người đâu có thống nhất như vậy chứ? Một người tiết lộ bí mật thì những người này đều tiêu tùng. Cho nên sự việc này thật sự rất li kì khó hiểu. Tôi nghi ngờ khả năng lớn nhất chính là bảy người của xã hội đen xúi giục, bởi vì trong số như này, có hai người là nhân vật trùm sò của xã hội đen, cũng có chút tiếng tăm trong giới xã hội đen. Họ dùng điều này để dọa dẫm, cho dù tội có nhẹ đi nữa cũng không dám làm trái ý bọn họ, cho nên cùng vượt ngục với họ luôn.”

“Hãy lấy sơ đồ của trại tạm giam ra đây.” Tiêu Vấn Thiên ra lệnh.

Một bức sơ đồ kết cấu của trại tạm giam to đùng được chiếu lên bức tường. Tiêu Vấn Thiên bước lại gần bức tường, tỉ mỉ quan sát, đôi

lông mày nhíu chặt lại.

“Ngay lập tức lấy ra đoạn video giám sát lúc cổng lối đi bị mở ra.”

Tiêu Vấn Thiên nói.

“Ngay lập tức, máy chiếu bắt đầu bật lên hình ảnh của cửa lối đi bị mở ra lúc đó. Một nhóm cảnh sát tản mạn đi qua cổng lối đi bước ra khỏi trại tạm giam. Tiêu Vấn Thiên thầm đếm con số.

Một lúc sau, máy chiếu lại bắt đầu bật hình ảnh video những người cảnh sát quay trở về trại tạm giam. Tiêu Vấn Thiên vẫn đếm thầm con số.

“Chúng ta có tất cả 17 khu phòng giam, buổi tối hàng ngày, mỗi tối khu phòng giam có hai người cảnh sát canh giữ.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Vừa rồi tôi đã đếm, đúng là có 34 người cảnh sát đi ra khỏi cổng. Nhưng, khi quay lại chỉ - Có 32 người.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều thốt lên. “Việc này, việc này không thể trách tôi được chứ!” . Vương Tiểu Minh kêu lên, “Những bọn cặn bã xã hội này đã có âm mưu từ trước! Tôi không có trách nhiệm! Tôi không thể nào có trách nhiệm đâu!”

“Có trách nhiệm hay không, không phải cậu nói là được.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Ai đang xem máy giám sát?”

“Viện kiểm sát, ban đôn đốc kiểm tra của Sở chúng tôi phối hợp.” Giám đốc Lưu hạ giọng nói.

“Trước khi họ xem xong hết máy quay camera giám sát để tôi nói cho các bạn biết những kẻ nghi phạm này đã trốn thoát như thế nào.”

Tiêu Vấn Thiên giận dữ nói, “Mở sơ đồ kết cấu trại tạm giam.”

Người cảnh sát phụ trách máy chiếu giật mình sợ hãi vội vàng chuyển ảnh.

“Hai người cảnh sát bị hại, một người chết một người bị thương.

Thế nhưng số người ra khỏi khu vực phòng giam lại không thiếu một ai, kết hợp với việc khi trở về thiếu mất hai người, điều này chứng tỏ có hai phạm nhân đã trà trộn vào trong ba mươi mấy người cảnh sát này.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Tôi muốn biết, tại sao có hai phạm nhân trà trộn vào đội ngũ các cậu mà các cậu không ai hay biết cả “

“Lúc đó các thiết bị chiếu sáng đều hướng ra phía bên ngoài bức tường vây, cho nên ở bên trong đều tối đen” Một người cảnh sát khu vực phòng giam nói, “Hơn nữa, nói thật, chúng tôi bao nhiêu khu

vực phòng giam mỗi khu vực phòng giam đều tương đối độc lập, cũng có những đồng nghiệp không hề biết nhau. Trong nhóm nhìn thấy mấy khuôn mặt lạ, cũng không ai để ý đến chuyện đó.”

“Được, vậy thì tôi sẽ nói tiếp.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Tại sao có hai phạm nhân đi ra từ cổng chính, 20 người khác ở trong cùng phòng giam lại cũng chẳng thấy đâu cả? Không thể nào hai người đó nhét tất cả mọi người vào trong túi áo mang đi được chứ?”

Mọi người đều dờ dẫm lắc đầu.

Tiêu Vấn Thiên nói: “Trước khi bức tường vây bị chiếc xe đâm vào, hai tên hung thủ đã có mặt ở trong văn phòng làm việc của cảnh sát khu phòng giam số 6 rồi. Bởi vì máy camera giám sát của phòng điều khiển trung tâm hiển thị tất cả những lối đi then chốt, cho nên văn phòng làm việc của cảnh sát không hề có máy camera giám sát. Một là bởi vì trại tạm giam đã quy định rõ, sau khi tù nhân đã về phòng vào buổi tối, không cho phép bất cứ ai dẫn phạm nhân ra ngoài. Hai là cảnh sát phòng điều khiển trung tâm thường không muốn thăm dò việc cá nhân của các cảnh sát khác. Nhưng có đôi khi có cảnh sát vì nóng vội lập công, chỉ cần phạm nhân nói mình có vấn đề cần khai báo, bất luận là thời điểm nào đều tự mình thăm vấn. Thậm chí có một số cảnh sát đã vì muốn được thuận lợi cho mình, trong lúc thăm vấn đã không làm theo quy định mà bỏ gông cùm cho nạn nhân! Đã có lệnh cấm rất nhiều lần, nhưng vẫn không hề thay đổi!”

Mấy người cảnh sát xấu hổ cúi đầu.

Tiêu Vấn Thiên nói, “Trước khi xảy ra cuộc va chạm, hai người cảnh sát đều đã bị hai phạm nhân đề nghị thăm vấn tấn công. Cuối cùng trong một góc khuất tại văn phòng làm việc mà máy camera không quay tới được, lấy chìa khoá của cảnh sát, thay bộ cảnh phục để trong tủ quần áo. Sau khi xảy ra cuộc va chạm, thông qua máy bộ đàm, phạm nhân biết được tất cả cảnh sát đều phải tập hợp ở sân trước. Nhân lúc hỗn loạn, chúng đã mở cửa ba buồng giam của khu phòng giam số 6, sau đó giả mạo cảnh sát để đến sân trước, đồng thời rời khỏi từ sân trước. Vì sao phải lên kế hoạch như vậy?”.
Mấy người lắc đầu.

“Những phạm nhân này nếu muốn trốn thoát khỏi khu vực trại giam thiên la địa võng này, con đường duy nhất chính là đường ống thoát

nước!” Tiểu Vấn Thiên nói. “Tất cả đường ống thoát nước của trại tạm giam đều có phương thức phòng hộ. Phòng hộ như thế nào nhỉ? Tôi biết! Phía trong của trại có ba hàng rào lan can chắn. Để thuận tiện cho việc quét dọn, cảnh sát khu vực phòng giam đều có chìa khoá. Nhưng vì để ngăn cản có khả năng trong ngoài cấu kết với nhau, lối ra của những đường ống thoát nước này cũng có một lan can đóng chặt, cánh cửa này, chỉ có lãnh đạo chi đội quản lý trại giam mới có chìa khoá. Lan can bịt chặt lối ra ngoài, đường ống thoát nước rất nhỏ hẹp, từ phía trong ống thoát nước không thể nào có cách để phá hoại được. Cho dù là cảnh sát của trại tạm giam cũng không thể nào thoát khỏi trại tạm giam từ đường ống nước được.”

Mọi người đều trầm mặc.

Tiểu Vấn Thiên nói tiếp: “Vậy thì, hai phạm nhân mặc cảnh phục chuồn ra khỏi cửa, mục đích của hắn chính là đi đến phía bên ngoài cổng đường ống thoát nước, phá dỡ hàng rào lan can, để cho tất cả những người đi qua đường ống thoát nước được trở lại bầu trời tự do.”

Tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, gật đầu nghĩ: đúng vậy, đây là cách duy nhất có thể giải thích cho thông suốt được. Nhưng cách thức này, tất cả các mắt xích đều rất nguy hiểm, mỗi mắt xích bắt buộc phải kết hợp một cách kín kẽ, hơn nữa phải chấp nhận sự mạo hiểm bị phòng điều khiển trung tâm phát hiện ra.

“Từ khi xảy ra sự việc va chạm đến khi phòng điều khiển trung tâm khôi phục lại trực gác, mất bao nhiêu thời gian?” Tiểu Vấn Thiên hỏi.

Sau khi va vào tường, khoảng 10 phút thì cảnh sát đặc nhiệm đến. Khoảng 15 phút sau, đội cảnh sát đặc nhiệm rút quân.” Tàn Triệu Quốc nhìn vào quyển sổ ghi chép của mình, rõ ràng anh đã ghi chép lại tường tận cả quá trình, “Sau khi đội cảnh sát đặc nhiệm thu quân, mọi người đều nhận được mệnh lệnh, yêu cầu ra khỏi trại để lục soát. Lúc này, tôi phát hiện ra người cảnh sát mở cổng lối đi chính là cảnh sát của phòng điều khiển trung tâm, liền lập tức lao đến phòng điều khiển trung tâm. Lúc này, tất cả mọi thứ đã khôi phục lại như bình thường. Khoảng thời gian này, chắc là 2 phút. Nếu cộng tất cả lại thì khoảng 25 phút.”

“Khoảng thời gian này hoàn toàn đủ cho những kẻ có âm mưu vượt ngục từ trước triển khai thực thi.” Tiêu Ván Thiên nói, “Dù sao thì 25 phút này cũng chỉ cần toàn bộ mọi người tiến vào được đường ống thoát nước, hơn nữa đóng được đường ống thoát nước là đủ rồi.” Vậy thì, trách nhiệm của sự việc này... Phương Vệ Quốc có cảm giác thấp thỏm lo lắng.

Tiêu Ván Thiên nói: “Nếu như phòng luôn có người, vậy thì sẽ không có khả năng để cho bao nhiêu người dưới sự giám sát chặt chẽ của máy quay camera có thể tiến vào được đường ống thoát nước. Nếu như cảnh sát trong khu vực phòng giam không bị điều động ra bên ngoài trại, hai tên phạm nhân cũng không thể nào trà trộn lên ra ngoài được, để từ bên ngoài mở lan can, vậy thì những nhân ở trong đường ống thoát nước cũng không thể nào có khả năng chui ra khỏi đường ống thoát nước đó được. Tại sao phòng điều khiển trung tâm lại không có người?, Tại sao phạm nhân lại có thể lên ra ngoài được? Trách nhiệm của hai mắt xích này là ai, người cần phải chịu trách nhiệm với toàn bộ sự việc này là ai? Ngoài ra cảnh sát không tuân thủ quy định, nửa đêm thăm vấn, tất cả những lãnh đạo của trại đều cần phải chịu trách nhiệm của lãnh đạo. Bản thân tôi bởi vì dùng người lơ là chưa đốc thúc cũng cần phải chịu trách nhiệm của lãnh đạo.”.

Cả phòng họp im phăng phắc.

Một lúc sau cửa phòng họp bật mở.

Hai người mặc sắc phục kiểm sát viên và hai cảnh sát trước ngực treo phù hiệu giám sát cùng bước vào trong phòng họp. .

“Căn cứ từ cuộn băng video giám sát và tình hình điều tra,” một vị kiểm sát viên nói, “hai vị trại trưởng trại phó đương nhiệm của trại tạm giam Vương Tiêu Minh, Tần Triệu Quốc, do dính líu đến tội không làm tròn chức trách, tội lơ là thiếu trách nhiệm, thông qua sự phê chuẩn của Viện kiểm sát nhân dân thành phố Nam An, bây giờ sẽ tiến hành bắt giữ hình sự đối với hai người này, đây là lệnh tạm giam.”

Vương Tiêu Minh mềm nhũn người ra trên ghế. Tần Triệu Quốc tỏ vẻ áy náy, đứng dậy, kí tên vào giấy tạm giam, đồng thời còn chủ động giơ hai tay ra.

Tần Triệu Quốc nói với Tiêu Vấn Thiên: “Giám đốc Tiêu, tôi có lỗi với sự bồi dưỡng dạy dỗ của anh, tôi có lỗi với nhân dân, có lỗi với huy hiệu cảnh sát đang mang trên người.”

Tiêu Vấn Thiên không buồn nhìn anh ta, nói với tất cả mọi người: “Giám đốc Phương là người quản lý chi nhánh trại giam, chịu trách nhiệm của lãnh đạo, ngay lập tức đình chỉ công việc, tiếp nhận điều tra. Còn sự xử phạt đối với tôi, tôi đợi Sở Công an tỉnh, ủy ban thành phố quyết định. Trước khi đưa ra quyết định xử phạt, tạm thời vẫn do tôi chỉ huy phá vụ án này. Một khi tôi bị đình chỉ công tác, sẽ do Phó giám đốc Lưu An Bình tiếp nhận chức vụ tổ trưởng tổ chuyên án.”

Tổ chuyên án nhanh chóng được thành lập, do những người phụ trách ban trình sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát vũ trang tổ hợp thành.

Trên máy chiếu đang phát đoạn video camera giám sát buổi tối hôm đó.

Đúng y hệt như lời suy đoán của Tiêu Vấn Thiên. Tôi hôm đó vào lúc 12 giờ, hai người cảnh sát của khu vực phòng giam số 6 dẫn hai nghi phạm, thông qua lối đi trong khu vực phòng giam, bước vào trong văn phòng làm việc của cảnh sát. Trong văn phòng, hai tên nghi phạm ngồi trên ghế thẩm vấn, và luôn miệng nói gì đó với cảnh sát. Cho đến lúc 12 giờ 30 phút, có khả năng là theo yêu cầu của nghi phạm, một người cảnh sát mở còng tay cho hai tên nghi phạm. Vào lúc 1 giờ sáng, kẻ nghi phạm đang đối thoại đột nhiên tấn công cảnh sát, sau đó dồn ép cảnh sát vào vị trí góc chết của máy quay camera.

Khoảng 10 phút sau, hai tên nghi phạm lôi ra bộ cảnh phục ở trong tủ quần áo tại văn phòng và thay đồ, rồi lại đi đến góc chết của máy quay camera. Vào lúc khoảng 1 giờ 30 phút sáng, chắc là ở trong máy bộ đàm vang lên lệnh của Vương Tiêu Minh. Hai người lập tức rời khỏi văn phòng làm việc, đi qua lối đi khu vực phòng giam, cánh cửa của ba buồng giam.

Đúng lúc này, tất cả các nghi phạm đều đã đứng đợi ở cửa các buồng giam, rõ ràng đã có âm mưu từ trước.

Sau khi cánh cửa mở ra, tất cả mọi người nhận lấy chìa khóa từ tay hai tên nghi phạm, đi đến cổng đường ống thoát nước, lần lượt mở

tầm hàng rào lan can. 20 tên tội phạm lần lượt tiến vào trong đường ống thoát nước, hơn nữa còn từ phía trong khóa các hàng rào lan can lại.

Cả quá trình này, chỉ mất 12 phút.

Từ đó, cả một khoảng yên tĩnh. Cho đến 4 giờ 45 phút sáng, Tàn Triệu Quốc dẫn theo cảnh sát vũ trang lao vào trong khu phòng giam số 6.

“Sau khi xem xong, tôi vô cùng nghi hoặc” Tiêu Vấn Thiên nói, “Tất cả những sơ hở này, đều là sự chỉ huy sai lầm ngay thời điểm đó của Vương Tiểu Minh gây nên. Vậy thì những kẻ nghi phạm này làm thế nào để có thể biết trước được sai lầm của Vương Tiểu Minh đây?”

“Không thể không nghi ngờ, Vương Tiểu Minh rất có khả năng cấu kết với những tên tội phạm này.” Giám đốc Lưu nói.

Tiêu Vấn Thiên lắc đầu, nói: “Tôi khá hiểu về con người cậu Vương Tiểu Minh này. Mặc dù thông qua sự việc này có thể nhận ra là một kẻ bù nhìn, nhưng tội trạng hành vi nghiêm trọng thế này thì cậu ta không dám làm đâu. Hơn nữa, sự việc này xảy ra thì mọi người đều sẽ nghi ngờ cậu ta, cậu ta cũng không phải là thằng ngốc, lại gây ra hành vi phạm tội rõ ràng như vậy.”

“Nhưng, triệu tập những người canh gác, yêu cầu những người canh gác rời khỏi trại, phòng điều khiển trung tâm không có ai, tất cả những việc này đều không thể nào biết trước được”. Giám đốc Lưu nói.

Tiêu Vấn Thiên chau mày, nói: “Phòng điều khiển trung tâm trong trường hợp khẩn cấp không có ai, chế độ này sau khi bị tự ý thay đổi, rất có khả năng có nhiều người biết được việc này. Nếu như biết được cái gọi là định vị định chức của trại tạm giam, thì sẽ biết được trong tình hình khẩn cấp, cảnh sát ở phòng điều khiển trung tâm sẽ đi canh giữ cổng lối đi, vậy thì sẽ không có ai theo dõi máy quay camera nữa.”

“Việc này có thể giải thích.” Giám đốc Lưu nói, “Cảnh sát của chúng ta, tội phạm tìm hiểu được tình hình nội bộ đều có khả năng biết được việc này. Nhưng triệu tập những người canh gác ra khỏi trại thì sao?”

“Triệu tập hay không triệu tập những người canh gác, đối với kế hoạch vượt ngục lần này của bọn chúng thì không hề ảnh hưởng.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Hai người canh sát của khu phòng giam số 6 đều đã gặp nạn. Những người canh sát của các khu phòng giam khác cũng sẽ không đến. Nếu như Vương Tiểu Minh không ra lệnh lập tức ra khỏi trại, bọn chúng cũng có cơ hội khi trời sáng hoặc là tìm lí do nào khác để lên ra khỏi trại. Dù sao thì, chỉ cần mọi người đều vào được đến đường ống thoát nước, thì có thể chờ ở đó. Một khi hai người này chui được ra ngoài thì lập tức có thể chạy trốn được.”

“Qua đoạn video của máy camera giám sát.” Giám đốc Lưu nói, “Hai tên hung thủ trốn ở góc khuất máy quay, hình như chính là đang đợi mệnh lệnh của Vương Tiểu Minh. Chứng tỏ bọn chúng rất có khả năng biết được chiếc xe tải sắp đâm vào tường để gây nên sự hỗn loạn.”

“Điều này là chắc chắn rồi.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Sự việc trùng hợp như thế này, chắc chắn là đã có âm mưu từ trước. Trong ngoài cùng kết hợp lại.”

“Nhưng, chúng tôi đã điều tra rồi, 22 người này kể từ sau khi tiến vào trại tạm giam, không có bất cứ ai có mối liên hệ khác thường nào với thế giới bên ngoài.” Người phụ trách ban kỹ thuật nói, “Cũng có nghĩa là, người lập nên toàn bộ kế hoạch này, rất có khả năng trước khi bị bắt vào đây đã lập mưu từ trước.”

“Về việc này thì không nói chắc được.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Người bình thường thông thường có khả năng không biết là phải vào trại, cho dù là biết sẽ phải vào, cũng không đến nỗi trước đó đã bàn tính trước với người ở bên ngoài, ngày nào giờ nào bắt đầu kế hoạch vượt ngục. Việc này thật sự khó có thể giải thích được.”

“Cho nên vụ án này vẫn còn có rất nhiều điều bí ẩn,” Giám đốc Lưu châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

“Vẫn còn có chỗ tôi nghĩ mãi không ra.” Tiêu Vấn Thiên nói. “Trong số những người này có người cá biệt khả năng đã bị xử án tử hình, nhưng phần lớn tội danh đều không bị xử quá nặng. Bảy người dính líu đến xã hội đen, chúng tôi suy đoán cũng chỉ bị tù từ 5 đến 10 năm, mấy người tội cố ý gây thương tích cho người khác nặng nhất cũng chỉ 7 năm thôi, có hai người thậm chí có thể được hoãn thi

hành án. Tội hiếp dâm cũng chỉ 5 đến 10 năm, tội trộm cắp thì còn nhẹ hơn nữa. Những người này cần phải biết rằng, tội tổ chức vượt ngục hoặc là bạo lực vượt ngục đều là tội rất nghiêm trọng. Vì lí do gì mà họ lại phải có quyết định mạo hiểm như vậy?”

“Khả năng duy nhất chính là kẻ lên kế hoạch cho cuộc vượt ngục này rất biết tẩy não.” Giám đốc Lưu nói, “Qua việc cả hai mươi mấy người này về cùng một giuộc với nhau có thể thấy, chiến thuật tâm lý của con người này không hề đơn giản.”

“Xét từ phương diện hình thức, kẻ có khả năng là kẻ lên kế hoạch nhất chính là hai kẻ đã sát hại hai người cảnh sát.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Nếu không phải là kẻ lên kế hoạch, chắc không dễ mà bị lợi dụng để giết người. Hơn nữa hai người này, thật đáng ngạc nhiên, hoàn toàn không phải là hai người có khả năng bị xử tử hình!”

“Cái gì? Không phải chứ?” Giám đốc Lưu phóng to hình ảnh video trong văn phòng làm việc của cảnh sát, nhìn rõ khuôn mặt.

“Nếu tôi nhìn không nhầm, hai người này có lẽ là Hồ Đại và Hồ Nhị, hai phạm nhân dính líu đến thế lực xã hội đen.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Ông chủ của khách sạn Kim Cương, năm nay vì dính líu đến thế lực xã hội đen, bị bắt vào. Hai người này mặc dù chèn ép người dân, có rất nhiều hành vi phạm tội, nhưng đến giờ vẫn chưa điều tra ra được các bằng chứng tội trạng nghiêm trọng như giết người, buôn bán thuốc phiện.”

“Nếu chúng đã không bị xử phạt nặng, tại sao lại giết người, còn là giết cảnh sát trực gác nữa?” Giám đốc Lưu, nói đầy xót xa.

“Rất có thể là bọn người giàu lên nhanh chóng không hiểu luật, cứ tưởng mình sắp bị xử tội tử hình, cho nên liều một phen sống mái.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Bọn chúng là tội phạm có tổ chức, rất có khả năng sẽ có năng lực tẩy não, cộng thêm với tiếng tăm tội ác của chúng, những người khác không dám không phục tùng.”

“Đây là hướng duy nhất có thể giải thích toàn bộ vụ việc.” Giám đốc Lưu nói, “Bọn chúng bị nhốt vào đây bao lâu rồi?”

Một người cảnh sát trại tạm giam nói: “Người lâu nhất là hai tháng, người ngắn nhất cũng chỉ mới hai tuần.”

“Khoảng thời gian ngắn như vậy, mà có thể bị tẩy não, cũng đúng là việc khó mà tưởng tượng nổi.” Giám đốc Lưu nói, “Hai tên đại ca xã hội đen này, liệu có phải là trước khi bị bắt đã để lại một chiêu

đường lùi?. Ví dụ như vào ngày cuối cùng của tháng sau khi bị bắt, dùng xe tải cỡ lớn đâm vào tường hay làm gì đó. Hơn nữa, còn phải suy xét đến nội bộ cảnh sát của chúng ta có vấn đề.”

“Điều này đúng là không thể loại trừ.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Chỉ lệnh của bộ chỉ huy, từ giờ chỉ có những người có mặt hôm nay mới có thể được biết, đặc biệt là chỉ lệnh mật, nhất định phải đặc biệt chú ý!”

Tất cả mọi người đều im bật.

“Còn có một vấn đề, tôi nghĩ không ra.” Tiêu Vấn Thiên nói. “Đại ca xã hội đen, tự mình lên ra ngoài chẳng phải là được rồi sao? Cho dù là muốn cứu năm anh em còn lại của mình, cũng không đến nỗi phải thuyết phục toàn bộ phạm nhân trong cả khu phòng giam cùng bỏ trốn chứ? Càng đông người, càng nguy hiểm, hơn nữa, còn phải tẩy não cho bọn họ, việc này liệu có cần thiết không? Mục đích hắt hủi bao nhiêu phạm nhân ra như vậy là gì? Phát triển đội ngũ sao?”

Tất cả mọi người vẫn tiếp tục im lặng.

“Trong vụ án này có quá nhiều vấn đề không sao hiểu rõ được. Tổng kết lại, chính là làm thế nào phối hợp được trong ngoài, làm thế nào tìm hiểu được sơ hở của trại tạm giam, làm thế nào để tẩy não cho tất cả phạm nhân, tại sao lại phải thả hết tất cả phạm nhân?” Tiêu Vấn Thiên đập tay xuống bàn, nói: “Bây giờ tôi ra lệnh: một là chi đội cảnh sát đặc nhiệm, chi đội cảnh sát vũ trang toàn thành phố điều động lực lượng tinh nhuệ 2000 người, tiến hành bố trí khống chế, lục soát toàn bộ khu vực lân cận trại tạm giam. Hai là chi đội cảnh sát hình sự tập trung lực lượng tinh anh, tiến hành điều tra tỉ mỉ về tình hình của 22 tên này, đồng thời tiến hành điều tra loại trừ những địa điểm mà họ có khả năng lẩn trốn. Ba là, toàn bộ nhân viên đội kỹ thuật cùng hành động, tiến hành điều tra khám xét toàn diện đường ống thoát nước, xe tải, hàng rào chắn, dốc sức tìm kiếm được càng nhiều dấu vân tay và DNA càng tốt, để chuẩn bị cung cấp chứng cứ cho việc khởi tố tại tòa vào bước tiếp theo. Bốn là, lực lượng kỹ thuật khác, huy động máy camera giám sát của đội cảnh sát giao thông, đội quản lý đô thị trong toàn thành phố, tiến hành tìm kiếm kiểm tra khuôn mặt của 22 tên này. Tổng kết lại, dốc toàn lực vây bắt 22 tên liên quan đến vụ án! Nguyên tắc tổng thể là bắt đầu từ phạm nhân mắc trọng tội, bắt đầu từ kẻ lên kế hoạch, bắt đầu từ

những kẻ có khả năng gây mỗi nguy hại lớn cho xã hội. Thời hạn ba tháng!”

Tiêu Vấn Thiên cũng biết, thời hạn ba tháng hơi gấp. Thế nhưng, lúc này đây, không thể không đưa ra quân lệnh. Ông bổ sung thêm: “Để thuận tiện cho tất cả các thành viên trong tổ chuyên án nhận rõ mặt của từng phạm nhân, bây giờ tổ hậu cần lập tức lấy ảnh chân dung của 22 tên và thông tin cá nhân của từng người tạo thành đường link, gửi đến di động cảnh vụ của tất cả các cảnh sát. Số lượng người quá đông, không dễ phân biệt, bây giờ chúng ta tiến hành đặt số hiệu cho từng phạm nhân. Hồ Đại và Hồ Nhị là hai kẻ mạo danh cảnh sát lén trốn ra ngoài trại, được đặt là phạm nhân A và phạm nhân B. Những phạm nhân khác căn cứ vào thứ tự đi vào trong đường ống ngầm, lần lượt đặt thành phạm nhân C cho đến phạm nhân V. Các gọi như vậy, vừa đơn giản dễ nhận biết, không dễ bị lẫn lộn. Công việc này cần phải hoàn thành ngay, không được trễ chút nào. Tôi lập tức đi hội báo với Sở Công an tỉnh, Ủy ban thành phố, Bộ Công an. Nếu trong ba tháng không được án, không bắt được tất cả nghi phạm, chúng ta tất cả những người ngồi đây đều nhận lỗi từ chức, hơn nữa căn cứ theo trách nhiệm của mình mà xin đề nghị xử phạt.”

Mệnh lệnh đã nêu ra, mọi người lần lượt tản đi, tất cả đều gấp rút tận dụng khoảng thời gian quý báu này.

Tiêu Vấn Thiên ngồi xuống ghế, bây giờ đã quá trưa, nhưng bản thân ông cũng không hề cảm thấy đói. Ông không biết vị tổng chỉ huy chuyên án này làm thế nào mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất.

Vừa rồi, trung tâm chỉ huy Sở Công an thành phố gọi điện tới, lần lượt đọc công văn của lãnh đạo Bộ Công an, Sở Công an tỉnh và Ủy ban thành phố gửi tới. Có thể nói, cái nào cũng vô cùng nghiêm trọng. Tiêu Vấn Thiên biết, rất nhanh thôi, sẽ có cả công văn của Hội ủy viên tỉnh, Trung ương được gửi tới. Ông biết sự việc này vô cùng trọng đại, xử lý không khéo, rất có khả năng rất nhiều người cùng phải gánh chịu hậu quả. Điều nghiêm trọng hơn, chính là sẽ làm cho nhân dân hoang mang lo sợ. Cho nên, ông quyết định chỉ cho mình khoảng thời gian ba tháng, thêm một ngày cũng không được.

Với vai trò là Giám đốc Sở Công an thành phố, Tiêu Vấn Thiên không thể nào đứng ở tuyến đầu đi vây bắt, cũng không thể nào làm người dẫn đầu đi điều tra được. Ông nghĩ đi nghĩ lại, việc bây giờ mình có thể làm, ngoài việc trấn tĩnh chỉ huy tổ chuyên án, còn có thể đi xem xét công việc của ban kỹ thuật hình sự.

Đã quyết ý, ông mời Giám đốc Lưu cùng đi đến hiện trường. Để ngăn chặn trường hợp lại xảy ra sự cố, trại tạm giam tăng cường biện pháp phòng ngự. Đội cảnh sát vũ trang thuộc chi đội thành phố Nam An điều động thêm 80 người cảnh sát vũ trang vào trại tạm giam. Đồng thời, tất cả cảnh sát trong trại tạm giam thực hiện chế độ hai ca luân phiên, hàng ngày người giám sát khu phòng giam tăng lên gấp hai lần.

Thế nhưng, cách làm mất bò mới lo làm chuồng này không hề có chút tác dụng nào đối với công tác vây bắt 22 tên tội phạm này.

“Dấu vân tay và DNA của 22 phạm nhân này đã được lấy khi chúng bắt đầu vào trại tạm giam.” Một vị bác sĩ pháp y nói, “Bây giờ, việc chúng ta cần làm chính là tìm kiếm dấu vết vật chứng và tài liệu sinh vật có thể giám định được của 22 người này trên cả chặng đường chúng tháo chạy. Nếu làm được như vậy, thì có thể thông qua vật chứng cố định được tội danh của 22 người, cung cấp chứng cứ cho công tác khởi tố sau này.”

Tiêu Vấn Thiên gật đầu, chỉ vào cửa đường ống thoát nước mà bọn tội phạm tháo chạy, nói: “Ba lan can này đều là dùng chìa khóa mở ra sao?”

Một nhân viên kiểm nghiệm dấu vết gật đầu, nói: “Không có bất cứ dấu vết cạy phá nào, rõ ràng đều là dùng chìa khóa mở ra. Những chỗ xung quanh có khả năng bị cạy xát, chúng tôi đều đã lấy DNA rồi.”

“Thường thì những chìa khóa này đặt ở đâu?”

Một người cảnh sát của trại tạm giam nói: “Khi trực ban giao ban, sẽ có một chùm chìa khóa được đưa cho cảnh sát trực ban. Chùm chìa khóa này bao gồm chìa khóa các phòng giam, chìa khóa văn phòng làm việc, chìa khóa lối đi và chìa khóa đường ống thoát nước. Có khoảng 10 chiếc chìa khóa,”

“Vậy có nghĩa là, bắt buộc cần phải hiểu rõ về từng chiếc chìa khóa, mới có thể biết được chìa nào mở ống khóa nào?”

“Cũng không nhất thiết. Chỉ cần tìm hiểu hình dạng của mỗi ổ khóa, dựa vào kích thước và chủng loại, là có thể nhận biết được chiếc chìa nào mở loại ổ khóa nào.”

Tiêu Vấn Thiên gật đầu, ghi lại tất cả các thông tin này vào cuốn sổ. Sau đó, Tiêu Vấn Thiên đi đến văn phòng làm việc của cảnh sát. Trong văn phòng, ghé thăm vấn vấn để nguyên vị trí, hai chiếc ghế mà hai người cảnh sát ngồi đã bị lật nhào chổng chơ dưới đất. Bởi vì hai người cảnh sát đều là bị siết chặt cổ, cho nên ở hiện trường không lưu lại vết máu nào cả.

Bác sĩ pháp y đi lên trình bày: “Một cảnh sát tử vong, nguyên nhân dẫn đến cái chết chính là bị nghẹt thở do siết cổ. Một người đang hôn mê, cũng là bị nghẹt thở do siết cổ, đại não bị thiếu dưỡng khí trong khoảng thời gian dài. Công cụ gây tổn thương chính là cà vạt của họ.”

Cảnh phục kiểu 99 xuân thu áo sơ mi dài tay, theo quy định thì phải thắt cà vạt. Và hung thủ thì lại đột ngột tấn công, dùng cà vạt thắt trên cổ cảnh sát để làm công cụ.

“Hai người cảnh sát này không giằng co gì sao?” Tiêu Vấn Thiên nói, “Qua camera giám sát, hành vi hành hung này thực hiện ở góc chết của máy quay, hung thủ hiểu rất rõ vị trí góc chết của máy quay. Cũng biết phòng điều khiển trung tâm của chúng ta thường thì chỉ giám sát lối đi.”

Qua dấu vết hiện trường có thể thấy, do sự việc xảy ra đột ngột, hai người cảnh sát hoàn toàn không thể ngờ được hai phạm nhân không hề bị xử tội nặng lại hành hung giết người.” Bác sĩ pháp y nói, “Cho nên, gần như không hề chống cự lại. Nhưng qua dấu vết vân tay để lại bên cạnh hiện trường thực thi hành vi giết người, có thể chắc chắn hung thủ chính là Hồ Đại và Hồ Nhị.”

“Cũng là điều có thể hiểu được.” Tiêu Vấn Thiên nói. “Chỉ có hai người này cùng lúc nói có manh mối cần khai báo, mới có thể được cùng đưa ra ngoài. Nghi phạm ở hai vụ án khác nhau cùng lúc nói có manh mối, thì cảnh sát cũng sẽ không cùng thẩm vấn một lúc.”

“Còn nữa, hung thủ sau khi giết người, liền trực tiếp lấy chìa khóa và cảnh phục.” Bác sĩ pháp y nói, “Không có động tác thừa thãi nào. Cũng có nghĩa là, tất cả mọi hành động này đều không phải là bộc phát nảy sinh, mà là đã có âm mưu sẵn từ trước rồi.”

“Điều này càng khiến tôi tin chắc rằng, người lập nên kế hoạch chính là hai người này.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Thật lấy làm tiếc về hai người cảnh sát. Thôi, bây giờ chúng ta đi xem cổng phía ngoài của đường ống thoát nước nào.”

Cả đoàn người đi bộ ra khỏi trại tạm giam, sau đó đi men theo con đường khúc khuỷu ở phía sau trại tạm giam đến bên cạnh một con sông. Ở lòng sông có một cánh cổng lan can là lối ra của đường ống thoát nước. Đây chính là vị trí cổng đường ống thoát nước thông ra bên ngoài trại tạm giam của khu phòng giam số 6. Lúc này đây, lan can của đường ống thoát nước đã bị mở ra. “Cái lan can này bị mở ra như thế nào?”

“Thực ra, cái lan can này rất kiên cố.” Nhân viên kiểm nghiệm dấu vết nói, “Sức người không thể nào mở ra được.”

Chìa khóa do chi đội quản lý trại giam Sở Công an thành phố bảo quản. Cho nên, các phạm nhân mở được lan can này quả thực đã mất rất nhiều công sức.”

Tiêu Vấn Thiên nhìn thấy, lan can cửa cổng đường ống thoát nước đã hoàn toàn bị biến dạng, lõi khóa của chiếc khóa bằng đồng cũng đã bị cong vẹo.

“Ít nhất, hai tên lên kế hoạch chạy trốn này cũng không hề có kỹ thuật mở khóa, lan can này mở được ra hoàn toàn là dựa vào sức lực.” Nhân viên kiểm tra dấu vết nói, “Với sức lực của người bình thường chúng ta, muốn cạy được lan can này, ít nhất cũng phải mất 10 phút.”

“Bọn chúng có khoảng thời gian gần 30 phút để hoàn thành toàn bộ kế hoạch vượt ngục.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Thời gian rất thoải mái. Kể cũng phải, hai tên đại ca xã hội đen thô lỗ này, sao có thể làm được những việc tỉ mỉ chứ? Nhưng, đã là đại ca thô lỗ, sao lại có khả năng hoàn thành được kế hoạch vượt ngục hoàn mỹ, tỉ mỉ cẩn mật đến thế chứ? Thực sự khiến người ta khó mà lý giải nổi.” Tiêu Vấn Thiên đứng bên cạnh cổng đường ống thoát nước nhìn ra xa, đằng xa là một bãi trồng ngô, phía xa hơn nữa là khu vực tam giác được hình thành từ điểm giao nhau giữa đường quốc lộ, tỉnh lộ và đường cao tốc. Có thể nói, chỉ cần có thể vượt qua được con sông này, chui vào bãi ngô là có thể thoát khỏi sự vây bắt của cảnh sát. Xem ra, Công tác tung lưới vây bắt tiếp theo đây sẽ vô cùng khó

khăn. Hy vọng lớn nhất vẫn là trông chờ vào sự điều tra và truy lùng dấu vết của đội cảnh sát hình sự.

Tập trung tất cả hồ sơ của các phạm nhân vượt ngục, *Tập trung tất cả các máy camera giám sát trong nội bộ trại tạm giam, tập trung tất cả những tư liệu vật chứng và điều tra mà hiện nay chúng ta đang nắm giữ.” Tiêu Ván Thiên nói, “Cần phải xem bước tiếp theo, chúng ta làm thế nào là xử lý thỏa đáng vụ án này xét trên phương diện toàn cục.”

Công tác điều tra hiện trường suốt cả buổi chiều khiến cho Tiêu Ván Thiên vốn phải dậy sớm cộng với sự căng thẳng tinh thần cao độ vô cùng mỗi mệt. Ông đứng dậy lão đảo, suýt chút nữa đã ngã xuống sông, may mà Giám đốc Lưu nhanh tay giữ lại.

“Anh Tiêu, sức khỏe quan trọng, anh mau về nhà nghỉ ngơi đi.” Giám đốc Lưu nói.

“Nghỉ ngơi ư? Tình hình trước mắt thế này, tôi nghỉ ngơi thế nào được?”

“Chúng ta vẫn còn khoảng thời gian ba tháng.” Giám đốc Lưu nói, “Làm việc không ngừng nghỉ suốt ba tháng, chỉ cần là cơ thể con người bằng xương bằng thịt, đều không thể nào chịu đựng nổi. Cho nên, tôi thấy rằng, chúng ta cần phải phân công làm việc, như vậy mới có thể vận dụng cơ thể mình một cách hợp lý được.”

“Ý anh là, hai người chúng ta mỗi người một ngày, theo dõi 24 giờ đồng hồ ?”

“Thật không hổ là “cạ cứng” lâu năm.” Giám đốc Lưu cười nói: “Tôi nghĩ gì anh cũng đều có thể biết được. Thế này đi, tôi còn trẻ, cho nên hôm nay tôi theo dõi trước.”

“Không, ngày đầu tiên là quan trọng nhất, để tôi,”

“Sếp cũ, nghe tôi đi! Anh nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có sức lực mà tiếp quản chứ.”

Lúc này đây, Tiêu Ván Thiên cảm thấy đầu óc mình nặng trĩu, đôi chân cũng đang run rẩy, biết rằng tâm trạng quá lo lắng cả ngày hôm nay đã trực tiếp gây nên hiện tượng hạ đường huyết của ông.

“Vậy cũng được, anh vất vả rồi.” Tiêu Ván Thiên không từ chối nữa. Một là, ông biết mình cũng không gắng gượng được nữa. Hai là, ông còn có một hậu thuẫn vững mạnh - Bác Nguyên Mạn. Ông nghĩ, tối hôm nay, có thể trò chuyện thật lâu với ngọn núi Thái Sơn của

mình, dù sao thì ông lão ngoài 70 tuổi này đã làm việc hơn 50 năm trên cương vị cảnh sát hình sự đặc chủng.

Những chuyện li kì cổ quái nào mà ông lão chưa từng gặp chứ? Những tên tội phạm hung hãn tàn độc nào mà chưa từng bắt chứ? Có ngọn núi Thái Sơn vững chãi trợ giúp, ông chắc là sẽ tìm ra được một hướng đi, dao sắc chặt đay rồi, giải quyết nhanh chóng các việc rối rắm, sắp xếp rõ ràng rành rọt tình hình hỗn loạn hiện nay, tạo điều kiện tiên quyết cho việc từng bước đánh bại các mục tiêu.

Nghĩ đến đây, sự tự tin của ông tăng lên khá nhiều, ông chỉ ra ngoài cửa xe, nói với tài xế: “Nhanh, đi đến tiểu khu Hoàng Hà Dự An, số 28 đường Hoàng Hà.”

Chiếc xe lượn ngang rẽ dọc, nhanh chóng đến được nhà Bác Nguyên Mạn, nhưng người ra mở cửa lại là mẹ vợ.

“Mẹ ơi, bố đâu ạ?”

“Bố con đi đến nhà con rồi, con không gặp à?”

“Ồ, con vẫn chưa về nhà. Bố đến nhà con khi nào vậy ạ?”

“Ha ha, con còn không hiểu ông lão đó sao? Nhớ cháu trai thì là nhớ chứ sao, lại còn mạnh miệng. Nói với mẹ là con có vụ án lớn, muốn giúp đỡ con.”

“Có thể đúng là bố muốn giúp con thật đấy ạ.” Tiêu Vấn Thiên vô cùng xúc động “Mẹ ơi, con phải về nhà gặp bố đây ạ.”

“Xem ra bố con tối nay lại không về nhà rồi!”

“Dù sao trong nhà con cũng luôn có phòng chuẩn bị sẵn cho bố mẹ mà.” Tiêu Vấn Thiên nói: “Cũng có khả năng, tối nay con và bố sẽ có một buổi trò chuyện thật lâu đấy ạ.”

“Con để ý một chút! Bố con đã 73 tuổi rồi đấy!”

“Con biết rồi thưa mẹ!”.

Chương 3

Con Đường Thứ Hai

Một bên là hiện thực tâm thường, một bên là lời nói dối đẹp đẽ, bạn chọn bên nào?

Bộ phim điện ảnh “Cá lớn”

Khi Tiêu Vấn Thiên mở cửa ra, liền nhìn thấy ba ông cháu đang ngồi trong phòng khách cười rôm rả.

“Bố và hai thằng nhóc này cười gì vậy?” Tiêu Vấn Thiên mỉm cười thay giày. Tâm trạng u ám cả một ngày hôm nay đã được tiếng cười ấm áp trong gia đình phá tan đi không ít.

“Không còn là cậu nhóc nữa đâu.” Bác Nguyên Mạn giơ đôi tay ra xoa đầu hai cậu cháu trai, “Đều là các chàng trai rồi đấy! Con xem chúng ta liệu không già nổi không?”

“Không già không già, ông còn phải chuẩn bị tốt cho việc chăm sóc chất nữa.” Tiêu Lăng đúng là rất biết ăn nói, khiến cho ông Bác cười tươi rói.

Bác Nguyên Mạn nói: “Còn không già nữa! Bộ não này của ta chuyển động chậm hơn hai tên nhóc này nhiều lắm rồi! Già rồi, thật sự không làm được việc gì nữa rồi!”.

Tiêu Vấn Thiên bước vào trong phòng khách, thấy ba ông cháu đang chơi trò Tam quốc sát, Bác Nguyên Mạn bị âm mưu quỷ kế của Tiêu Lăng lừa cho mất sạch.

“Các con về phòng đọc sách đi.” Tiêu Vấn Thiên nói, Bố và ông ngoại các con có chuyện cần bàn.”

“Lão Tiêu, liệu có thể đừng dùng mãi khẩu khí ra lệnh như vậy được không?” Tiêu Lăng nói chẳng hề có trên có dưới gì cả, “Mặc dù bố là giám đốc sở, nhưng bố cũng không thể quản được con là nhà khảo cổ học này đâu, cho dù bố có thể quản được anh, ra mệnh lệnh gì đó, cũng cần phải thông qua hội ủy viên nghiên cứu chứ nhỉ?. Đây là xã hội pháp trị rồi, đừng sùng bái nhân trị.”

Tiêu Vấn Thiên bị mấy lời của cậu con trai út làm ngẩn người, giơ tay ra gõ vào đầu nó, nói: “Ta quản hai cậu nhóc các con còn cần phải thông qua hội ủy viên nghiên cứu sao?”

Tiêu Lãng rút đầu nói: “Bố là con thỏ sao? Lão Tiêu. bố là con thỏ sao?”

“Bố ơi, mẹ mời chú Đường và Đang Đang buổi tối tới nhà ăn cơm.”

Tiêu Vọng giải vây nói.

“Ồ, được.” Tiêu Vấn Thiên nhìn nhác phụ một cái, nói: “VẬY thì, bố à, chúng ta buổi tối trò chuyện một lát, hiện giờ con đang có một vụ án, tình hình khá là phức tạp.”

Ông Bác vẫn nheo mắt nhìn chằm chằm vào lá bài trong tay, không ngược đầu lên, chỉ ừ một tiếng.

Bác Như Hy vừa mới bẻ món ăn nóng hổi lên bàn, tiếng chuông cửa bèn vang lên.

“Thật ngạc nhiên!” Tiêu Lãng vừa mở cửa, Đường Đặng Đặng xách một hộp giữ nhiệt bước vào trong, cười nói: Như Hy, cô đừng nấu canh nữa, cháu đã đặc biệt nấu món canh xương hầm nấm kim châm rồi!”

“Trời ơi! Cậu còn chưa ấn chuông tớ đã ngửi thấy mùi rồi! Có phải là cậu chỉ biết nấu mỗi món này không,?” Tiêu Lãng làm mặt quỷ với Đường Đặng Đặng.

“Còn chẳng phải là bởi vì có một kẻ nào đó làm loạn, mình mới phải hầm lại lần nữa!” Đường Đặng Đặng ôm rịt lấy bình giữ nhiệt như bảo vệ báu vật của mình, tươi cười trừng mắt lườm Tiêu Lãng một cái, rồi lon ton bước vào bếp, “Cô Như Hy, cháu giúp cô một tay nhé.”

Bố của Đường Đặng Đặng - Đường Tuấn đi phía sau, tay xách hoa quả. Ông mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng gạo sạch sẽ, ống tay xắn ngay ngắn. Nhìn thấy Bác Nguyên Man ngồi trong phòng khách liền ngẩn người, sau đó cung kính chào: “Con chào lão tía!”

Bác Nguyên Mạn đặt lá bài xuống, tươi cười đứng dậy bắt tay với Đường Tuấn: “Thế nào làm thầy giáo thoải mái quá phải không?”

“Cháu không thể nào hiểu nổi?” Tiêu Lãng rầu rĩ, “Chú Đường không phải thật sự là chú ruột của cháu chứ? Vậy thì Đường Đặng Đặng lẽ nào là em họ cháu?”

“Những người gọi ông ngoại cháu là lão tía, năm đó chẳng phải chỉ phải có một mình chú đâu.” Đường Tuấn khẽ cười.

“Không nhắc thì thôi, không nhắc thì thôi.” Ông lão Bác sượng sùng xua tay, nói: “Nào, ngồi đi, lâu lắm không gặp, hôm nay uống với ta

mấy chén.”

Bác Như Hy đã nấu một bàn đầy đồ ăn ngon, hình như chỉ có Tiêu Lăng và Đường Đang Đang hồn nhiên ăn uống nhất. Tiêu Vọng vẫn luôn nhớ đến vụ án cần phải nói với bố, khi ăn canh Đường Đang Đang hàm khen ngợi vài câu cũng chỉ qua loa khách sáo. Ba người Đường Tuấn, Tiêu Vấn Thiên, Bác Nguyên Mạn xem ra ai cũng có tâm sự riêng, một chai rượu trắng ở trên bàn, thật không ngờ phần lớn đều là Tiêu Lăng uống trong lúc nô đùa.

Bố, vụ án sáng sớm nay con nói với bố thế nào ạ?” Tiêu Vọng thử dò hỏi.

“Ăn cơm không nói chuyện công việc.” Tâm tư của Tiêu Vấn Thiên lúc này đều dồn cả vào vụ án vượt ngục.

“Con trẻ có bầu nhiệt huyết như vậy, không được đả kích.” Bác Nguyên Mạn giáo huấn Tiêu Vấn Thiên một câu, quay sang nói với Tiêu Vọng, “Tiểu Vọng, báo cáo của cháu ông đã xem rồi, viết tốt lắm. Đợi đến khi bố cháu rảnh, đọc báo cáo của cháu, chắc chắn sẽ tự hào về cháu.”

“Lão tía vẫn là lão tía, vẫn luôn quan tâm lo lắng như vậy.” Đường Tuấn giơ chén lên, mời Bác Nguyên Mạn và Tiêu Vấn Thiên: “Nhưng Lão Tiêu à, nói một câu không nên nói, từ khi tôi quen anh đến giờ, anh vẫn luôn miệt mài làm việc. Chúng ta đều không còn trẻ nữa rồi, đến khi nào anh cũng nên học theo tôi, làm một người nhàn rồi, mặc kệ hết mọi thứ, dù sao cũng được tự do tự tại, vô lo vô nghĩ.”

“Trong cuộc đời con người làm gì có lúc nào là vô lo vô nghĩ chứ?”

Tiêu Vấn Thiên cũng nâng chén nói đầy cảm khái: “Lão Đường, cũng giống như lời nói của anh, mỗi người chúng ta đều có cách sống riêng của mình. Tôi có lẽ cả đời này đã được định sẵn là làm cảnh sát rồi, đi đâu làm việc cũng không được thuận lợi giống như ở trên cương vị này”

Đường Tuấn còn định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả, nâng chén uống một hơi cạn ly.

Đến cuối bữa cơm, Tiêu Vấn Thiên nhìn Bác Như Hy đang dọn dẹp bàn ăn, nói với Bác Nguyên Mạn: “Bố à, một người bạn An Huy của con đem biếu con một cân trà Hầu Đầu thượng hạng, bố là cao thủ về trà đạo, không biết bố có thể chỉ giáo cho con một chút được không? Hay là, Lão Đường cùng tham gia?”

Những lời nói đầy vẻ khách sáo, dễ dàng nghe ra được Tiêu Vấn Thiên muốn tiễn khách. Lúc này đây trong đầu Tiêu Vấn Thiên chỉ nghĩ đến vụ án vượt ngục, ông suy nghĩ gần cả ngày nay, ngoài những biện pháp vây bắt thông thường, đúng là không có cách nào hay để nhanh chóng bắt được bao nhiêu tên tội phạm như vậy về quy án.

Nhạc phụ của mình là kì tài trên phương diện trinh sát hình sự. Kể từ sau thời kì thành lập nước, nếu bàn về chiến tuyến trinh sát hình sự, thiên phú hơn người, chiến công vượt trội hiểu biết sâu rộng, nhạc phụ của ông có thể coi là đứng đầu. Ngày mai có khả năng sẽ có rất nhiều tin tức được phản hồi, và trước thời điểm đó, ông bắt buộc cần phải có sự chuẩn bị đầy đủ. Ông hy vọng trong vụ việc này, nhạc phụ đã rút khỏi ngành cảnh sát 20 năm nay có thể hỗ trợ ông một phen.

“Được đấy.” Bác Nguyên Mạn vuốt vuốt chòm râu dưới cằm, nheo mắt nói: “Tiểu Đường cũng là người thích trà, có thứ ngon, nhất định phải chia sẻ với mọi người! Khi Tiểu Vọng đi học lớp mẫu giáo đã biết nói như vậy rồi.”

Bác Nguyên Mạn rõ ràng đã chặn đứng lại ý định tiễn khách của Tiêu Vấn Thiên, ông đương nhiên biết được ý tứ của Tiêu Vấn Thiên, nhưng ông có dự định riêng của mình.

Tiên Vấn Thiên biết rất rõ vụ án lớn vượt ngục này là điều tối mật, mặc dù Đường Tuấn cũng từng là một vị tướng tài giỏi trên chiến tuyến trinh sát hình sự, nhưng du sao bây giờ đã rút lui khỏi hệ thống công an. Theo như kĩ luật, sự kiện có mức độ cơ mật cao như thế này, đương nhiên không cho phép người ngoài như ông tham gia vào.

Ông Bác là người đại trí giả ngu hay là còn muốn giở chiêu trò gì? Dù sao thì cũng là nhạc phụ của mình, Tiêu Vấn Thiên động đậy môi, nhưng không nói gì.

“Được đấy.” Đường Tuấn cũng không phản đối, cười nói: “Hầu Đẩu của Thái Bình, lâu lắm chưa được thưởng thức rồi.”

“Vừa hay. Đạo này anh đang chơi một trò game trên máy tính, nhưng mãi không qua được cửa đó. Cậu nhóc này, em là cao thủ game, Đang Đang em cũng là cao thủ vi tính, hai người các em liên thủ với nhau, chắc chắn có thể giúp anh qua được cửa bí.” Tiêu

Vọng tưởng Bác Nguyên Mạn sẽ đưa bản báo cáo suốt một đêm mình khổ công viết nên cho Tiêu Vấn Thiên, vội vàng kéo hai em vào phòng mình, để cho người lớn có không gian.

“Anh còn chơi game sao?” Tiêu Lăng tỏ ra kinh ngạc, “Anh à, em không nghe nhầm đó chứ?”

“Game gì vậy ạ? Anh Tiêu Vọng, cậu ấy không giúp anh thì em sẽ giúp anh.” Đường Đang Đang mặt hớn hở, như vội vàng theo sát Tiêu Vọng.

Tiêu Vấn Thiên nhìn thấy ba đứa trẻ ồn ào nhí nhố bước vào phòng ngủ của Tiêu Vọng, dẫn Bác Nguyên Mạn và Đường Tuấn bước vào thư phòng của mình.

Trên bàn trà trong thư phòng, Tiêu Vấn Thiên bật công tắc của ấm trà điện, rồi lại đặt vào trong ấm trà mấy lá trà.

Bố à, thật sự con không dám giấu, Con gặp phải chuyện khó rồi.” Tiêu Vấn Thiên nhìn Đường Tuấn, nói: “Lão Đường, anh cũng đừng để tâm, dù sao thì hiện giờ anh cũng không phải là người trong ngành nữa, tôi vẫn có chút e ngại.”

Hai người cứ thoải mái trò chuyện. Tôi không để ý đến chuyện không liên quan đến mình, chỉ chuyên tâm thưởng thức trà mà thôi.” Đường Tuấn xoa xoa tay, thành thực dùng nước sôi rót vào ấm trà.

“Nếu bố đã cảm thấy không có vấn đề gì, Lão Đường cũng không phải là người ngoài, thì con nói thẳng luôn.” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Trốn mất bao nhiêu người?” Bác Nguyên Mạn dừng dừng nâng chén trà lên, ngửi mùi hương trà, tỉnh bơ cắt ngang lời Tiêu Vấn Thiên, nói: “Ừm, trà ngon!”

Lời nói của Bác Nguyên Mạn khiến Tiêu Vấn Thiên kinh ngạc: “Bố à, vụ án gì bố cũng đều biết cả sao?”

Bác Nguyên Mạn nhấp một ngụm trà, nói: “Ta đúng là già rồi, nhưng trái tim của ta không già. Ta đúng là đã cởi bỏ bộ cảnh phục, nhưng ở đây vĩnh viễn chứa đựng chiếc huy hiệu cảnh sát của chúng ta. Nhất cử nhất động trong Công tác của công an, ta vẫn luôn quan sát, vẫn khắc ghi trong tim.”

Nói xong, Bác Nguyên Mạn đập tay vào bên trái lồng ngực. Cụm từ “chúng ta” lại khiến cho trái tim Tiêu Vấn Thiên đập rộn ràng, nhưng ông nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, ông nói: “Tất cả chạy trốn mất 22 nghi phạm, những điều khiến con cảm thấy buồn bực nhất

là, phần lớn những người này đều không phải mắc trong tội, cuộc vượt ngục quy mô và tính chất như vậy thật sự rất hiếm gặp.”

“Không những là hiếm gặp, còn rất li kì, có phải vậy không? Bác Nguyên Mạn chen ngang nói, “Con không biết nên bắt đầu từ đâu, cho nên mới nhờ ta giúp đỡ phải không?”

Tiêu Vấn Thiên gật đầu.

Bác Nguyên Mạn cười nói: “Thời đại đã khác rồi. Bây giờ những thứ kỹ thuật công nghệ cao, cái gì mà mạng internet, di động, ta đã hoàn toàn không hiểu được rồi. Ta đây, đã sắp bị thời đại đào thải rồi.”

“Sao có thể như vậy được chứ?” Đường Tuấn vừa pha trà, vừa không kìm được nói chen vào, “Nếu nói là người khác thì còn được, bố dù có tuổi nhưng vẫn rất tráng kiện, sao có thể bị thời đại đào thải được chứ? Trình sát điều tra phá án, nói cho cùng thì vẫn là thương giáo của chúng ta là có tác dụng nhất.”

“Không phải thế đâu!” Bác Nguyên Mạn nói, “Tội phạm trí tuệ cao, phá án kỹ thuật cao, đã trở thành hiện tượng phổ biến của phá án trình sát hình sự ngày nay rồi. Ta à, nguyên tắc thì vẫn còn có thể nắm được, chi tiết cụ thể đã không thể nào theo kịp thời đại nữa rồi.” “Ý của bố là bố cũng không giúp được con nữa à?” Tiêu Vấn Thiên cảm thấy rất thất vọng.

“Đâu chỉ có mình ta, ngay cả cậu ấy, bây giờ quay trở lại đội ngũ, cũng không giúp được con nữa rồi.” Bác Nguyên Mạn chỉ vào Đường Tuấn, nói: “Đáng tiếc, ta thấy Tiểu Vọng rất có năng lực, nhưng bây giờ vẫn còn hơi thiếu kinh nghiệm.”

“Nước xa không cứu được lửa gần” Tiêu Vấn Thiên nói, “Muốn bắt lại toàn bộ 22 người này, thật sự là việc khó khăn. Điều con lo lắng nhất chính là những người này tiếp tục gây hại cho mọi người, như vậy thì tội của con thật sự là quá lớn rồi.”

“Trách nhiệm không thuộc về con.” Bác Nguyên Mạn rõ ràng đã hiểu rõ về sự việc này.

“Con dùng người thất sách, trách nhiệm không thể nào thoái thác được.” Tiêu Vấn Thiên nói vẻ chắc nịch.

“Con đừng lo lắng quá, hay là con xem cái này trước đi.” Bác Nguyên Mạn đưa đến trước mặt Tiêu Vấn Thiên một chồng tài liệu ở trên bàn, nói: “Đây chính là “nước xa” - cậu con trai của con viết, sau khi xem xong, hãy nói cho ta biết suy nghĩ của con.”

Ở bìa tập tài liệu, được in ngay ngắn dòng chữ: “Tổng kết, suy nghĩ và kiến nghị bước tiếp theo trong việc điều tra về chuỗi vụ án bắt cóc trẻ em.”

“Tiểu Vọng sáng sớm nay đã nói với con rồi, nhưng bố à, bây giờ con thật sự không thể nào phân tách tinh thần sức lực ra để xử lý vụ án này.” Tiêu Vấn Thiên lật giở sơ qua tập tài liệu, nói: “Trong Sở Công an cũng dốc toàn bộ sức lực vào vụ án vượt ngục này rồi, chúng con thật sự chỉ có thể tạm gác nó lại.”

“Tạm gác lại cũng được.” Bác Nguyên Mạn ôm lấy tách trà, vắt chân chữ ngũ, nhưng bây giờ vẫn có thời gian, ta kiến nghị con cứ nên xem một cách nghiêm túc.”

30 năm nay, Tiêu Vấn Thiên vẫn nghe răm rắp theo lời Bác Nguyên Mạn. Cho nên ông không nói gì, mở trang đầu của tập báo cáo, chậm rãi đọc. Thật không ngờ, mới đọc mà tâm tư đã chìm đắm vào trong.

“Khá lắm, khả năng của tên nhóc này hoàn toàn vượt ra ngoài dự tính của con.” Tiêu Vấn Thiên rất vui mừng “Xem ra bốn năm đại học không chỉ bồi dưỡng cho nó tố chất cảnh sát, còn giúp nó thông qua việc đọc các vụ án, tích lũy được kinh nghiệm phân tích tài liệu trong khối lượng lớn, điều này cũng rất có lợi cho công tác của nó.”

“Đây chính là cảm nghĩ của con sau khi đọc tất cả tài liệu này sao?”

Bác Nguyên Mạn nhìn chằm chằm vào Tiêu Vấn Thiên.

“Bố à, Tiểu Vọng viết đúng là rất logic, có căn cứ, cũng bố trí rất hợp lý đối với bước tiếp theo trong công tác điều tra phá án.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Con hứa, sau khi vụ án vượt ngục này kết thúc, Con sẽ dốc lực của sở, điều tra chuỗi vụ án bắt cóc trẻ em này. Dù sao Tiểu Vọng cũng tổng kết ra được quy luật một năm gây án một lần, chúng con có lòng tin trước khi tội phạm gây án lần nữa, sẽ phá được vụ án. Nhưng hiện nay tất cả tâm tư của con đều dồn cả vào vụ án vượt ngục.”

“So với vụ án vượt ngục, con không cảm thấy vụ án bắt cóc trẻ em càng li kì khó hiểu sao?” Bác Nguyên Mạn nói, “Nói không chừng, phía sau chuỗi vụ án bắt trộm trẻ em này còn ẩn giấu một âm mưu lớn hơn nguy hiểm hơn và có tính khiêu chiến hơn thì sao?”

“Cho dù là như vậy, con cũng không có thời gian xem xét đến.” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Với vai trò là người chủ quản của một cơ quan công an địa phương, con nên suy nghĩ từ góc độ toàn bộ cục diện” Bác Nguyễn Mạn nói, “Bất luận khi nào, bất luận phía trước có khó khăn lớn nhường nào, sự cảnh giác nhất định không được lơ là. Trực giác của ta nói cho ta biết, chuỗi vụ án bắt cóc trẻ em này có khả năng sự việc còn nghiêm trọng hơn, chỉ có điều ta cũng vẫn chưa tìm ra được manh mối. Đương nhiên, ta cũng không phải ép con hủy vụ án vượt ngục. Con nói phải, sự việc nào cũng có nặng nhẹ chậm gấp. Bây giờ con toàn tâm muốn phá vụ án vượt ngục là hoàn toàn chính xác, tuy nhiên, vì con đã đến nhờ ta giúp đỡ, cho nên ta có lí do để cho rằng hiện tại con không có cách nào hay cả.”

Tiêu Vấn Thiên gật đầu, lúc này ông đúng là vẫn chưa nghĩ ra được cần phải bố trí công việc ngày mai ra sao mới là thoả đáng nhất.

“Nếu đã không có cách nào tốt, tại sao lại không thử theo kiến nghị của Tiểu Vọng?”

“Kiến nghị của Tiểu Vọng?” Tiêu Vấn Thiên cố gắng nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và Tiểu Vọng lúc sáng sớm.

Bác Nguyễn Mạn chỉ vào hàng chữ cuối cùng viết bằng tay ở bản báo cáo: “Liệu có thể báo cáo với Sở Công an tỉnh, bộ công an thành lập một tiểu tổ hành động chuyên xử lí những vụ án đặc biệt lớn, vụ án khó và cơ mật. Tập trung những anh tài tinh nhuệ và nguồn cảnh sát thành một khối thống nhất, mang lại hiệu quả công việc cao. Như thế vừa có thể tiết kiệm nguồn nhân lực cảnh sát, lại có thể khắc phục được khó khăn.”

Vừa rồi, khi đọc bản báo cáo, Tiêu Vấn Thiên chỉ lướt qua hàng kiến nghị mang tính hình thức này, không hề để tâm giống như Bác Nguyễn Mạn. Lúc này đây Tiêu Vấn Thiên rất kinh ngạc trước lời gợi ý của Bác Nguyễn Mạn:

“Bố, bố là muốn... là muốn?”

Bác Nguyễn Mạn mỉm cười gật đầu.

Trái tim Tiêu Vấn Thiên như co thắt lại, quay sang nhìn Đường Tuấn đang thưởng thức trà. Đường Tuấn rõ ràng cũng có chút thần sắc chần động, nhưng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường. Xem ra, người giáo sư tâm lý học tự nhận là vô lo vô nghĩ cũng không chỉ một lần suy nghĩ đến vấn đề này. Còn Bác Nguyễn Mạn

đã âm thầm chịu đựng 20 năm, cuối cùng đã tìm được thời cơ thích hợp, để bùng phát lòng nhiệt huyết trong sâu tận tâm can họ.

Tiêu Vấn Thiên dựa vào ghế, từ từ ngược đầu, nhắm mắt lại.

Những kí ức xa xưa giống như cơn hồng thủy nhấn chìm bờ đê, giống như con dã thú lao vào trong não bộ ông. 20 năm nay, Tiêu Vấn Thiên lựa chọn lãng quên, cự tuyệt bản thân hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong quá khứ, dần dần dường như đã trở thành thói quen, hôm nay, những cuộc nói chuyện này của bố, một hàng chữ của Tiêu Vọng, đã vô tình kéo ông quay trở lại kí ức đầy đau khổ năm xưa.

Tiêu Vấn Thiên lúc đó ngoài 20 tuổi, đứng ở dưới ba chữ lớn “Người gác đêm”, do Bác Nguyễn Mạn tự mình trao cho Vấn Thiên một bộ cảnh phục “kiểu 83” mới tinh. Khi bộ sắc phục màu xanh lục quân, huy hiệu trên cổ áo màu đỏ tươi còn có cả huy hiệu trên vai sáng rực đặt vào tay ông, trong lòng ông trào dâng rất nhiều cảm giác thật là thần thánh.

“Đây chính là huy hiệu hành chính đặc biệt mà bộ công An trao tặng. Cảnh sát các vùng nhìn thấy huy hiệu này bắt buộc cần phải dốc sức hợp tác, cung cấp cho các cậu sự thuận lợi nhất.”

Trên tờ giấy chứng nhận, là một huy hiệu sao năm cánh sáng lấp lánh.

Mười năm tham gia vào tổ chức *Người gác đêm* là mười năm hoàng kim của Tiêu Vấn Thiên. Cũng giống như các thành viên khác của tổ chức *Người gác đêm*, họ chạy ngược chạy xuôi giữa các vùng trong toàn quốc, tiếp xúc với đủ các loại vụ án lớn, các loại vụ án trọng điểm và vụ án khó. Tận tay phá được vô số các vụ kì án, tận tay bắt được rất nhiều kẻ hung ác. Ý chí của họ được bay cao, tận hưởng sự ngưỡng mộ của các bạn đồng nghiệp trong cả nước, được tận hưởng biết bao ánh mắt cảm kích của nhân dân.

Nhưng, thật không ngờ nội bộ của tổ chức *Người gác đêm* lại xuất hiện vấn đề. Cùng với sự tăng tốc của tiến trình thực hiện pháp chế, những quan niệm khác nhau đã bắt đầu nảy sinh sự tranh chấp.

Cơn ác mộng bắt đầu từ trên máy bay.

Máy bay chao đảo rung lắc mạnh, đèn nhấp nháy, Tiêu Vấn Thiên liều mạng đập điên cuồng vào cửa nhà vệ sinh, các nữ tiếp viên hàng không sửng sốt tròn tròn mắt... những năm qua, Tiêu Vấn

Thiên cố gắng để quên đi những hình ảnh tàn mạn vỡ vụn, lúc này đây, chúng lại tàn nhẫn đập mạnh vào trái tim ông.

Tất cả mọi thứ xảy ra lúc đó, không chỉ đập tắt bầu nhiệt huyết trong lòng Tiêu Ván Thiên, mà chính lúc này đây, lại khiến cho nước mắt ông trào ra.

“Bố biết lúc đó con phải chịu rất nhiều sự ám ức.” Bác Nguyễn Mạn nghiêng người vô nhẹ vào vai cậu con rể, nói: “Nhưng, tất cả đều là vì sự ổn định của xã hội, vì sự bình yên của mọi người, chút ám ức này thì có là gì chứ?”

“Cũng không phải là ám ức.” Tiêu Ván Thiên sượng sùng lau khoé mắt, “Chỉ là, đã quá lâu không nhắc đến cái tên này rồi. Lâu quá rồi.”

“Cho nên, bây giờ ta chính thức nói với các con suy nghĩ của ta.”

Bác Nguyễn Mạn cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, hai má ông thoáng ửng lên, cảm khế rung rung, cuối cùng nói ra mấy chữ đó, “Ta muốn khởi động lại tổ chức *Người gác đêm*.”

“Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là, trong bộ liệu có đồng ý hay không?” Đường Tuấn đưa ra sự nghi ngại đầy lí trí.

“20 năm rồi, mặc dù người trong tổ chức, người thì đã rời bỏ, người thì đã mất tích, người thì đã điều đi, người thì nghỉ hưu. Căn cứ của tổ chức giờ đã hoang phế, chức năng của tổ chức đã không còn ai chấp hành nữa.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Nhưng trong bộ chưa từng gửi văn bản nội bộ giải tán tổ chức hoặc là yêu cầu miễn nhiệm chức vụ của ta.”

“Đó là bởi vì tổ chức vẫn luôn được bảo mật. Tiêu Ván Thiên nói, “Chỉ có người chủ quản của cảnh sát các vùng mới có quyền biết được tình hình của tổ chức.”

“Không đâu.” Bác Nguyễn Mạn cười nói rất tự tin; “Đó là bởi vì lãnh đạo của bộ lo nghĩ sâu xa, họ cho rằng, rồi sẽ có một ngày, huy hiệu của *Người gác đêm* sẽ lại phát ra luồng ánh sáng. Thật là may mắn, hôm nay cuối cùng đã có cơ hội để được khôi phục lại. Nếu như cứ thế để hoang phí thêm mười năm, tổ chức *Người gác đêm* sẽ thật sự biến mất khỏi chốn nhân gian.”

“Nhưng, làm thế nào có thể khởi động lại được đây?” Đường Tuấn nói, “Chỉ dựa vào ba ông già chúng ta sao? Cho dù là triệu tập đầy đủ đồng nghiệp năm đó, mọi người cũng đều đã già, đều không còn giữ được sức chiến đấu nữa rồi.”

“Đây chính là lí do vì sao lúc trước ta nói nhiều như vậy.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Chúng ta đều đã già rồi, sức khỏe là một phần nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn nữa chính là chúng ta đã mất đi khả năng thích nghi đối với xã hội hiện nay. Xã hội hiện nay là xã hội của những người trẻ tuổi. Chúng ta bắt buộc phải phát triển một nhóm người trẻ tuổi có sức vóc, có hành vi chính trực, có nhiều phẩm chất thiên phú, có năng lực, họ sẽ trở thành lực lượng để khởi động lại tổ chức *Người gác đêm* đã bị ngắt quãng 20 năm.” “Vẫn là câu nói đó.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Hiện giờ con đang bị vụ án vượt ngục quấy nhiễu, *Người gác đêm* mới cũng vẫn là nước xa không cứu được lửa gần.”

“Nói không chừng, vọng mai cũng có thể giải khát.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Ta suy xét như thế này, dùng việc điều tra phá vụ án vượt ngục để làm điều kiện chọn lọc các thành viên của tổ chức *Người gác đêm* mới thành lập. Một mặt có thể hỗ trợ cảnh sát Nam An phá án, một mặt có thể chọn lựa, rèn luyện người mới.”

“Đúng là thượng sách.” Đường Tuấn lên tiếng khen ngợi.

Tiêu Vấn Thiên thấy ánh mắt Bác Nguyễn Mạn và Đường Tuấn đều nhìn chằm chằm vào mình, rõ ràng là đang trưng cầu ý kiến của ông. Buổi trà đạo này, thật không ngờ lại biến thành cuộc hội nghị quyết sách của ban lãnh đạo cao cấp *Người gác đêm*.

“Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đánh liều một phen.”

Tiêu Vấn Thiên gật đầu. “Trong lòng con, cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể mượn ngựa chết chữa giống như ngựa sống thôi.”

“Nếu mọi người đều đã đồng ý quan điểm này,” Bác Nguyễn Mạn nói, “Sáng sớm mai, ta sẽ báo cáo với bộ, khởi động lại chức năng của tổ chức *Người gác đêm*. Đại bản doanh, vẫn thiết lập trên địa bàn tổ chức *người gác đêm* của thành phố Nam An; nhân viên, ta xin bộ cho ta thời gian ba tháng, chúng ta sẽ tỉ mỉ chọn lựa ra được lực lượng một nhóm thanh niên trẻ. Điều quan trọng nhất là, trong ba tháng này chính là quãng thời gian chúng ta toàn diện điều tra phá vụ án vượt ngục.”

Ngay cả quân lệnh “thời hạn ba tháng” của Tiêu Vấn Thiên mà Bác Nguyễn Mạn cũng đều nắm rõ như lòng bàn tay, điều này khiến cho Tiêu Vấn Thiên vô cùng kinh ngạc và cảm động. Kinh ngạc là vì Bác

Nguyên Mạn đã ngoài 70 tuổi mà trong lòng vẫn canh cánh sự nghiệp công an, cảm động là vì quyết sách này của Bác Nguyên Mạn chính là vì Tiêu Vấn Thiên có thể đạt được tỉ lệ phần trăm phá án cao nhất trong khoảng thời gian mà chính mình quy định.

Bộ chắc chắn là vô cùng quan tâm đến vụ án vượt ngục, cho nên con không lo đến việc bộ có ủng hộ suy nghĩ của chúng ta hay không.” Đường Tuấn nói, “Tía à, điều con quan tâm chính là, những người thanh niên trẻ mà tía lựa chọn, từ đâu đến.”

“Ta nghĩ, suốt bao năm qua, không chỉ mình ta là nghĩ đến việc thành lập lại tổ chức *Người gác đêm* thì phải?” Bác Nguyên Mạn cười vẻ thần bí, nói: “Ta không tin Đường Tuấn con không ngầm phát triển người kế nhiệm mình.”

Đường Tuấn cười ha ha: “Ý của bố là để cho những thành viên lão thành trong tổ chức *Người gác đêm* đề cử người?”

Bác Nguyên Mạn khẽ gật đầu, nói: “Đây chính là nhiệm vụ giao cho Tiểu Đường con đấy. Trong vòng hai ngày, con thông báo cho tất cả những người đồng nghiệp có thể liên hệ được, yêu cầu họ trong ba ngày sau, dẫn theo người kế nhiệm mà mình đề cử, đến địa điểm tổ chức điểm danh. Mỗi người bắt buộc đề cử một đến ba người! Người đề cử của ta thì ta đã chọn xong rồi. Chính là cậu cháu trai bảo bối của ta - Tiêu Vọng!”

“Này, bố ơi! Thế là bố đã cướp mất Tiêu Vọng, vậy con thì sao? Nỗi khổ não trong lòng Tiêu Vấn Thiên gần như đã bị sự phấn khích trong việc khởi động lại tổ chức xua tan, cười nói.

Anh chẳng phải có hai đứa con trai sao? Việc này mà phải lo lắng sao?” Đường Tuấn đứng dậy bước ra phía bên ngoài thư phòng để đi vệ sinh.

Khi mở cửa ra, một mùi hương thơm ngát ủa tới, Đường Đang Đang bổ nhào vào thư phòng khi cánh cửa bị mở ra.

“Đang Đang? Con ở đây làm gì vậy?” Đường Tuấn vô cùng kinh ngạc.

“Con... con vừa vặn đi qua, định hỏi bố bao giờ về nhà.” Đường Đang Đang mặt đỏ bừng cúi đầu nói về e thẹn.

“Đường đại tiểu thư, chẳng phải cậu nói có thể sửa được thuộc tính của game sao? Sao mà chỉ có chút máu thế?” Giọng của Tiêu Lăng từ trong phòng ngủ thoát ra. - “Rõ ràng vẫn còn đang chơi, sao lại

nghĩ đến việc về nhà?” Đường Tuấn có chút lo lắng đánh mặt lại, “Đang Đang, nghe lên người khác nói chuyện không phải là việc hay ho gì.”

“Không, không, con không nghe thấy gì cả.” Đường Đang Đang vội vàng xua tay, “A, không phải không phải, con thật sự không nghe lên.”.

Thái độ cuồng quýt của Đường Đang Đang khiến cho Bác Nguyên Mạn và Tiêu Vấn Thiên ở trong phòng bật cười ha ha.

“Con cháu nhà mình, sợ gì.” Bác Nguyên Mạn nói, nói không chừng, con bé sau này cũng là một thành viên chúng ta đấy.

“Này, Lão Tiêu, con vừa mới về nhà, cũng chẳng phạm phải lỗi gì, không cần thiết muộn thế này rồi mà vẫn giáo huấn chứ?” Tiêu Lăng nửa nằm trên ghế vịn tính vừa ngáp vừa nói.

“Con ngủ đến tận trưa mới dậy, bây giờ đã lại buồn ngủ rồi, con cần phải ngủ bao nhiêu giấc chứ? Nếu con chỉ cần được một nửa của anh trai con, thì bố đã mãn nguyện lắm rồi.” Tiêu Vấn Thiên không kìm được lên tiếng nói.

Năm 1992, Tiêu Vấn Thiên vốn luôn được Bác Nguyên Mạn coi trọng, ông và Bác Như Hy gặp nhau tại nhà Bác Nguyên Mạn đã yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, đồng thời nhanh chóng kết hôn. Đối với Tiêu Vấn Thiên, Bác Nguyên Mạn vừa là ân sư và là lãnh đạo của mình, vừa là nhạc phụ và người thân của mình. Bác Nguyên Mạn đã ra chỉ lệnh, một thành viên cũ ít nhất phải đề cử một người, Tiêu Vấn Thiên không thể không nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề này. Trên thực tế, ông đúng là đã nghĩ đến tìm người kế tục. Nhưng, điều ông muốn chính là để con trai kế tục sự nghiệp, tư tưởng và kĩ năng của mình, làm một người giám đốc Sở Công an xuất sắc, thực sự đem lại hạnh phúc cho nhân dân trong vùng.

Chỉ đáng tiếc hai cậu con trai, Tiêu Vọng cần cù hiếu học nhưng cơ thể lại yếu ớt lắm bệnh. Tiêu Lăng tố chất sức vóc rất tốt nhưng lại vốn không muốn làm cảnh sát. Lần đầu tiên ông nhìn thấy cậu con trai út ở trên sân thượng quan sát người bộ hành ở mấy con đường, đã cảm thấy thằng bé là một mầm cây tốt. Thật không ngờ suốt bao năm nay cậu con trai út không những không có chút hứng thú gì đối với sự nghiệp cảnh sát, thậm chí nhất định đối chọi với mình, còn học cái gì mà chuyên ngành khảo cổ. Cũng đã sắp 20 tuổi rồi, mà

vẫn không có chút kế hoạch nào đối với cuộc đời của mình. Tiêu Vấn Thiên bực bội con cái không chịu nghe lời, nhưng cũng không có cách nào cả.

Bây giờ, thời gian gấp rút, bố vợ đã đề cử Tiêu Vọng. Hiện nay trước mắt mình người duy nhất có thể nghĩ đến chính là Tiêu Lăng. Nhưng Tiêu Lăng thật sự có thể đào tạo được sao? Tiêu Vấn Thiên trầm nghĩ, bất luận thế nào, mình cũng phải thử đẩy nó về phía trước. Cậu con trai út lông ba lông bông, cuộc đời nó vừa mới bắt đầu, mượn cơ hội này, để nhìn thấy được thế giới rộng lớn, biết đâu có thể khiến cho nó sớm trưởng thành hơn.

Nghĩ đến đây, ông nhìn hai cậu con trai đang ngồi trước mặt mình. Sau khi tiễn khách, ông gọi cả hai vào thư phòng, đóng cửa lại, dự định tương kế tựu kế.

“Các con đã từng nghe nói đến *Người gác đêm* chưa? Tiêu Vấn Thiên hỏi.

Tiêu Vọng nghiêm túc lắc đầu, Tiêu Lăng chân vát vẻo, nghịch ngợm móng tay của mình, lười biếng nói một chữ “chưa”.

“Tổ chức *Người gác đêm*, được sinh ra trước thời kì thành lập đất nước.” Tiêu Vấn Thiên chậm rãi nói, “Lúc đó toàn quốc đang chuẩn bị được giải phóng, nhân dân đều chìm đắm trong bầu không khí vui mừng hân hoan. Nhưng lại xảy ra một vụ án lớn khiến ai nấy đều sợ hãi. Lúc đó Bộ công an còn đang trụ bị thành lập, Bộ trưởng La hợp quyết đoán đưa ra quyết định, yêu cầu cấp dưới của ông điều vị tướng tài Sái Thuận Lễ từ quân đội đã chiến đến nhanh chóng điều tra rõ vụ án, tiêu trừ tâm trạng hoang mang lo lắng của mọi người, bảo đảm sự an toàn cho nhân dân.”

“Sự việc này sao con chưa từng đọc được trong lịch sử ngành công an?” Tiêu Vọng nói, “Nhưng đại danh của những vị tiền bối này thì con đã từng được nghe.”

Tiêu Vấn Thiên mỉm cười nói: “Dù sao thì thời đó, người của Bộ công an cũng đều là điều động từ quân đội, nên rất lạ lẫm đối với việc trinh sát phá án. Giám đốc Sái đã đưa ra một kì chiêu, từ trong xã hội tìm được một người kể chuyện, một người thầy bói và một người gõ canh đến phá án. Điều này khiến cho rất nhiều người kinh ngạc, lúc đó cũng trở thành đề tài thảo luận một thời.”

“Cuối cùng phá được án sao?” Không biết lúc nào Tiêu Lăng đã bị cuốn hút vào câu chuyện.

Tiêu Vân Thiên gật đầu nói: “Lúc đó chính là bắt được hung thủ ở thành phố Nam An chúng ta. Vụ án này phá được, bên trong có rất nhiều điều để chúng ta học hỏi, ảnh hưởng rất sâu sắc. Ngay cả đến giờ, công tác trinh sát phá án của ban cảnh sát hình sự vẫn còn có thể nhận được nhiều sự gợi mở từ vụ án này năm đó. Không chỉ có vậy, cuộc điều tra phá án của vụ án này đã làm cho những phần tử tội phạm chấn động sợ hãi, bảo đảm sự yên bình, còn đem lại vinh dự cho Bộ công an của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa mới được trù bị thành lập không lâu, chính thức tuyên bố thành lập.”

“Ba người này tài giỏi như vậy sao?” Tiêu Lăng bán tín bán nghi, “Họ phá án như thế nào?”

Những câu chuyện này đều là bí mật, bố không thể nói cho con là người ngoài hệ thống công an được.” Tiêu Vân Thiên nói, “Để kỉ niệm vụ án, Bộ Công an sau khi thành lập, lập tức lập nên tổ chức *Người gác đêm*, đại bản doanh chính là được đặt ở thành phố Nam An chúng ta. Tổ chức này chuyển hợp tác hỗ trợ cơ quan công an các vùng, trinh sát điều tra những vụ án mạng lớn, khó và có ý nghĩa đặc biệt.”

“*Người gác đêm*? Cái tên này giống như một nhiệm vụ trong thế giới ma thú vậy.” Tiêu Lăng ngắt lời.

Tiêu Vọng lấy khuỷu tay huých vào Tiêu Lăng một cái, để cho cậu ngậm miệng lại. Anh quay sang bố: “Tại sao con chưa bao giờ nhìn thấy cái tên này ở bất cứ bản ghi chép nào? Lẽ nào bây giờ nó vẫn đang tồn tại?”

“Chưa từng nghe thấy là việc rất bình thường. Một là, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, tổ chức này đã hơn 20 năm không thực sự hoạt động nữa.” Trong lời nói của Tiêu Vân Thiên mang theo sự tiếc nuối, “Hai là, tổ chức này thuộc về đơn vị bí mật, chỉ có những người cảnh sát cao cấp ở các vùng mới biết được đội phần.”

“Ồ, con hiểu rồi. Cho nên ông ngoại chính là người đứng đầu của cái tổ chức “*Người gác đêm*” này chứ gì? Mọi người bí mật trò chuyện lâu như vậy, chính là liên quan đến việc của tổ chức này phải không? Ha, chú Đường chắc chắn cũng là người của tổ chức

này nhỉ?” Tiêu Lăng tỏ vẻ đắc ý giống như một đứa trẻ đã tìm ra được đáp án của câu đố.”

“Con đoán đúng rồi đấy.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Bây giờ, Bộ Công an chuẩn bị khôi phục lại chức năng của tổ chức *Người gác đêm*, hơn nữa yêu cầu những thành viên cũ xây dựng lại một đội ngũ trinh sát hình sự đặc biệt có tuổi trẻ và sung sức. Bố và ông ngoại các con đã thương lượng rồi, bây giờ có một quyết định.”

“Đội đã đợi đã, Lão Tiêu, bố đừng nói nữa.” Tiêu Lăng bật dậy như lò xo, nói: “Đây chắc chắn là một cái hố, còn lâu con mới nhảy vào, nhảy vào là sẽ bị chôn ngay.”

“Bố không nói muốn con đi mà. Bố có nói muốn con đi đâu.” Tiêu Vấn Thiên cười ha ha, “Người được đề cử vào tổ chức *Người gác đêm* không phải là có thể tùy tiện chọn bừa được đâu. Không có đủ năng lực và sự dũng cảm thì không thể làm được *Người gác đêm*. Quyết định của chúng ta là để cho Tiêu Vọng tham gia.”

“Cảm ơn bố, con đồng ý tham gia.” Mắt Tiêu Vọng phát sáng, đôi má nhợt nhạt cũng thoáng lên ánh hồng.

“Nguyên nhân mà hôm nay bố gọi cả hai con vào nói chuyện chính là hy vọng Tiểu Lăng cũng có thể biết được Tiêu Vọng đi đâu.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Khi đã vào tổ chức, có khả năng rất lâu sẽ không thể về nhà được. Bố là người sĩ quan huấn luyện của tổ chức, sẽ cùng Tiêu Vọng vào sống trong tổ chức, cho nên sự việc này Tiêu Lăng cần phải biết.”

“Vâng.” Tiêu Lăng rầu rầu trả lời.

Vừa rồi khi ông ngoại, bố và chú Đường đang bàn luận sự việc này, Đang Đang ở ngoài cửa nghe lén.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Nếu bố tính toán không nhầm, chú Đường của các con chắc sẽ đề cử Đang Đang tham gia vào tổ chức này, như vậy thì cô bé cũng sẽ ngày ngày ở cùng chúng ta.

“Đang Đang cũng đi ư?” Tiêu Lăng không kìm được,” Đợi một lát, Đang Đang là cô gái yếu ớt như vậy, mọi người bảo cô ấy đi làm trinh sát hình sự, không phù hợp lắm thì phải?”

Tiêu Vấn Thiên điềm tĩnh nói: “Đang Đang là một cô gái nhỏ, nhưng con bé cũng là một cao thủ máy vi tính, trong tổ chức *Người gác đêm* vừa cần nhân tài như thế này.”

“Nhưng Đang Đang cô ấy...”

“Tiêu Lăng, không phải là con thích Đang Đang đấy chứ?” Tiêu Ván Thiên cắt ngang lời.

“Gì cơ? Không có, không có.” Tiêu Lăng nhất thời hơi hoảng, cậu vội vàng nhìn anh trai một cái, nói: “Đang Đang mà, đã thân quen như thế, nói gì mà thích với không thích chứ, cô ấy là hàng xóm của chúng ta, cũng là em gái của chúng ta mà.”

“Vậy thì bố không có gì phải lo lắng nữa rồi.” Tiêu Ván Thiên nói, “Các thành viên trong *Người gác đêm* đều là những chàng trai có năng lực xuất sắc giống như anh trai con. Sau khi Đang Đang vào *Người gác đêm*, nếu như mọi việc thuận lợi, con bé sẽ cùng với mọi người được huấn luyện vài năm. Con gái vào độ tuổi này, rất dễ này sinh thiện cảm đối với những người ngày ngày chung sống bên cạnh mình. Đặc biệt là bên cạnh lại có nhiều người đồng trang lứa xuất sắc như vậy. Bố vốn lo lắng điều đó ảnh hưởng đến mối quan hệ của con với Đang Đang bây giờ thì không có gì phải suy nghĩ nữa rồi. Phải vậy không Tiêu Lăng?”

Tiêu Lăng liếm môi.

“Đương nhiên, con cũng không cần phải lo lắng, dù sao thì những người mà được *Người gác đêm* lựa chọn đều bắt buộc phải có đủ sự gan dạ và năng lực.” Tiêu Ván Thiên nói tiếp, “Những người được đề cử lần này, cũng chưa chắc cuối cùng đều được lựa chọn. Mặc dù bố đúng là cũng có dư ra một người đề cử, vốn dĩ đúng là cũng đã từng nghĩ đến việc đề cử cho con thử sức, nhưng thấy rằng con không có hứng thú đối với việc này, nếu như đi đến đó, thấy Đang Đang cũng sát hạch qua mà con lại không, e rằng con sẽ mất mặt lắm...”

“Lão Tiêu, những lời nói này con không thích nghe chút nào đâu.”

Tiêu Lăng nói vẻ không thoải mái, “Sao bố đoán định là nếu như con đi nhất định sẽ bị rút? Mặc dù con không học hành giỏi giang như anh con, nhưng con cũng không đến nỗi kém cỏi như thế chứ!”

“Vậy thì con có muốn cá cược với bố không?” Tiêu Ván Thiên lặng lẽ nhìn cậu con trai.

“Cá cược gì?” Tiêu Lăng hỏi.

“Cá cược con liệu có thể qua được cuộc sát hạch của *Người gác đêm* hay không.” Tiêu Ván Thiên nhẹ nhàng nói.

“Nếu như con qua được thì sao?” Tiêu Lăng hỏi ngược lại.

“Đối với việc báo danh trường cảnh sát, con vẫn luôn cảm thấy bố quá nghiêm khắc đối với con, có phải vậy không? Nếu như con có thể thật sự qua được đợt sát hạch của *Người gác đêm*, con muốn khảo cổ cũng được, muốn nhiếp ảnh cũng được, muốn cả ngày nằm ườn ở nhà để chơi game cũng được, sống cả ngày lông bông cũng được, bố quyết không nói con một lời nào.”

“Thật sao?” Tiêu Lăng rướn lông mày, “Vậy nếu như không qua được thì sao?”

“Nếu như không thông qua được đợt sát hạch thì con hãy ngoan ngoãn nghe lời, trước tiên hãy thôi học ở viện khảo cổ - thứ mà ngay cả bản thân con cũng không hiểu rõ, sau đó ôn tập lại, nghiêm chỉnh thi vào Học viện Cảnh sát. đừng có lãng phí khả năng thiên phú của con.”

Tiêu Lăng không lên tiếng, hồi lâu sau cậu ngược đầu lên: “Bố, bố nói phải giữ lời nhé? Nếu như con qua được thì con hoàn toàn tự do, cho dù con lập tức rút khỏi *Người gác đêm* thì bố cũng không được có ý kiến nhé?”

“Quân tử nhất ngôn.” Tiêu Vấn Thiên đứng dậy, giơ một bàn tay ra.

“Tứ mã nan truy.” Tiêu Lăng nắm chặt vào lòng bàn tay của bố.

Tiêu Vọng vẫn luôn lặng lẽ quan sát màn này, ngăn người một lát, dường như ngộ ra điều gì đó, không kìm được cúi đầu mỉm cười.

Đường Đương Đương vừa bước vào nhà, liền đi sau Đường Tuấn hỏi:

“Bố ơi, tổ chức *Người gác đêm* mà mọi người nói đến, những người được đề cử, rốt cuộc là làm gì vậy ạ?”

“Còn nói không nghe lén!” Đường Tuấn bắt lực lắc đầu

“Con chỉ là muốn biết, nếu như anh Tiêu Vọng và Tiêu Lăng đều đi, con có thể đi được không? Ông ngoại của Tiêu Lăng cũng đã nói, con cũng có cơ hội trở thành một thành viên của *Người gác đêm* mà.” Đường Đương Đương cười lấy lòng, “Bố ơi, bố để cho con đi nhé?”

“Ôi.” Đường Tuấn thờ dài, vỗ vào ghế sofa ở bên cạnh ý bảo con gái ngồi xuống, vội vàng giải thích: “Con cũng đã nghe thấy rồi, tổ chức *Người gác đêm* này, thật ra là một tổ chức thuộc Bộ công an. Nói một cách khác, tham gia tổ chức *Người gác đêm*, là phải làm cảnh sát. Không phải là bố không tin tưởng con, con chưa bao giờ trải qua sự huấn luyện, cứ thế mà làm cảnh sát, quá nguy hiểm. Huống

hồ, đây không phải là cảnh sát bình thường, mà cần phải chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Nếu như con thật sự có tổn thất gì, Con nói xem, bố phải ăn nói thế nào với mẹ con đây.”

“Nhưng, bố ơi.” Đường Đang Đang kiên trì, “Con nghe anh Tiêu Vọng nói, bây giờ cảnh sát cũng rất cần những người tinh thông kỹ thuật IT, đặc biệt là loại nhiệm vụ đặc biệt này, có người hiểu về kỹ thuật, bọn anh Tiêu Vọng cũng sẽ có được sự hỗ trợ tốt hơn. Bố cứ luôn cảm thấy con học kỹ thuật hacker không tốt, nhưng nếu như con dùng kỹ thuật của mình để giúp cảnh sát làm việc, vậy chẳng phải vừa vắn lại trở thành người cảnh sát giỏi về khoa học kỹ thuật sao?”

“Người cảnh sát có giỏi về khoa học kỹ thuật hơn nữa, khi đối diện với kẻ xấu xa hung ác, cảnh sát vẫn cần phải tiến lên chống đỡ.”

Đường Tuấn nói, “Bất luận sau này khoa học phát triển đến mức độ nào, cảnh sát mãi mãi cũng đều cần phải dùng dao thật sắc thật, đánh đấm giết chóc.”

“Nếu phải đánh nhau thật con cũng không sợ, con có thể học theo bọn anh Tiêu Vọng cách đánh đấm mà.”

“Không phải là vấn đề con có sợ hay không.” Đường Tuấn lắc đầu, “Nếu như mẹ con vẫn còn sống, bố nghĩ cô ấy cũng sẽ ủng hộ quyết định của bố. Bố không hy vọng con gái của mình có bất cứ cơ hội gặp phải mối nguy hiểm nào. Vấn đề này đến đây là kết thúc. Con hãy nghỉ ngơi đi.”

Đường Đang Đang vẫn còn định nói gì đó, Đường Tuấn đã đứng dậy bước vào thư phòng. Đứng trong khoảnh khắc cánh cửa thư phòng khép lại, giọt nước mắt ẩm ướt của Đường Đang Đang đang ầng ậc trong khoang mắt.

Cứ thế để mặc cô con gái yêu quý ở phòng khách, Đường Tuấn cũng có phần không nề. Ông ngồi một mình trước máy vi tính, lơ đãng di con chuột, bất giác ông lại mở cái folder đó ra.

Trong folder chỉ có duy nhất một bức ảnh.

Bức ảnh này chụp từ xa, một cậu bé đầu tóc rối bù bị một đám lâu nhâu vây quanh. Vì muốn chụp rõ khuôn mặt của cậu bé, ông đã điều chỉnh cự li, nhưng do quá vội vàng, ảnh bị nhòe.

Mặc dù vậy, khuôn mặt cậu bé được mở trên màn hình vẫn có thần thái khiến cho người khác chần động.

Mặc dù ở vào hoàn cảnh nguy hiểm, gương mặt cậu vẫn không hề có chút hoang mang sợ hãi nào, mà chỉ nhìn chăm chăm vào người nào đó trong đám người. Đường Tuấn biết trong khoảnh khắc tiếp theo sau khi chụp tấm ảnh này, cậu bé này đã lao ra khỏi vòng vây, túm lấy một kẻ nào đó trong đám lao nhao này, không phải là đứa nhìn trông có vẻ giống đại ca, mà là đứa thật sự có quyền phát ngôn.

Ông nhớ rất rõ từng chi tiết của cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên đó.

Lão tá nói không sai, ông đúng là đang ngằm bồi dưỡng người kế nhiệm của mình. Khi lần đầu tiên ông nhìn thấy Lăng Mạc, ông đã nhận định Lăng Mạc có tất cả những tố chất tiềm ẩn mà ông hy vọng tìm thấy.

Nhưng liệu ông có thể thật sự tín nhiệm cậu thiếu niên này được không.

Đường Đương Đương lặng lẽ từ phòng khách quay trở về phòng mình, nhào người ra bàn viết, có cảm giác muốn khóc. Hai người bạn chơi đùa từ bé đến lớn, dường như sắp biến mất rồi, thế nhưng cô lại không được đi cùng với bọn họ. Không biết vì sao bố lại không giống như bác Tiêu ra sức khuyến khích con mình tham gia vào đội ngũ cảnh sát, ngược lại, lại dùng mọi cách để ngăn cản.

Nhìn thấy thái độ tối nay của bố mình, Đường Đương Đương biết muốn thuyết phục bố cho cô tham gia *Người gác đêm* đã là việc không thể nào thực hiện được. Vậy thì, liệu có còn cách nào khác không? Phải rồi, không được khóc, Cô đã sớm biết khóc không có tác dụng gì cả. Nước mắt không khiến cho thời gian có thể quay ngược trở lại, cô đã từng thử rồi, đã thử khi biết mẹ cô qua đời. Nếu như con đường thứ nhất không đi được, chắc chắn còn có con đường thứ hai. Hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh để suy nghĩ, giống như hồi nhỏ vậy. Lúc đó bố vẫn còn tăng ca ở trường, tối cô ở nhà một mình, tất cả các mã code chính là bạn của cô, cô có thể nắm bắt được những sơ hở ở từng hàng từng hàng con số một cách nhanh nhạy, sau đó lại lần lượt chọc thủng bức tường lửa của những người lạ, cho dù là sau khi chọc thủng chẳng làm gì cả, thứ khoái cảm này cũng đủ để khiến cho cô quên đi nỗi cô độc.

Nếu như bây giờ cô thử xâm nhập vào máy vi tính của bố thì sao?

Trong máy vi tính của mỗi người đều sẽ có một số bí mật. Bố liệu có bí mật như thế nào? Những bí mật đó liệu có thể trở thành con đường thứ hai của cô hay không?

Đường Đang Đang phát hiện, hệ thống bảo mật máy vi tính của bố còn phức tạp hơn sự tưởng tượng của cô.

Cô không hề biết, bố cô đã lén tự học bao nhiêu kỹ thuật từ khi nào. Cô đã từng phá giải rất nhiều bức tường lửa của các cao thủ IT dựng lên, nhưng chưa bao giờ nghĩ được rằng người bố sống bên cạnh mình cũng là một cao thủ. Càng nhiều trở ngại chặng trước mặt, Đường Đang Đang càng cảm thấy hưng phấn. Bố mình chắc chắn là cất giấu bí mật gì đó. Cô vừa đánh thành chiếm đất, vừa thận trọng để không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Cánh cửa cuối cùng cũng đã được mở ra.

Một folder mờ được đặt password xuất hiện trong tầm nhìn của Đường Đang Đang. Điều khiến cho cô vô cùng kinh ngạc chính là bố cô đã bỏ bao nhiêu tâm huyết thiết kế nên đủ các trở ngại, cuối cùng tên của folder này thật không ngờ lại là “thư Đường Tống từ”.

“Trời ơi, dùng chiêu này để che giấu bí mật cũng quá cũ rồi thì phải.”

Đường Đang Đang bắt đầu tưởng tượng, cái folder bí mật mà khó khăn lắm cô mới công phá được không chừng chỉ là chứa một lô lốc các bộ phim người lớn - nghĩ đến thường ngày ông bố vẫn luôn nho nhả của mình cũng có bí mật thế này, cô không kìm được lén mỉm cười.

Phá giải tầng mật mã đầu tiên của folder không khó. Nhưng sau khi mở ra, Đường Đang Đang phát hiện bên trong có tất cả bốn folder nữa, mỗi folder đều có password. Cô khó khăn lắm mới mở ra được cái folder đầu tiên lại phát hiện ra bên trong chỉ có mỗi một bức ảnh. Đó là một bức ảnh chụp hơi nhòe. Trung tâm bức ảnh là một cậu thiếu niên, nhìn có vẻ như lớn hơn mình một chút, vì góc chụp cho nên chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cậu. Nhìn từ xa cậu có vẻ cũng như là một cậu chàng điển trai, gương mặt góc cạnh, nhưng khi phóng to ảnh, Đường Đang Đang khẽ kêu lên một tiếng. Trên mặt của cậu thiếu niên này có một vết sẹo rất dài. Mặc dù nhìn từ xa không thấy rõ nhưng khi phóng to lên, vết sẹo gần như dài từ khoé miệng cậu kéo dài đến bên tai. Cậu thiếu niên trong bức ảnh này rốt cuộc đã trải qua sự việc gì?

Đường Đang Đang gần như quên mất mục đích ban đầu của việc mình phá giải máy vi tính của bố, cô tiếp tục mở folder thứ hai.

Trong folder này có một file word. Trong file có một vài bức ảnh và câu chữ thông tin. Bên cạnh có ghi chú màu đỏ. Lòng hiếu kỳ thôi thúc Đường Đang Đang xem tiếp xuống dưới.

- Bức ảnh đầu tiên, là một bức ảnh chụp màn hình tài liệu hồ sơ hộ tịch.

Lăng Mạc, nam giới, sinh ngày mùng 1 tháng 1 năm 1995. Phần ghi chú bút đỏ: qua tìm hiểu, hộ khẩu bổ sung, ngày sinh không rõ, năm sinh khi bổ sung hộ khẩu, căn cứ theo độ tuổi của xương để tính toán.

Ngày 4 tháng 1 năm 2004, ở đồn công an Nam Khẩu trong thành phố Nam An ghi chép bổ sung hộ tịch. Ghi chú chữ đỏ: qua điều tra tư liệu hộ khẩu nguyên gốc đăng kí. nguyên nhân ghi chép bổ sung thành “nhận nuôi”. Là vì không thể nào điều tra chính xác được hộ khẩu gốc có tồn tại hay không, trạng thái như thế nào, suy xét đến việc liệu có phải là hộ phạm luật sinh thừa, có khả năng khi sinh ra đã không được đăng kí hộ khẩu. Lúc đó dự đoán cậu bé khoảng 9 tuổi.

Bố, Lăng Vân Trí, sinh năm 1965, là công nhân của công xưởng.

Mẹ, Triệu Thúy Hoa, sinh năm 1965, không nghề nghiệp. Chị gái, Lăng Tiêu Tiêu, sinh năm 1990, không nghề nghiệp, đã kết hôn. Ghi chú chữ đỏ: tìm hiểu qua họ hàng hàng xóm và đồng nghiệp, không thu được bất cứ tư liệu liên quan nào của Lăng Mạc. Sự tồn tại của Lăng Mạc quá bình thường hoặc quá thần bí.

Bức ảnh thứ hai là ảnh chụp từ hồ sơ đi học.

Khi Lăng Mạc 9 tuổi, sau khi ghi chép bổ sung hộ khẩu, đi học trường tiểu học Nam Khẩu thành phố Nam An. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, đi học trường cấp hai số 27 của thành phố Nam An. Ghi chép chữ đỏ: qua điều tra tư liệu của trường cấp hai này, xuất hiện sự mâu thuẫn, trong danh sách xếp lớp xuất hiện Lăng Mạc, nhưng ở trong hồ sơ học bạ chi tiết thì lại không tìm thấy được. Phân tích người này đã nghỉ học trong giai đoạn từ cấp hai lên cấp ba.

Bức ảnh thứ ba là “mục lục danh sách người phạm pháp,” Nhân vật chính là Lăng Mạc. Bức ảnh này rất dài, ghi chép từ năm 2008 đến nay, ghi Lăng Mạc mấy chục lần phạm pháp. Đường Đang Đang đọc

tỉ mỉ từ trên xuống dưới một lượt, cơ bản đều là trộm cắp vặt hoặc là tụ tập đánh nhau. “Vi phạm pháp luật”, đúng là rất nhiều, nhưng phạm tội” thì không có. Lần nào cũng đều bị trị an bắt giữ mấy ngày hoặc là bị phạt mấy trăm tệ là xong.

Cho nên, đây chính là hồ sơ của cậu thiếu niên có vết sẹo đó sao? Qua những gì cậu ta đã trải qua, cậu ta hình như là một kẻ lông bông. Đường Đường Đang nghĩ, tại sao lại phải thu thập tư liệu về cậu ta chứ? Lẽ nào đây là đề tài nghiên cứu tâm lý học của bố? Nhưng nếu như muốn nghiên cứu cũng không đến nỗi phải giấu giếm giếm thể chứ.

Mang theo mỗi nghi hoặc, Đường Đường Đang mở folder thứ ba. Folder này trông giống như một bản ghi chép nhật trình tỉ mỉ. Nhân vật chính vẫn là Lăng Mạc, nhưng lần này Lăng Mạc đã chuyển sang thân phận khác, trợ giảng.

Đường Đường Đang rõ ràng không dám tin vào mắt mình, tên lông bông đó, thật không ngờ trở thành người trợ giảng của bố!

Bản ghi chép nhật trình chia làm ba mảng: tình hình huấn luyện thể chất, tình hình huấn luyện kỹ năng và tình hình công tác thường ngày. Điều này khiến cho Đường Đường Đang bỗng chốc không thể nào hiểu nổi, một người trợ giảng tâm lý học, còn cần phải huấn luyện kỹ năng pháp y học, kiểm tra dấu vết học, điện tử số liệu học gì đó làm gì? Cậu học sinh nghỉ học từ cấp hai này có thể học , những lí thuyết thâm sâu như vậy sao? Xem ra, bản ghi chép nhật trình này đã kéo dài trong khoảng thời gian hai năm nay. Qua bản ghi chép kỹ năng của Lăng Mạc có thể thấy, tên lông bông này hình như quả thật không phải là người bình thường, cậu ta tiến bộ rất nhanh, thậm chí vượt qua tất cả những sinh viên tài năng của bố. Ngay cả trong bản ghi chép, bố cô cũng kinh ngạc miêu tả: trí nhớ đáng kinh ngạc, năng lực thích ứng đáng kinh ngạc.

Lời đánh giá này được thốt ra từ miệng bố - một người rất hiếm khi khen ngợi người khác, có thể nói là rất không dễ dàng gì.

Đường Đường Đang nghĩ mãi, nghĩ đến cuộc nói chuyện của mấy người lớn tối nay. Người kế nhiệm, người kế nhiệm, phải rồi! Người kế nhiệm! Lẽ nào đây chính là người kế nhiệm bí mật của bố? Thật không ngờ bố thà đi bồi dưỡng một người ngoài, cũng không bằng

lòng cho con gái ruột của mình có cơ hội... Đường Đường Đang cảm thấy xót xa trong lòng, thuận đà phá giải folder thứ tư.

Thật không ngờ, khi bắt đầu phá giải folder thứ tư, Đường Đường Đang đã phát hiện ra mình đã quá sơ suất. Trong password folder thứ tư này thật không ngờ ẩn chứa một cái bẫy. Chỉ cần có ai đó sử dụng biện pháp phá giải thông thường đối với cái folder này, thì sẽ khởi động một loại vi rút ẩn giấu trong folder, hơn nữa loại vi rút này không chỉ nhanh chóng phát ra cảnh báo, đóng tất cả lỗi mà Đường Đường Đang xâm nhập vào, còn có thể khiến cho địa chỉ IP của Đường Đường Đang hoàn toàn bị bại lộ.

Đường Đường Đang muốn cứu vãn nhưng đã không kịp nữa rồi. Cô cảm thấy camera ở trên máy vi tính lóe sáng. Một bức ảnh cô đang hoảng hốt ngồi trước màn hình vi tính đã nhanh chóng bị chụp lại, hơn nữa tự động chuyển đến máy vi tính của bố. Cô sợ hãi vội vàng gấp máy vi tính lại, ở ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân của bố.

“Đường Đường Đang!” Bố cô đẩy cửa ra, khuôn mặt bố trước nay vẫn luôn nho nhã điềm tĩnh lúc này đây vô cùng kinh ngạc và chấn động. Bị gọi thẳng đầy đủ họ tên, Đường Đường Đang cảm thấy nỗi sợ hãi như trận mưa to gió lớn chuẩn bị ập tới.

“Con, con không cố ý...”

Đường Tuấn cố gắng kìm nén sự bức bối của mình: “Con bị giam lỏng. Trong mùa hè này, con không được đi đâu cả, cũng không được lên mạng, ở nhà mà hối lỗi.”

“Nhưng...” Đường Đường Đang sợ tái mặt trước sự trừng phạt nghiêm khắc từ trước nay chưa từng có, nhưng cô vẫn cố tỏ ra gan dạ, hỏi ngược lại: “Bố ơi, cái người Lăng Mạc là ai vậy? Có phải là vì cậu ta mà bố mới không đề cử con tham gia *Người gác đêm* phải không?”

Sắc mặt Đường Tuấn vô cùng khó coi, ông hít thở một hơi thật sâu, rồi lúi lúi thở hắt ra. Hồi lâu sau ông mới nói:

“Đang Đang, con biết đấy, con chính là sự kìm hãm duy nhất để bố tiếp tục sống sót, bố không hy vọng có bất cứ một 1 chút sự cố không mong muốn nào xảy ra đối với con.”

“Vâng.”

“Bố biết, bố không thể nào cả đời này đều ở bên cạnh để bảo vệ con.” Đường Tuấn thở dài, “Đúng vậy, bố cần tìm một người kế nhiệm, nhưng không phải là để thay thế con.

Điều bố nghĩ là, nếu như ngày nào đó bố thật sự không còn nữa...”

“Bố” Đường Đang Đang cắt ngang lời bố nói, “Con không đi nữa. Nếu như bố không yên tâm, con không đi là được rồi, con sẽ ở cùng với bố.” Cô ôm chặt lấy cổ bố giống như hồi còn nhỏ, không muốn ông lại nói tiếp những lời nào đó.

Đường Tuấn nhẹ nhàng vuốt tóc cô con gái, khẽ thở dài: “Không, con nên đi. Vừa rồi, là bố không được bình tĩnh, thật ra, con có thể phá giải được hệ thống vi tính của bố, chứng minh con đã giỏi giang hơn so với sự tưởng tượng của bố. Có lẽ, bố cần phải cho con một cơ hội, để con học cách bảo vệ bản thân mình. Đang Đang, con có thể bảo vệ cho chính bản thân mình được không?”

Đường Đang Đang không thốt lên lời, gật đầu thật mạnh.

Buổi tối ngày hôm nay, trong các tòa nhà ở thành phố Nam An, ánh đèn vẫn chiếu sáng. Có người đang nghe điện thoại, có người đã bắt đầu sắp xếp hành lí. Những người trẻ tuổi này còn chưa biết, số phận của họ sẽ thay đổi hoàn toàn.

Chương 4

Nguy Cơ Rình Rập Khắp Nơi

Sự nguy hiểm lớn nhất là không hành động gì cả.

Kennedy - Mỹ

Hai anh em nhà Tiêu gia và Đường Đang Đang cùng ngồi trong xe hơi của Tiêu Ván Thiên, hướng về khu ngoại ô phía tây thành phố Nam An. Ba người mặc dù đều mặc thường phục, nhưng trên ngực đều treo một chiếc huy hiệu màu đen. Trên huy hiệu có hình ngôi sao sáu cánh nhấp nháy phát sáng. Phía bên dưới của huy hiệu là năm chữ màu vàng rất nổi bật “Học viện *Người gác đêm*”. Suốt cả dọc đường, ba người đều trò chuyện, rõ ràng vô cùng hưng phấn. Chiếc xe đi ra khỏi con đường phồn hoa náo nhiệt, rời khỏi khu vực trung tâm thành phố càng lúc càng xa.

Ba người nói chuyện đến độ thấm mệt, lặng lẽ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Tiêu Vọng bắt giắc vuốt ve tấm huy hiệu trước ngực, cảm giác như mình đang nằm mơ. Anh rất nóng lòng muốn biết sắp tới sẽ như thế nào. Hoàn cảnh môi trường mới sẽ ra sao? Những người đồng nghiệp mới sẽ là những người như thế nào? Có thể sẽ học được những bản lĩnh gì hơn người? Có thể tiếp xúc được những vụ án lớn li kì cổ quái thế nào? Vụ án bắt cóc trẻ em mà bản thân mình luôn canh cánh trong lòng liệu có được đưa ra thảo luận trong cuộc họp... Tất cả những câu hỏi này, quay vòng trong trí não Tiêu Vọng, khiến cho khuôn mặt nhợt nhạt của anh có thêm nhiều sức sống.

Đường Đường đang ngồi ở trên ghế phụ, cô lặng lẽ quan sát Tiêu Vọng qua gương chiếu hậu, nghĩ đến trong khoảng thời gian ba tháng sắp tới, sẽ được ngày ngày ở bên cạnh anh Tiêu Vọng, đôi má núm đồng tiền của cô như có thể tiết ra được mật ngọt vậy. Nghĩ đến cuộc trò chuyện với bố trước khi xuất phát, cô lại cảm thấy thất thần. Đã đến rồi thì cô không thể để cho bố thất vọng.

Tiêu Lăng thì không nghĩ nhiều như thế, sự hưng phấn lúc bắt đầu dần dần bị chuyển thành cơn buồn ngủ bởi chặng đường đi khá dài. Cậu dựa vào vai anh trai, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Cho đến khi Tiêu Vọng lay cậu dậy, cậu mới phát hiện ra họ đã đi đến giữa một vùng núi hoang vu.

Ở cách đó không xa, mấy ngôi nhà gạch đỏ đang chờ đợi họ.

Ở tòa kiến trúc trung tâm, treo một chiếc huy hiệu của quân đội. Rõ ràng, đây là vùng quản hạt của quân đội. Bởi vì tổ chức *Người gác đêm* thành lập đã lâu, mà vào thời kì vừa mới xây dựng đất nước, công an thuộc về quân đội, cho nên tổ chức *Người gác đêm* được xây dựng bên cạnh khu quản hạt của quân đội cũng là điều đương nhiên. Tiêu Vấn Thiên lái xe vòng qua bức tường vây màu xanh lục của khu quân đội quản hạt, lái đến một cánh cổng tòa nhà phía bắc, cánh cổng vẫn là cánh cổng song sắt cũ kĩ. Tiêu Vấn Thiên lặng lẽ dừng xe.

“Đến rồi.” Tiêu Vấn Thiên chỉ ra bên ngoài xe.

Cổng tòa lầu trước mặt được xây bằng gạch đỏ, trên cơ một cán cờ đã bạc màu, có thể thấy tòa kiến trúc nhà được xây dựng rất lâu rồi. Cổng lớn đã mở sẵn, trên những song sắt đang ánh lên màu

sơn bạc vừa mới quét, bên trong cánh cửa mọi thứ vô cùng yên tĩnh.

“Chúng ta đến hơi sớm.” Tiêu Vấn Thiên day day huyết thái dương, thở dài, “Hơn 20 năm chưa quay trở lại, vẫn giống như hồi trước.”

Tiêu Lăng không biết vì sao bố mình quay trở về nơi xưa mà lại có thái độ tiêu cực như vậy, cậu thầm nghĩ, nói không chừng, ba tháng tiếp theo đây chính bản thân mình sẽ phải đối diện với cuộc huấn luyện kiểu “ma quỷ”, rồi lại nghĩ theo chiều hướng xấu, nói không chừng, mình đã lên thuyền “giặc” thì không xuống được nữa, vậy thì đúng là được không bằng mất rồi. Nhưng, cho dù là cảnh sát cũng không thể nào trói người ta lại không cho rời khỏi chứ?

Trong lúc Tiêu Lăng đang suy nghĩ vẩn vơ, bốn người đã lần lượt xuống xe, bước vào trong cổng. Đi vào trong sân là thấy ở một ngôi nhà ba tầng gạch đỏ, bên ngoài tường mọc đầy rêu, nhưng khi bước vào trong ngôi nhà, bên trong lại không hề có chút bụi nào. Tất cả những cánh cửa gỗ đều đã được quét một lớp sơn mới, bàn ghế cũng được bày biện ngay ngắn, mặc dù cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ. Rõ ràng, trong hai ngày nay, Bác Nguyên Mạn đã sai người dọn dẹp tu sửa ngôi nhà nhỏ đã bị bỏ hoang hơn 20 năm này.

“Bố đi đến phòng sĩ quan huấn luyện để gặp những người chiến hữu cũ trước đây, các con cứ thoải mái tham quan, đúng 9 giờ tập hợp ở phòng họp tầng 1. Tiêu Vấn Thiên chỉ vào một cánh cửa màu đỏ, sau đó giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay, nói: “Các con có khoảng thời gian một giờ đồng hồ.”

Có được khoảng thời gian tự do, có thể tham quan nơi thần bí này, điều này khiến cho ba bạn trẻ càng hưng phấn.

Ba người hào hứng bắt đầu đi thăm quan tầng 1.

Ở trên tường đại sảnh, treo một chiếc huy hiệu khổng lồ hình ảnh thì giống hệt như huy hiệu trên ngực họ, chỉ là năm chữ lớn biến thành ba chữ: “Người” “Gác” “Đêm”.

Huy hiệu rõ ràng đã được lau chùi tỉ mỉ, nhưng có thể nhìn thấy những dấu vết hoen ố để lại do năm tháng. Nó lặng lẽ treo ở đây, chứng kiến rất nhiều sự kiện lịch sử xảy ra? Chứng kiến rất nhiều vinh dự và bão táp mưa sa?

Ba bạn trẻ đứng ngẩn người trước tấm huy hiệu, nhất thời thật không ngờ đều lặng yên không nói. Tấm huy hiệu này toát ra một

thứ cảm giác trang nghiêm không nói được thành lời, khiến cho trong lòng mấy bạn trẻ này cũng trào dâng lên sự tĩnh mịch.

Sau khi rời khỏi đại sảnh, tầng 1 ngoài phòng họp, còn có hai gian phòng sĩ quan huấn luyện đều đóng chặt cửa. Ba người không muốn nghe lén chuyện bí mật, thế nên men theo cánh cửa gỗ nhỏ ở mé bên đại sảnh đi ra khỏi ngôi nhà gạch đỏ.

Đây là một thứ cảm giác sáng bừng rực rỡ.

Phía sau ngôi nhà thì ra là một sân vận động vô cùng thoáng rộng, nhưng sân vận động không giống như những sân vận động ở trong trường học. Xung quanh sân vận động có một đường chạy được đắp bằng than xỉ mà ở thời đại này rất khó có thể nhìn thấy, ở giữa là một khu viेत đã bố trí chướng ngại được phân khu, mỗi khu chướng ngại đều có rất nhiều thiết bị chướng ngại cao có thấp có, hình thái khác nhau nhưng đều đã được quét sơn mới.

Nhìn thấy sân vận động này, Tiêu Lăng là người cảm thấy hứng thú đầu tiên. Cậu chạy vào trong sân vận động, bắt đầu từ “khu huấn luyện thể chất, bất tường, nhảy xa, nhảy qua hàng rào, chưa đầy ba phút đã chạy hết một vòng quay về, thậm chí còn chẳng thở dốc chút nào.

“Đây có gì đâu, đối với em chỉ là chuyện cón con.” Tiêu Lăng thực hiện vài động tác vận động lồng ngực, nói.

“Giỏi quá, giỏi quá!” Đường Đang Đang vỗ tay reo hò.

Tiêu Vọng tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, nghĩ thầm nếu như mình cũng có được thể chất như của em trai thì thật sự như hổ mọc thêm cánh rồi.

Tiêu Lăng không hề dừng lại, cậu lại chạy đến khu vực thứ hai, là “khu vực huấn luyện mở rộng”, mặc dù thiết bị huấn luyện của khu vực này nguy hiểm hơn nhiều, bình diện hành động đều cách mặt đất một khoảng nhất định, nơi cao nhất thậm chí phải đến hai mét, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến bước chân của Tiêu Lăng. Cậu treo tường lưới, chui qua lưới sắt, đi cầu độc mộc, nhảy trụ gỗ, cũng chỉ mất khoảng thời gian năm, sáu phút là đã hoàn thành toàn bộ quá trình.

Lúc này đã có một số những học viên tổ chức *Người gác đêm* được đề cử cũng lục đục đến khu vực này, nhìn thấy Tiêu Lăng dễ dàng

hoàn thành được bài huấn luyện việt dã khó khăn như vậy, ngay tại hiện trường lập tức vang lên những tiếng vỗ tay giòn giã.

Tiêu Vọng thấy những người này cổ vũ cho em mình, trong lòng cũng không kìm được trào dâng cảm giác tự hào. Anh nhìn về phía tiếng vỗ tay, thấy một người nam giới thân hình cao lớn khỏe mạnh chừng 1,8m đang mỉm cười vỗ tay. Người đàn ông này khuôn mặt sạch sẽ, mặc một bộ đồ tây cắt rất khéo, mái tóc ngắn hơi xoăn tự nhiên. Nhìn trông có vẻ như một ông chú già dặn. Động tác vỗ tay có vẻ như hơi gượng nhưng sắc mặt lại rất hiền hoà..

Tiêu Vọng rất muốn kết giao được với những người bạn mới, thế nên chủ động đi đến, giơ tay phải ra: “Chào tiền bối, tôi tên Tiêu Vọng, là cảnh sát thực tập của đồn công an khu đại học Nam An, tốt nghiệp khoa trình sát hình sự của Học viện Cảnh sát hình sự Trung Quốc.

Người đàn ông không hề tỏ ra kinh ngạc hay khinh thường, bởi vì Tiêu Vọng đến từ đồn cảnh sát cấp thấp nhất, anh cũng nhiệt tình giơ tay phải ra để bắt tay với Tiêu Vọng: “Khách sáo rồi, Nhiếp Chi Hiên, bác sĩ pháp y, cũng tốt nghiệp từ Học viện Cảnh sát, nếu tính ra, cậu có lẽ là sinh viên khoá dưới của tôi rồi.”

Trong khoảnh khắc hai tay nắm vào nhau, Tiêu Vọng chột rùng mình, bởi vì anh cảm giác mình không phải là nắm lấy lòng bàn tay ấm áp to rộng, bàn tay phải của Nhiếp Chi Hiên lạnh giá và cứng nhắc, không hề có chút đàn hồi, cứng đờ giống như cương thi. Cộng thêm với lời anh ấy tự giới thiệu “pháp y khiến cho Tiêu Vọng giật nảy mình.

Nhiếp Chi Hiên rõ ràng nhận ra được sự khác thường của Tiêu Vọng, nhưng không hề ngạc nhiên, mà mỉm cười; “Khiến cậu chê cười rồi, cánh tay này của tôi là tay giả,”

Câu nói này càng khiến cho Tiêu Vọng kinh ngạc tự “Anh đã từng bị thương sao?”

- Nhiếp Chi Hiên gật đầu, thản nhiên xắn ống tay áo sơ mi lên, không giống như với những cánh tay giả khác, ngoài bộ phận lòng bàn tay mô phỏng theo làn da của con người, phần cánh tay của anh ấy hoàn toàn để lộ ra kết cấu máy móc. Anh ấy mỉm cười: “Xem ra cũng không quá tệ chứ. Năm năm trước, lúc tuổi trẻ hừng hực, xuất hiện tại hiện trường của một vụ án tử vong dị thường, rõ ràng

ngghi ngờ nạn nhân bị giết điện chết, nhưng tôi lại sợ ý không tiến hành bất cứ biện pháp phòng hộ nào. Khi lật thi thể, phía bên phải có thể tiếp xúc với dòng điện cao áp, sản sinh ra nhiệt lượng cực lớn, phần chi bên phải bỗng chốc bị nhiệt độ cao đốt bỏng, và tôi cũng lập tức ngất lịm. May mà đồng nghiệp ở bên cạnh kịp thời cứu chữa, tôi mới nhận lại được cái mạng này về, nhưng, cánh tay phải và phần lớn đùi bởi vì tổ chức bị hoại tử không có khả năng phục hồi, cho nên chỉ có thể cắt bỏ.”

“Gì cơ?” Tiêu Vọng không kìm được nhìn xuống chân bên phải của Nhiếp Chi Hiên. Nhiếp Chi Hiên quan sát thấy ánh mắt của Tiêu Vọng, bèn tiện đà khẽ nháy mấy cái, cười nói: “Vị trí chân bị cắt cũng không cao lắm, từ đầu gối trở xuống là chân giả. May mà bây giờ kỹ thuật phát triển, làm đùi máy cũng không có gì khó khăn.”

“Đúng là điều may mắn trong nỗi bất hạnh.” Mặc dù Nhiếp Chi Hiên miêu tả nhẹ nhàng tình bơ như vậy, nhưng Tiêu Vọng từ nhỏ đã trải qua nhiều nỗi đau bệnh tật, hoàn toàn có thể tưởng tượng được ra quá trình này khó khăn gian nan đến nhường nào.

“Đúng vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “May mà không phải là điện áp thấp, điện lưu cũng không đi qua tim, nếu điện lưu mà đi qua tim thì sẽ tác động đến hệ thống truyền dẫn của tim, gây nên nhịp tim thất thường, tâm thất rối loạn thậm chí tim ngừng đập. Nếu vậy thì cũng sẽ làm tê liệt khả năng hô hấp dẫn đến tử vong do nghẹt thở. Còn điện áp cao, bởi vì có thể ngay trong khoảnh khắc hình thành cao điện trở trong cơ thể người, không đến nỗi ảnh hưởng đến tim, chỉ là nhiệt lượng quá cao thường gây ra tàn tật nặng. Tôi như thế này, được coi là may mắn lắm rồi.”

Một loạt những từ chuyên ngành, Nhiếp Chi Hiên nói rất hào hứng và trôi chảy, cảm giác người bác sĩ pháp y anh đây thật không hổ thẹn chút nào. Tiêu Vọng mặc dù không nghe hiểu hết những thuật ngữ chuyên ngành này cụ thể là ý gì, nhưng anh có thể nhận định rằng, Nhiếp Chi Hiên có thể tham gia vào đội ngũ đề cử của *Người gác đêm*, chắc chắn có liên quan đến sự giỏi giang trong chuyên ngành của anh ấy.

Bởi vì đều học cùng trường, hoặc có thể là sự quý mến giữa những nam giới cùng chí hướng, Tiêu Vọng và Nhiếp Chi Hiên có cảm giác vừa gặp mà như đã thân quen từ lâu. Họ vừa đi vừa nói chuyện,

đến chỗ xà đơn xà kép ở bên cạnh khu sân tập, từ xa nhìn thấy những người mới lục đục tiến vào.

“Sư huynh, vậy tay của anh... có ảnh hưởng đến kiểm tra thi thể không?” Tiêu Vọng ngập ngừng một lát, nhưng vẫn đưa ra câu hỏi tò mò trong lòng.

“Cũng tạm ổn.” Nhiếp Chi Hiên cười, “Lúc ban đầu tôi thử huấn luyện mình trở thành người thuận tay trái. Sau đó quen dần, cả hai tay đều không có sự khác biệt lớn,”

“Trong lòng có dao, dùng cái gì cũng đều là dao.” Tiêu Vọng nói. Nhiếp Chi Hiên bật cười ha ha: “Đây là lời mà cậu em học cùng trường tôi viết vào trong “Người giải mã tử thi”.

“Anh muốn nói đến Tần Minh phải không? Tác phẩm “Người giải mã tử thi” của anh ấy trong thư viện trường tôi cũng có, tôi đã đọc sách của anh ấy rồi, cũng đã nghe anh ấy giảng, thu hoạch được rất nhiều.” Tiêu Vọng nói.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu, nói: “Cậu ấy cũng là học sinh khoá sau cùng trường Học viện Cảnh sát hình sự của chúng ta. Mặc dù tôi học trên cậu ấy mấy khoá liền, nhưng trong công việc cũng có mối liên kết, cùng làm việc với nhau mấy lần, là một người rất thú vị.”

“Đúng vậy. Cho nên tôi cảm thấy nghề bác sĩ pháp y của các anh thật không dễ dàng gì.” Tiêu Vọng nói, “Bất luận là môi trường làm việc hay là đối tượng làm việc, đều không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được. Còn chưa nói đến có bao nhiêu sự nguy hiểm trong nghề nữa. Sư huynh, anh làm thế nào có thể kiên trì được đến cùng vậy?”

“Kiên trì?” Nhiếp Chi Hiên nhìn ra xa, trên mặt thoáng nở nụ cười, “Tôi cảm thấy, cả một thời gian dài ép buộc mình, làm việc mà mình không thích, mới gọi là kiên trì. Bác sĩ pháp y, là một nghề khiến người ta say mê. Đối với tôi, không có sự kiên trì, chỉ có bị nghiện mà thôi.”

“Bị nghiện ư?”

Tiêu Vọng thầm suy ngẫm về câu chữ này, lời nói của Nhiếp Chi Hiên đã cắm sâu vào một thứ gì đó ở trong lòng anh.

Trên sân vận động, Tiêu Lăng đã dẫn Đường Đương Đương đi đến khu sân tập thứ ba. Nhìn thấy kỹ thuật điện luyện của Tiêu Lăng qua hai vòng, Đường Đương Đương cũng trở nên hưng phấn, Tiêu Lăng nhìn

xung quanh, gãi đầu nở nụ cười tinh quái, nói: “Đang Đang, hay là câu thử xem sao? Tôi thấy anh Tiêu Vọng ở đằng kia vẫn luôn nhìn chúng ta đấy, hay là cậu cũng biểu hiện một chút xem sao? Đương nhiên rồi, cậu là một cô gái nhỏ, nếu mà chạy không được thì cũng không xấu hổ đâu, dù sao thì không phải ai cũng đều giống như tớ được...”

Còn chưa nói xong, Đường Đang Đang đã lao thẳng ra.

Cô nín thở, bắt đầu chạy từ điểm xuất phát, chạy lên bậc, qua cầu độc mộc, chui qua lỗ trên tường, mặc dù cảm giác khu sân tập này chật chội hơn khu sân tập lúc trước Tiêu Lăng chạy khá nhiều, động tác cũng chậm hơn Tiêu Lăng rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn cứ cắn chặt răng, liền một mạch chạy đến điểm cuối cùng, rồi lại đặc ý quay trở lại điểm xuất phát.

“Thế nào?” Đường Đang Đang vừa thở hổn hển vừa hát cảm, nhìn Tiêu Lăng với vẻ đặc ý, “Đừng có coi thường con gái, việc này đối với mình cũng chỉ là chuyện vặt thôi.

Thật không ngờ Tiêu Lăng phì cười, thậm chí ôm bụng cười, nghiêng ngả ngồi xuống dưới đất.

“Cậu làm gì thế? Này, Tiêu Lăng! Sao lại cười như thế chứ? Uống nhầm thuốc rồi à?” Đường Đang Đang cảm thấy rất mơ hồ.

“Ha ha ha, cậu, cậu, cậu làm mình buồn cười chết đi được, cậu, cậu thật là...” Tiêu Lăng chỉ vào một tấm biển nhỏ ở đằng xa khu sân tập, cười đến độ nói không nên lời.

Đường Đang Đang nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Tiêu Lăng. Tấm biển rất xa, rất nhỏ, nhìn không rõ, cô đành phải tiến lại gần hơn, mới nhìn rõ được trên tấm biển này ghi rõ: “Khu vực huấn luyện chó nghiệp vụ”.

“Tiêu Lăng! Tớ hận cậu!” Đường Đang Đang thấy bên cạnh sân vận động vẫn có những cậu con trai khác đang nhìn, tức đến độ mặt đỏ bừng, chạy trở lại đá cho Tiêu Lăng đang cười nghiêng ngả lăn lộn dưới đất, “Thị lực cậu tốt thì ghê gớm lắm à! Ưc hiếp người quá đáng! Tớ phải nói với anh Tiêu Vọng, xem anh Tiêu Vọng sẽ dạy dỗ cậu như thế nào!”

“Chưa được sự cho phép, không được phép tiến vào sân huấn luyện! Hai người đang đứng ở giữa, lập tức lui khỏi sân huấn luyện!” Ở bên cạnh sân vận động vang lên giọng nam giới rắn rỏi.

Đường Đang Đang sợ hãi giật nẩy mình, vội vàng lùi ra.

Đây là một người đàn ông trung niên đeo cảnh hàm cấp ba, không rõ độ tuổi, nhưng hình dáng cơ thể rất khỏe mạnh rắn rỏi.

Ông đội một chiếc mũ dành cho người huấn luyện của cảnh sát, trên dưới chiếc mũ được đội ngay ngắn là một cặp kính râm, che mắt nửa khuôn mặt. Qua vết nhăn lộ ra phía bên ngoài mắt kính, có thể nhận ra ông không còn trẻ nữa. Người đàn ông mặc một bộ trang phục huấn luyện của cảnh sát màu đen rất vừa người và phẳng phiu, phía sau lưng của bộ trang phục huấn luyện viết ba chữ lớn "T.B.M", bông lúa mạch trên quân hàm sáng lấp lánh. Ở phần thắt lưng của ông thắt một chiếc thắt lưng vũ trang chuyên dụng của cảnh sát, trên dây thắt lưng da đó có một chiếc còng tay, một chiếc gậy gập chuyên dụng của cảnh sát, súng, đèn pin, bình xịt cay. Ông quần ông cho vào trong đôi boots cao cổ chuyên dụng của cảnh sát đặc nhiệm đã được đánh sáng bóng, trông rất sạch sẽ gọn gàng. Mặc dù người nam giới không cao lắm, còn thấp hơn Tiêu Lãng - cao 1,85 mét - một cái đầu, ông đứng chấp tay sau lưng ở bên sân vận động, dáng vẻ nhỏ bé nhưng lại uy phong凛冽, khí thế áp đảo người khác.

Đường Đang Đang khẽ lè lưỡi, vội vàng vòng qua bên cạnh ông, còn ông thì không hề nhúc nhích, cứ thế nhìn chăm chăm vào Tiêu Lãng vẫn đang ở trên sân vận động.

Tiêu Lãng đang cười nghiêng ngả, không chú ý hiệu lệnh gì cả, phui bụi dính trên người, miệng vẫn đang cười tươi rói.

"Rời khỏi sân huấn luyện! Động tác nhanh lên một chút!" Người đàn ông lớn tiếng hét lên.

Tiêu Lãng đành phải đi đến chỗ người đàn ông đó với vẻ khó chịu.

"Nghiêm!" Khi Tiêu Lãng ra đến bên cạnh sân vận động, người đàn ông chặn đường của Tiêu Lãng lại, nói: "Trong tổ chức *Người gác đêm*, chấp hành loại mệnh lệnh này, chỉ có khoảng thời gian 10 giây để hoàn thành, thế mà cậu đã dùng mất 33 giây."

Tiêu Lãng thẹn thùng gãi đầu, nghĩ thầm ông có dùng máy đếm giờ đâu, lẽ nào ông tự có công năng tính giây?

"Theo như kỉ luật của chúng ta, chậm 3 giây, 10 cái chống đẩy, cho nên cậu phải chống đẩy 230 cái. Người đàn ông nói, "Cô gái vừa rồi, chậm mất 3 giây, chống đẩy 30 cái."

“Đừng đừng đừng, phạt tôi là được rồi, tôi chống đẩy thay cô ấy còn không được sao?” Tiêu Lăng lập tức kêu lên.

“Trong tổ chức *Người gác đêm*, chỉ có tinh thần cùng giúp đỡ nhau, không có quy tắc chịu phạt thay.” Người đàn ông nói, “Nói ít thôi, mau thực hiện đi!”

Uy lực của người này khiến cho những học viên đứng xung quanh xem chột im bật. Tiêu Vọng và Nhiếp Chi Hiên nghe tin cũng vội vàng chạy đến.

“Tôi nói này, ông chú này, à không, sĩ quan huấn luyện, thầy giáo.”

Tiêu Lăng thấy tình thế không ổn, lập tức bày ra khuôn mặt hiền lành hối lỗi, vừa tiến lại gần người đàn ông đó vừa cầu xin: “Về sự việc này, đều là do tôi gây nên, nếu không phải là tội lừa cô ấy, cô ấy cũng sẽ không tiến vào sân huấn luyện. Sự việc này tuyệt đối, chắc chắn, tất nhiên là tôi đã sai, thầy muốn trừng phạt tôi, tôi tâm phục khẩu phục! Nhưng cô ấy thật sự là bị tội lừa vào trong đó, tôi chịu phạt thay cho cô ấy, cũng là hợp lý, thầy nói xem có đúng...”

kh...ông...!

Người đàn ông thấy Tiêu Lăng càng lúc càng tiến lại gần, khi gần đến sát người mình, trực tiếp ra đòn bắt gọn, quật ngã Tiêu Lăng, ấn cậu xuống dưới đất. Cả quá trình động tác này vô cùng nhanh gọn, chưa dùng đến một giây. Động tác đột ngột này khiến cho tất cả các học viên đứng xung quanh đang quan sát kêu lên kinh ngạc.

Người đàn ông nói: “Đòn này chính là nói cho cậu biết, trong tổ chức *Người gác đêm*, chỉ có kỉ luật, không có xin xỏ.”

Tiêu Lăng từ nhỏ đã thích đánh nhau, cũng chưa bao giờ bị chịu thiệt, nổi nhục nhã lớn nhường này, cậu sao có thể nhẫn nhịn được chứ? Nhưng cậu thật sự không thể ngờ được, ông chú có dáng vẻ nhỏ con này chỉ tiện tay làm một động tác mà đã có thể trực tiếp đốn đổ cậu, hơn nữa còn khiến cậu không thể nhúc nhích nổi.

“Ồi ời ời, ông chú này, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh nào, chú đánh đột kích thế này thì ra gì chứ?” Tiêu Lăng vô cùng tức giận, nhanh chóng lướt nhìn quân hàm cảnh sát của người này, mặc dù ít hơn lão Tiêu một ngôi sao, nhưng rõ ràng cũng là cảnh sát cấp cao. Xem ra người này chắc phải là lãnh đạo của tổ chức *Người gác đêm*. Thế thì sao chứ, lãnh đạo cũng không thể ức hiếp người khác mà! Cậu muốn giãy giụa, nhưng lại bị đè chặt cứng, đành phải kêu

lên: “Muốn đánh nhau phải không? Không phải nhân cơ hội người khác không phòng bị, có bản lĩnh, thì chúng ta hãy quyết đấu công bằng!”

Người đàn ông cười khẩy một tiếng, buông tay ra, nói: “Được. Có gan, có chí khí. Vậy thì tôi cho cậu thêm một cơ hội, đấu đôi công bằng, cậu mà thắng, 260 cái chống đây sẽ được miễn hoàn toàn, nếu cậu thua, hai cô cậu đều phải tăng gấp đôi.”

“Ông nói đấy nhé, không được ăn gian đâu.” Tiêu Lăng đứng dậy, nghĩ thầm mình ít nhiều cũng đã đánh đám tù nhỏ, cộng thêm ưu thế về độ tuổi, ưu thế về thân hình cuộc giao đấu mặt đối mặt, mình chưa chắc đã thua. Có dù có thua, cũng không đến nỗi khó coi như vừa rồi.

Tiêu Lăng học theo cách những người võ sĩ đám bốc quyền anh khởi động cánh tay và xoa nắm đấm, nhảy lên nhảy xuống, nói:

“Ông chú này, tôi cứ nói trước nhé, khi thật sự đánh nhau, tôi sẽ không nương tay đâu, đến lúc đó nếu ông thua, đừng có nói là tôi không tôn trọng bề trên!”

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Có thể bắt đầu được chưa?”

“Bắt đầu!... Ôi? Ao!”

Lại là một thể đòn nhanh như chớp, những người xung quanh thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ người đàn ông đó đã dùng thủ pháp gì, Tiêu Lăng đã lại một lần nữa ngã xuống đất, bị người đàn ông thít chặt cổ, khoá chặt đôi tay.

“Vừa rồi không tính! Tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị xong... Làm lại!” Tiêu Lăng bị đè ở bên dưới, vẫn cứng họng.

Thế nhưng cho dù Tiêu Lăng đã nín thở tập trung, lần thứ hai cậu vẫn bị tư thế tương tự kiềm chặt. Lần này, người đàn ông hình như muốn để cho cậu phải hứng chút đòn, nên tay dồn lực hơn một chút. Cổ Tiêu Lăng bị thít chặt, mặt đỏ bừng, đành phải nín thở hét lên:

“...ông chú... buông tay, nếu không buông tay, sẽ tiêu đời...”

Người đàn ông không nói gì. Đường Đường Đang cuống quá muốn lao lên giúp Tiêu Lăng, nhưng lại không biết làm thế nào. Cô tự giận mình trước khi đi sao lại không lên mạng tìm kiếm một chút chiến lược liên quan đến cách can đánh nhau. Lúc này, Tiêu Lăng mặt đỏ bừng bừng, cuối cùng cũng thốt ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tôi, tôi nhận thua...”

Sau khi nói ra hai chữ “nhận thua”, Tiêu Lăng cảm thấy cổ mình được nói lỏng. Bầu không khí tươi mới tràn vào trong lồng ngực. Cậu thở dốc, cảm thấy mình vừa mới từ quỹ môn quan lượn một vòng. Đường Đang Đang thở phào, đi đến đỡ cậu đứng dậy. Tiêu Lăng xoa xoa cổ họng mình, xác nhận nó vẫn chưa bị siết.

“Bây giờ còn 20 phút mới đến giờ học, trước lúc đó, hai cô cậu phải chống đỡ xong phần của mình.” Người đàn ông phỉ tay đứng thẳng dậy, chỉ xuống đất, lạnh lùng nói.

Tiêu Lăng thua một cách tâm phục khẩu phục, đành phải cùng với Đường Đang Đang ngoan ngoãn nằm dưới đất, bắt đầu chống đỡ. Tiêu Vọng và Nhiếp Chi Hiên đứng bên cười không thành tiếng, tìm một chỗ ở gần hai đứa em ngồi xuống, đếm hộ chúng. Người đàn ông vóc dáng nhỏ bé đáng sợ đó đứng ở cách đó khoảng 10 mét, vẫn chấp tay sau lưng giữ nguyên tư thế đứng nghiêm, giám sát bọn trẻ.

“Đang Đang...”, Tiêu Lăng cảm thấy rất áy náy, đang định nói gì đó, bị Đường Đang Đang cắt ngang: “đừng nói nữa, để dành sức đi.” Đường Đang Đang cắn môi, miên cưỡng hoàn thành được động tác, nhưng rõ ràng càng lúc càng chậm, rồi nhanh chóng, bên má lúm đồng tiền đã nhỏ giọt mồ hôi xuống. Đối với Tiêu Lăng chống đỡ này chẳng là gì cả, nhưng đối với cô, một cô gái vẫn chưa trải qua sự huấn luyện thì đúng là hơi khó.

“Cậu nhóc thôi...”, Tiêu Vọng đứng bên vừa đếm vừa cảm thán. “Em đấy, khi nào có thể thay đổi được tính tình nóng vội hiếu thắng thì tốt. Em có biết chữ cái sau lưng của người đó là ý gì không, mà còn dám đấu tay đôi với ông ấy.”

“Đó... là ý gì?” Đường Đang Đang đang rầu rĩ đẩy lại hiếu kì trước, cô nhớ lại, ba chữ cái đó hình như là TBM, hình như không giống như tên viết tắt của *Người gác đêm* mà.

“Là ý gì?” Tiêu Lăng một tay chống đỡ cơ thể, một tay gãi đầu, “A, không phải là viết tắt của “đặc biệt mạnh” chứ? Ông chú này cũng quá là ngông cuồng, đến nỗi muốn cho cả thế giới muốn biết mình đặc biệt mạnh cơ đấy!”

Đường Đang Đang không kìm được phì cười, hơi thở không kịp nín lại, nằm xẹp xuống dưới đất.

“Cái này không tính.” Người đàn ông đứng đằng xa hét lên.

Đường Đang Đang đành phải lại một lần nữa vát vả nâng người lên, khễ càu nhàu: “Tớ hận cậu, Tiêu Lăng!”

Nghe thấy câu mắng mỏ quen thuộc này, Tiêu Lăng biết rằng Đường Đang Đang không còn giận mình nữa. Động tác của cậu cũng nhanh nhẹn hơn, nghe thấy anh trai tiếp tục giải thích: “cái gì mà “đặc biệt mạnh” chứ, TBM là viết tắt của Training Base Ministry, có nghĩa là “Căn cứ huấn luyện kĩ năng chiến thuật cảnh vụ Bộ Công an”. Cơ quan này chuyên bồi dưỡng những người sĩ quan huấn luyện tài giỏi kĩ năng cảnh vụ, những người từ cơ quan này ra, đều là những nhân vật vô cùng lợi hại. Anh vẫn luôn rất thích nơi này, nhưng đáng tiếc là tổ chức cơ thể không qua được. Cái người vừa rồi, có thể vào được tổ chức *Người gác đêm*, còn mang quân hàm cao như vậy, lại mặc cảnh phục TBM, Có lẽ ông ấy là người sĩ quan huấn luyện cao cấp của TBM. Ngay cả sĩ quan huấn luyện cao cấp của TBM mà em cũng dám khiêu chiến, cậu nhóc em đúng là đã ăn phải gan hùm mật gấu rồi.”

“Ừm, thảo nào ông ta ra tay nhanh như vậy. Theo em thấy ông ta không phải TBM, mà là MTN.” Tiêu Lăng nói

“MTN?” Tiêu Vọng không hiểu gì cả.

“Manh từ người.” Tiêu Lăng thè đầu lưỡi ra giống quỷ chết treo.

Đường Đang Đang lại một lần nữa nằm xẹp xuống đất.

Theo cách nói của quan chức cao cấp TBM, trong quân đội, những binh sĩ sức khỏe tốt, có người có thể liên tục chống đẩy được hơn 2000 cái, khi bộ đội đấu võ, cũng lấy mốc 500 cái chống đẩy để làm chỉ tiêu sát hạch. Hơn 400 cái chống đẩy, đối với một số thành viên trong tổ chức *Người gác đêm* thì cũng chỉ là một con số đạt tiêu chuẩn.

Những lời này khiến cho Tiêu Lăng và Đường Đang Đang khó khăn lắm mới hoàn thành xong nhiệm vụ của mình vô cùng kinh ngạc. May mà Đường Đang Đang lại nghe nói, người quan chức cao cấp TBM này chỉ là phụ trách bồi dưỡng nhân tài ở một phương diện nào đó, đến khi mỗi người đều căn cứ vào sở trường của mình, sẽ được tiến hành bồi dưỡng huấn luyện sâu ở những hướng khác nhau, Đường Đang Đang cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Dù sao thì, nếu nói đến lĩnh vực IT, tự mình cũng yên tâm hơn nhiều.

Lịch trình du ngoạn còn chưa bắt đầu, đã bị coi là tự hợp phản diện bị trừng phạt, điều này khiến Tiêu Lăng. Đường Đương Đương cảm thấy buồn rầu. Nhiếp Chí Hiên không biết mua được cho hai người bọn họ nước từ đâu về, cũng giống như anh trai, Tiêu Lăng và Đường Đương Đương ngay lập tức nảy sinh môi thiện cảm với Nhiếp Chí Hiên. Đem so với sự rầu rĩ lúc này, chính lúc này đây bọn họ càng cảm thấy hiếu kỳ đối với tương lai. Thấy sắp đến thời gian họp, hai người vội đi theo Tiêu Vọng và Nhiếp Chí Hiên, cùng bước vào trong phòng họp ở tầng 1 của ngôi nhà đồ.

Đây là phòng họp được xây dựng từ thời kì đầu lập nước, sau đó chắc chắn là đã được sửa chữa. Phòng hội nghị sắp xếp vị trí ngồi theo hình dạng cầu thang vòng cung và bàn ghế mặc dù cũ kĩ, nhưng tổng thể kết cấu lại giống như một rạp chiếu phim màn ảnh rộng, hơn nữa vị trí của tất cả các ghế ngồi đều có nút điều khiển. Chỗ ngồi có thể điều chỉnh vị trí trước sau và độ dựa lưng, mặt bên của ghế ngồi còn có cả chiếc bàn gấp nhỏ. Phòng họp có thể đồng thời dung nạp 50 người, hội trường phân thành mấy khu vực chỗ ngồi, khu vực chỗ ngồi trung tâm nhất rõ ràng là chỗ mà họ chuẩn bị vào ngồi, ở lưng ghế của mỗi chỗ ngồi đều đã dán tên, trông rất ngay ngắn và có quy hoạch.

Những chỗ ngồi này đã được quét dọn tỉ mỉ, sạch bong không chút bụi. Chiếc bảng đen ở phía trước phòng họp đã bị tháo ra, lỗ định bị tháo ra vẫn còn rất mới, hình viền chiếc bảng đen ban đầu cũng vẫn còn thấp thoáng, thay vào đó là một màn hình LED rất lớn.

Khi bọn Tiêu Vọng bước vào trong phòng họp, trong khu vực ghế ngồi trung tâm đã có một số người ngồi. Mấy người vừa đi men theo bậc cầu thang của phòng họp đi xuống dưới vừa dáo dác tìm kiếm tên của mình.

Tiêu Lăng tinh mắt, phát hiện ra ngay tên của hai anh em họ Tiêu và Đường Đương Đương nằm ở chính trung tâm của hàng ghế thứ hai.

Nhiếp Chí Hiên ở hàng ghế thứ ba, anh lên tiếng chào rồi đi tới đó.

“Đi nhờ đi nhờ.” Tiêu Lăng đi đầu, dáng người cậu cao lớn, đi xuyên qua giữa những hàng ghế có vẻ hơi chật chội. không may làm đổ chai nước đang cầm trong tay chưa đóng chặt nắp vào cổ của một người nam sinh nào đó ở hàng ghế trước.

Người nam sinh đó quay đầu lại. Tiêu Lăng đang định lên tiếng xin lỗi, nhưng lại hít vào một hơi thở lạnh.

Cậu nhìn thấy trên mặt người đó có một vết sẹo vô cùng quái dị, từ khoé miệng kéo đến tận bên tai. Mặc dù vết sẹo này đã khá lâu rồi, người bình thường nhìn thấy cũng không quá rõ nét, nhưng thị giác của Tiêu Lăng lại quá xuất sắc ngược lại khiến cho chính bản thân cậu giật mình sợ hãi. Cậu há miệng, nhất thời không thốt nên lời. Cậu nam sinh đó thì lại có vẻ như đã quá quen với sự việc này, lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng một cái, lấy tay khẽ phủi nước ở trên vai.

“Vừa rồi thật ngại quá, tôi tên Tiêu Vọng.” Tiêu Vọng giải vây cho em trai, thân thiện chào hỏi.

Cậu nam sinh đó nhìn ba người, ánh mắt khẽ dừng lại vài giây trên gương mặt Đường Đương Đương nhưng lại không tiếp lời, chỉ quay đầu trở lại.

“Con người kì cục!” Tiêu Lăng khẽ lườm bàu, ngồi vào vị trí của mình.

“Đợi đã...” Đường Đương Đương lẩm bẩm, ‘Hình như mình nhìn thấy người này rồi... Phải rồi!’ Cô khẽ vỗ vào vai cậu nam sinh ngồi hàng ghế trước, hỏi về thân thiện: “Cậu là Lăng Mạc, có phải không? Tôi tên Đường Đương Đương, bố tôi là Đường Tuấn, có phải bố tôi đề cử cậu đến không?”

Cậu nam sinh đó bị vỗ vai, vai khẽ động đậy nhưng lại không quay đầu lại. Cậu ta khẽ gật đầu coi như mặc nhận, hình như không hề có ý định làm quen với Đường Đương Đương.

“Thật là... nói một câu thì chết sao? Con người này thật thú vị.” Tiêu Lăng không kịp được nói, “Liệu cậu ta có phải bị câm không nhỉ?” Đường Đương Đương không hề nghĩ đến chiều hướng này, mặt ngơ ngác. Tiêu Vọng thì lại cảm thấy ngượng ngùng trước sự đường đột của cậu em trai mình, dùng cùi chỏ huých vào Tiêu Lăng một cái, ra hiệu cho cậu đừng nói linh tinh.

Đúng lúc này, Lăng Mạc quay đầu lại. Cậu ta nhìn Đường Đương Đương, rồi lại nhìn Tiêu Lăng, nói: “Không nói sẽ không chết người, nói nhiều một câu lại có thể hại chết người. Đường Đương Đương phải không? Nếu như cô muốn bớt đỡ bị chống đẩy, kiến nghị cô vẫn nên tránh xa cái người nói nhiều một chút.”

Tiêu Lăng đứng bật dậy, nắm chặt tay: “Cậu có ý gì?”

“Ngồi xuống!” Tiêu Vọng trầm giọng nói, “Còn muốn gây bao nhiêu phiền toái, ngày đầu tiên đã muốn bị đào thải rồi à?”

Tiêu Lăng hậm hực ngồi trở lại ghế, chân vắt vẻo, lôi điện thoại di động ra xem weibo. Lăng Mặc nói xong bèn quay đầu lại, như thể cuộc đối thoại vừa rồi chưa từng xảy ra. Đường Đương Đương nhìn phía sau gáy của Lăng Mặc, trong lòng tràn ngập nỗi nghi hoặc: “Sự sắp xếp của bố rốt cuộc là có dụng ý gì nhỉ?”

Một lát sau, tất cả các chỗ ngồi được dán tên trong hội trường đều đã chập kín. Tiêu Lăng nhắm đếm, tất cả 24 người, 18 nam sinh, 6 nữ sinh. Ngoài Nhiếp Chi Hiên, phần lớn mọi người đều tầm 20 tuổi, bởi vì đều mặc thường phục, cho nên phong cách của mỗi người đều rất rõ ràng. Có người nhìn non choẹt, có người trẻ nhưng cũng có người như ông cụ non, có người nhìn khỏe mạnh rắn rỏi, cũng có người nhìn trông yếu ớt; có người ăn mặc nghiêm túc bảo thủ, cũng có người nhai kẹo cao su, nhuộm tóc. Xem ra đây không giống như là căn cứ bồi dưỡng huấn luyện tinh anh của giới cảnh sát, mà giống như một nhóm đoàn thể xã hội trong trường đại học. Nghĩ đến đây, Tiêu Vọng không kìm được bật cười, với vai trò là cảnh sát, không nên nhìn gương mặt mà đánh giá con người là bài học đầu tiên anh được học, những người muôn màu muôn vẻ trước mắt anh đây, không chừng ai nấy cũng đều có những tuyệt kĩ của mình.

Đúng 9 giờ, cánh cửa phòng họp mở ra, một ông lão tóc bạc trắng đi lên bục diễn giả. Mặc dù ông đã nhiều tuổi, nhưng đôi mắt lại tinh anh. Ông lão này chính là Bác Nguyễn Mạn.

Bác Nguyễn Mạn nhìn xung quanh một lượt, trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin. Khi ánh mắt của ông lướt đến hai đứa cháu ngoại, khuôn mặt ông lộ ra nụ cười từ ái và kì vọng.

Từ khi có thể ghi nhớ, đây là lần đầu tiên hai anh em nhà họ Tiêu nhìn thấy ông ngoại mặc bộ cảnh phục cấp hai. Mắt Tiêu Vọng chợt sáng rực. Tiêu Lăng cũng quên đi sự khó chịu bởi lời đối thoại của Lăng Mặc vừa rồi, cậu cảm thấy mình đã được về nhà, tâm trạng có chút căng thẳng lập tức trở nên thả lỏng.

Bác Nguyễn Mạn khẽ di con chuột trên bục diễn thuyết, màn hình lớn ở phía sau liền bật sáng. Trên màn hình là một huy hiệu tổ chức *Người gác đêm* khổng lồ.

“Mỗi người các bạn đều được phát một chiếc huy hiệu thế này. Các bạn có biết chiếc huy hiệu này có ngụ ý gì không?” Giọng nói sang sảng của Bác Nguyễn Mạnh vang vọng trong phòng họp, “Vô số ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Chúng ta chính là những ngôi sao bình thường nhất ở trong đó, nhưng chúng ta lại canh giữ cho đèn điện của vạn ngôi nhà, không để cho bóng tối xâm phạm sự yên tĩnh của ban đêm. Đây chính là nguồn gốc của cái tên tổ chức *Người gác đêm*. Tôi tên Bác Nguyễn Mạnh, là người tổng phụ trách hiện thời của tổ chức *Người gác đêm*. Các bạn có thể gọi tôi là thầy Bác, cũng có thể gọi tôi là lão tía giống như những thành viên trước đây. Đương nhiên, đối với các bạn, có lẽ gọi là ông thì phù hợp hơn.” Bác Nguyễn Mạnh mỉm cười, nhìn những khuôn mặt trẻ trung của mọi người, nét mặt ông lại trở nên nghiêm nghị.

“Tổ chức *Người gác đêm* cùng tuổi với tổ quốc, lịch sử lâu dài, nhưng đường đi lại rất trắc trở. Không giấu mọi người, các thành viên cũ của tổ chức *Người gác đêm* chúng tôi, cho dù có trẻ hơn tôi, cũng đều đã ngoài 50 tuổi. Chúng tôi đã trải qua rất nhiều mưa dông bão táp, cũng trải qua khoảng thời gian đông lạnh kéo dài đến hơn 20 năm. Trong khoảng thời gian này chúng tôi tản mạn ở các ngành các nghề, nhưng vẫn cùng canh cánh trong lòng một nguyện vọng, đó chính là xây dựng lại *Người gác đêm*, để cho tổ chức *Người gác đêm* lại một lần nữa khôi phục sự huy hoàng của ngày xưa.”

“Hôm nay, nguyện vọng này đã thực hiện được nửa đầu, còn nửa sau thì còn phải dựa vào các bạn đang ngồi đây giúp chúng tôi thực hiện. Chúng tôi đã già rồi, không làm được việc gì nữa. Cơm, tôi cũng có thể ăn được, nhưng muốn ăn thật hào hứng đã không dễ dàng nữa rồi.”

Phía bên dưới vang lên những tiếng cười khe khẽ. Tiêu Lăng từ lâu đã quen với câu nói đùa của ông ngoại, cậu vừa nghe vừa thoải mái dựa vào ghế, tiện tay nghịch ngợm phần tay cầm của ghế ngồi.

“24 bạn trẻ đang ngồi đây, đều là người được những thành viên lão thành của tổ chức *Người gác đêm* đề cử. Mọi người đều có khả năng thiên phú độc đáo của mình, nhưng ở đây, chỉ có thiên phú thôi thì vẫn chưa đủ, nếu như bạn không biết làm thế nào để vận dụng khả năng thiên phú của mình, bạn vẫn có khả năng sẽ bị đào thải ra khỏi đợt huấn luyện.” Bác Nguyễn Mạnh chậm rãi nói, “Tôi tin rằng,

các bạn trẻ có thể đến được đây, đều tràn ngập lòng nhiệt huyết, cũng có những trách nhiệm sâu xa. Ở lại, các bạn có thể tận hưởng được một cuộc đời khác với những người khác, rời khỏi đây các bạn cũng có một quãng hồi ức thật khó quên. Nhưng, tổ chức *Người gác đêm* dù sao vẫn là một tổ chức bí mật.

Quãng thời gian này cho dù là hồi ức thì chúng ta cũng đều phải coi nó là điều cơ mật, chính là điều cơ mật giữa chúng ta có được không?”

Nói xong, Bác Nguyễn Mạn dùng ánh mắt như thể trưng cầu ý kiến nhìn chằm chằm xuống chỗ ngồi phía dưới. Các học viên lần lượt gật đầu thể hiện đồng ý. Còn có mấy tiếng “vâng” non nớt phát ra từ miệng mấy học viên.

Tiêu Lãng vừa gật đầu vừa lơ đãng điều khiển tay cầm trên ghế, muốn điều chỉnh ghế ngồi của mình được thoải mái hơn. Thật không ngờ, tay cầm cũ kĩ phát ra tiếng cọt két, một người thanh niên cường tráng ngồi ở phía bên trái chỗ ngồi của Tiêu Lãng đột ngột ngã ngửa người về phía sau trong tư thế không chuẩn bị chút nào.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi cứ tưởng tôi điều khiển ghế ngồi của mình.”

Tiêu Lãng thấy đã điều chỉnh tay cầm nhầm, vội vàng xin lỗi người thanh niên cường tráng đang bưng bưng tức giận nhưng lại không biết phải xử trí ra sao.

Tất cả học viên cười nghiêng ngả.

“Theo như quy định, khi đang trong giờ mà làm việc riêng, chống đẩy 200 cái.” Bác Nguyễn Mạn thu lại nét hiền từ, nghiêm mặt nói:

“Tiêu Lãng đi lên bục, 200 cái chống đẩy.”

“Ông ngoại! Lại chống đẩy sao? Cháu, cháu...” Tiêu Lãng xoa xoa cánh tay cuống lên.

“Ở đây không có ông ngoại.” Bác Nguyễn Mạn nói, Cháu không phải là phạm lỗi lần đầu à? Vậy thì 300 cái.”

Tiêu Lãng không có cách nào khác, đành phải bước lên bục giữa bao con mắt chăm chú của mọi người. Cậu nhìn thấy Đường Đang Đang đang che miệng vui mừng, đang định toét miệng cười, lại liếc nhìn thấy thần sắc khuôn mặt lạnh lùng của Lãng Mạc ngồi hàng ghế trước, liền cắt hứng, thu lại nụ cười, lặng thinh chống đẩy.

Sự khởi động lại của tổ chức *Người gác đêm* được xây dựng trên sự kiện vượt ngục tập thể của thành phố Nam An chúng ta.” Bác

Nguyên Mạn mặc kệ Tiêu Lăng: “Chúng ta không có thời gian để tiến hành cuộc huấn luyện tập thể thường ngày, cho nên, chỉ có thể dùng vụ án thay cho tập luyện. Gọi là dùng vụ án thay cho tập luyện chính là chúng ta - tất cả những người đang có mặt ở đây đều cần. phải thực tế tham gia xử lý sự kiện vượt ngục này, tham gia toàn bộ quá trình. Nhiệm vụ của cảnh sát là trong vòng ba tháng bắt được toàn bộ 22 tên này trở về. Đây tương tự cũng là nhiệm vụ của chúng ta.”

Phía ghế ngồi bên dưới bắt đầu có một số tiếng bàn luận.
“Đương nhiên, chúng ta cần phải phối hợp mật thiết với cảnh sát.”
Bác Nguyên Mạn nói tiếp, Sở Công an thành phố Nam An hiện nay đã điều động hơn 2000 cảnh sát để điều tra phá vụ án này, còn chúng ta, lại trở thành đôi cánh của con hổ, đôi mắt của chim ưng, giúp cho cảnh sát kịp thời phá án. 22 phạm nhân đào tẩu này, ít nhất cần phải có một nhóm người, thông qua sự suy đoán của chúng ta trực tiếp tìm thấy được.”

Tiếng bàn luận bắt đầu dần dần to lên.
“Đương nhiên, để cho mọi người có thể được thích nghi được tốt hơn, phát huy được tiềm năng của mình, cùng lúc với việc phá án, chúng tôi cũng sẽ bố trí bài học bồi dưỡng huấn luyện nghiêm ngặt, giúp cho phần lớn các học viên chưa có kinh nghiệm phá án thực tiễn nhanh chóng làm tốt phần việc của mình. Tôi tin rằng, dưới áp lực con người sẽ phát huy ra được tiềm năng lớn nhất của mình. Cho nên, trong khoảng thời gian sát hạch ba tháng, mỗi tuần đều có khả năng sẽ có một người bị đào thải. Cũng có nghĩa là trong những người ngồi ở đây lúc này, ít nhất sẽ có một nửa số người rời khỏi căn phòng này.”

Tiếng thảo luận biến thành tiếng than đầy lo lắng.

“Sau khi tan học, 24 người ngồi đây, dựa theo ý nguyện cá nhân, tự động phân thành hai tổ, mỗi tổ tự chọn tổ trưởng, sau đó nộp danh sách từng tổ lên chỗ tôi. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ phát cho mọi người một bản thời gian biểu. Mỗi buổi sáng, tất cả mọi người đều phải tập luyện. Mỗi tuần bảy ngày, ba ngày đầu tập luyện giáo trình học nền tảng cơ sở chung, bốn ngày sau căn cứ theo phương hướng sở trường của mọi người, tiếp nhận bồi dưỡng đặc biệt khác

nhau. Vào mỗi buổi chiều, hai tổ ở hai phòng học nhỏ tiến hành phân tích và thảo luận việc vây bắt của vụ án vượt ngục.”

“Bác... Bác lão tía.” Có một cô gái chột giơ tay lên. Cô chính là cô gái mà lúc trước Tiêu Vọng nhìn thấy nhai kẹo cao su. Cô ta mặc một chiếc váy yếm bò, bên trong là chiếc áo lộ vai, trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngăn sát cổ, tóc ngắn một cách khác thường, nhuộm light màu sáng. Tiêu Vọng cảm thấy cô ta lẽ ra nên xuất hiện ở nơi tổ chức âm nhạc chứ không phải ở đây.

“Gì vậy?” Bác Nguyên Mạn rất nhẩn nại.

“Cháu muốn biết, nếu như một tuần học bảy ngày, vậy thì chúng cháu còn có ngày nghỉ không?”

Bác Nguyên Mạn hít thở một hơi thật sâu, những đứa trẻ này còn phải đi chặng đường rất dài nữa.

“Chỉ cần đào phạm vẫn còn ở bên ngoài, thì vĩnh viễn sẽ có người không dám ngủ. Trước khi chúng ta bắt hết đào phạm, không có ngày nghỉ.”

“Vậy chúng ta cần phải bắt bọn họ như thế nào?” Cô gái tóc ngắn không cam tâm, tiếp tục hỏi.

“Công việc của các bạn chính là cố gắng hết sức có thể thu thập được nhiều thông tin, tiến hành phân tích và suy luận, cung cấp hướng vây bắt cho cảnh sát. Chúng tôi không hy vọng các bạn mỗi tuần bắt được một đào phạm, nhưng chúng tôi sẽ tiến hành tổng hợp đánh giá và sát hạch đối với sự tiến triển hàng tuần của các bạn. Mỗi tuần chúng tôi đều sẽ chọn ra một tổ chiến thắng, những thành viên của tổ chiến thắng có thể được ở lại đến tuần sau, nhưng thành viên của tổ còn lại sẽ bị đào thải một người. Người bị đào thải sẽ kết hợp giữa việc bỏ phiếu trong nội bộ và ý kiến của giáo viên hướng dẫn, học viên bị đào thải sẽ được đưa trở lại đơn vị ban đầu hoặc là trường học, *Người gác đêm* sẽ trở thành kí ức mãi mãi đối với họ.”

“Đội nào nếu như bị thua, thì sẽ bị thiếu một người, thiếu đi một phần sức lực. Như vậy, thực lực tổng thể sẽ bị giảm đi. Nếu như không may tiếp tục bị thua tiếp, chẳng phải là sẽ giống như hiệu ứng bài Domino, vòng tuần hoàn ác tính, cứ thế thua mãi sao?” Nhiếp Chị Hiền vẫn lúc chăm chú lắng nghe, lúc này đây chột giơ tay, lên tiếng hỏi.

Bác Nguyễn Mạn gật đầu, nói: “Không loại trừ khả năng này, cho nên cuộc chơi này, cần mọi người đều dốc hết tinh thần. Ba tháng, 12 tuần, có thể sẽ đào thải 12 người, có thể còn nhiều hơn nữa, có khả năng cả một tổ sẽ hoàn toàn bị xoá sổ. Bản thân mình ở trong nghịch cảnh, cần phải phản kích ra sao, cũng là khảo nghiệm mà các bạn cần phải trải qua. Nhưng, thầy giáo hướng dẫn của chúng tôi không chỉ là người giám sát cuộc thi của các bạn, sẽ phân tổ giúp đỡ các bạn phân tích, cảnh sát cũng sẽ gánh vác chức năng điều tra loại trừ và vây bắt then chốt nhất. Tôi muốn nhắc nhở mọi người một chút, bởi vì mọi người đều là học viên, vẫn chưa có quyền chấp pháp, cho nên tất cả mọi hành động bắt buộc phải báo cáo với người phụ trách của tổ chức *Người gác đêm*, cũng chính là ta. Ta sẽ giúp các bạn điều tiết với cảnh sát, cùng tham gia hành động cùng các bạn.”

“Bây giờ, ta chưa nhớ hết tên của các bạn, nhưng ta tin rằng, ba tháng sau, những người cuối cùng có thể được ở lại, sau này chắc chắn sẽ trở thành những người tinh anh trong ngành cảnh sát, sẽ là những ngọn lửa sao đêm của tổ chức *Người gác đêm*. Tổ chức sẽ căn cứ vào sở trường và đặc điểm của từng người để tiến hành thêm nhiều sự bồi dưỡng huấn luyện chuyên sâu, sẽ bồi dưỡng các bạn trở thành người xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó. Những người có thể được ở lại sẽ tiếp nhận cuộc sát hạch trực tiếp và sự thẩm tra chính trị của Bộ Công an, cuối cùng sẽ được tham gia vào ngành cảnh sát với danh nghĩa tuyển dụng đặc biệt, trở thành thành viên chính thức của *Người gác đêm*, thật sự gác đêm cho bách tính. Các bạn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi!” Các học viên dị khẩu đồng thanh, Cơ chế đào thải này quả nhiên đã kích thích ý chí chiến đấu mãnh liệt của họ.

“Ông ngoại, ông học ở đâu được quy tắc cuộc chơi vậy. còn thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của cháu.” Tiêu Lăng chống đẩy ở phía sau lưng Bác Nguyễn Mạn, nhưng miệng vẫn không chịu để yên.

Bác Nguyễn Mạn không thèm để tâm đến Tiêu Lăng, nói tiếp: “Phía bên dưới ghế ngồi của mỗi học viên các bạn đều đặt một chiếc máy tính xách tay, bên trong có toàn bộ tư liệu mà trại tạm giam thành phố Nam An thu thập được cho đến thời điểm này về sự kiện bỏ

trốn.” Mọi người lần lượt bắt đầu lấy laptop mở ra, Bác Nguyễn Mạnh tiếp tục nói, “Trong máy không chỉ có toàn bộ diễn biến quá trình của sự kiện bỏ trốn, và cả bản đồ địa hình xung quanh trại tạm giam, còn có cả đoạn video của máy quay camera giám sát về hoạt động, cuộc sống gần đây ở trong trại tạm giam. Ngoài ra, còn có một số tài liệu của nghi phạm đã được chứng thực.”

“Các bạn cần phải đọc hết toàn bộ số tài liệu này, từ đó nắm được các thông tin khái quát của vụ án, sau đó mới tổ lại căn cứ theo suy nghĩ của tổ mình, quyết định mục tiêu các bạn muốn vây bắt. 22 người chạy trốn, phần lớn tài liệu của hầu hết nghi phạm đều có ở đây. Còn có mấy người, khi vào trại tạm giam vẫn chưa xác định chính xác thân phận. Phía cảnh sát đang tiến hành điều tra sâu thêm về thông tin thân phận của những người đã nắm được, Kết quả điều tra sẽ kịp thời cập nhật phản hồi. Một khi phản hồi đến chỗ ta, ta sẽ thông qua mạng nội bộ để gửi cho từng người các bạn.”

“Vậy có nghĩa là, mỗi tổ chúng cháu được tự quyết mục tiêu của mình sao?” Tiêu Vọng giơ tay lên hỏi

Bác Nguyễn Mạnh gật đầu, nói: “Các bạn có quyền tự quyết hoàn toàn.”

“Giao một vụ án lớn như vậy vào tay mấy người chúng cháu, tổ chức yên tâm được sao ạ?”

Đường Đăng Đăng cũng giơ tay lên phát biểu.

Bác Nguyễn Mạnh mỉm cười, nói: “Đây chỉ là cuộc khảo sát đối với các bạn. Chúng tôi mặc dù đặc biệt kì vọng rất cao vào các bạn, nhưng quyết không phải là duy nhất dồn tất cả vào các bạn. Đừng quên là vẫn còn những cụ già chúng tôi đây. Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu cho các bạn 10 thành viên cũ vừa mới triệu tập lại được của tổ chức *Người gác đêm*, bao gồm cả tôi. Đương nhiên, họ cũng chính là những người đề cử các bạn.

Nói xong, Tiêu Vấn Thiên, Đường Tuấn, TBM, và mấy người sĩ quan huấn luyện đứng xếp thành một hàng đi vào trong phòng họp, lần lượt ngồi xuống bên cạnh Bác Nguyễn Mạnh ở vị trí khán đài chủ tịch. Những người sĩ quan huấn luyện này nhìn đều có vẻ luống tuổi, cho dù là không phải tóc bạc trắng, cũng đã ngoài 40. Đám học viên không kịp được phát ra những tiếng bàn tán.

“Trước khi giới thiệu với mọi người những thầy giáo hướng dẫn, ta giới thiệu trước với các bạn một chút về cơ cấu thành của *Người gác đêm*. Tầng lớp đưa ra quyết sách của *Người gác đêm* do những vị tiền bối dày dạn kinh nghiệm tổ hợp thành, là đại não, dưới sự chỉ huy của đại não còn có hai loại tổ. Một là “tổ Thiên nhãn” tương đương Với cảm quan của tổ chức. “tổ Thiên nhãn” chính là bộ phận đảm bảo cho tổ chức lấy được những tin tức tình báo, chứng cứ, manh mối, chủ yếu do bác sĩ pháp y, nhân viên kiểm tra dấu vết, phân tích vật chứng và những nhân viên kỹ thuật truyền thống “Người tìm kiếm” hợp thành và do nhân viên kỹ thuật hacker, kỹ thuật vật chứng điện tử và các nhân viên kỹ thuật hiện đại “Người lần dấu” hơn. thành. Vị này, chính là “Người lần dấu của tổ Thiên nhãn trước đây của chúng tôi, là hacker mạng nổi tiếng trong nước: thầy giáo Phùng Kiến Quốc. Anh ấy cũng sẽ phụ trách bồi dưỡng huấn luyện lần tìm dấu vết mạng và kỹ thuật tấn công hacker cho các cháu.”

Đường Đang Đang nhìn với vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

“Một loại tổ chức khác, có tên là “tổ Đi săn”. Thường thì, trong nội bộ *Người gác đêm* sẽ có hai đến ba “tổ Đi săn”. Toàn bộ thành viên của “tổ Đi săn” đều bắt buộc phải có tố chất thể chất khỏe mạnh và có khả năng đấu tay đôi, bắn tỉa, lòng bất tội phạm, hơn nữa còn cần một người tổ trưởng tổng hợp tố chất cực kỳ nổi trội, sẽ được gọi là “Người lập kế hoạch”. Người này cần phải đồng thời có khả năng trù tính chung và năng lực phán đoán, phụ trách điều tiết trù tính chung, lên kế hoạch chỉ huy hành động đặc chủng cụ thể. Giống như là giám đốc Tiêu Ván Thiên mà các bạn đều đã biết, trước đây chính là “Người lập kế hoạch” tốt nhất của ta.”

Tiêu Ván Thiên đứng dậy hành lễ. Tiêu Vọng và Tiêu Lăng trong lòng đều rộn ràng.

“Trong mỗi “tổ Đi săn”, còn có “Người thu thập tin” phụ trách điều tra thời kì đầu, thu thập manh mối và có nhiệm vụ mai phục, “Người phân tích” phụ trách phân tích tâm lý, phân tích hành vi và đàm phán thẩm vấn; và “Người phục kích” phụ trách lần theo manh mối, vây bắt, bảo vệ cứu viện, thể lực chiến đấu khỏe nhất. Những nhân vật xuất sắc về hành động, bản thân mỗi người đều có sở trường riêng, có thể vây bắt tập thể, cũng có thể một mình xông pha hiểm nguy. Ví

dụ như giáo sư Đường Tuấn lịch thiệp nho nhã, anh ấy đã từng là “Người phân tích” tốt nhất của chúng tôi.”

Đường Tuấn mỉm cười, cúi người.

Ánh mắt của ông nhìn vào Lăng Mạc ngồi ở hàng ghế dưới một lát. Lăng Mạc khẽ gật đầu, so với những người khác, cậu ta hình như kính trọng vị thầy giáo này hơn. Đường Đang Đang tay chống cằm, khuôn mặt tràn ngập vẻ háo hức lúc thì nhìn bố, lúc lại nhìn những người khác đang ở trên bục.

Bác Nguyên Mạn tiếp tục giới thiệu: “Còn đây là vị quan chức cấp cao của TBM, thầy giáo Tư Đồ Bá, sau khi tổ chức *Người gác đêm* thành lập, anh ấy chính là “Người phục kích” xuất sắc nhất.

Các vị sĩ quan huấn luyện lần lượt đứng dậy hành lễ hoặc là cúi chào.

Khi Tư Đồ Bá lên trên bục, nhìn thấy Tiêu Lăng vẫn đang chống đẩy ở bên bục thuyết giảng, chợt thấy hào hứng. Sau khi hành lễ xong, ông quay người lại quỳ xồm xuống bên cạnh Tiêu Lăng, khẽ nói: “Cậu nhóc này, cậu đúng là đi đến đâu cũng thích nổi bật, còn bao nhiêu cái nữa?”

“15 cái.” Tiêu Lăng nói.

“Đề ta giúp cho cậu một chút.” Tư Đồ Bá mỉm cười, một cánh tay lên lưng Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng bỗng chốc cảm thấy hình như một ngọn núi đè xuống, đồ sập người xuống đất. Cậu rất không phục, gắng gượng hết sức để nâng được cơ thể lên, khuôn mặt đỏ bừng bừng, gân cốt nổi lên, hai tay run rẩy.

“Cũng khá đấy, có tiềm lực.” Tư Đồ Bá cười rồi bỏ bàn tay ra, “Làm người kế nhiệm của ta nhé. Cậu chắc chắn có thể làm một người phục kích rất tốt đấy.”

“Làm MT? Còn lâu.” Tiêu Lăng liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, lập tức làm xong mấy cái chống đẩy cuối cùng, nhảy xuống khỏi bục thuyết giảng.

Đúng lúc này, ở phía bên dưới đang bàn tán xôn xao. Các học viên đều bàn tán về việc đào thải sắp tới, rồi lại lo lắng nhìn các thầy giáo hướng dẫn ở trên bục. Những người già đều đã quá 50 tuổi thật sự có thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề của việc trinh sát phá vụ án lớn sao? Ngoài Tiêu Vấn Thiên, Đường Tuấn và Tư Đồ Bá còn

có thể coi là đàn ông trung niên, những vị thầy giáo khác thật sự đều đã có dáng vẻ già nua rồi. Người có tên Ung Hoa Bình đã từng làm “Người thu thập tin” nằm vùng thậm chí còn phải ngồi trên xe đẩy để người khác đẩy vào hội trường, còn có người tìm dấu của “Tổ thiên nhãn” Chu Lực Sơn, bắt đầu từ khi lên bục, tay luôn run lẩy bẩy, cảm giác như là một người mắc bệnh parkinson, còn có thể dạy mọi người thao tác và kiểm nghiệm vật chứng của ngành bác sĩ pháp y được sao? Tổ chức bí mật trong truyền thuyết, thật không ngờ chỉ còn thừa lại một nhóm người già yếu bệnh tật này sao?

Mấy người như vậy, có thể khiến cho tổ chức *Người gác đêm* thiếu người thiếu sức có thể dấy lên được không? Có thể khiến cho những người trẻ tuổi giỏi giang này tâm phục khẩu phục được sao? Có thể bắt những phần tử phạm tội chịu trối trước pháp luật sao? Bác Nguyên Mạn rõ ràng đã dự liệu được sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Ông cười thản nhiên, vỗ tay, nói: “Yên lặng. Xem ra lời ta nói vừa rồi không sai, ta biết các bạn chắc chắn là đang nghi ngờ nhóm người chúng tôi vừa già vừa nghiêng vẹo này, rốt cuộc liệu còn có thể ăn cơm được không. Bây giờ mời các bạn hãy tỉ mỉ đọc tài liệu ở trong máy vi tính, nắm được tình hình khái quát của vụ án vượt ngục. Sau đó, nhóm người già chúng tôi đây sẽ ăn bữa cơm liên hoan để cho các bạn xem.”

Cho dù là tràn ngập sự nghi ngờ đối với nhóm người già nua này, nhưng bản thân vụ án vượt ngục đã có sức hấp dẫn vô cùng mãnh liệt, vẫn khiến cho cả hội trường nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Khuôn mặt của mỗi người đều chìm trong ánh phản quang của màn hình vi tính. Ngay cả Tiêu Lăng cũng không kìm nén được lòng hiếu kỳ của mình, vội vàng mở hồ sơ về vụ án và bắt đầu đọc.

Mười phút sau, màn hình giữa hội trường lại sáng lên. Trên màn hình xuất hiện 22 chữ cái từ A đến V, ở bên dưới mỗi chữ cái đều có tên và giới thiệu của người đó.

“Để thuận tiện cho trình sát, chúng tôi đặt số hiệu cho 22 phạm nhân chạy trốn này căn cứ theo thứ tự chạy trốn của họ.” Bác Nguyên Mạn nói, “Bước đầu tiên, các bạn cần phải nhớ kĩ thông tin cơ bản của 22 người này.”

Tiêu Vọng cố gắng học thuộc số liệu này, khoé mắt anh nhìn thấy Tiêu Lãng lại bắt đầu nghịch ngợm tay nắm ghế ngồi, bèn dùng khuỷu tay chọc vào Tiêu Lãng một cái, nói: “Mau học thuộc đi, em muốn bị đào thải ngay ở vòng đầu tiên đấy à?”.

Nhiều thế này sao mà học thuộc được chứ? Có thể quay cóp được không?” Tiêu Lãng nói.

Khuôn mặt Lãng Mạc lạnh tanh, hình như hoàn toàn không hề để tâm đến vấn đề này, khi tất cả mọi người đang căng thẳng nhìn vào màn hình, cậu ta nhẹ nhàng lôi cốc nước vẫn mang theo mình ra, chậm rãi uống.

Đường Tuấn ở trên bục khẽ gật đầu.

Tiêu Vọng nhìn thấy bộ dạng bình thản điềm tĩnh của Lãng Mạc, trong lòng thầm kinh ngạc. Đường Đang Đang đang cúi đầu chép, vừa chép vừa hỏi Tiêu Lãng có thị lực tốt ngồi bên cạnh: “Người thứ hai bên trái hàng thứ ba là tội danh gì vậy?”

“Khương Thành Du, người thành phố Nam An, năm giới, 32 tuổi, dính líu đến tội cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong. Có lẽ phải xử hình phạt từ 10 năm tù trở lên,”

Tiêu Lãng còn chưa ngẩng đầu nhìn, Lãng Mạc đã hạ giọng nhắc. Đường Đang Đang kinh ngạc, hỏi theo bằng năng: “Vậy thì người thứ ba từ dưới lên ở hàng cuối cùng thì sao?”

“Lục Đại Dịch, người huyện Nam Bình, nam giới, 28 tuổi, dính líu đến tội buôn bán ma túy. Nếu như chứng cứ đầy đủ rõ ràng, rất có khả năng sẽ bị xử tội tử hình.” Lãng Mạc uống nước, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Gì cơ?” Tiêu Lãng nhìn thấy bộ mặt đầy vẻ sùng bái của Đường Đang Đang, không kìm được châm chọc, “Có phải là lúc trước cậu đã được nhìn thấy những hồ sơ này rồi không?”

“Những hồ sơ này đều là bảo mật, người bình thường không có quyền, cũng không thể nào được xem trước.” Tiêu Vọng giải thích, “Mỗi người đều có cách ghi nhớ riêng của mình, chỉ em cần chịu bỏ tâm sức hơn, thì cũng không khó để thuộc đâu.”

“Đúng vậy, không khó.” Nhiếp Chi Hiên ở phía sau nói, “Nếu còn có thể có thêm ảnh, có lẽ càng dễ thuộc hơn.”

Tiêu Vọng biết Nhiếp Chi Hiên nói thật lòng, kinh nghiệm công tác bác sĩ pháp y trong nhiều năm khiến cho Nhiếp Chi Hiên vô cùng

mẫn cảm đối với cơ thể và tướng mạo con người, anh tin rằng, bất kì một gương mặt nào, đều khiến Nhiếp Chi Hiên chỉ nhìn một lần là ghi nhớ. Còn Lăng Mạc, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể chỉ cần nhìn đã nhớ ngay tất cả những thông tin này, đây mới thật sự là thực lực ẩn giấu của cậu ta.

22 người, vì dính líu đến những tội danh khác nhau mà bị bắt giam. Có người thân phận rõ ràng, có người thân phận còn chưa rõ. Có người có chứng cứ chắc chắn, Có người còn vẫn đang ở giai đoạn điều tra. Bác Nguyên Mạn nói, “Bọn họ tội nặng thì giết người, vận chuyển ma túy, nhẹ thì trộm cắp, không có điểm chung nào cả, điểm chung duy nhất chính là trong một lần hành động, tất cả đều trốn thoát.”

-Tôi trộm cắp cũng vượt ngục sao?” Cô gái tóc ngắn xám đặt câu hỏi lúc trước lâu bầu một câu.

Ánh mắt Bác Nguyên Mạn lập tức bị cô ta thu hút, nói: “Đúng vậy, hỏi hay lắm. Bạn tên là gì?”

“Trình Tử Mặc!” Cô gái tóc ngắn xám toét miệng.

Bác Nguyên Mạc gật đầu: “Trình Tử Mặc nói rất đúng. Đây là điểm nghi vấn lớn nhất trong vụ án này. Nhưng nói thật lòng, ngay cả nhóm người già cả chúng tôi đây, cũng chưa nghĩ ra được lời giải thích nào hợp lí cả. Chúng tôi hy vọng bắt được một nghi phạm, từ đó thông qua khẩu cung có thể tiến hành phân tích động cơ chạy trốn.”

“Việc này chẳng phải là cần phải tóm được tội phạm mang án nặng sao? Ví dụ như những kẻ sắp bị tử hình, những kẻ dẫn đầu cuộc tháo chạy.” Tiêu Lăng nói.

Tiêu Vọng lắc đầu nói: “Nếu là anh, sẽ bắt đầu từ những tội phạm mang án nhẹ, ví dụ như tội phạm trộm cắp. Những người như vậy càng dễ bắt hơn, càng dễ thẩm vấn hơn. Nếu như có thể từ họ mà dễ dàng khai thác được động cơ và phương pháp hành động xúi giục bỏ trốn của kẻ lập kế hoạch vượt ngục, có khả năng hỗ trợ nhiều cho việc bố trí hành động ở phạm vi rộng hơn và chuẩn xác hơn trong bước tiếp theo.”

“Nói hay lắm.” Bác Nguyên Mạn nói, “Nhiều khi việc gì không nhất định cứ phải theo đường thẳng, có đôi khi, đi đường vòng lại có khả năng thu được nhiều niềm vui bất ngờ hơn. Chúng tôi đã xác định

mục tiêu đầu tiên, chính là một người phạm nhân cố ý gây thương tích. Ngoài lí do Tiêu Vọng vừa nói, còn có lí do thứ ba. Chính là làm mẫu, để cho các bạn tiến hành cuộc sát hạch càng khó khăn hơn. Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ bắt đầu từ mấy người có tội trạng nhẹ. Bây giờ người chúng ta cần phải phân tích là N - một trong số mấy nghi phạm mắc án cố ý gây thương tích. N là nghi phạm vì vụ tranh chấp ba tuần trước gây nên thương tích nhẹ cho một người. Nếu như tội danh của anh ta được thành lập, thời gian thụ án của anh ta cao nhất cũng chỉ là ba năm.”

Trên màn hình hiện ra thông tin cơ bản của N và mấy bức ảnh. Bức ảnh chính là chụp N khi anh ta bị bắt giam vào trong trại tạm giam, là những bức ảnh chụp tiêu chuẩn hóa thông tin. Một người nam giới chừng 30 tuổi khuôn mặt trẻ trung sạch sẽ, cầm một tấm biển, đứng trước vạch đo chiều cao, chụp một bức chính diện và hai bức mặt nghiêng hai bên.

“Trông cũng đẹp trai đấy chứ.” Đường Đường Đang nói nhỏ.

“Mặc dù là bị nhốt vào trong trại tạm giam, nhưng vẫn cạo sạch râu, tóc tai cũng rất gọn gàng sạch sẽ.” Tiêu Vọng nói, “Người này rất kĩ tính đấy.”

“Đồng ý.” Nhiếp Chi Hiên ngồi sau Tiêu Vọng gật đầu tán thành: “Cổ áo của chiếc áo sơ mi trắng cũng rất ngay ngắn.”

Ánh mắt của Bác Nguyên Mạn bị Tiêu Vọng và Nhiếp Chi Hiên thu hút, gật đầu khen ngợi, nói: “Bên dưới là một phần trong máy video camera giám sát nội bộ của trại tạm giam.”

Trên màn hình xuất hiện đoạn video camera giám sát bằng màu nhưng hơi mờ. Trong video, N mặc áo gilê tù nhân màu vàng của trại tạm giam, mỗi lần xuất hiện trong tầm quay của máy camera đều được khoanh một vòng tròn đỏ. Cả đoạn video được kết nối từ rất nhiều hình ảnh video những chỗ khác nhau, có chỗ thì ở sân vận động, có chỗ ở nhà ăn, có chỗ trong nội bộ khu phòng giam.

“Tôi hy vọng mọi người có thể xem đi xem lại, nhìn rõ được những đoạn có giá trị mà chúng tôi trích ra từ tài liệu video của 20.000 giờ trong hai mươi mấy thiết bị camera giám sát.” “Người lần theo dấu” Phùng Kiến Quốc nói, “Xem xem có điểm gì đặc biệt.”

Cả hội trường im phăng phắc, mọi người đều nhú mày tỉ mỉ quan sát đoạn video.

“Ăn cơm chậm nhất.” Tiêu Lăng xem được một nửa, nhanh chóng đưa ra kết luận.

Mặc dù không nghe thấy âm thanh, Tiêu Lăng theo bản năng vẫn cảm nhận được khoé môi Lăng Mạc khẽ cử động, cậu không kìm được trợn trừng mắt về phía sau gáy của Lăng Mạc.

“Tại sao lại chậm?” Bác Nguyên Mạn hỏi.

Tiêu Lăng cảm nhận được sự tán đồng của ông ngoại vội trả lời: “Nhìn động tác, mấy hôm đầu khi anh ta mới vào ngục, anh ta không ăn cơm, sau đó thì bắt đầu nhưng hình như động tác ăn rất ít, động tác thìa đảo trong khay cơm nhiều hơn. Điều này chứng tỏ, người này rất kén ăn.”

Hội trường vang lên rất nhiều tiếng cười thì thầm.

“Không có gì đáng cười cả. Thực tế là, điều đầu tiên chúng tôi phát hiện ra, cũng chính là vấn đề này.”

“Người thu thập tin” Ứng Hoà Bình ngồi trên ghế mỉm cười, đáp lời cặp bài trùng cũ Phùng Kiến Quốc, “Động tác này rất có khả năng gợi ý cho một số vấn đề, nhưng gợi ý vấn đề gì nhỉ? Hãy xem tiếp nào.”

Quan điểm của Tiêu Lăng được chuyên gia tán thành, cậu cảm thấy mình được trọng dụng, ngồi thẳng người.

Đoạn video tiếp theo, bởi vì đã được chọn lựa để trích ra, cho nên dễ dàng phát hiện ra vấn đề. N mặc áo gilê màu vàng của trại giam, mỗi lần đi đến một chỗ hoặc trước khi đi ngủ, đều dùng giẻ lau, lau đi lau lại ghế ngồi. Mặc dù hàng ngày khi nghe lệnh báo thức, anh ta cũng đều là người cuối cùng tỉnh dậy, nhưng sau khi tỉnh dậy, anh ta cũng không để ý đến thời gian gấp rút, việc đầu tiên làm là gấp chăn và chỉnh ga giường ngay ngắn.

“Thói quen sinh hoạt của người này rất tốt.” Tiêu Vọng nói, “Rất chú ý giữ gìn vệ sinh.”

“Có thể hiểu như vậy.” “Người phân tích Đường Tuấn bắt đầu nói, “Nhưng chúng ta có thể quan sát đến động tác lau ghế của N, tôi có thể dùng từ lặp đi lặp lại, động tác cực mạnh để hình dung. Hành vi như vậy, tôi cho rằng là một kiểu theo đuổi sự sạch sẽ quá mức và là biểu hiện của chứng rối loạn cưỡng chế, cũng chính là tật quá ư sạch sẽ mà chúng ta vẫn thường nói tới.”.

“Ôi, điều này con cũng có.” Đường Đường Đang nghe bố mình nói vậy, lập tức lên tiếng.

“Đúng vậy, rất nhiều người đều có, như thế thì có sao chứ?” Tiêu Vọng nói về nghi hoặc.

“Cứ xem thêm một đoạn video nữa rồi hãy nói.” Phùng Kiến Quốc chậm rãi nói.

Lúc này khoảng thời gian của đoạn video chính là tối hôm xảy ra vụ án vượt ngục. Mặc dù buổi tối, nhưng hành lang dẫn đến cửa đường ống thoát nước đèn điện sáng trưng. Rất nhanh chóng, trong máy quay xuất hiện một nhóm phạm nhân đang rón ra rón rén, có người mặc áo gilê màu vàng của trại, có người thì không. Hai phạm nhân A, B giao lưu với nhau trong thời gian ngắn, đồng thời sau khi cầm lấy chìa khoá mở cổng đường ống thoát nước, một nhóm người đứng trình tự lần lượt chui vào đường ống ngầm thoát nước. Nhưng người có kí hiệu N này hình như mặc một chiếc áo khoác màu xanh lục quân dài đến mắt cá chân.

“Mặc áo khoác? Lạnh sao?” Có học viên hỏi.

Ứng Hoà Bình lắc đầu, nói: “Các bạn hãy xem thật kĩ chi tiết, đây không phải là một chiếc áo khoác, mà là ga trải giường của trại tạm giam.”

“Trùm ga trải giường? Chẳng phải là càng vướng víu sao?” Có học viên hỏi.

Tiếng bàn luận của mọi người bắt đầu vang lên, có đủ kiểu suy đoán.

“Rất đơn giản.” Đường Tuấn nói, “Đường ống thoát nước khá là bẩn, chiếc ga trải giường này dùng để chống bẩn. Vậy thì, có thể nói rõ được hai vấn đề. Một là, lúc trước N ăn cơm chậm là bởi vì anh ta cho rằng trong thức ăn có thứ không sạch sẽ, nhưng không thể nào không ăn được mãi, cho nên anh ta mới bỏ những thứ mà anh ta cho rằng không sạch sẽ ở trong khay cơm. Anh ta quàng ga trải giường trong lúc trốn thoát mà không ngại vướng víu, chứng tỏ người này đã mắc chứng rối loạn cưỡng chế khá nghiêm trọng. Quá ư sạch sẽ vốn dĩ chính là một kiểu của rối loạn cưỡng chế, quá ư sạch sẽ ở mức độ thường thì chỉ là một loại thói quen không tốt, thế nhưng quá ư sạch sẽ

mức độ nặng thì lại thuộc về chứng bệnh tâm lý. Thông qua các kiểu hành vi của anh ta, cho thấy N mắc bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng. Thứ hai, cho dù anh ta mắc bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng, hơn nữa tội trạng cũng rất nhẹ, nhưng vẫn kiên trì chạy trốn. Điều này chứng tỏ mong muốn được chạy trốn của anh ta vô cùng kiên định, thậm chí có thể khắc chế được chứng rối loạn cưỡng chế của anh ta.”

“Em biết vì sao mấy người chỗ ông ngoại lại bắt anh ta trước rồi.”

Tiêu Lăng nói nhỏ với Tiêu Vọng, “Nguyên vọng của người này kiên định như vậy, là dễ dàng nhất có thể moi ra được hành vi xúi giục đã được thực thi như thế nào.”

Tiêu Vọng gật đầu.

“Nhưng, phân tích ra anh ta mắc bệnh quá ư sạch sẽ nghiêm trọng thì có tác dụng gì đối với việc vây bắt anh ta chứ?” Đường Đường đang ôm lấy cánh tay, chau mày hỏi.

- “Bây giờ chúng ta cùng xem bức ảnh này.” “Người phục kích” Tư Đồ Bá đón lời.

Trên màn hình xuất hiện một bức bản đồ vệ tinh. “Chỗ điểm màu đỏ, chính là cửa ra của đường ống ngầm thoát nước mà bọn họ chạy trốn.” Tư Đồ Bá nói. “Nếu như các bạn là tội phạm bỏ trốn, trong tình huống các bạn không nắm rõ được địa hình của khu vực đó, vậy thì sẽ phải chọn lựa như thế nào?”

Chỉ có dựa vào một bức bản đồ địa hình chung chung là phải đưa ra suy đoán, thật sự là một việc quá khó khăn. tất cả học viên đều lặng im không dám nói. Chỉ có Lăng Mạc sau khi quan sát bản đồ 5 phút, lên tiếng: “Có thể nhận ra, sau khi ra khỏi đường ống ngầm thoát nước, phía trước mặt có lẽ là một con sông nhỏ. Đứng ở bên sông, có lẽ là có hai sự chọn lựa: một là chạy theo hướng ngược lại với trại tạm giam. Nhưng con đường này đều là đường thông ra đường cái, xung quanh đều là vùng đất hoang trải rộng, không có lợi cho việc ẩn thân. Thứ hai, bơi qua sông, phía đối diện là một vùng đồng ruộng xanh tươi. Theo như thường lệ kết hợp với hình ảnh của vệ tinh thì đây có lẽ là vùng đất trồng ngô, một rừng cây nhỏ. Khoảng đất này rất rộng, lại không có máy camera giám sát, thuận tiện cho việc ẩn nấp, không thuận lợi đối với việc vây bắt. Cho nên tiến vào khu vực phía đối diện, cho dù là cảnh sát có giăng thiên la địa võng, thì vẫn có cơ hội trốn thoát. Hướng hồ, phía cảnh sát khi phát hiện ra

điểm khác thường thì đã là mấy giờ đồng hồ sau. Cho nên, nếu là tôi, phản ứng đầu tiên chính là bơi qua sông. Nhưng, con sông này có dễ dàng bơi qua không?”

Tư Đồ Bá cười: “Cậu nhóc này khá đấy, rất có khả năng nắm bắt được địa hình. Con sông này vừa nhìn đã biết là một con sông nông, nước chỉ sâu đến thắt lưng.” Nói xong Tư Đồ Bá mở ra một bức ảnh, là bức ảnh con sông nhỏ ở bên cạnh lối ra của đường ống thoát nước. Nước trong bức ảnh rất ô nhiễm, nhưng từ hòn đá lộ ra khỏi mặt nước hồ có thể nhận thấy nước hồ rất nông.

Cho nên lúc trước phần lớn cảnh sát đều bố trí ở xung quanh khu rừng cây nhỏ và cánh đồng ngô đối diện con sông. Rất đáng tiếc, mùa này thân ngô đã rất cao, thời gian xảy ra lại đã bỏ mất khoảng thời gian tốt nhất để vây bắt, cho nên điều này mang lại rất nhiều điều phiền toái đối với công tác vây bắt.” Ứng Hòa Bình nói, “Nhưng, chúng tôi ngay sau đó đã phát hiện ra mấy chiếc áo gilê màu vàng của trại ở gần khu vực cánh đồng ngô, có thể xác định chắc chắn chúng ta đã suy đoán không sai, các nghi phạm có lẽ là đã qua sông rồi. Do đó, từ việc bố trí công tác vây bắt có thể thấy, bố trí nguồn lực cảnh sát phía đường lối ra đường cái càng không đủ. Nếu như phạm nhân chạy trốn theo đường này, thì chỉ dựa vào chút lực lượng cảnh sát đó, sẽ không thể nào để bố trí khống chế được.”

“Tôi hiểu rồi.” Tiêu Vọng nói, “Thối quá ư sạch sẽ phân tích lúc trước, ở đây đã có thể dùng đến rồi. Bởi vì N mắc chứng quá ư sạch sẽ nghiêm trọng, cho nên anh ta có thể trèo ga giường chui vào trong đường ống ngầm thoát nước, nhưng quyết không thể nào để cho cả cơ thể mình chìm vào nước sông hẳn hoi như vậy. Cho nên cho dù là tất cả nghi phạm đều sang sông để trốn thoát, thì anh ta cũng không phục tùng theo số đông.”

“Đúng rồi, chính là như vậy.” Đường Tuấn bổ sung: Phạm tội tập thể, tâm lý phục tùng theo số đông vô cùng lãnh liệt. Nhưng, loại tâm lý phục tùng số đông này không đủ để áp đảo được tâm lý chứng rối loạn cưỡng chế suốt bao năm qua.”

“Nhưng, qua bản đồ, con đường cái trong thôn nà cũng có rất nhiều ngã rẽ.” Lăng Mạc nói, “Hơn nữa, vụ án xảy ra đã hai ngày rồi, cho dù sự suy đoán của chúng ta hoàn toàn chính xác, e rằng cũng không tìm thấy được bóng dáng của N đâu cả nhỉ?”

“Đây là sơ đồ con đường cái trong thôn mà tôi đã dùng máy vi tính để dựng nên, và khả năng phạm vi đi bộ mà một người bình thường có thể làm được.” Phùng Kiến Quốc nói xong, mở ra một bức ảnh động hình GIF.

“Con đường này là đường xi măng, nhưng những ngã rẽ đó thì lại là một số ngã tư hoặc là đường đất.” Tư Đồ Bá giải thích nói, “Hai ngày trước khi xảy ra vụ án trời đổ mưa, ngoài con đường chính của đường cái trong thôn này, những đường ngã rẽ khác đều vô cùng nhão nhoét. Từ góc độ của một kẻ mắc bệnh quá ư sạch sẽ nghiêm trọng, có thể thấy, anh ta không thể nào chọn lựa những con đường rất “bẩn” đó. Cho nên, chúng tôi phân tích cho rằng, anh ta sẽ vẫn men theo con đường cái trong thôn để đi về phía trước.”

“Nhưng con đường này rất dài, anh ta kiêu gì cũng cần phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi chứ?” Tiêu Lăng nói.

“Tôi cho rằng, với một người mắc bệnh quá ư sạch sẽ như vậy, sẽ không tùy tiện cứ thế mà nằm ngủ bên đường hay ở một bãi hoang nào đó.” Đường Tuấn nói, “Cho nên chúng tôi suy đoán, anh ta có lẽ ít nhất cũng bỏ ra 20 giờ đồng hồ đi bộ đến một thị trấn.”

“Thế có nghĩa là buổi tối hôm kia.” Tiêu Lăng giơ đầu ngón tay ra tính.

“Nhưng khi đến thị trấn, thì sẽ hòa lẫn vào đoàn người. Nếu như không kịp thời vây bắt trên đường đi, có lẽ khá là khó khăn để tìm được anh ta nhỉ?” Lăng Mạc nói.

“Trong quá trình làm việc từ nay về sau, ta hy vọng các bạn cần phải nắm vững một đặc trưng mà tất cả những nghi phạm đều có.” Bác Nguyên Mạn lặng lẽ theo dõi cuộc trò chuyện của các thầy giáo và học sinh, nói xen vào, “Chính là những người không có tiền.”

Đường Tuấn nói tiếp: “N cũng có một đặc trưng đặc biệt, anh ta đã phải đi qua đường ống ngầm thoát nước vô cùng hôi thối, rồi sau khi đi bộ trên con đường cái trong thôn đầy bụi bặm, cho nên việc đầu tiên là tìm nước miễn phí. Sau đó, sau khi đi bộ hai mươi mấy giờ đồng hồ, anh ta sẽ tìm kiếm một nơi gọn gàng sạch sẽ để nghỉ ngơi miễn phí.”

“Trong thị trấn, có điều kiện như vậy sao?” Tiêu Vọng hỏi về đầy hưng phấn.

“Có nhà dân mà.” Ứng Hòa Bình nói, “Thông qua bước đầu điều tra phân tích của chúng tôi, đây chính là một thị trấn bình thường. Cho nên N muốn có được nước và nơi ở miễn phí, thì chỉ có thể lợi dụng khẩu âm bản địa của anh ta và cả vẻ bề ngoài nho nhã lịch thiệp của anh ta để đến một nhà dân xin ở nhờ.”

“Thế cũng có nghĩa là anh ta tùy tiện tìm một nhà dân là có thể ẩn nấp được rồi.” Tiêu Vọng nói.

“Không hề như vậy.” Đường Tuấn nói, “Bệnh ưa sạch sẽ chia thành ưa sạch sẽ thể xác, ưa sạch sẽ hành vi và ưa sạch sẽ tinh thần.

Qua phân tích của chúng tôi về N, có thể nói bệnh ưa sạch sẽ của anh ta là ưa sạch sẽ tinh thần. Cũng có nghĩa là, anh ta căm ghét tất cả những thứ không sạch sẽ. Vậy thì nếu như chúng ta là anh ta, sẽ để cho bản thân mình mặt mũi đầy bụi bặm để tìm nhà dân ở nhà sao? Hơn nữa, anh ta rất kĩ tính, có tìm cũng sẽ tìm một nhà dân nhìn trông sạch sẽ gọn gàng.”

Vậy thì vẫn còn một vấn đề, không có nguồn nước có thể tắm rửa miễn phí.” Tiêu Vọng nói.

“Cho nên, chúng tôi đã nghiên cứu kết cấu của thị trấn.” Ứng Hòa Bình nói, “Chúng tôi phát hiện ra, sau khi tiến vào thị trấn, một ngã ba đường, có một công xưởng, hơn nữa ở cổng công xưởng này ghi hàng chữ “Nhà tắm công cộng” rất bắt mắt, điều này chứng tỏ nhà tắm của công xưởng là dùng để kinh doanh. Khi N đến được thị trấn này, mặc dù là buổi tối, nhưng anh ta rất khao khát được tắm gội, vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra biển hiệu này. Hơn nữa tắm biển “Nhà tắm công cộng nói cho chúng ta biết, thời gian kinh doanh chỉ đến 6 giờ tối, buổi tối nhà tắm này không có bất cứ biện pháp trông giữ nào, chỉ cần bật qua bức tường bao vây xung quanh công xưởng, là có thể tiến vào bên trong để tắm rửa miễn phí rồi.”

“Việc này thì có giá trị gì chứ?” Tiêu Lăng thắc mắc.

“Một khi đã tiến vào trong sân công xưởng, thì có thể nhìn thấy, trong tòa lâu kí túc xá phía sau nhà tắm có rất nhiều giường để trống.” Tư Đồ Bá nói, “Chúng ta có thể thông qua máy camera giám sát lắp ở cổng chính công xưởng và trên bức tường vây, xác định N có tiến vào công xưởng này hay không, rồi lại xác định thêm anh ta có ra ngoài hay không. Nếu như chưa ra, chắc chắn anh ta đã tìm thấy một chiếc giường ở trong kí túc xá, dùng ga trải giường của

anh ta để trải xuống ngủ. Nếu như đã ra rồi, cũng có thể căn cứ theo máy quay camera của công xưởng để xác định chắc chắn hướng anh ta chạy trốn, từ đó tìm kiếm ra được nhà dân mà anh ta có khả năng xin ngủ nhờ.”

“Nhưng bây giờ đã trôi qua như vậy rồi, còn có hy vọng bắt được nữa không?” Nhiếp Chi Hiền hỏi.

“Chiều hôm qua, sau khi Bộ Công an đồng ý chúng tôi khởi động lại *Người gác đêm*, một mặt chúng tôi tìm người để tu sửa lại bản doanh, mặt khác nhóm người già chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Chiều hôm qua chúng tôi đã phản hồi kết quả với phía cảnh sát.”

“Nhưng, cho dù là chiều hôm qua, cách khoảng thời gian N tiến vào trong thị trấn cũng đã gần 20 giờ đồng hồ rồi.”

“Lúc trước chúng tôi đã nói.” Đường Tuấn nói, “N ngày nào cũng là người dậy muộn nhất, không muốn dậy nhất. Chúng tôi cho rằng anh ta có thói quen ngủ lười. Cộng thêm với việc đi bộ hai mươi mấy giờ đồng hồ, nếu như N tìm thấy được nơi ngủ, chắc chắn sẽ ngủ khoảng thời gian rất dài. Đợi đến khi anh ta tỉnh giấc, đã là lúc ban ngày, anh ta làm thế nào để rời khỏi đó được chứ. Cho dù muốn rời khỏi đó thì cũng phải đợi đến buổi tối. Cho nên, tôi cảm thấy chúng ta vẫn đến kịp.”

Ở phía bên dưới vang lên âm thanh nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên, N chỉ là một trong số mục tiêu chúng tôi tìm kiếm.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Đồng thời chúng tôi cũng nhắm chắc hai nghi phạm nữa, quá trình suy luận thì đơn giản hơn một chút. Chúng tôi chọn những người đơn giản là bởi vì chúng tôi muốn nhường lại sự khó khăn cho các bạn. Nghi phạm O là một phạm nhân mắc tội trộm cắp qua tài liệu cơ bản của anh ta có thể thấy, người này không chỉ thỉnh thoảng trộm cắp, mà đặc trưng nổi bật hơn nữa chính là háo sắc.”

Tiêu Lăng giơ tay ra hích vào người Đường Đang Đang

“Làm gì thế?” Đường Đang Đang đang chăm chú lắng nghe, quay sang hỏi.

“Bị tai lại.” Tiêu Lăng cười vẻ ranh mãnh. “Tại sao?”

“Nội dung bên dưới không có lợi cho thiếu nhi.” Tiêu Lăng nói.

“Cậu mới là thiếu nhi đấy.” Đường Đang Đang đỏ bừng mặt.

“Qua hành vi anh ta thường xuyên trêu chọc các bạn nữ, thường xuyên đi đến cửa tiệm gái mại dâm trá hình, là có thể nhận ra.” Bác Nguyễn Mạn nói tiếp, “Nhưng, con người này khá nhát gan, chưa hề có tiền án cưỡng hiếp. Do đó, chúng tôi sau khi phân tích, sau khi anh ta trốn thoát ra ngoài, việc đầu tiên sẽ là ăn trộm tiền bạc, để tiêu xài trong nhà thổ gần nhất. Dù sao thì anh ta đã bị nhốt ba tuần rồi. Qua điều tra được biết, lúc trước, tuần nào anh ta cũng đều đến nhà thổ hai, ba lần. Đối với nghi phạm đang trong thời kì ham muốn tình dục này, hướng trinh sát của chúng tôi chính là quán gái mại dâm trá hình gần hiện trường nhất”

“Bảo cậu bịt tai cậu không chịu nghe.” Tiêu Lãng nói

Bác Nguyễn Mạn trừng mắt nhìn Tiêu Lãng một cái, khiến cho cậu sợ hãi ngậm miệng lại. Lớn ngần này rồi, cậu chưa bao giờ sợ ông ngoại như thế, chính là vì 300 cái chống đẩy gây ra, cũng có khả năng là trên người ông ngoại đột nhiên toát ra sự trang nghiêm.

“Nghi phạm thứ ba là T, trong một vụ ẩu đả tập thể, phạm tội cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Thông qua sự quan sát ở camera giám sát của trại tạm giam, người này có một thói quen thường xuyên xuất hiện, chính là vạch áo của mình ra, nhìn vào ngực mình. Động tác này gây nên sự chú ý của chúng tôi. Sau đó, thông qua đọc các ghi chép kiểm tra của người này khi vào trại tạm giam, chúng tôi phát hiện ra đồ vật mang theo của T chỉ có một sợi dây chuyền, mặt sợi dây chuyền mở ra, là ảnh của bạn gái anh ta. Thông qua việc phát hiện ra tám ảnh, hai chữ cái xăm trên ngực anh ta, cũng là tên viết tắt của bạn gái anh ta. Bởi vì lúc vào trại, tất cả các đồ vật đều bị thu giữ, thế nên nghi phạm T là người quá yêu bạn gái mình, chỉ có thể thông qua việc nhìn chữ xăm để vui bết nỗi nhớ nhung.”

“Cho nên sau khi anh ta trốn thoát, việc đầu tiên sẽ là đến nhà bạn gái anh ta.” Tiêu Vọng nói.

Bác Nguyễn Mạn gật đầu, cúi nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Chiều hôm qua, chúng tôi đã phản ánh ba tin tức này đến cho phía cảnh sát, theo như lời hẹn, đã đến lúc cảnh sát phái người thông báo tình hình cho chúng ta rồi.”

Câu nói vừa dứt, cánh cửa hội trường được mở ra, một người cảnh sát vai đeo quân hàm cảnh đốc cấp một bước vào trong hội

trường, nhìn về phía Tiêu Vấn Thiên, có vẻ như đang trưng cầu ý kiến của ông.

Tiêu Vấn Thiên chỉ lên bục thuyết giảng, bảo cảnh đốc cấp một đi lên đó, nói: “Giám đốc Lưu, ông hãy giới thiệu một chút với các vị ngồi đây về tình hình hành động ngày hôm qua nhé.”

Giám đốc Lưu ngượng ngập ho hắng mấy tiếng, nói ngắn gọn: “Căn cứ theo sự phân tích của các vị tiền bối, chúng tôi đã huy động ba đại đội cảnh sát, cụ thể ở kí túc xá xưởng xà phòng, một thẩm mỹ viện ở trong thị trấn Cửu Lý và trong nhà cô bạn gái của nghi phạm T, đã bắt được cả ba nghi phạm N, O, T về quy án.”

Cả hội trường lập tức vang lên những tiếng xuýt xoa trầm trồ, các học viên không kìm được cùng vỗ tay khen ngợi.

Nhưng tôi cũng phải hội báo với các vị tiền bối một chút.” Giám đốc Lưu nói, “Đối với vấn đề động cơ vượt ngục mà các vị tiền bối quan tâm, chúng tôi vô cùng hồ thẹn, không lấy được thông tin từ ba người bọn họ.”

Điều này khiến ngay cả Bác Nguyên Mạn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Gì cơ? Cả ba người đều không khai sao?”

“Xem ra cũng không có vẻ như là không khai. Giàn đốc Lưu nói, “Ba người đều vô cùng hối hận về hành vi vượt ngục của mình, cũng đã miêu tả rất rõ ràng về quá trình chạy trốn, hoàn toàn thừa nhận hành vi phạm tội vượt ngục. Nhưng bọn họ đều nói không biết mình đã trúng phải tà gì, lúc đó lại kiên định nghe theo hiệu lệnh của nghi phạm A, B. Sau khi A, B mặc cảnh phục đi đến sân trại tạm giam, kiên định đi theo nghi phạm C chui vào đường ống ngầm thoát nước để rời khỏi đó. Sau khi rời khỏi đã cảm thấy hơi hối hận, nhưng lúc đó đã muộn mất rồi.”

“Trúng tà?” Tiêu Vấn Thiên trầm ngâm nói.

“Xem ra lúc trước các vị nhận định A, B chính là kẻ lên kế hoạch thật không sai chút nào. Hai người này là đầu sỏ xã hội đen, chắc chắn còn rất nhiều tội danh nghiêm trọng hơn vẫn chưa bị lôi ra, cho nên muốn chạy trốn.” Bác Nguyên Mạn nói, “Nhưng những người này vì sao lại phải chạy trốn theo hai người kia, thật sự khiến người ta không thể nào hiểu nổi, kết quả thẩm vấn hiện nay lại càng khiến cho ta không thể lí giải. Sự việc này chắc có điều gì đó mờ ám li kì bên trong, không sao, chúng ta chỉ cần làm theo phương châm đã

định, tiếp tục truy bắt những án phạm khác, có ngày lời giải của câu đố rồi sẽ được mở ra.”

Sự sai lệch chí mạng

Thế giới mà bạn nhìn thấy, không hề chân thật, hướng hồ là thế giới mà người khác muốn bạn nhìn thấy.

S.J.s Watson

Thứ bảy ngày 16 tháng 7 năm 2016.

Kế hoạch thiết lập lại tổ chức *Người gác đêm* chính thức khởi động. 24 học viên được đề cử bắt đầu tiến vào vị trí, chính thức gia nhập vào đội điều tra “sự kiện bỏ trốn đặc biệt lớn của trại tạm giam thành phố Nam An ngày 13.7.2016”. Đồng thời, cuộc cạnh tranh trong nội bộ của các học viên cũng chính thức bắt đầu.

Hai tổ hoàn toàn do các học viên tự chọn tổ. Hai anh em nhà họ Tiêu, Đường Đang Đang và Nhiếp Chi Hiên cùng chung chí hướng, đương nhiên cùng vào một tổ, Tiêu Lăng chủ động đặt tên cho tổ mình một cái tên khá bá đạo, gọi là tổ *Chiến ưng*. Bởi vì trong tổ này chỉ có Tiêu Vọng là tốt nghiệp Học viện Cảnh sát của quốc gia, hơn nữa ngành học lại là trinh sát, cho nên dưới sự đề cử của Nhiếp Chi Hiên và mọi người, Tiêu Vọng đảm nhận chức vụ tổ trưởng của tổ *Chiến ưng*.

Đường Đang Đang rất tò mò về Lăng Mạc, cũng hy vọng có thể kéo Lăng Mạc về đội của mình, nhưng đề nghị này lập tức bị Tiêu Lăng phủ quyết. Cô gái Trần Tử Mặc tóc ngắn xám đỏ lúc trước đã chủ động gọi Lăng Mạc tham gia vào tổ bên kia - tổ *Chồn lửa*. Lăng Mạc rõ ràng chẳng để tâm đến việc phân tổ, thế nên cứ thế gia nhập tổ *Chồn lửa*. Trong tổ chồn lửa còn có người thanh niên cường tráng lúc trước bị Tiêu Lăng nghịch tay cầm ghế không may đổ nhào, Hàng Trụ. Nghe anh ta nói thì anh ta là người kế nhiệm do Tư Đồ Bá đề cử. Người trong tổ phần lớn vẫn sợ hãi trước bộ dạng Tư Đồ Bá giáo huấn Tiêu Lăng, nghe thấy điều này, lập tức đưa Hàng Trụ lên vị trí tổ trưởng. Như vậy, tổ trưởng của hai tổ đều đã quyết định xong xuôi.

Theo như quy định mà Bác Nguyên Mạn đặt ra, mô hình công việc của *Người gác đêm* là cách thức đồng thời dung hòa, tức là buổi

sáng tiến hành bồi dưỡng huấn luyện và học tập, buổi chiều phân tổ tiến hành đọc tài liệu và phân tích suy luận. Nếu như bất cứ tổ nào đưa ra được lời phân tích kết luận, căn cứ theo phân tích kết luận có thể tiến hành công tác điều tra liên quan hoặc công tác điều tra hiện trường ở bước tiếp theo, một khi cơ hội chín muồi là có thể vây bắt. Nhưng công tác điều tra, xem xét và vây bắt, bắt buộc phải được tiến hành dưới sự phối hợp của cảnh sát vùng. Nói một cách chính xác - bọn họ, trong công tác điều tra, xem xét và vây bắt, chỉ có thể đóng vai trò người đứng cạnh để xem nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng hỗ trợ, cảnh sát mới là chủ lực.

Buổi sáng của ba ngày đầu tuần là học giáo trình chung buổi sáng bốn ngày sau căn cứ theo chuyên ngành sở trường của mình để tiến hành lựa chọn giáo trình học. Quá trình học tập thì không phân tổ, chỉ khi hành động mới trên hành phân tổ..

Các giáo viên hướng dẫn *Người gác đêm* cho rằng với vai trò là một người cảnh sát, điều quan trọng nhất là có phải có được khả năng bảo vệ chính mình. Cho nên bố trí giáo trình học kiến thức chung của tuần đầu tiên chính bắn tỉa, đấu tay đôi và chiến thuật lũng bắt phạm nhân ba môn giáo trình thể dục cảnh sát, việc này cũng có thể khiến cho phần lớn các học viên ở đây không ở trên cương vị công an có thể nắm vững được một số bản lĩnh phòng thân.

Đối với ban cảnh sát đặc nhiệm, tổ chức *Người gác đêm* có được chính sách ưu tiên mà những người cảnh sát khác không thể có được, chính là chỉ cần có thể qua được sự sát hạch của giáo viên hướng dẫn, là có thể lập tức được phát giấy chứng nhận được sử dụng súng, hơn nữa được phát một khẩu súng lục kiểu 92. Một khi bị tổ chức *Người gác đêm* đào thải, cũng lập tức bị thu hồi súng và giấy chứng nhận được sử dụng súng.

Hàm ngầm của tổng bộ *Người gác đêm* là một sân tập bắn rất lớn, có hơn 20 bia bắn. Sau khi dùng súng nhựa tiến hành học tập mô phỏng, buổi sáng đầu tiên, Tư Đồ Bá đã phát cho mỗi học viên một khẩu súng, tiến hành thao tác đạn thật.

Đối với một sinh viên xuất sắc đã tốt nghiệp Học viện Cảnh sát hình sự, bắn tỉa đối với Tiêu Vọng là bài học cơ bản, từ khoảnh khắc tiếng súng vang lên, đạn của anh chưa từng bắn ra ngoài vòng tròn thứ 9. Mặc dù lần đầu tiên sờ đến súng, nhưng khả năng thiên phú

của Tiêu Lăng về vận động vẫn được thể hiện rất nhanh, bởi vì lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, cậu tiến bộ thần tốc. Sau khi bắn ra 10 phát đạn, tất cả đạn đều bắt đầu trúng vào bia; sau khi bắn ra 30 phát đạn, thành tích đã bắt đầu ngang ngửa với Tiêu Vọng. Sự tiến bộ này khiến cho Tư Đồ Bá liên tục gật đầu khen ngợi. Tiêu Lăng và Tiêu Vọng, cũng trở thành học viên được xác định nhận được súng và chứng nhận được sử dụng súng ở ngay tiết học đầu tiên.

Nhưng Nhiếp Chi Hiên và Đường Đương Đương ở vị trí bên cạnh lại không được thuận lợi như vậy. Nhiếp Chi Hiên mặc dù khi ở trường Học viện Cảnh sát hình sự cũng đã được huấn luyện bắn súng, nhưng bởi vì bây giờ tay phải là tay giả, tư thế cầm súng cần phải thích ứng, lúc ban đầu chỉ có thể sử dụng một tay để giữ súng, cho nên đã làm giảm khá nhiều sự cân bằng vững chãi của khẩu súng. Con Đường Đương Đương, từ xưa chưa bao giờ chạm vào súng, sau khi bắn phát đạn đầu tiên, đã bị phản lực rung lắc không biết xoay xở ra sao, cùng với tiếng ù tai, không dám bóp cò nữa. Bất lực thay, dưới sự uy hiếp của Tư Đồ Bá, cô vẫn phải hết sức miễn cưỡng liên tục bắn mười mấy phát đạn, tay run rẩy mạnh, vốn không thể nào nhắm đúng mục tiêu.

“Hai người bắn súng cũng kém quá đi!” Tiêu Lăng vén cái che tai của Đường Đương Đương, nói: “Số vòng của hai người cộng lại còn ít hơn một nửa của tôi và anh trai!”

“Đừng có giấu cợt nữa,” Tiêu Vọng cười nói, “Em có thời gian rảnh thì hãy hướng dẫn cho Đương Đương đi.”

Tiêu Lăng cười toét miệng với anh trai. Cậu nhìn về phía xa, vừa vận nhìn thấy Lăng Mạc đang ở đầu bên kia của sân bắn. Lăng Mạc dường như không nói chuyện với bất kì ai, chỉ lặng lẽ bắn từng phát súng. Không biết thành tích bắn súng của cậu ta thế nào, Tiêu Lăng nghĩ, khả năng ghi nhớ có giỏi hơn nữa thì so với bắn súng vẫn là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Kết quả của bài tập bắn nhanh chóng công bố. Anh em nhà họ Tiêu đứng thứ nhất, tiếp theo sau đó thật không ngờ là Trình Tử Mặc, thành tích vừa được công bố, từ xa đã nghe thấy tiếng huýt sáo đầy đắc ý của cô ta. Còn về Lăng Mạc, thành tích không có gì nổi bật, cũng giống như những người khác rất khó có thể nắm bắt được.

Nếu như nói, Tiêu Lăng trong giờ bắn tỉa vô cùng thuận lợi, vậy thì trong giờ đấu tay đôi lại là cơn ác mộng của cậu.

Trong mắt thầy giáo hướng dẫn Tư Đồ Bá, dường như chỉ có một mình Tiêu Lăng. Cho dù Hàng Trụ là người ông đề cử, trong giờ học Tư Đồ Bá cũng chẳng nhìn cậu ta nhiều hơn, cũng chẳng hề quan tâm và cho cậu ta nhiều cơ hội hơn.

Khi làm động tác mẫu, Tư Đồ Bá gọi Tiêu Lăng làm bia, khi đấu thực chiến Tư Đồ Bá chọn Tiêu Lăng làm đối thủ, thậm chí khi luyện tập vật ngã cũng không dùng người khác mà Tư Đồ Bá trực tiếp vật cho Tiêu Lăng ngã nhào.

Sau một tiết học, cơ thể Tiêu Lăng mặc dù rất cường tráng cũng vẫn cảm thấy sức cùng lực kiệt, cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Thầy ấy có phải là đã thích cậu rồi không?” Thời gian nghỉ giữa tiết, Đường Đương Đương uống ngụm nước, cười nói.

“Ý cậu muốn nói ông chú này là cong à?” Tiêu Lăng trợn trừng mắt, “Dọa cho sợ chết khiếp rồi.”

“Cái gì mà cong với thẳng chứ, ý tớ nói là thầy ấy muốn bồi dưỡng cậu.” Đường Đương Đương đậm nhẹ vào Tiêu Lăng một cái, “Trong não cậu đều chứa những thứ gì thế!”

Mặc dù phần lớn thời gian, Tiêu Lăng chỉ là tấm bia, nhưng trong quá trình cậu bị đốn ngã đi đốn ngã lại, cậu cảm thấy mình dường như được mở mang đầu óc ra rất nhiều, cũng có sự hiểu biết sâu thêm một bậc đối với đấu tay đôi. Cách thể hiện trực tiếp nhất của thành quả này chính là trong quá trình làm mẫu thực chiến, cùng đối kháng với Tư Đồ Bá, đã từ chỗ trong vòng một chiêu đã bị khống chế, phát triển đến Tư Đồ Bá mười mấy chiêu cũng không thể khống chế được cậu.

“Ông chú Tư Đồ, chú thấy tôi tiến bộ thế nào?” Sau khi kết thúc bài đấu tay đôi, trên đường đi đến sân tập chiến thuật lòng bắt, Tiêu Lăng ghé sát lại bên cạnh Tư Đồ Bá hỏi.

“Cũng khá đấy, nhưng vẫn thua xa.” Ánh mắt Tư Đồ Bá ẩn giấu sau cặp kính râm, không nhận rõ nét mặt, “Ngã thêm vài lần nữa, ta nghĩ chắc sẽ khá hơn đấy.”

“Đừng mà đừng mà.” Tiêu Lăng vội xua tay, nói vào chủ đề chính, “Chú Tư Đồ, à không thấy Tư Đồ, cổ nhân nói, xén lông cừu cũng không chỉ tóm một con cừu, phải vậy không? Tôi cũng không phải

mình đồng da sắt, lần sau khi làm mẫu thầy có thể bảo các bạn học viên khác cùng thưởng thức được không?”

“Cái gì mà lộn xộn thế, làm gì có cổ nhân nào nói như vậy?” Tư Đồ Bá nói, “Thế này đi. Sau này cậu hãy chọn tham gia khóa học của tôi, chọn phương hướng chính thành “Người phục kích”, thì tôi sẽ đồng ý điều kiện của cậu.”

- “Tiêu Lăng ngăn người, kế hoạch ban đầu của cậu chính là mỗi môn học lựa chọn đều đến nghe một chút, tùy hứng học một ít, chỉ cần không bị đào thải là được. Nhưng nếu như mình thật sự chọn môn chính là “Người phục kích”, thành người kế nhiệm của ông chú Tư Đồ này thì rất có khả năng sẽ thật sự “lên thuyền giặc không xuống được nữa”

" Đến lúc đó không chỉ có ông bố luôn mong ngóng cậu làm cảnh sát muốn giữ cậu lại, lại phải có thêm một sự phụ giữ cậu lại. Cậu chỉ muốn lặn lội thật tốt cho xong ba tháng này, rồi sẽ được tự do hoàn toàn, đâu cần thiết phải có thêm những phiền phức không đáng có như vậy chứ? Thế nên Tiêu Lăng hậm hực nói: “Vậy thì vẫn cứ tiếp tục đốn ngã tôi đi, ông chú ạ.”

Nhà huấn luyện chiến thuật lòng bắt là trong một ngôi nhà nhỏ độc lập, ngôi nhà nhỏ này được phân chia thành nhiều khu vực khác nhau, mỗi khu vực đều được làm mô hình thành những nơi khác nhau, có phòng trong khách sạn, có khu vực đường đi, có trung tâm mua sắm, có ga tàu. Bây giờ rất nhiều trường cảnh sát đã thiết kế nhà huấn luyện chuyên dụng của chiến thuật lòng bắt tương tự giống như chỗ này. Cho nên, mặc dù tất cả những cách bố trí và thiết bị ở trong ngôi nhà này đều rất cũ kĩ, hơn nữa đã lỗi thời, nhưng trong tổ chức *Người gác đêm* mấy chục năm trước mà đã du nhập loại cách thức huấn luyện tiên tiến như vậy, cũng là điều khiến người ta kinh ngạc.

Tư Đồ Bá dẫn toàn đội đến đại sảnh trung tâm của nhà thi đấu, chỉ vào từng khung cảnh ở phía sau lưng mình, bắt đầu huấn luyện. Ở những nơi chốn khác nhau, phương pháp lục soát vây bắt cũng không giống nhau.” Tư Đồ Bá nói, “Trong khung cảnh chật chội, làm thế nào để bảo vệ mình không bị thương, trong môi trường đông đúc huyền ảo, làm thế nào để có thể bắt được phần tử phạm tội mà không được phép nổ súng, trong hoàn cảnh hiện trường bị đóng

chặt, làm thế nào để tiến vào vây bắt. Phần tử phạm tội có một mình thì cần phải vây bắt thế nào, có hai người trở lên thì cần phải vây bắt ra sao, phần tử phạm tội có hành vi ẩn nấp. thì cần vây bắt thế nào, làm thế nào để nhân lúc hấn không phòng bị mà vây bắt, nếu phần tử phạm tội có con tin thì làm gì để vây bắt. Tất cả những điều này đều là học vấn. Đương nhiên, nếu dạy học một cách đơn giản thì không thể nào đủ được, điều này cần các bạn có khả năng thiên phú về công tác lòng bắt, còn phải có khả năng tùy cơ ứng biến và khả năng quyết đoán xử lý.”

Mọi người vừa nghe Tư Đồ giới thiệu vừa hiếu kì nhòm ngó xung quanh.

“Nếu như chỉ dựa vào lý thuyết, thì không thể nào trở thành một chuyên gia chiến thuật lòng bắt được.” Tư Đồ Bá nói, “Chuyên gia chiến thuật lòng bắt thật sự đều là được tập luyện từ trong vô số hành động vây bắt thực tế, vây bắt trong vô số những môi trường, hoàn cảnh khác nhau. Chúng tôi dạy học môn chiến thuật lòng bắt cũng là trên cơ sở thực tiễn. Bây giờ, chúng ta hãy thử đến một mô hình hiện trường vây bắt.”

“Hôm nay hiện trường chúng ta mô phỏng là tình huống trong một cái sân, kẻ bắt cóc đang uy hiếp con tin, trong tình huống này, chúng ta làm thế nào để tiến hành công tác săn lùng vây bắt.

Đương nhiên, dựa vào loại hình của người bị uy hiếp không giống nhau, phương thức tìm cách cứu viện cũng không giống nhau. Nếu như người bị uy hiếp là đồng nghiệp của chúng ta, vậy thì cơ hội của chúng ta sẽ lớn hơn nhiều, có thể khống chế được kẻ bắt cóc hoặc chọn đúng thời cơ để bắn chết hắn. Tôi sẽ làm mẫu sơ qua trước.”

Nói xong, ánh mắt Tư Đồ Bá lại lướt qua tất cả những gương mặt đang đứng ngay ngắn, như thể đang chọn học viên.

“Tiêu rồi tiêu rồi, lại là tôi rồi.” Tiêu Lăng khẽ nói một câu.

“Tiêu Lăng, đứng ra ngoài hàng!” Tiêu Lăng còn chưa dứt lời, Tư Đồ Bá đã hét lên.

Tư Đồ Bá kề khẩu súng cao su vào cổ Tiêu Lăng, một tay siết chặt cổ Tiêu Lăng, vừa nói vừa diễn giải: “Lúc này, tôi là kẻ bắt cóc, tôi uy hiếp Tiêu Lăng. Nhìn thì có vẻ như tôi đang nắm quyền chủ động, nhưng trên thực tế, quyền chủ động lại nằm trong tay Tiêu Lăng. Khi

lực siết của tôi đối với Tiêu Lăng hơi nói lỏng, Tiêu Lăng, cậu có thể hét to một tiếng...”

“Hét!” Tư Đồ Bá còn chưa nói xong, Tiêu Lăng đã hét lên một tiếng. Tất cả học viên đều cười vang.

Tư Đồ Bá lấy súng khế đập nhẹ vào đầu Tiêu Lăng: Cùng lúc khi Tiêu Lăng hét lên, cậu ấy cần phải ngồi sụp xuống hoặc nghiêng người né tránh, như vậy thì kẻ cướp sau lưng cậu ấy sẽ bị lộ ra phần đầu và ngực. Các bạn với vai trò là bên giải cứu con tin, thì cần phải tiến hành phán đoán và ngắm chuẩn vị trí của tên cướp trước mặt, cùng lúc khi Tiêu Lăng hét lên một tiếng, các bạn phải nhanh chóng nhằm thẳng vào đầu hoặc ngực của kẻ gây án mà bắn. Quá trình này lát nữa các bạn đều cần phải luyện tập nghiêm túc, ở thời khắc then chốt không được phép xao lãng!”

“Vâng!” Tất cả các học viên đều đồng thanh đáp.

“Nhưng nếu như người bị uy hiếp là người dân bình thường, thì tình thế sẽ tương đối phức tạp. Khi chúng ta thực thi biện pháp giải cứu, không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, không hoàn toàn chắc chắn, thì tuyệt đối không được nổ súng. Điều này chính là yêu cầu mọi người cần phải biết tùy cơ ứng biến.” Tư Đồ Bá tiếp tục quét một lượt giữa các học viên, sau đó gật đầu, “Đường Đương Đương, Tiêu Vọng, Lăng Mặc, đứng ra khỏi hàng.”

Ba người đáp lời rồi đứng ra khỏi hàng.

Tư Đồ Bá cầm một khẩu súng sơn, đặt vào tay Tiêu Lăng đang đứng bên cạnh ông, nói với cả bốn người: “Bây giờ, chúng ta hãy làm thử tình huống kẻ cướp uy hiếp hai mẹ con dân thường. Tiêu Lăng, cậu đóng kẻ cướp, Tiêu Vọng, Đường Đương Đương, hai người đóng giả hai mẹ con bị uy hiếp, Lăng Mặc, cậu đóng người cảnh sát tham gia việc giải cứu. Mọi người hãy quan sát thật kĩ, trong tình thế tương đối phức tạp, chúng ta có những cơ hội nào có thể giải cứu con tin thành công.”

Tiêu Lăng cầm khẩu súng cao su, đi đến phía sau Đường Đương Đương và Tiêu Vọng, khế siết cổ Đường Đương Đương, cười nói: “Đương Đương à, bây giờ, cậu chính là mẹ của anh trai tôi rồi, vậy thì cũng chính là mẹ của tôi. Mẹ ới, đặc tội rồi.”

Đường Đương Đương phì cười.

Lăng Mặc cũng đón lấy khẩu súng sơn để dùng cho diễn tập.

Cậu ta chần chừ một lát, bước thật chậm đi đến đối diện, do dự từ từ nhấc khẩu súng lên, tư thế dùng hai tay nâng súng, rồi đứng vững.

Buổi diễn tập bắt đầu.

Tiêu Lăng trốn ở phía sau lưng Tiêu Vọng và Đường Đương Đương, dùng súng lúc thì chỉ vào đầu Đường Đương Đương, lúc lại chỉ vào đầu Tiêu Vọng, vô cùng bận bịu. Cậu nhìn thấy Đường Đương Đương và Tiêu Vọng chẳng có mấy phản ứng, vội nhắc nhở khe khẽ: “Ồi, mẹ Đương Đương, mẹ phải nhập tâm vào nhân vật chứ.”

Đường Đương Đương thoáng ngẩn ngơ, “Gì cơ? Mình phải diễn như thế nào?”

“Anh tôi bây giờ chính là con trai cậu, cậu phải bảo vệ con trai.” Tiêu Lăng vừa khẽ nhắc, vừa hét lên với Lăng Mạc phía đối diện, “Này này! Tên đứng đằng kia, đừng Có lại đây, người mà đến đây thì ta sẽ bắn chết hai người bọn họ.”

Đường Đương Đương thấy Tiêu Lăng diễn đạt như vậy, cũng bạo gan hơn, bắt đầu hét lớn kêu cứu: “Cứu tôi với! Mau cứu con trai tôi.”

Khuôn mặt Đường Đương Đương non nớt như mặt búp bê, khi hét ra những lời như vậy, các học viên đều tỏ ra hào hứng.

Tiêu Vọng nhìn thấy Đường Đương Đương mặt đỏ tía tai, biết được cách an ủi tốt nhất lúc này chính là cùng biểu diễn một cách khoa trương với cô, thế nên anh cũng hét theo: “Mẹ ời cứu con! Chú cảnh sát ời cứu cháu!”

Tiêu Lăng càng diễn sâu hơn: “Không được nhúc nhích, Còn nhúc nhích ta sẽ bắn chết các người! Tên cảnh sát phía đối diện nghe đây, mau bỏ súng xuống, đem đến cho ta một chiếc máy bay trực thăng, phải là loại Boeing AH - 64 Apache! Nếu không, ta sẽ bắn chết con tin!”

Tất cả các học viên đều vừa cười vừa say sưa xem diễn kịch, có sự phối hợp của hai anh em nhà họ Tiêu, Đường Đương Đương cũng không cảm thấy xấu hổ nữa. Lúc này cô mới nhận ra, mình lại ở gần anh Tiêu Vọng đến như thế. gần đến độ có thể nghe thấy nhịp tim đập của anh. Cô thở dốc, cảm thấy như trái tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Thế nhưng, không có ai chú ý đến Lăng Mạc đang đứng phía đối diện ba người, cậu ta đã hoàn toàn thay đổi.

Khi Tiêu Lãng đứng ở đó gào thét, khuôn mặt Lãng Mạc vốn dĩ vẫn luôn bình thản, thật không ngờ lại có sự thay đổi to lớn. Khóe miệng cậu ta co giật, khuôn mặt dần trở nên nhợt nhạt, cắn chặt răng, thật không ngờ không nói ra được câu nào.

Tiêu Lãng tưởng Lãng Mạc nhát gan, không kìm được tỏ ra vô cùng đắc ý về tư thế khống chế và vị trí đứng hoàn mỹ của mình, biểu diễn càng khoa trương hơn: “Này, phía bên kia! Nếu không bỏ súng xuống, ta sẽ bắn chết đứa bé này trước đây! Nghe chưa, ba... hai...” “Pằng!” Khẩu súng sọt trong tay Lãng Mạc bắn đạn.

Tiêu Lãng giật nảy mình. Theo bản năng đưa tay lên che mặt, nhưng cậu không sờ thấy gì cả.

Đường Đang Đang ở bên cạnh lại kêu lên một tiếng đau đớn.

Cậu quay sang nhìn, cú bắn này của Lãng Mạc đã bắn lệch. Viên đạn sọt nổ tung giữa vị trí Tiêu Vọng và Đường Đang Đang, trên mặt hai người đều dính đầy sơn màu. Đường Đang Đang hình như không thể mở được mắt ra.

Tất cả mọi người đều giật mình hoảng hốt. Tư Đồ Bá cũng không thể ngờ được Lãng Mạc lại đột ngột nổ súng như vậy.

“Cậu làm cái quái gì vậy? Bắn súng vào mặt rất nguy hiểm cậu có biết không?” Tiêu Lãng thấy Đường Đang Đang vô cùng lúng túng, chợt nổi giận dưng dưng, thả Đường Đang ra và lao về phía Lãng Mạc, tóm lấy cổ áo của cậu ta, rồi ấn mạnh cậu ta vào tường, “Cậu bị bệnh à?!”

Khẩu súng của Lãng Mạc rơi xuống đất. Cả cơ thể cậu ta cứng đờ như người chết. Cứ thế để mặc cho Tiêu Lãng rung lắc dồn ép, cũng không có bất cứ phản ứng nào. Một lúc sau, sắc mặt cậu ta mới dần dần lấy lại được hơi ấm, vùng thoát khỏi hai cánh tay của Tiêu Lãng, đi đến bên cạnh Đường Đang Đang, áp úng nói một câu “xin lỗi”, sau đó quay đầu bước luôn ra bên ngoài. Tiêu Lãng còn muốn lao theo, bị Tiêu Vọng giữ chặt cánh tay lại.

“Được rồi. Bài học sáng hôm nay đến đây là kết thúc.” Tư Đồ Bá vô cùng lo lắng, nhìn bóng lưng Lãng Mạc đi xa dần, “Lãng Mạc có lẽ cũng không phải là cố ý. lát nữa tôi sẽ hỏi cậu ấy để nắm rõ tình hình. Tất cả các học viên không được phép hăm học, đánh nhau cá nhân, nếu không lập tức bị khai trừ. Giải tán.”

Trong nhà thi đấu yên tĩnh vang lên một tràng vỗ tay, mọi người khi tản ra cũng đều vẫn thì thầm bàn tán về biến cố đột ngột xảy ra này, đều bàn tán về biểu hiện của Lăng Mạc.

“Mọi người nói xem, cái tên mặt sẹo đó có tật gì, sợi dây thần kinh nào bị nối nhầm rồi?” Tiêu Lăng nói, “Vừa rồi em không nói sai gì chứ? Sao cậu ta lại phản ứng mạnh như vậy?”

“Việc này đúng là không thể trách em. Cậu ấy thật kì lạ. Nhưng, việc của người khác, chúng ta cũng không hiểu rõ, cho nên cần bao dung với cậu ấy một chút.” Tiêu Vọng vừa lấy khăn lau mặt, vừa nhìn Đường Đương Đương mỉm cười, “Chỉ là Đường Đương Đương phải chịu ầm ức rồi, ngày đầu tiên làm cảnh sát, đã bị bại dưới tay của người mình.”

Đương Đương phì cười, vừa rồi khi Tiêu Vọng lau cho cô sơn màu mà cô lau sót, cô cảm thấy rất ngọt ngào. Dù là việc gì cũng đều không quan trọng bằng việc này.

Những lời cầu nhàu oán thán của Tiêu Lăng phía sau, cô không nghe lọt vào tai một chữ nào cả.

“Người mình, hừ, em chưa bao giờ coi thằng nhóc đó là người mình cả.” Tiêu Lăng nói.

Phân tổ thảo luận được tiến hành trong phòng họp nhỏ. Phòng họp nhỏ khác với phòng họp lớn là thiết kế bàn tròn, mỗi phòng họp nhỏ có thể chứa được hơn 20 người. Trong khoảng thời gian giờ học buổi sáng, Bác Nguyên Mạn đã sai người lắp màn hình LED cho hai phòng họp nhỏ, để tiện cho mọi người tiến hành thảo luận phân tích. Có một nguyên tắc, không biết mọi người có tán đồng hay không.”

Tiêu Vọng với vai trò là tổ trưởng, đi lại lại trước màn hình LED của phòng họp nhỏ, nói “Nhằm triệt để làm rõ được toàn bộ nguyên nhân và kết quả, động cơ phạm tội, phương thức lên kế hoạch của cả vụ án này, chúng ta cần phải cố gắng hết sức để bắt được kẻ lên kế hoạch trước, hoặc là kẻ hiểu rõ được toàn bộ cả phương án kế hoạch, có phải vậy không?”

“Đúng là bắt giặc phải bắt vua trước, nhưng làm được đâu có dễ dàng chứ?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Với phương châm đã đặt ra lúc trước, chính là trước tiên cần bắt được vài người, sau đó mới ra được phương án kế hoạch. Kết quả thì sao? Cả ba người đều biết rõ về phương án chạy trốn, nhưng đều phủ nhận tham gia lên kế

hoạch, thậm chí còn không có lời giải thích hợp lý đối với việc vì sao mình phải chạy trốn.”

“Đúng vậy, nói là chính bản thân mình cũng không biết vì sao lại hết sức kiên định chạy trốn theo A, B.” Tiêu Lăng nói, “Theo tôi thấy, chúng ta chính là nên vây bắt kẻ lên kế hoạch, A hoặc B, những người khác đều chẳng bỏ công.”

“Việc phá án của cả vụ án vượt ngục này, phần lớn cảnh sát đầu tiên hành xoay quanh việc vây bắt A, B.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Bao nhiêu cảnh sát như vậy, còn có cả những thầy giáo hướng dẫn của tổ chức *Người gác đêm* chúng ta, dạo này tất cả tâm huyết đều đang dồn vào để bắt hai người bọn họ, đều không có chút tiến triển nào. Chỉ dựa vào mấy người chúng ta, không được thực tế cho lắm thì phải?”

Nhưng, bây giờ nhận định A và B là người lên kế hoạch, chắc chắn là đúng sao?” Tiêu Vọng nói.

“Tôi cảm thấy không có vấn đề gì.” Tiêu Lăng nói, “Một là hai người này giết cảnh sát, cướp chìa khoá, hai là hai người này mặc cảnh phục chui ra ngoài cạy lan can của đường ống ngầm thoát nước; ba là ba tên khốn đã bị bắt lại đều nói là hai bọn họ lên kế hoạch; bốn là hai người này là đại ca trong xã hội đen, nhiều thủ đoạn lắm. Nếu như không phải là người lên kế hoạch, bọn chúng có cần thiết phải mạo hiểm lớn như vậy không? Ngốc à?”

Phân tích vừa có lý vừa có căn cứ, mạch lạc rõ ràng.” Nhiếp Chi Hiên khen ngợi.

Tiêu Lăng mỉm cười, hơi ưỡn thẳng ngực.

Tiêu Vọng lắc đầu: “Việc nói rằng rất mạo hiểm có vẻ như không được hợp lý, bởi vì mỗi một người đều phải rất mạo hiểm, bao gồm có một số người có tội danh rất nhẹ. Động cơ của vụ án này rất kì bí khó hiểu, không thể phân tích theo lẽ thường được. Tôi nghĩ như thế này, nếu như A và B là người lên kế hoạch, hai người bọn họ có tội danh đang che giấu không thể không chạy trốn, chỉ cần sau khi giết người thay bộ cảnh phục là có thể tự chạy trốn được rồi. Cầm chìa khoá để cứu người khác ra, rõ ràng là làm tăng thêm độ khó của cả kế hoạch, rõ ràng là khiến cho cá kế hoạch càng dễ bị bại lộ, là một việc được không bằng mất.”

“Trượng nghĩa thôi.” Tiêu Lăng vắt chân chữ ngũ, “Trong “Truyện lưu manh” đã nói rồi: đại ca xã hội đen muốn được sống thoải mái, tiền đề đầu tiên chính là phải có nghĩa khí.”

“Tiêu Vọng nói cũng phải, đúng là có điểm nghi vấn” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng dụng ý thật sự của họ cũng có khả năng lợi dụng những người khác để phân tán tinh lực của cảnh sát, từ đó có thêm được thời gian cho mình chạy trốn.”

“Qua tình hình thực tế, hai người này sau khi chạy trốn hành vi rất quái dị, khiến cho cảnh sát hoàn toàn không thể nào nắm bắt được.” Tiêu Vọng nói, “Họ mạo hiểm thả những người khác ra, mà lại không hề có ích lợi gì đối với họ.”

“Ý của cậu là...? Nhiếp Chi Hiên hỏi.

Tiêu Vọng mở màn hình LED, chỉ vào mấy bức ảnh hình chụp màn hình nói: “Đây là mấy bức ảnh tôi đã chụp lại đoạn video máy camera giám sát tôi xem tối qua. Trong đây có một nghi phạm không rõ thân phận, kí hiệu là V. Anh ta ăn trộm trên xe buýt, bị bắt ngay tại chỗ, thông qua thẩm tra, anh ta từ chối khai ra thân phận của mình, trong kho số liệu DNA những người có tiền án cũng không thấy người này có tiền án tiền sự. Người này khi ở trong trại tạm giam, đặc biệt là trước khi xảy ra vụ việc, cứ luôn nghiêng đầu về một hướng để nhìn. Mọi người hãy nhìn xem, những bức ảnh chụp màn hình này, đều là động tác anh ta nhìn lên phía bên trên bức tường của trại tạm giam.

“Nhìn cái gì nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Tôi đã xem sơ đồ kết cấu nội bộ của trại tạm giam, trên bức tường của hướng này, treo một chiếc đồng hồ.” Tiêu Vọng nói, “Cũng có nghĩa là, không giống với người khác, trước khi sự việc xảy ra, anh ta luôn quan tâm chú ý đến thời gian.”

“Quan tâm chú ý đến thời gian thì sao, bây giờ em còn nhìn đồng hồ kìa.” Tiêu Lăng giơ cánh tay lên, nói.

“Tôi cảm thấy, kế hoạch của vụ án này có thể nói là vô cùng khéo léo tinh tế.” Tiêu Vọng nói, “Thế nhưng, phần then chốt nhất, chính là sự đảm bảo chắc chắn về khoản thời gian kết hợp giữa bên trong và bên ngoài. Người lên kế hoạch trước khi vào trại chắc chắn đã phối hợp tác chiến với bên ngoài, hẹn sẵn với nhau về mặt thời gian, và việc nắm chắc thời gian quyết định sự thành công hay thất bại.

của cả kế hoạch. Đây là suy đoán của tôi. Ngoài ra, V kiên trì không để lộ ra thân phận của mình, cũng là một điểm nghi vấn rất lớn.”

“Bởi vì nhìn đồng hồ mà đoán định anh ta mới là người lên kế hoạch giấu mặt, điều này quá vô đoán rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Người này chỉ là tội phạm trộm cắp, còn chưa có tiền án tiền sự, anh ta càng chẳng cần phải dựng lên một kế hoạch vượt ngục lớn như thế này. Hơn nữa, kí hiệu của anh ta là V, chứng tỏ anh ta là người cuối cùng tiến vào trong đường ống ngầm thoát nước để trốn thoát. Nếu như anh ta lợi dụng A và B giết người, sau đó cứu anh ta ra, vậy thì anh ta lẽ ra phải chạy trốn trước tiên chứ? Hơn nữa A và B là những nhân vật hô phong hoán vũ sao lại có thể nghe theo lời của anh ta - một kẻ ăn trộm vặt chứ? Còn về việc anh ta không khai ra thân phận của mình, đây cũng không đáng để trở thành một điểm nghi vấn. Trong thực tế điều tra vụ án, rất nhiều tội phạm trộm cắp đều không khai ra thân phận của mình, muốn trốn tránh sự trừng phạt. Hơn nữa, trong 22 người chạy trốn này, cũng không chỉ có mỗi mình anh ta là chưa điều tra rõ được thân phận.”

Những điều này, tôi cũng chưa nghĩ kĩ.” Tiêu Vọng nói, “Tối qua tôi cũng nghiên cứu những hành vi liên quan của V, cũng không phát hiện ra điểm then chốt nào có tính đột phá cả.”

“Anh, anh đừng nói với mọi người là anh vẫn chưa xác định được mục tiêu truy bắt tuần này của chúng ta nhé?” Tiêu Lăng hỏi.

Tiêu Vọng gật đầu, nói: “Ban đầu tôi định phân tích kế hoạch vây bắt V, nhưng đúng là không có gì tiến triển cả.”

“Bất luận kẻ lên kế hoạch là ai, trước tiên chúng ta vẫn cần phải truy bắt những người có khả năng lần tìm được dấu vết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tuần đầu tiên là quan trọng nhất, chúng ta không thể thua được.”

“Nếu chúng ta vẫn còn tranh luận xem kẻ nào là người lên kế hoạch, vậy thì, chúng ta chỉ có thể bắt đầu từ tội phạm mang án nặng.” Tiêu Vọng nói, “Bởi vì tội phạm mang án nặng gây ra mối nguy hại rất lớn cho xã hội, chúng ta có trách nhiệm bắt bọn họ về quy án trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể. Tinh thần sức lực của tôi đã dồn cả vào V rồi, không nghiên cứu sâu vào những phạm nhân khác, thừa các vị, không biết mọi người có cao kiến gì không.”
Cả hội trường bỗng chốc yên ắng.

“Đều không có sao?” Tiêu Vọng cảm thấy hơi thất vọng.

Nhiếp Chi Hiên cười, nói: “Tôi làm kỹ thuật hình sự bao năm nay, cảm giác của tôi chính là, khi phân tích vụ án, rất dễ xuất hiện tình trạng “Người mới sợ người cũ, người cũ sợ cao thủ, cao thủ sợ thất thủ”. Bây giờ cần phải có một người ném ra hòn gạch để kéo về viên ngọc.”

“Vậy để tôi đập gạch nào.” Tiêu Lăng đứng bật dậy.

“Là ném gạch! Ngốc chết đi được.” Đường Đương Đương che miệng cười nói.

Việc này khiến Tiêu Vọng cảm thấy rất vui mừng. Cậu em trai này của anh, cả ngày chẳng mấy khi nghiêm túc cũng chưa bao giờ thật sự dốc lòng chuyên tâm đối với bất cứ sự việc nào. Trong nghề nghiệp cậu không hề có chút hứng thú này, thật không ngờ lại có thể lên tiếng phát biểu đầu tiên, đúng là không dễ dàng gì. Tiêu Vọng hướng ánh mắt khen ngợi về phía Tiêu Lăng, khẽ hát cảm, ra hiệu cho Tiêu Lăng có thể phát ngôn.

“Thật ra hôm qua tôi cũng chẳng chuẩn bị gì, tôi chỉ là nói bừa thôi, mọi người cứ nghe nhưng đừng quá để tâm. Tôi cũng chính là vừa rồi khi nhìn thấy anh trai tôi mở mấy đoạn ngắn, phát hiện ra một chi tiết nhỏ.” Tiêu Lăng nói, “Hình như, trong mấy cảnh quay, đều có thể nhìn thấy một người đang vẽ lên giấy.”

Hội trường lập tức vang một số tiếng cười thầm.

“Ô ô vẽ vẽ trên giấy rất bình thường thì phải?” Tiêu Vọng do dự phát lại mấy đoạn mà anh trích ra. Quả nhiên luôn có thể nhìn thấy một người mặc áo tù nhân số 06 ngồi cô độc một mình trong góc đang tô viết gì đó. Tiêu Vọng thầm khâm phục khả năng quan sát của Tiêu Lăng

“Tôi cho là, bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ? Tiêu Lăng nói, “Cho dù là không lên mạng, không đi tập thể dục, không có di động để lên weibo, vậy thì cũng đọc báo hay xem gì đó chứ. Tô vẽ ở trên giấy, khả năng cao cũng chính là viết thư. Nhưng cũng không thể nào cứ viết thư mãi được, anh ta coi mình là bồ câu đưa thư chắc? Những đoạn video này được trích ra ở những ngày khác nhau, vậy thì, người này không phải là đang viết thư, chắc chắn là đang vẽ.”

“Bồ câu đưa thư lại không viết thư.” Đường Đương Đương vẫn cười.

“Trong tài liệu điều tra hiện trường, hình như không phát hiện ra có bức vẽ nào cả.” Tiêu Vọng giở tập hồ sơ ở trên bàn, “Nhưng nếu như người này mỗi lần vẽ xong đều vứt đi, thì tại hiện trường lúc khám xét sẽ không bị phát hiện ra.”

“Phân tích rất có lí.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Mọi người đừng cười nữa, tôi cảm thấy đây là một phát hiện lớn. Chúng ta chắc chắn có thể phát hiện được nhiều cảnh ảnh ta đang tô viết ở trong các máy camera giám sát.”

“Nếu như biết được anh ta đang tô viết cái gì, có lẽ sẽ có được manh mối quan trọng.” Tiêu Vọng hưng phấn vỗ tay xuống bàn, không chỉ là bởi vì họ đã nắm được một manh mối quan trọng, mà điều quan trọng hơn là bởi vì em trai của anh không chỉ là một cậu thanh niên ngờ nghệch hữu dũng vô mưu, em trai có khả năng quan sát xuất chúng như vậy khiến anh vô cùng hưng phấn.

“Có cách nào biết được anh ta đang tô vẽ gì không?” Tiêu Lăng vốn không hiểu gì về nghiệp vụ công an.

Nhiếp Chi Hiên nói: “Bây giờ cách nhanh chóng tiện lợi nhất chính là kỹ thuật xử lý hình ảnh mờ nhòe, trong đoạn video của máy camera giám sát, cần tìm kiếm bức ảnh có bức vẽ tương đối lớn, sau đó xử lý làm rõ hình ảnh. Việc tìm kiếm này rất dễ dàng, mọi người đều có thể làm được, nhưng hạng mục kỹ thuật này thì rất chuyên nghiệp, rất khó, không biết có thể tìm được chuyên gia trên phương diện này hỗ trợ chúng ta hay không.”

“Khó sao?” Đường Đương Đương đang chống cằm lắng nghe chợt buông ra một câu, khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về phía cô. Mặt cô lập tức đỏ bừng..

“Đại tiểu thư, cậu có biết làm không?” Tiêu Lăng hỏi.

Đường Đương Đương gật đầu, nói: “Đã từng nghe nói, nhưng chưa thật sự thao tác. Nhưng chắc không quá khó nhỉ? Lúc trước khi xem phim Mỹ, tôi từng nghiên cứu một chút lý thuyết của loại kỹ thuật này. Thật ra là dùng một chút biến đổi Fourier...” Cô nhìn nét mặt mọi người đều mơ hồ, lập tức chuyển sang cách nói đơn giản dễ hiểu, Tóm lại, hãy cho tôi một chút thời gian, tôi nghĩ là mình có thể viết một chương trình nhỏ, xử lý được các bức ảnh.”

“Tốt quá! Thế này đi, chiều và tối nay sẽ giao cho mỗi người chúng ta một nhiệm vụ. Lượng video của hai ngày. Tiêu Vọng nói, “Mỗi

người chúng ta cần xem hết tất cả số video giám sát của hai ngày mà mình được phân chia. Trích lấy ra tất cả những hình ảnh có cảnh người này tô viết, sau đó giao cho Đường Đang Đang tiến hành xử lý: Xem xem có thể tìm ra được một số manh mối hay không.”

“Ừm, tôi bổ sung thêm một chút.” Nhiếp Chi Hiên lật giở hồ sơ tội phạm, nói xen vào một câu: “Phạm nhân này, kí hiệu là H, là sinh viên năm thứ tư của Đại học Kiến trúc công trình.”

“Sinh viên ư?” Tiêu Lăng hiểu kì, “Anh ta phạm tội gì vậy?”

“Ban đêm trốn trong nhà vệ sinh nữ, cưỡng bức giết người.” Nhiếp Chi Hiên đọc phần ghi chép trong hồ sơ.

Đường Đang Đang tròn tròn mắt.

“Đúng là một tên tội đồ đại ác!” Tiêu Vọng nói, “Loại người này trốn thoát ra ngoài, sẽ gây ra mối nguy hại rất lớn cho xã hội, chúng ta cần phải dốc toàn bộ sức lực nhanh chóng bắt hắn về quy án. Bây giờ chia nhau ra làm việc!”

Lúc này đã là buổi tối ngày thứ hai. Đường Đang Đang vì muốn nhanh chóng tìm ra được manh mối, đã xin Tư Đồ Bá nghỉ mấy tiết học, cả ngày vui đầu vào máy vi tính.

Mọi người lấy ra được hơn ba nghìn bức ảnh chụp màn hình, phần lớn cô đều không hài lòng. Có bức khá rõ, nhưng hình ảnh quá xa, khi phóng to phần giấy trắng

cạnh tay H, thì chẳng nhìn thấy rõ gì nữa. Có bức mặc dù hình ảnh khá gần, nhưng lại rất nhòe, điều này khiến Đường Đang Đang không thể không căn cứ theo khoảng thời gian của bức ảnh chụp màn hình video máy camera giám sát, tự mình đi tìm, sau đó tự mình nghĩ cách để lấy ra được bức hình rõ nét hơn.

Tiêu Vọng và những thành viên khác cũng không ngồi không, lợi dụng khoảng thời gian trống khi Đường Đang Đang tiến hành xử lý các bức ảnh, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo có hy vọng phát hiện ra manh mối hơn. Đây là sắp xếp theo quy hoạch chung, có thể đảm bảo họ vẫn tiếp tục chiếm được ưu thế.

- Thời gian cứ thế trôi đi, quãng thâm mắt đã bắt đầu xuất hiện trên gương mặt Đường Đang Đang. Tiêu Lăng vừa trêu chọc nói cô giống gấu trúc, vừa liên tục mượn cớ chạy tới chạy lui đưa cho cô thứ này thứ khác. Bên bàn để máy vi tính của Đường Đang Đang

chất đầy đồ ăn vặt và hoa quả mà Tiêu Lăng đem đến. Nhưng những thứ này Đường Đang Đang chẳng hề động tới. Cho đến 8 giờ tối, Đường Đang Đang đặt bút lên bàn. cạch một tiếng.

Trong hơn ba nghìn bức ảnh, Đường Đang Đang tìm ra được bảy, tám bức có thể nhìn rõ được hình ảnh ở trên giấy trắng, sau đó dùng kỹ thuật xử lý hình ảnh nhòe mờ để làm cho bảy, tám bức ảnh này được căng nét nhất ở mức có thể. Ở giữa tờ giấy trắng, hoặc là có thể nhìn thấy những đường cung tròn tròn, hoặc là có thể nhìn thấy phía đỉnh vuông vuông. Những hình vẽ này rốt cuộc là ý gì, Đường Đang Đang không tài nào hiểu nổi. Cho đến tận vừa rồi, cô mới chợt nghĩ ra H là sinh viên của trường Đại học Kiến trúc. Những thứ này, rõ ràng là tòa kiến trúc mà! .

Nhưng, Đường Đang Đang lại nghĩ, có vẻ như vẫn không đúng. H đang ở trong thời gian bị giam giữ chờ thẩm vấn, thật không ngờ vẫn còn có tâm tư để thiết kế tòa kiến trúc sao? Cần phải biết rằng, anh ta có 99,99% là bị xử hình phạt nặng nhất. Nếu như trước khi chết muốn để lại thứ gì đó, tại sao mỗi lần vẽ xong đều chỉ nhìn chăm chú vào tờ giấy ngẩn người một hồi, sau đó vo viên và ném đi chứ?

Đường Đang Đang nhất thời không nghĩ ra manh mối nào cả, cô ngẩn người nhìn màn hình, cho đến khi dòng suy nghĩ bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

Người đứng trước cửa phòng kí túc là Lăng Mạc.

“Cậu... cậu sao lại đến đây?” Đường Đang Đang hơi bất ngờ.

Trong tay Lăng Mạc xách một túi cam, cậu ta vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy trên bàn của Đường Đang Đang chất đầy hoa quả, trên khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng thật không ngờ lại có chút thần sắc ngại ngùng. Cậu ta do dự một lát, đứng ở cửa nói: “Hôm đó, thật sự rất xin lỗi. Có phần hơi mất kiểm soát. Sau đó cậu... không sao chứ?”

Đây là câu nói dài nhất mà Đường Đang Đang nghe thấy Lăng Mạc nói với mình kể từ sau khi quen biết cậu ta. Lăng Mạc mặc dù khuôn mặt vẫn lạnh tanh không chút biểu cảm, nhưng lúc này đây, trong đôi mắt đen láy đó của cậu ta, hình như có thêm một chút thần sắc chân thành dịu dàng.

Đường Đang Đang mềm lòng, đón lấy túi cam từ trong tay cậu ta, cười nói: “Không sao cả, tôi đã ổn rồi.”

Lăng Mạc “ừm” một tiếng, hình như không biết tiếp theo nên làm thế nào. Hai người sượng sùng đứng ở cửa phòng kí túc xá một lúc.

Đường Đang Đang nói: “Hay là... cậu vào ngồi một lát?”

“Ừm, không được tiện lắm thì phải.” Lăng Mạc nói, “Nhưng, chúng ta có thể ra ngoài đi dạo một chút.”

Đường Đang Đang thấy lúc này vẫn còn sớm, sự phân tích của mình lại chẳng có manh mối nào, Lăng Mạc mặc dù rất kiêu kì, nhưng cậu ta cũng không có vẻ là người xấu, lại đặc biệt đến xin lỗi, thế nên không nghĩ ngợi gì mà gật đầu luôn.

Hai người sánh vai bước đi dưới ánh trăng sáng vàng vạc, dạo bước vòng qua sân vận động của tổ chức *Người gác đêm*. Lăng Mạc đúng là vô cùng kiêu kì. Đường Đang Đang sợ bầu không khí gượng gạo, bèn nói một lượt tất cả những gì mình có thể nghĩ đến. Cô tìm hết mọi đề tài đã nói, nói đến việc huấn luyện của mấy ngày hôm nay, rồi lại nói đến ông bố Đường Tuấn của mình. Đường Đang Đang muốn biết, Lăng Mạc với vai trò là trợ giảng của bố, rốt cuộc cần phải làm những gì. Nhưng Lăng Mạc sau khi nghe xong câu hỏi, cũng chỉ nói qua loa một câu cho xong.

“Không có gì đặc biệt cả, chỉ là những việc mà trợ giảng đại học thường phải làm.”

Hai người đi được một lúc, Đường Đang Đang cũng cảm thấy thấm mệt. Họ bèn ngồi xuống bậc thềm ở bên sân vận động. Sắc trời trong nhà nước, nhìn từ xa, nơi góc sân vận động vẫn còn có những đốm sáng lấp lánh giống như vì sao, hình như là những thành viên của tổ vì áp lực quá lớn nên đã ra ngoài hút thuốc.

Đường Đang Đang gục đầu, nhìn những đốm lửa ở phía xa, thở dài: “Ôi, cảm giác như đã nhiều năm chưa từng phải trải qua cảm giác đầu óc mệt mỏi như mấy ngày hôm nay.”

“Thế à?” Lăng Mạc hỏi, “Cho nên vừa rồi cậu vui đầu trong đồng đồ ăn đó nhưng lại không hề ăn, là bởi vì vụ án sao?”

“Không có cách nào khác cả, mọi người đều đặt kì vọng vào tôi mà.” Đường Đang Đang quăn quắc nhìn.

“Đặt kì vọng vào cậu? Dùng máy vi tính để điều tra vụ án sao?”

Lăng Mạc hỏi về hiệu kỳ.

“Đương nhiên.” Đường Đương Đương đột nhiên nhớ ra, Lăng Mạc không phải ở chung một tổ với mình, định nói nhưng ngừng lại. Lăng Mạc dường như cũng nhận ra ngay tâm tư của cô, mỉm cười. Chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta cười, Đường Đương Đương phát hiện ra, thì ra vết sẹo trên mặt cậu ta, khi nở nụ cười gần như không nhìn thấy nữa. Lăng Mạc bình thản nói: “Thật ra cậu nên biết được tại sao tôi lại đến đây. Giáo sư Đường tin rằng cậu có khả năng tự chăm sóc mình, nhưng ông vẫn hy vọng tôi có thể ở phía sau nơi cậu không nhìn thấy, giúp cậu né tránh nguy hiểm.” Nói đến đây, cậu ta tự cười nhạo mình, “Đương nhiên, nhìn thấy tôi không những không bảo vệ cậu, còn làm cậu bị thương, tôi nghĩ, giáo sư Đường chắc đã hối hận sự lựa chọn của ông rồi nhỉ?”

Đừng nói thế,” Đường Đương Đương vội nói, “Tôi cũng không bị thương gì mấy, đây chẳng phải là... sự cố ngoài ý muốn sao?”

Lăng Mạc lắc đầu: “Không nói điều này nữa. Chúng ta mặc dù không ở cùng một tổ, nhưng hai tổ không có nghĩa và chúng ta cần phải coi nhau là kẻ địch. Bây giờ mục tiêu của hai tổ đã xác định rồi, cũng sẽ không tranh cướp mục tiêu của nhau, tôi cũng không cần thiết phải giấu cậu. Tổ chúng tôi đã phát hiện ra một phạm nhân, G, hắn là một thành viên của nhóm xã hội đen. Sau khi hắn bị bắt vào trại tạm giam chưa đến ba ngày, hắn đột nhiên giống như là phát điên, gào thét thảm thiết, mấy cán bộ quản giáo không quản lý được hắn. Hắn lúc thì đâm vào tường, lúc thì tự đánh mình, khiến cho toàn thân đầy thương tích. Sau đó, cán bộ quản giáo phải mất rất nhiều tâm sức mới khuyên nhủ được hắn. Bởi vì có rất nhiều người khi vừa

mới vào trại tạm giam đều có những hành vi tự làm mình bị thương cho nên những người quản giáo cũng không lấy gì làm lạ, cũng không đặc biệt chú ý. Nhưng bọn tôi thông qua quan sát máy camera giám sát, phát hiện ra vào ngày thứ hai sau khi hắn bị bắt, người nhà hắn, cũng chính chị gái hắn đến thăm tù. Đây là việc thăm tù theo lệ thông thường, hơn nữa hai chị em cũng không nói sự việc gì kì lạ cả. Nhưng, chúng tôi phát hiện ra, từ sau khi chị gái hắn rời khỏi đó, biểu hiện của hắn vô cùng mất tự nhiên, luôn cảm thấy tâm tư nặng nề. Sau đó liền đột nhiên bắt đầu tự làm thương mình. Mới xem thì tưởng rằng đây không hề có chút manh mối gì

đáng kể. Nhưng tôi đột nhiên nhớ đến, khi tôi xem tài liệu điều tra về G, hình như phản ánh một phần tính cách lúc trước của G. Những năm trước hẳn chưa bao giờ bỏ qua bất cứ khoảng thời gian nào cần đến thăm mộ bố. Thanh minh, Đồng chí, Tết, ngày giỗ, năm nào cũng thế. Những điều tra này thấp thoáng hiện ra trong bản ghi chép lời khai của mấy trăm trang giấy, không hề nổi bật, may mà tôi vẫn nhớ. Thông qua những tài liệu này, có thể nhận định hẳn là một người rất hiếu thảo. Lần theo những manh mối này, chúng tôi điều tra được tình hình gia đình của hẳn, phát hiện ra mẹ hẳn chính là sau khi hẳn bị bắt giam, bởi vì tâm trạng ủ dột mà đột qua đời. Chị gái hẳn vừa giải quyết việc hậu sự cho mẹ vừa đến thăm tù, hơn nữa còn giấu giếm sự việc với G. Chúng tôi phân tích mặc dù lời nói của chị gái hẳn hàm hồ, nhưng dù sao cũng là chị em ruột, chắc chắn sau đó G nhớ lại tất cả những biểu hiện khác thường của chị, đoán định rằng mẹ của hẳn đã chết. Một người vô cùng hiếu thuận, nghi ngờ không biết có phải mẹ mình đã vì mình mà chết không, hẳn chắc chắn khi cho rằng mình đã an toàn, sẽ mạo hiểm đi đến phần mộ tổ của gia đình để chứng thực. Cho nên không chế khu mộ của gia đình nhà G là cách tốt nhất để vây bắt được hẳn. Những suy nghĩ này, chúng tôi đã phản hồi với cảnh sát rồi, tổ trưởng Hàng Trụ của chúng tôi cũng đi theo dõi rồi.”

“Các cậu tiến triển nhanh quá! Giỏi thật đấy...” Đường Đang Đang vô cùng ngưỡng mộ, cô thấy Lăng Mạc chân thành như vậy, nên cũng mở miệng: “Cậu đã không giấu tôi, tôi cũng không giấu cậu. Chúng tôi tìm thấy một sinh viên học kiến trúc, phát hiện ra anh ta luôn vẽ những tòa kiến trúc rất kì quái, nhưng những tòa kiến trúc này rốt cuộc là gì, đến giờ tôi vẫn chưa điều tra ra được. Cho nên tôi mới băn khoăn rầu rĩ.”

“Những tòa kiến trúc đó trông như thế nào?” Lăng Mạc hỏi.

Đường Đang Đang rút di động ra, mở mục nhật kí lấy ngón tay vẽ ra, vừa vẽ vừa nói: “Có rất nhiều, tổng thể cảm giác đều không phải là tòa kiến trúc thông thường, ngoại hình đều rất kì quái. Có một cái như thế này, đại khái là hình dạng hình tam giác cân. Ừm, chính là thế này.”

Lăng Mạc nhìn một lát, không lên tiếng, lặng lẽ lùi di động của mình ra, tìm kiếm gì đó.

Đường Đang Đang tưởng rằng Lăng Mạc không mấy hứng thú đối với việc này, thờ dài, tiếp tục đứng đưa đôi chân mình, nhìn ngắm mặt trăng.

Một lúc sau, Lăng Mạc giờ điện thoại di động màn hình là một bức ảnh, nhân vật chính trong bức ảnh là một con chó hoang bản thổ, nhưng Đường Đang Đang vừa nhìn là đã nhìn thấy, tòa kiến trúc phía sau chú chó hoang đó giống hệt như tòa kiến trúc mà cô vừa vẽ ra. Mặc dù không biết có phải là nguyên nhân góc chụp bức ảnh, tỉ lệ giữa chú chó và tòa kiến trúc trông hơi mất cân đối. nhưng quả thật tòa kiến trúc đó chính là do H vẽ ra.

“A! Chính là cái này, chính là cái này!” Đường Đang Đang nhảy dựng lên, “Cậu tìm thấy ở đâu đấy?”

“Trong ấn tượng của tôi, hình như khi lên mạng đã nhìn thấy bức ảnh của tòa kiến trúc này. Cho nên vừa rồi dựa vào trí nhớ, tìm kiếm ở baidu, quả nhiên tìm thấy.” Lăng Mạc thu lại chiếc di động, nói: “Những bức ảnh này không nói rõ là chụp được ở đâu. Nhưng nếu như tôi nhớ không nhầm, bối cảnh phía sau của tòa kiến trúc này chính là thư viện của Học viện Đông Lâm. Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi đã từng dẫn tôi đi đến Học viện Đông Lâm, tôi có ấn tượng rất sâu sắc với cái thư viện đó. Tôi kiến nghị các cậu mau đi đến Học viện Đông Lâm ở thành phố Đông Hà xem xem, nói không chừng có thể thấy được tung tích của phạm nhân.”

“Cậu muốn nói, anh ta vẽ ra tòa kiến trúc kì quái này là bởi vì muốn đi xem sao?” Đường Đang Đang như bừng tỉnh, “Đây là chấp niệm của những người trước khi chết, bởi vì không có cách nào thực hiện, cho nên mới tự vẽ ra”

“Đúng vậy. Các cậu có thể tìm kiếm một chút về những nơi có thể dừng chân ở cạnh Học viện Đông Lâm. Ví dụ như những nhà nghỉ bất hợp pháp, không cần dùng chứng minh nhân dân đăng kí, cũng không bị cảnh sát phát hiện ra ngay. Nhưng tôi nghĩ, nếu như anh ta muốn ẩn nấp, chắc chắn là ở gần đó.”

“Cảm ơn cậu, Lăng Mạc!” Đường Đang Đang mắt phát sáng, nếu không phải bởi vì cả hai người không được thân quen lắm, thật muốn thơm một cái lên trán Lăng Mạc, “Phải rồi, nếu như tổ chúng tôi thắng, cậu... sẽ không có nguy cơ bị đào thải chứ?”

“Không cần lo lắng cho tôi.” Lăng Mạc cười nhạt.

Đường Đang Đang gật mạnh đầu, chào Lăng Mạc rồi chạy về kí túc xá, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Tiêu Vọng.

Trong phòng họp nhỏ.

“Thực ra nguyên lí của kỹ thuật xử lý hình ảnh nhòe mờ cũng rất đơn giản. Máy quay camera quay bị mờ, có ba nguyên nhân chính, một là tiêu điểm không chuẩn, hai là độ nén quá cao, ba là ánh sáng không đủ. Đối với những vấn đề khác nhau, chúng ta cũng có những cách giải quyết khác nhau.” Đường Đang Đang chỉ vào hình ảnh trên màn hình LED, nói.

“Đại tiểu thư, muộn thế này, cậu gọi chúng tôi dậy để giảng bài à?”

Tiêu Lăng vừa ngáp vừa nói. .

“Hãy nói trọng điểm đi.” Tiêu Vọng mỉm cười nhìn Đường Đang Đang.

“Trọng điểm ư? Ồ, phải rồi, trọng điểm.” Đường Đang Đang cười rạng rỡ nổi bật má lúm đồng tiền, trọng điểm đây! Tôi phát hiện ra H trước khi bị phán quyết, có một chấp niệm sâu sắc, chính là muốn đi đến một số nơi có tòa kiến trúc mà anh ta vẫn chưa nghiên cứu được. Bởi vì trong rất nhiều các bức ảnh, tôi phát hiện ra có một tòa kiến trúc có đặc trưng trùng khớp với tòa kiến trúc bên cạnh Học viện Đông Lâm ở thành phố Đông Lâm.”

“Vậy cũng có nghĩa là, theo phân tích tâm lý, H sau khi trốn thoát chắc chắn sẽ đi nghiên cứu tòa kiến trúc đặc biệt này, cho nên, hiện giờ anh ta có lẽ là ở quanh Học viện Đông Lâm?” Tiêu Vọng hỏi.

“Tôi rất chắc chắn.” Đường Đang Đang nói.

“Vậy thì sự việc không thể chậm trễ, cần báo cáo ngay cho cảnh sát trong đêm.” Tiêu Vọng nói, “Tôi, Tiêu Lăng, Nhiếp Chi Hiên và Đường Đang Đang sẽ đi cùng cảnh sát lập tức đến thành phố Đông Lâm.”

Một chiếc xe chở lính 17 chỗ có logo của “Cảnh sát đặc nhiệm”, chở hơn 10 người cảnh sát, súng đạn trang bị đầy đủ, sáng sớm đã đến được thành phố Đông Lâm, lập liên lạc với cảnh sát trong vùng, một mặt kiểm tra diện rộng các khách sạn nhà nghỉ gần Học viện Đông Lâm, một mặt đến gần Học viện Đông Lâm để tìm kiếm tòa kiến trúc tương tự.

Hai anh em Tiêu Vọng, Tiêu Lăng và Nhiếp Chi Hiên, Đường Đang Đang suốt một đêm chưa chớp mắt cũng đến phía sau Học viện

Đông Lâm, mặc dù nhìn thấy tòa thư viện chính là hình ảnh kiến trúc mờ phía sau hình ảnh trong bức ảnh tương tự trên di động, nhưng phát hiện ra xung quanh ngôi trường này thật không ngờ đều là vùng đất trống, làm gì có tòa kiến trúc đặc trưng nào chứ? Họ người thì lái xe lượn một vòng xung quanh, người thì vào trong trường tìm kiếm, từ sáng sớm cho đến trưa, thật không ngờ không tìm ra tòa kiến trúc đó ở đâu.

Đường Đang Đang vô cùng nóng ruột, bắt đầu ấn số điện thoại di động của Lăng Mạc, nhưng máy luôn ở trong trạng thái không có người nghe. Cuối cùng Đường Đang Đang gọi điện cho Đường Tuấn nhờ nhanh chóng tìm kiếm Lăng Mạc. Trong điện thoại, Đường Tuấn sau khi hỏi rõ nguyên nhân kết quả toàn bộ sự việc, nói với Đường Đang Đang, Lăng Mạc đã đi theo đội rời khỏi đại bản doanh của tổ chức rồi, đi thực hiện nhiệm vụ vây bắt và thẩm vấn. Đường Tuấn kiến nghị Đường Đang Đang hãy xem xét lại một lượt phán đoán của mình, rốt cuộc là đã xảy ra sai sót đâu.

“Nếu có sai sót, chắc chắn là Đường Đang Đang đã bị tên Lăng Mạc đó lừa rồi.” Tiêu Lăng đứng bên cạnh nghe xong Đường Đang Đang kể lại quá trình sự việc cho Đường Tuấn trên điện thoại, mới chột bưng hiểu ra.

“Sự việc này là tại tôi, nóng lòng lập công, thật ra chúng ta trước khi xuất phát, cần phải kiểm tra lại toàn bộ quá trình suy luận của Đường Đang Đang.” Tiêu Vọng nói,

Hơn nữa tôi trực tiếp báo cáo với ông ngoại và bố nói là chúng ta đã có chứng cứ chắc chắn, lại không hội báo tỉ mỉ nội dung chúng ta phát hiện ra, cứ thể tự tin trực tiếp yêu Cầu điều động phía cảnh sát hành động. Nếu như làm rõ hết ngọn ngành rồi mới hành động, thì sẽ không xảy ra sự cố này. Xem ra Tiêu Lăng nói phải lắm. Tôi cảm thấy sự suy đoán lúc trước của Đang Đang lúc trước đều không sai, mà có lẽ là do hướng mà Lăng Mạc đưa ra có sai sót ”

“Thông báo với cảnh sát hủy bỏ nhiệm vụ kiểm tra loại trừ đi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu đã xác định H sẽ đến nơi có tòa kiến trúc đó, mà ở đây thì lại không có tòa kiến trúc này, chứng tỏ H tuyệt đối không xuất hiện ở đây.”

“Trở về Nam An thôi, trên đường chúng ta sẽ nghĩ đối sách.” Tiêu Vọng khoát tay thu quân.

“Nhưng Lăng Mạc, cậu ấy rõ ràng đưa cho em xem một tòa kiến trúc y hệt ở trên điện thoại di động mà, phía sau tòa kiến trúc thật sự chính là tòa thư viện!” Đường Đương Đương sắp sửa trào nước mắt. “Nếu như cậu ta cố ý lừa cậu, lại biết được tên và vị trí cụ thể của tòa kiến trúc này, cậu ta chỉ cần lên baidu tìm ra là được, sau đó lại bịa ra một địa điểm có phía sau tương tự.” Tiêu Lăng nghiêng răng nói: “A, tên mặt sẹo này, đồ lừa đảo mặt sẹo! Tên khốn này chắc chắn là muốn thắng chúng ta, cố ý dụ chúng ta đến chỗ khác, đi đi về về để điều tra, phải mất thời gian một ngày. Còn nữa, đêm hôm khuya khoắt, cậu ta là con trai, hẹn cậu ra ngoài mà cậu cũng đi nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào? Đương Đương sao cậu lại không gọi tôi chứ?”

Đường Đương Đương vẫn không thể nào tin cậu con trai trông rất chân thành như vậy thật không ngờ lại có nhiều mưu kế như vậy. Cô mím chặt môi, lặng yên trước những câu hỏi chất vấn của Tiêu Lăng.

“Hình như có một diễn đàn của dân ghiền thiết kế kiến trúc.” Nhiếp Chi Hiên ngồi vào chiếc xe đang rung lắc, nghịch điện thoại di động, nói: “Nhưng, hình như bắt buộc phải có code mở rộng của nội bộ mới có thể đăng ký rồi mới có thể vào xem được.”

“Một diễn đàn nghiêm chỉnh, sao lại bày ra như là trang mạng sex vậy?” Tiêu Lăng dựa người vào ghế nằm ngủ.

“Có khả năng là để đảm bảo tính thuần khiết của thành viên ở trong diễn đàn, đề phòng người ngoài ngành vào chế nhạo gì đó.” Tiêu Vọng nói, “Liên hệ ban giám sát mạng, xem có thể vào được hay không.”

“Không kịp nữa rồi, bây giờ em sẽ mở điểm truy cập cá nhân ở điện di động công phá bức tường lửa của họ.”

Đường Đương Đương này giờ không nói gì vẫn cảm thấy khó chịu, vừa nói vừa mở chiếc máy tính xách tay mang theo.

Có một tin tốt lành chính là, khi chiếc xe về đến cổng tổ chức *Người gác đêm*, Đường Đương Đương đã công phá được cửa chặn của diễn đàn. Tin tức xấu là, các loại ảnh, đồ án thiết kế kiến trúc các loại trong diễn đàn không dưới hàng triệu bức.

Để bù đắp sai lầm làm lỡ thế trận, Đường Đương Đương tự tin đảm bảo trong vòng một buổi tối mình sẽ tìm ra được tòa kiến trúc đó. Nếu như thuận lợi, ngày mai là bọn họ lại có thể tiến hành vây bắt

lại. Lần này, Đường Đương Đương không tin bất cứ ai, chỉ tin tưởng vào chính bản thân mình.

Lúc ở trên xe Đường Đương Đương đã nghĩ được ra một cách, Cô dùng khoảng thời gian ba giờ đồng hồ, tạo nên một phần mềm đối chiếu mạng. Dùng đồ án vẽ bằng tay của mình đem đối chiếu với hàng triệu bức ảnh ở trên mạng, tìm kiếm bức ảnh tương tự. Đây có lẽ sẽ là việc bỏ ít công mà đạt được nhiều ích lợi nhất, có hy vọng phát hiện ra được manh mối trong khoảng thời gian ngắn nhất. Khi Đường Đương Đương bị âm thanh thông báo của phần mềm làm cho tỉnh giấc, sắc trời đã hừng sáng.

Màn hình vi tính dừng lại trên một bức ảnh, bức ảnh này có kết cấu chung rất giống với bức ảnh tối hôm kia Lăng Mạc giờ ra cho cô xem, chính là tòa kiến trúc này!

Đường Đương Đương lần theo bức ảnh này, tìm được bài đăng gốc: “Trong viện nghiên cứu công trình kiến trúc thành phố Nam An có một khu vực thí nghiệm, trong khu vực này đều là mô hình của các tòa nhà kiến trúc có giá trị nghiên cứu thưởng thức. Nhưng nghiên cứu thí nghiệm này được xây dựng ở một địa điểm vắng vẻ của khu Nam Khẩu thành phố Nam An, cho nên rất nhiều người đều không hề hay biết. Bây giờ chủ thớt sẽ đăng một số kiến trúc kinh điển ở trong khu vực thí nghiệm này nhé.”

Bài đó viết như vậy, phía bên dưới là đủ các loại tòa nhà kiến trúc dị hình dị dạng. Từ góc độ tỉ lệ, những tòa kiến trúc này đúng là không phải là tòa kiến trúc thực sự, mà là mô hình cực lớn. Tòa kiến trúc cao nhất chắc chỉ cao bằng hai người.

“Thì ra là khu vực của mô hình kiến trúc.

Mô hình thư viện của Học viện Đông Lâm cũng góp mặt ở đó, hơn nữa mô hình thư viện nằm ở ngay phía sau tòa kiến trúc mục tiêu. Chẳng trách khi Lăng Mạc giờ ra bức ảnh phía sau tòa kiến trúc chính lại là tạo hình của thư viện Học viện Đông Lâm, chính Lăng Mạc cũng bị nhầm lẫn phải không?” Đường Đương Đương băn khoăn, nhưng điều khiến cô hưng phấn chính là: cô phát hiện ra mấy loại tòa kiến trúc ở trong bức ảnh đều tương đối trùng khớp với những hình ảnh vẽ mà cô đã xử lí ra từ những bức ảnh nhòe mờ.

Vậy cũng có nghĩa là, thứ mà H mỗi ngày tô vẽ, chính là các loại tòa kiến trúc ở trong khu vực thí nghiệm này. Chấp niệm của anh ta

chính là muốn đi tham quan, nghiên cứu các tòa kiến trúc ở trong khu vực thí nghiệm này. Đã là nghiên cứu bao nhiêu tòa kiến trúc như vậy, chắc chắn không chỉ vài ba ngày là có thể hoàn thành được. Không chừng, chính lúc này đây, H đang ở trong một tòa kiến trúc nào đó trong khu vực thực nghiệm này!

Lần này tuyệt đối không thể nhảm lẫn được nữa! Đường Đang Đang hưng phấn nhắc điện thoại gọi cho Tiêu Vọng.

Xe chở lính của đội cảnh sát đặc nhiệm lặng lẽ dừng ở một chỗ vắng vẻ của khu Nam Khẩu thành phố Nam An. Mười mấy người cảnh sát đặc nhiệm trang bị đầy đủ vũ trang, cầm súng, từ từ bao vây khu vực hoang phế đầy cỏ dại, vòng bao vây dần dần thu hẹp lại.

“Nếu bên trong có người lập tức ra ngoài, anh đã bị bao vây rồi!”

Một khoảng hoàn toàn yên ắng.

Cảnh sát đặc nhiệm lần lượt tiến vào trong khu vực xem ra đã bị hoang phế từ lâu, sau đó sử dụng chiến thuật lòng bắt đúng tiêu chuẩn lục soát xung quanh và bên trong từng tòa kiến trúc.

“Thì ra chiến thuật lòng bắt được vận dụng như thế này.” Tiêu Lăng như thể nhận được sự gọi mở rất lớn, “Quả nhiên là 360 độ không có góc chết nào! Rất thú vị”

“Làm cảnh sát thú vị à?” Tiêu Vọng nâng súng, cùng Tiêu Lăng canh ở phía ngoài cửa.

“Chả thú vị gì.” Tiêu Lăng thấy cuộc lục soát bên trong không thu được kết quả gì, đắc ý thu súng lại, khoanh tay dựa vào bức tường vây, “Có lợi hại hơn nữa, chẳng phải vẫn không bắt được người sao?”

“Có phát hiện!” Một tổ cảnh sát đặc nhiệm phụ trách lục soát ngoại vi chợt kêu lên.

Tiêu Lăng bắt giác lại lôi súng ra, cùng với người của tổ *Chiến ung* học viên *Người gác đêm* cùng lao về phía phát ra tiếng hét.

Mấy người cảnh sát đặc nhiệm đã gác khẩu súng ngắn siêu nhỏ vốn cầm trên tay ra phía sau lưng, đang bao vây thành một vòng tròn nhìn thứ gì đó.

“Đây là cái gì vậy?” Tiêu Lăng ở phía sau lưng của người cảnh sát đặc nhiệm thò đầu vào nhìn, dưới đất là một thứ gì đó đen sì, hình

như là tro tàn, thậm chí ở xung quanh cách khoảng một mét với đồng tro tàn đó, cỏ cũng bị cháy khô.

“Thi thể.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Thi thể? Thi thể ở đâu chứ?” Tiêu Lăng chưa bao giờ nhìn thấy thi thể, lòng hiếu kì chợt trào dâng, thế nên lại liếc nhìn thêm. Quả nhiên, trong đồng tro phát hiện vật thể màu trắng, rõ ràng đó là đầu người.

“Cháy kinh quá nhỉ.” Tiêu Vọng ngồi xổm xuống.

“Vấn may, mặc dù tứ chi bị tổn hại khá nghiêm trọng, Phần thân và đầu vẫn giữ được, vẫn còn giá trị kiểm nghiệm.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Gọi bác sĩ pháp y Sở Công an thành phố đi. Xem ra chúng ta đã đến chậm một bước rồi.”

“Đến chậm một bước rồi? Là ý gì vậy?” Đường Đương Đương sợ hãi núp phía sau lưng Tiêu Lăng, rụt rè nói, “Ý anh là... cái xác này... là của H sao?”

“Rất có khả năng.” Nhiếp Chi Hiên nói, một là, trong đồng tro này hình như vẫn còn chút mùi, có lẽ là cháy vào tối hôm qua. Hai là, trong đồng tro có một số mảnh vải màu tím, khá trùng hợp với chiếc quần màu tím mà H mặc khi chạy trốn. Nhưng, cuối cùng vẫn cần phải lấy xương sụn để làm kiểm nghiệm DNA mới có thể xác định chắc chắn được.”

“H sợ tội tự sát rồi sao?” Tiêu Lăng nói, “Không phải chứ! DNA cần bao lâu thời gian mới có kết quả vậy? Đợi ra được kết quả tổ chúng ta chẳng phải là thua chắc rồi sao?”

“Sao cậu biết là tự sát?” Đường Đương Đương hỏi.

“Một là không có tiền, hai là không có sắc, ba là không có bạn gái, trốn ra rồi cũng không dám nói cho người khác biết, kẻ thù cũng không tìm thấy được anh ta.” Tiêu Lăng nói, “Tâm nguyện cũng đã đạt được rồi, thế thì chẳng phải chết đi là xong sao?”

Lời nói thô nhưng lại có lí.” Tiêu Vọng nói, “Nhưng tất cả những điều này đều, vẫn đều phải do bác sĩ pháp y nói mới được tính. Còn về DNA, đừng quên rằng đã có mẹ chúng ta mà!”

Trong lúc nói, Nhiếp Chi Hiên đã lấy gạc y tế chấm vào chút máu đã sắp khô trong cơ thể nạn nhân, nói; “Dùng máu làm trước, trong ba giờ đồng hồ có lẽ là sẽ có kết quả. Nếu không yên tâm thì sau đó lấy

xương sụn để tiến hành xác định chắc chắn. Máu là nguyên liệu kiểm tra nhanh nhất trong xét nghiệm DNA.”.

Một học viên tổ chức *Người gác đêm* và một cảnh sát đặc nhiệm dùng túi đựng vật chứng để đựng gạc máu, nhanh chóng rời khỏi đó.

“Nếu như em không phạm sai lầm, tối hôm qua trước khi anh ta chết, chúng ta đã có thể tìm thấy anh ta được rồi.” Đường Đang Đang cảm thấy hơi buồn.

“Những sự việc đã qua thì cứ để nó qua, hiện giờ chúng ta cũng chưa chắc đã thua mà!” Tiêu Lăng an ủi.

“Đúng đấy! Nếu không phải do em phát hiện ra, chúng ta sao có thể tìm được anh ta chứ? Em đấy, công lao vượt xa lỗi lầm rồi!” Tiêu Vọng nói.

Trong lúc nói, một chiếc xe khám nghiệm hiện trường đèn sáng nhấp nháy lao thẳng đến bên cạnh hiện trường Có mấy người ở trên xe nhảy xuống, vừa giăng đường dây cảnh giới vừa chụp ảnh. Một vị bác sĩ pháp y cầm dao phẫu thuật và kim cầm máu bước đến bên cạnh thi thể.

Nhiếp Chi Hiên rõ ràng là đã quen biết từ lâu với pháp y của thành phố Nam An, nhiệt tình chào !

“Thực vật xung quanh hiện trường ngoài một nhò bị tiêu hủy, những chỗ khác đều không ảnh hưởng gì, chứng tỏ hiện trường không có dấu vết giăng co tranh đấu, điều này có thể xác định chắc chắn.” Bác sĩ pháp y nói,

“Mức độ đốt cháy của nạn nhân khá phù hợp với trạng thái tự nhiên, thực vật xung quanh bị thiêu huỷ đồng đều, không hề có dấu hiện lộn xộn. Cũng có nghĩa là, trước khi lửa bốc cháy và trong lúc lửa cháy, nạn nhân hình như không hề có dấu vết giăng co giãy giụa rõ ràng.”

“Bị thiêu xác sau khi chết sao?” Tiêu Vọng nói.

Tiêu Lăng chợt cảm thấy bác sĩ pháp y học đúng là còn có rất nhiều điều tỉ mỉ, còn chưa động đến xác nạn nhân đã đưa ra bao nhiêu kết luận như vậy. Hơn nữa, nhìn bộ dạng này, có khả năng lật đổ kết luận của cậu. Xem ra, sau này không thể ăn nói bừa bãi được rồi.

Bởi vì hiện trường ở nơi hoang vắng, gần đây không có người dân vây đến xem, hơn nữa, sự việc cấp bách, Nhiếp Chi Hiên quyết định

tiến hành kiểm nghiệm giải phẫu đơn giản đối với thi thể ngay tại hiện trường. Hai người trải một mảnh nilon lớn ra phía đất trống bên cạnh, sau đó khiêng cái xác bị cháy chỉ thừa lại thân mình và đầu lên trên mảnh nilon đó.

Điều khiến Tiêu Vọng hoàn toàn không thể ngờ được chính là, bàn tay phải bằng máy đó của Nhiếp Chi Hiên thật không ngờ lại có thể linh hoạt đến thế. Nhiếp Chi Hiên xắn ống tay lên, lộ ra cánh tay phải bằng máy, màu inox trắng bạc phát sáng dưới ánh nắng. Cùng với động tác của Nhiếp Chi Hiên, những thứ trông như dây chằng trong cánh tay máy vận động lên lên xuống xuống, mỗi lần đều rất vừa vặn, khiến cho những ngón tay của bàn tay máy cũng có thể co duỗi nhịp nhàng. Khi bàn tay trái của Nhiếp Chi Hiên cầm dao, bàn tay máy có thể vận dụng kìm cầm máu một cách linh hoạt; khi bàn tay máy cầm dao, con dao phẫu thuật có màu sắc tương tự cũng có thể chống xuống một vị trí nào đó trên thi thể. Một bàn tay máy này khiến cho Nhiếp Chi Hiên và bác sĩ pháp y của Sở Công an thành phố cả hai người đều phối hợp rất ăn ý, trong khí quản nạn nhân nhanh chóng hiện ra khói than đen sì. Nhiếp Chi Hiên dùng ngón tay của bàn tay trái đeo găng tay lau khói muội, phát hiện ra niêm mạc khí quản bị xung huyết nặng hơn nữa có một vài bộ phận còn có cả giả mạc màu trắng.

"Các triệu chứng bỏng đường hô hấp rất rõ ràng." Nhiếp Chi Hiên nói một câu thuật ngữ chuyên ngành, rồi lại tiến hành giải thích, "Khi lửa bốc cháy, nạn nhân vẫn đang hô hấp bình thường, cho nên đường hô hấp có rất nhiều phản ứng dương tính. Cũng có nghĩa là, nạn nhân bị thiêu sống."

"Ồ!" Tiêu Lăng thəm hoan hô, cảm thấy vui mừng vì mình đã phán đoán chuẩn xác. Có lẽ là sợ tội nên tự sát." Bác sĩ pháp y nói, "Thi thể bị hủy hoại nghiêm trọng, chắc chắn là có sự hỗ trợ của xăng. Nếu như là người khác dùng phương thức giết người tắm xăng rồi châm lửa, nạn nhân sẽ có sự phản kháng, giấy giụa rõ rệt. Nạn nhân lại không có vết thương bên ngoài, gần hiện trường lại không có dấu vết giằng co, khả năng lớn nhất là nạn nhân tự sát."

"Điều này cần phải tiến hành hóa nghiệm độc tố, loại trừ được khả năng dùng thuốc gây ra hôn mê, thì cơ bản có thể xác định là tự sát." Nhiếp Chi Hiên nói với bác sĩ pháp y, "Sư huynh, anh hãy tiến

hành kiểm nghiệm thi thể kĩ càng hơn, tôi đi xem phần tro tàn phần phía dưới của thi thể.”

Cục diện đã định. Nếu không xảy ra sự cố gì, nghi phạm núc tiêu chính là cái xác trước mắt đây. Mặc dù người đã chết rồi, nhưng ít nhiều trong khoảng thời gian một tuần, công việc của đội *Chiến ưng* cũng đã có thành quả rõ rệt, đây vẫn là một việc khiến người ta khen ngợi cổ vũ.

Đường Đang Đang đột nhiên thấy thoải mái hơn, cảm giác buồn ngủ ập tới, cô kéo góc áo Tiêu Vọng nói: “Anh Vọng, em muốn ngủ một lát, anh có cần cũng ngủ một lát không?”

Tiêu Vọng xoa gáy cô, nói: “Mau đi ngủ đi, anh và Tiêu Lăng sẽ lên xe cùng em.”

Đường Đang Đang gật đầu, trèo lên xe cảnh sát, dựa vào ghế và ngủ luôn.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Có sự giúp đỡ của Bác Như Hy, công tác kiểm nghiệm quả nhiên vô cùng thuận lợi. Vừa hết ba giờ đồng hồ, Bác Như Hy đã gọi điện thoại đến: “Trùng khớp rồi, con trai, người chết chính là H. Các con rất giỏi!”

Mặc dù kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhưng hai anh em Tiêu Vọng vẫn đập tay chúc mừng.

“Anh Nhiếp, kết quả đã khớp rồi, nhiệm vụ của chúng ta cơ bản đã hoàn thành.” Tiêu Vọng xuống xe nói với Nhiếp Chi Hiên, “Chúng ta mau chóng thu quân thôi, quay về nhận lệnh! Xem xem đội chúng ta và đội B rốt cuộc ai lợi hại hơn.”

Nhiếp Chi Hiên không hề cử động cơ thể.

Tiêu Vọng đi đến phía sau Nhiếp Chi Hiên hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tôi dọn dẹp phần tro tàn ở thân dưới nạn nhân, sau đó phúi phần bùn ra, thật không ngờ phát hiện ra trong khoảng rộng lớp bùn ở phía dưới của thi thể, đều thấm đầy vết máu, hơn nữa còn thấm xuống rất sâu.”

“Tứ chi nạn nhân đã bị thiêu trụi, chảy rất nhiều máu, việc này cũng rất bình thường chứ?” Tiêu Vọng nói.

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu, nói: “Trước tiên, tứ chi nạn nhân cùng lúc bị nhiệt độ cao thiêu hủy, máu trong cơ thể sẽ nhanh chóng bốc hơi, sẽ

không chảy ra một lượng máu lớn được. Tôi lấy DNA, cũng chính là trong ổ bụng của nạn nhân phát hiện ra lượng máu rất ít. Thêm nữa, vị trí đối ứng thẳm đầy vết máu này chính là bộ phận phía dưới của nạn nhân. Vừa rồi tôi lại nhìn thi thể, phía bên dưới bụng dưới của nạn nhân có vết rách ngay ngắn, không giống như vết rách tạo nên do đâm cháy, mà giống như vết thương bị cửa, hình thành do vật kim loại sắc.”

“Điều đó rất bình thường mà.” Tiêu Lăng nói, “Anh là là phạm nhân cưỡng bức giết người, chắc chắn là hận cái đó của mình, thế nên trước khi chết đã vung dao tự cửa đứt.”

“Tôi cảm thấy việc tự hại này có khả năng liên quan đến hành vi xâm phạm tình dục lúc trước của nạn nhân,” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng nói là tự mình ra tay, việc này thật sự cũng quá sức tưởng tượng rồi.”

“Anh cảm thấy, có khả năng là kẻ khác giết hại ư?” Tiêu Vọng nói, “Nhưng thành phố Nam An của chúng ta là thành phố an toàn nhất trong toàn quốc, hàng năm, không xảy ra quá 10 vụ án mạng. Không lẽ lại ngẫu nhiên xảy ra một vụ án mạng, nạn nhân vừa vặn lại là tội phạm chạy trốn? Hơn nữa các anh vừa rồi cũng nói, nạn nhân không hề giãy giụa phản kháng mà.”

“Đúng vậy. Đây chính là điểm mà tôi băn khoăn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nạn nhân không hề mắc bệnh về thần kinh, lại là sinh viên đại học. Sợ tội tự thiêu cháy là việc có thể giải thích được, nhưng trong tình huống tâm lý của người chuẩn bị tự sát, tự hủy hoại bản thân là điều hoàn toàn không cần thiết. Hơn nữa, có một vấn đề then chốt nhất chính là, hiện trường không hề phát hiện ra hung khí và thùng xăng.” Câu nói cuối cùng này của Nhiếp Chi Hiên khiến cho Tiêu Vọng rung mình. Sao anh lại không nghĩ đến điều này chứ? Nếu như nạn nhân sau khi tự hủy hoại bản thân rồi tự thiêu, thùng xăng có thể bị nhiệt độ cao thiêu cháy hoàn toàn nên không tìm được dấu vết nữa, nhưng hung khí bằng kim loại kia sẽ không bị thiêu huỷ được, sao có thể không tìm thấy được ở hiện trường chứ?

Chỉ có một loại khả năng. H là bị kẻ khác sau khi hủy hoại bộ phận sinh dục thì bị thiêu sống, sau đó hung thủ đã mang công cụ gây án đi.

“Việc này, việc này không thể nào phản bác được. Vậy thì, đã nảy ra vấn đề mới, rốt cuộc đó là kẻ nào, đến giết một tên tội phạm bỏ trốn? Động cơ của hắn là gì?” Tiêu Vọng nói.

“Có ba loại khả năng.” Nhiếp Chi Hiên giơ cánh tay giả của anh lên, bàn tay giả vừa vặn ở vị trí ba ngón duỗi thẳng và hai ngón co lại, thứ nhất, người thân, bạn bè của cô gái bị H cưỡng hiếp và giết hại, biết được H trốn thoát, tìm được anh ta đồng thời giết chết anh ta. Thứ hai, đây hoàn toàn là một vụ án ngẫu nhiên, không liên quan đến thân phận đào phạm của H. Thứ ba, có người biết được kế hoạch của chúng ta, đã đến trước một bước giết người, muốn khiến cho chúng ta bị thua trong cuộc thi.” Điều cuối cùng của anh rõ ràng là trêu đùa. Nhưng Tiêu Lăng lại vội vàng gật đầu hưởng ứng, rõ ràng rất không hài lòng đối với Lăng Mạc.

Tiêu Vọng lắc đầu, nói: “Tôi cảm thấy không giống một điều nào cả. Trước tiên nói đến điều thứ ba không có khả năng xảy ra nhất, nếu như vì cuộc thi, nếu như thật sự là Lăng Mạc gây ra, từ hôm kia cậu ta cung cấp thông tin giả cho Đang Đang, tôi đã chú ý cậu ta rồi. Hôm qua cậu ta đã đi theo đội để điều tra vụ án, tuyệt đối không có thời gian gây án. Cho nên Tiêu Lăng, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa, chẳng có ai lại thừa hơi rảnh rỗi như vậy, vì muốn thắng một cuộc thi mà đi giết người. Nói thêm về điểm thứ hai, thứ nhất dựa vào chi tiết cơ quan sinh dục của nạn nhân bị cửa ròi, hung thủ đúng là có khả năng chính là động cơ này, nhưng vấn đề ở chỗ người nhà của nạn nhân trong vụ án đó sao lại có thể tìm thấy được hung thủ sớm hơn chúng ta chứ? Thứ hai, nếu như là vụ án ngẫu nhiên, lẽ nào H lại đi làm việc xấu xa nữa? Nếu không sao lại cửa ròi bộ phận sinh dục của anh ta chứ? Nhưng qua phân tích về chấp niệm của nạn nhân lúc sinh thời có thể thấy, toàn bộ sự chú ý của anh ta đều dồn vào những tòa kiến trúc này, đồng thời không hề có dấu hiệu muốn phạm tội lần nữa, cho nên cũng không giống.”

“Đây chính là nguyên nhân nhất thời tôi không thể nào hiểu nổi. Nhưng, vụ án mạng này và cuộc thi lùng bắt đào phạm của chúng ta không có mối liên hệ gì lớn.” Nhiếp Chi Hiên lắc đầu cười khổ não nói: “Cho nên đội trưởng, câu dẫn đội trở về nhận lệnh, tôi xin nghĩ để phối hợp với phía cảnh sát Nam An điều tra thêm một ngày xem sao, bắt luận là có thể phát hiện ra manh mối gì không.”

“Được rồi, chúng tôi đi đây.” Tiêu Vọng nhìn thấy phía đằng xa bắt đầu liên tục xuất hiện xe phòng vấn của các phóng viên, thế nên quả quyết ra lệnh thu quân.

Cuộc Đào Thải Tàn Khốc

Thật ra người cũng giống như cây cối vậy, càng hướng lên ánh mặt trời trên cao, rễ của nó lại càng phải cắm sâu xuống dưới lòng đất tăm tối.

Nietzsche - Đức

Sau khi trở về tổ chức *Người gác đêm*, Tiêu Vọng bảo mọi người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho cuộc thi vòng tiếp theo. Còn mình đi thẳng đến bộ chỉ huy để nhận lệnh.

Trong căn cứ tổ chức đông vui náo nhiệt, các thành viên của tổ *Chồn lửa* rõ ràng cũng đã quay về rồi, qua nét mặt vui mừng hơn hờ của họ không khó có thể nhận ra, nhiệm vụ của họ đã hoàn thành rất xuất sắc, thậm chí có thể vượt qua tổ *Chiến ưng*.

Đường Đường Đang rất không phục, nếu như không phải là mình dễ dàng tin vào phán đoán của Lăng Mạc mà chính cậu ta cũng không chắc chắn, bọn họ hoàn toàn có khả năng phát hiện ra dấu vết hoạt động và nơi ẩn nấp của nạn nhân H sớm hơn. Không chỉ vượt qua tổ *Chồn lửa* về mặt thời gian, điều quan trọng hơn là có thể bắt sống được đào phạm, giành được sự vinh dự to lớn hơn. Cứ nghĩ mãi như vậy, Đường Đường Đang lật đi trở lại trên giường, không thể nào chìm vào giấc ngủ. Thật sự là bởi vì mô hình tòa kiến trúc mục tiêu và thư viện ở Học viện Đông Lâm được xếp gần nhau, mới khiến cho Lăng Mạc cũng phán đoán nhầm về khu vực sao? Nhưng Lăng Mạc sao lại có thể tìm thấy bức ảnh đó ở trên baidu chứ? Cô nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nhớ ra, cô đã từng xem thông tin của Lăng Mạc ở trong máy vi tính của bố. Lăng Mạc rõ ràng là người ở khu Nam Khẩu thành phố Nam An, mà mô hình các tòa kiến trúc đó chính là ở khu Nam Khẩu! Lẽ nào Lăng Mạc biết khu mô hình các tòa kiến trúc này, mà cố tình gợi ý sai cho cô sao? Cô thật sự không dám tin người học sinh mà bố mình dẫn dắt thật không ngờ lại có thể bỏ ổi đến độ lợi dụng cô để giành được lợi ích. Trí nhớ của Lăng Mạc xuất sắc nổi bật là điều tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngay cả cậu ta cũng chưa bao giờ né tránh. Bất luận là môn nào gần như thầy

giáo nói một lần là Lăng Mạc có thể lập tức học thuộc lòng, điều này khiến cho anh Tiêu Vọng vô cùng ngưỡng mộ. Nếu như cậu ta thật sự ghi nhớ thư viện của Học viện Đông Lâm, vậy thì cậu ta lẽ ra cũng cần phải nhớ gần đó chỉ là vùng đất hoang chứ không hề có những kiến trúc nào khác cả! Đường Đường Đang thật sự buồn rầu khó chịu, cuối cùng, cô vẫn quyết định đứng dậy đi đến khu kí túc xá nam sinh để tìm Lăng Mạc đổi chất.

Cuộc nói chuyện vào tối hôm kia khiến cho hình tượng của Lăng Mạc trong lòng Đường Đường Đang không hề tệ. Nói khoa trương một chút, gương mặt sạch sẽ đó của Lăng Mạc, vết sẹo bí ẩn đó và cả ngữ khí bình thản, thậm chí còn gây nên khá nhiều thiện cảm đối với Đường Đường Đang.

Trong lòng Đường Đường Đang vẫn cứ cho rằng Lăng Mạc có lẽ không phải cố ý lừa cô, chắc chắn là sự trùng lặp của tòa nhà mẫu tương tự cũng làm cho Lăng Mạc nhầm lẫn, hơn nữa, Lăng Mạc hiện giờ chắc chắn có cảm giác rất áy náy với cô. Do đó, Đường Đường Đang nóng lòng ngồi chờ đợi ở dưới lầu tòa kí túc xá. Tổ chức *Người gác đêm*, không hề có quy định nữ sinh không được vào phòng của nam sinh, nhưng Đường Đường Đang vẫn chọn lựa gặp mặt ở sân vận động.

Lăng Mạc xuất hiện trong tầm nhìn của cô, gương mặt cậu ta vẫn bình tĩnh như mọi khi, chẳng hề có chút sắc thái áy náy nào cả.

“Lăng Mạc, tại sao cậu lại lừa tôi, tại sao cậu lại phải lừa tôi?” Nhìn thấy bộ dạng Lăng Mạc có vẻ như không có chuyện gì xảy ra, Đường Đường Đang bỗng chốc liền cảm thấy bức mình. Cô không muốn giấu giếm, thế nên liền hỏi thẳng luôn.

“Sao vậy?” Lăng Mạc mơ hồ.

“Cậu nói tòa kiến trúc ở bên cạnh Học viện Đông Lâm thành phố Đông Lâm, kết quả thì sao, đó rõ ràng là ở khu Nam Khẩu thành phố Nam An chúng ta!” Đường Đường Đang càng nói càng oan ức, “Cậu hại chúng tôi bị lỡ mất thời gian, hơn nữa, bởi vì chúng tôi đến muộn một ngày, phạm nhân đã bị giết hại rồi!”

“Gì cơ? Không thể nào chứ! Nhưng tòa nhà phía sau rõ ràng là thư viện của Học viện Đông Lâm mà?” Khuôn mặt Lăng Mạc chợt hiện lên sự kinh ngạc, trông có vẻ như không giống như đang diễn kịch.

“Đúng vậy, cuối cùng chúng tôi đã tìm thấy được một khu vực mô hình của các tòa kiến trúc. Phía sau của tòa kiến trúc mục tiêu chính là mô hình của kiến trúc thư viện.” Đường Đang Đang nhất thời không biết cần phải “thăm vấn” Lăng Mạc như thế nào, “Cậu làm thế nào mà tìm thấy bức ảnh này ở trong điện thoại di động được chứ?” “Tôi, tôi chỉ nhớ hình như từng nhìn thấy bức ảnh đó, Có ấn tượng sâu sắc đối với con chó hoang, cho nên có thể tìm được trên baidu.” Lăng Mạc giải thích rất chân thành, nhưng lại không đưa ra được chứng cứ có sức thuyết phục để chứng minh cho mình, “Bởi vì hình ảnh trong ảnh là mô hình, cho nên mới khiến tôi hiểu nhầm tưởng rằng tòa kiến trúc đó nằm ở bên cạnh kiến trúc thư viện thật.”

“Chẳng phải là đến tận bây giờ cậu đều tự coi mình là người có trí nhớ siêu phàm sao?” Gương mặt Đường Đang Đang đổ lạng, “Lẽ nào cậu chỉ nhớ được hình dáng của thư viện, lại không nhớ được xung quanh thư viện đều là đất hoang, không có tòa kiến trúc nào cả sao?”

Lăng Mạc nói: “Tôi đi đến Học viện Đông Lâm từ lúc còn nhỏ, lúc đó đúng là xung quanh đều là đất hoang. Nhưng tôi tưởng rằng sau này ở bên cạnh thư viện lại xây thêm tòa kiến trúc này, dù sao thì cũng đã bao năm trôi qua rồi.”

Đường Đang Đang nhất thời không biết cần phải nói sâu tiếp về vấn đề này như thế nào, chỉ có thể nói: “Vậy thì cậu cũng cần nói cho tôi biết điểm nghi vấn của cậu, chứ không phải là nói một cách chắc nịch rằng đó là ở bên cạnh Học viện Đông Lâm! Huống hồ, huống hồ, tôi đã xem thông tin của cậu, cậu vốn chưa từng đến thành phố Đông Lâm có phải không? Cậu... Có phải vì cậu muốn thắng mới cố tình lừa tôi phải không?”

Lăng Mạc tỏ ra bất lực: “Tôi không biết phải giải thích thế nào, nhưng tôi không lừa cậu.”

Đầu óc Đường Đang Đang hoàn toàn hỗn loạn, cô càng nói càng cuống, thậm chí nước mắt đã lấp lánh trong khoang mắt: “Nếu như cậu không lừa tôi, cậu... cậu có chứng cứ gì chứng minh không?”

Lăng Mạc thấy cô cuống lên, ngược lại, lại trở nên bình tĩnh. Cậu ta lặng lẽ nhìn Đường Đang Đang, trầm mặc một hồi sau đó nói: “Tôi không thể chứng minh. Bất luận cậu tin cũng được, không tin cũng

được, tôi không lừa cậu. Nếu như không có việc gì, cậu nên đi về và bình tĩnh lại đi. Tôi đi trước đây.”

“Không được đi!” Đường Đương Đương hét lên.

Lăng Mặc đã quay người, dần dần biến mất vào giữa khoảng tối trong lối đi vào khu kí túc xá nam sinh.

Nước mắt ầng ậng trong khoang mắt của Đường Đương Đương, cô nhất thời không biết nên làm thế nào. Lẽ nào mình thật sự đã nghi oan cho Lăng Mặc? Nếu không sao cậu ta lại có thể có thái độ hùng hồn như vậy chứ?

Tiêu Vọng đi đến bộ chỉ huy để hội báo tình hình, khi đi đến cửa bộ chỉ huy đã nghe thấy Hàng Trụ - tổ trưởng tổ *Chồn lửa* đang hội báo tình hình với bộ chỉ huy. Nhiệm vụ lần này của tổ *Chồn lửa* đơn giản rõ ràng, làm một mạch xong xuôi. Lăng Mặc mặc dù trong giờ chiến thuật lòng bất của buổi học đầu tiên đột nhiên phản ứng dị thường, thậm chí đã làm Đường Đương Đương bị thương, hơn nữa sau khi sự việc xảy ra không hề có lời giải thích hợp lí đối với hành động này, nhưng cậu ta trong buổi nghiên cứu phân tích sau đó lại lợi dụng được trí nhớ siêu phàm của mình, phát hiện ra đặc trưng tính cách của nghi phạm G, căn cứ vào đặc trưng tính cách này để chỉ ra được hướng đi tiếp theo của G. Và trong quá trình vây bắt, đội cảnh sát chọn dùng hình thức ôm cây đợi thỏ, là có thể dễ dàng bắt được G.

Điều không may chính là, vốn cứ tưởng G cũng là thành viên của đội xã hội đen, thế nhưng lại không hề hay biết gì về việc thủ lĩnh đã lên kế hoạch thế nào, kế hoạch xúi giục cuộc đào tẩu lần này ra sao. Máy chuyên gia thẩm vấn khi thẩm vấn suốt một buổi sáng cũng không thể làm cho G mở miệng. Thậm chí cuối cùng tổ chuyên án đã dùng đến kỹ thuật trắc nghiệm nói dối, không ngờ đưa ra kết quả là G hoàn toàn không hề hay biết gì về kế hoạch chạy trốn.

Điều này khiến cho sự kiện chạy trốn càng trở nên li kì khó hiểu. Nếu như nói mấy phạm nhân trước chỉ là phục tùng một cách mù quáng, đây là tên đàn em lâu la của kẻ lên kế hoạch, tuyệt đối lẽ ra không thể nào không biết được phương án và ngọn nguồn của kế hoạch.

Mặc dù ngọn nguồn vẫn chưa được mọi người trong tổ chức *Người gác đêm* tìm ra được, nhưng bởi vì thân phận đặc biệt của G khiến

cho đối sách công tác truy bắt của *Người gác đêm* đối với kẻ lên kế hoạch A, B có manh mối mới.

Căn cứ theo lời khai của G, phạm nhân A rất yêu thương B - em trai mình, cũng rất mê tín. Theo như nghe nói hắn bắt luận là chuyện lớn chuyện nhỏ, chỉ cần khó có thể đưa ra quyết định, bèn đi tìm một vị đạo sĩ có tên là đạo trưởng Thông Tuệ để xem bói. Mọi người trong băng đảng đều biết rất rõ, vị đạo trưởng này chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lừa đảo chốn giang hồ, bởi vì lần nào ông ta cũng đều có thể nhận được rất nhiều lợi lộc từ A, hơn nữa chủ ý mà ông ta đưa ra thường là những thứ nói nhăng nói cuội khiến người ta sợ hãi. Ví dụ như có một tà thuật cực đoan, cần phải uống máu của người khỏe mạnh cường tráng để chữa trị bệnh liệt dương, dùng cách nuốt sống con giun để chữa trị bệnh táo bón gì đó. Nhưng, A vẫn luôn một mực làm theo ý mình, không có ai dám nói trái ý A. A đã hoàn toàn dựa dẫm vào cái người đạo trưởng Thông Tuệ này. Còn về cụ thể thông tin hoặc cách thức của đạo trưởng Thông Tuệ thì không ai biết được, mọi người đều cảm thấy ông ta vô cùng thần bí. Dù sao thì đây cũng là tác phong của những kẻ lừa đảo giang hồ.

Phạm nhân B cũng có một đặc trưng rất quan trọng. Hắn thật ra là một kẻ mắc bệnh liệt dương do huyết quản, nếu như muốn duy trì đời sống tình dục bình thường, thì buộc phải uống thuốc trong thời gian dài. Nhưng manh mối này, chỉ có G là người khá thân thiết mới biết, dù sao thì cũng là một căn bệnh rất tổn hại đến lòng tự tôn của đàn ông. Hơn nữa, phạm nhân B không tin vào tây y, chỉ tin vào đông y, nếu uống thuốc thì chỉ uống một số thuốc đông y điều tiết thường thấy. Mặc dù bệnh tình của hắn ngày càng nghiêm trọng, nhưng trước mắt vẫn có thể dựa vào đông y để miễn cưỡng duy trì đời sống tình dục. B cũng cho biết, sau khi thuốc đông y vô hiệu, hắn sẽ thử một chút cách thức của đạo trưởng Thông Tuệ. Mặc dù A quả thực đã nuốt sống giun mấy lần, khiến cho những người xung quanh phát buồn nôn mấy ngày liền, nhưng may mà lấy lượng máu lớn của người thì bắt buộc giết người, A cũng không dễ dàng vì em trai mà phạm một tội lớn tày đình.

A và B chỉ là thủ lĩnh của thế lực xã hội đen, bọn thuộc hạ mặc dù đều không nghĩ bọn họ gánh án mạng nào đó, nhưng cũng không dám hoàn toàn phủ định. Nếu bọn họ thật sự có gánh án mạng,

nhưng lại vì người nhà người chết không báo án hoặc là thi thể bị giấu kín nên không phát hiện ra vụ án, việc này cũng không phải là không có khả năng xảy ra. Nếu như thật sự tồn tại loại tình huống này, thì có thể giải thích được động cơ ban đầu của việc bọn họ lên kế hoạch chạy trốn. Nhưng hai người bọn họ tại sao lại không tự chạy trốn riêng mà lại phải lên kế hoạch hành động vượt ngục quy mô lớn như vậy, điều này vẫn không thể nào giải thích cho tròn vẹn được.

Các thầy giáo hướng dẫn của *Người gác đêm* đều cho rằng những manh mối này vô cùng hữu dụng, nhất định chia sẻ những thông tin này cho hai tổ. Nhưng họ cũng thống nhất không kiến nghị học viên của hai tổ triển khai điều tra A và B. Bất luận trước đây bọn họ có gây ra vụ án mạng nào không, dù sao thì hai người này cũng đã giết hại cảnh sát, lên kế hoạch chạy trốn, là những kẻ vô cùng độc ác, hung hãn, rất có khả năng sẽ tạo thành uy hiếp đối với sự an toàn của các học viên. Các thầy giáo hướng dẫn quyết định đề nghị cảnh sát điều lực lượng cảnh sát tinh nhuệ lập thành đội hành động đặc biệt, dựa vào manh mối kể trên, tiến hành truy lùng tung tích của hai phạm nhân này.

Tiêu Vọng nghe rất chăm chú, đào sâu suy nghĩ, thậm chí khi Hàng Trụ bước ra ngoài vỗ vào lưng anh, anh cũng không kịp phản ứng lại.

Tiêu Vọng chỉnh lại trang phục của mình hắng giọng ưỡn ngực thẳng lưng bước vào bộ chỉ huy. Các thành viên cũ của *Người gác đêm* đang ngồi thành một hàng trên bục diễn thuyết, ai nấy đều đang viết gì đó vào máy tính xách tay của mình.

Qua nét mặt của ông ngoại và bố, Tiêu Vọng đã đoán được kết quả cuối cùng. Nhưng anh không vội nản lòng ngay, giọng nói vẫn dong dạc miêu tả lại rất sinh động toàn bộ quá trình tổ *Chiến ưng* phân tích vây bắt.

“Mặc dù kết quả phân tích lúc đầu chuẩn xác không chút sai lầm, hơn nữa rất xuất sắc, nhưng do sự thiếu sót ra tôi, đã chưa xác minh trước khi tiến hành hành động vây bắt, nóng lòng muốn thành công, cuối cùng bởi vì do thời gian vây bắt bị lỡ nên dẫn đến kết quả nghi phạm bị kẻ khác giết chết trước khi tìm được anh ta. Tôi xin

chịu trách nhiệm đối với việc không hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này.” Tiêu Vọng tổng kết một câu.

“Vì sao lại phán đoán sai địa điểm?” Tiêu Vấn Thiên hỏi.

“Là vì sai lầm trong việc phán đoán và chỉ huy của tôi.” Tiêu Vọng giấu giếm chi tiết Lăng Mạc gợi ý nhằm.

“Cho nên, kết quả này con biết rồi chứ?” Trong giọng nói của Tiêu Vấn Thiên tràn ngập sự tiếc nuối.

Tiêu Vọng gật đầu, nói: “So với tổ *Chồn lửa*, quá trình hoàn thành nhiệm vụ của chúng tôi có vết rạn, kết quả không được thập toàn thập mỹ. Chúng tôi thua rồi.”

“Nếu con đã không có ý kiến gì khác đối với kết quả này, vậy thì con hãy về đội, làm theo quy tắc cuộc chơi, tiến hành bỏ phiếu thành viên bị đào thải trong lượt này trong nội bộ tổ.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Hôm nay trước khi trời tối, hãy báo lên quyết định đào thải của các bạn.”

“Bọn con đã quyết định rồi.” Tiêu Vọng nói, “Học viên Chúng con đào thải trong lượt này là con.”

“Gi cơ?” Bác Nguyên Mạn và Tiêu Vấn Thiên vô cùng kinh ngạc.

“Cậu quyết định, lượt đào thải đầu tiên của các cậu lại chính là đội trưởng? Tư Đồ Bá cũng rất ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Tiêu Vọng quả quyết nói.

“Tại sao?” Giọng nói của Tiêu Vấn Thiên chợt nâng cao, trong ánh mắt tràn ngập sự thất vọng.

“Ta cảm thấy, cho dù là đào thải, Đương Đương cũng cần phải trước cháu. Theo như ta biết, bởi vì sự võ đoán của Đương Đương mới chỉ nhằm hướng.” Đường Tuấn cảm nhận sâu sắc tâm trạng của Tiêu Vấn Thiên, nhưng điều khác biệt là bởi vì do sự cứu trợ lúc trước của Đường Đương Đương nên Đường Tuấn biết rất rõ, nguyên nhân thất bại của tổ *Chiến ưng* trong vòng đua này rốt cuộc là gì. Tiêu Vọng đã có ý bảo vệ Đường Đương Đương và Lăng Mạc, ông cũng không tiện nói toạc ra. Đương nhiên, những lời nói này của ông cũng có chút ý đồ cá nhân của mình, dù sao thì ông vẫn không nỡ để cho cô con gái cục cưng của mình chịu khổ trong tổ chức.

Tiêu Vọng nhìn Đường Tuấn với ánh mắt kiên định, tỏ ý muốn nói với ông, đừng vạch trần sự việc. “Ít nhất, Tiêu Lăng cũng cần phải bị

đào thải trước con.” Tiêu Vân Thiên bổ sung thêm: “Trong vòng này nó có thành tích gì không?”

“Không đâu. Con vừa mới nói rồi, sự thất bại của tổ trong vòng này là do con chỉ huy thất sách.” Tiêu Vọng bình thản nói, “Trong vòng này Tiêu Lăng có tác dụng then chốt nhất, bởi vì cậu ấy đã phát hiện ra đặc trưng hành vi đặc biệt của nghi phạm. Đường Đường trong vòng này cũng có tác dụng mang tính quyết định, nhờ kỹ thuật của cô ấy đã phá giải được vấn đề nan giải cuối cùng. Hai người bọn họ là công thần.”

“Vậy những người khác thì sao?” Phùng Kiến Quốc nói.

“Những người khác mặc dù không có công nhưng cũng không có lỗi.” Tiêu Vọng nói về kiên định.

“Bố cho rằng, suy nghĩ cho về lâu về dài, con mới là học viên có tiềm lực nhất của tổ này, con không thể vì cảm xúc nhất thời, cuối cùng để cho tổ *Chiến ưng* thua thê thảm được.” Tiêu Vân Thiên vẫn ra sức níu giữ.

Tiêu Vọng mỉm cười vẻ tự trào, nói: “Qua toàn bộ quá trình của nhiệm vụ này, có thể thấy con không hề phát huy được bất cứ tác dụng gì. Cho nên con đã phụ sự kì vọng và kì thác của bố, không biểu hiện ra được đáng vẻ của người “có tiềm lực nhất”. Con cảm thấy Tiêu Lăng và Đường Đường mới là niềm tự hào của tổ *Chiến ưng*.”

“Ta cảm thấy cháu vẫn nên quay về trưng cầu ý kiến của các thành viên trong tổ thì hay hơn, chúng ta cần một kết luận dân chủ.” Bác Nguyên Mạn rầu rầu nói.

“Cháu cho rằng đã là cuộc chơi, thì cần phải có quy tắc của cuộc chơi, cháu không có công mà lại có lỗi, đương nhiên là cháu bị đào thải.” Tiêu Vọng nói, “Nếu như các thầy giáo bởi vì tình thân hoặc là vì những nguyên nhân khác, để cháu đào thải những học viên khác, vậy thì đó mới là phá hỏng quy tắc của cuộc chơi. Không có quy tắc thì cuộc thi đấu này còn có ý nghĩa sao?”

Tiêu Vân Thiên há miệng, vẫn còn muốn nói gì đó, bị Bác Nguyên Mạn xua tay ngăn lại. Bác Nguyên Mạn biết, những lời Tiêu Vọng vừa nói có căn cứ có lí lẽ, nếu như mình cứ nhất định kiên trì, e sẽ bị nghi ngờ là không công bằng. Hơn nữa, ông đã nhận ra, Tiêu Vọng đã quyết ý, có giữ lại cũng không có ý nghĩa gì.

“Được. Tôn trọng quyết định của cháu. Bác Nguyễn Mạn nói, “Mười phút sau, dán bản công bố. Tiêu Vọng thu dọn hành trang, trước buổi chiều, giao lại huy hiệu, súng và các vật phẩm, nghỉ học.” Khi nói đến hai chữ “nghỉ học”, giọng nói của ông thật không ngờ lại run rẩy.

Tiêu Vọng nhìn ông ngoại đầy vẻ quan tâm.

Bầu không khí trong bộ chỉ huy vô cùng nặng nề, mấy người thầy giáo khác thu máy tính xách tay của mình lại, lần lượt rời khỏi đó, chỉ để lại Tiêu Vấn Thiên và Bác Nguyễn Mạn. Họ biết, hai người lão thành của tổ chức *Người gác đêm* này cần có không gian để nói chuyện nghiêm túc với đối tượng trọng điểm mà họ cần bồi dưỡng. “Tại sao lại kiên quyết như vậy?” Thấy những người khác lần lượt rời đi, Tiêu Vấn Thiên rầu rầu nói.

Tiêu Vọng nói như thể an ủi: “Bố ơi, không ở trong *Người gác đêm*, Con cũng sẽ là một người cảnh sát tốt, chẳng phải vậy sao?”

“Nhưng con có biết không? Con là sự kì vọng chung của bố và ông ngoại con!” Khoé mắt Tiêu Vấn Thiên ươn ướt, “Chúng ta hy vọng con có thể gánh được trách nhiệm nặng nề phục hưng tổ chức.”

“Tiêu Lăng cũng làm được!” Tiêu Vọng nói. “Nó ư? Nó có bằng lòng làm cảnh sát không? Nó đến đây là do bố vừa dỗ vừa lừa mới đến! Ba tháng sau, ba tháng sau, ai biết được nó sẽ có quyết định gì!”

Tiêu Vấn Thiên buồn bã nói.

“Vĩnh viễn chớ nên dùng ánh mắt cố định để nhìn nhận Tiêu Lăng.”

Tiêu Vọng an ủi người bố đang có phần mất kiểm soát tâm trạng, “Ít nhất, biểu hiện của Tiêu Lăng trong vòng này khiến con rất ngạc nhiên.”

Tiêu Vấn Thiên không nói gì.

Vẫn là Bác Nguyễn Mạn nghĩ thoáng hơn một chút, ông cười nói:

“Trở về làm thật tốt, sau này vẫn có hy vọng được vào *Người gác đêm* mà.”

“Vâng! Chắc chắn, thưa ông ngoại. Bất luận ở cương vị nào, Tiêu Vọng sẽ không làm ông phải thất vọng.” Tiêu Vọng nói.

Tiêu Lăng vốn không ngủ được sau khi chạy xong mấy vòng ở trên sân vận động, người đầm đìa mồ hôi trở về kí túc xá, nhìn thấy Tiêu Vọng đang sắp xếp hành lý.

“Sao vậy anh? Lại có nhiệm vụ phải đi công tác à?” Tiêu Lăng vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

“Em thật sự không muốn làm cảnh sát sao?” Tiêu Vọng chuyển đề tài, nói.

“Sao lại hỏi đến vấn đề này?” Tiêu Lăng cởi chiếc áo may ô ướt đầm mồ hôi, để lưng trần, nói: “Em vẫn khao khát cuộc sống vô lo vô nghĩ hơn. Trong nhà chúng ta, có anh người kế nhiệm của “Người lập kế hoạch” kế thừa gia nghiệp là được rồi ha ha.”

“Không có ai thân thiết hơn, giống nhau hơn chúng ta, chúng ta là được truyền từ đời này sang đời khác ” Tiêu Vọng nhìn em trai với ánh mắt tràn ngập yêu thương.

“Vậy thì em là biến dị gen rồi sao?” Tiêu Lăng không biết tại sao Tiêu Vọng lại rầu rầu như vậy, muốn trêu chọc anh trai, “Hoặc là em là do mẹ được tặng khi nạp thẻ điện. thoại đấy?”

“Với tài trí của em, có thể tiếp tục kế thừa niềm vinh dự của Tiêu gia chúng ta.” Tiêu Vọng không cười.

“Này, đại ca, hôm nay anh làm sao vậy? Đừng có tỏ ra như thể là lời trăng trối cuối cùng trước lúc lâm chung có được không!” Tiêu Lăng nói, “Nhà chúng ta có anh, anh là anh cả, anh hãy kế thừa.”

Lời vừa nói xong, cánh cửa phòng chợt bị đẩy ra, Đường Đương Đương thở hổn hển đang đứng ở cửa. Tiêu Lăng nhìn thấy Đường Đương, vội vàng túm lấy áo để che đi phần ngực trần của mình, hét lên: “Này, đại tiểu thư! Cậu làm gì vậy! Nam nữ thụ thụ bất thân! Cậu, cậu, cậu đừng có lại đây đấy!”

Đường Đương Đương hoàn toàn không để ý đến Tiêu Lăng, kéo lấy tay Tiêu Vọng đang sắp xếp quần áo vào trong vali, giọng nói có vẻ hơi sục sục: “Tại sao người bị đao thải lại là anh chứ?”

“Cái gì?” Tiêu Lăng chợt hiểu ra, “Các ông già này chẳng phải là tào lao sao! Dựa vào cái gì mà đao thải anh? Vòng này là do Lăng Mạc lừa lọc, người cần phải đao thải là cậu ta mới phải!”

“Anh càng muốn tin rằng Lăng Mạc không có ý lừa dối sự việc này anh cũng không nói với các thầy giáo. Hơn nữa, đao thải anh, chính là do anh tự quyết định.” Tiêu Vọng vỗ vào vai Tiêu Lăng, nói: “Bằng lòng thi đấu, vui vẻ nhận thua.”

“Vậy thì anh cũng không thể bị đao thải.”

Đường Đang Đang nói, “Em đi là được rồi, dù sao bố em cũng không đồng ý cho em làm cảnh sát.”

Cả hai người đều dừng khách sáo nữa, em đi.” Tiêu Lăng ném quần áo trở lại giường.

“Hai em đều là công thần, có lí nào công thần lại bị đào thải chứ? Hơn nữa, hai em cứ thế mà đi, chẳng phải là đã nhận thua Lăng Mạc sao? Nói em đấy, Tiêu Lăng, em chẳng phải cứ luôn không phục tên nhóc đó sao?” Tiêu Vọng cười dịu dàng, “Cũng có phải là sinh li tử biệt đâu, hai đứa các em không đến nỗi thế chứ? Các em đấy, phải thay anh biểu hiện thật tốt, cố gắng cuối cùng đánh bại tổ *Chồn lửa*.”

“Nhưng anh Tiêu Vọng, em thật sự không muốn... không muốn anh đi!” Đường Đang Đang mắt đỏ hoe.

Tiêu Vọng kéo hai em ngồi xuống bên giường, khẽ nói:

“Thực ra, anh rời khỏi đây không hẳn đã là việc xấu. Vẫn còn nhớ phạm nhân V đó chứ? Anh vẫn luôn nghi ngờ anh ta mới là kẻ lên kế hoạch. Cho nên, cho dù rời khỏi *Người gác đêm*, trong kì nghỉ dài hạn ba tháng này, anh cũng sẽ không quay về đơn vị làm việc, anh muốn lợi dụng thời gian ba tháng này để bắt được V. Nếu như anh dự đoán không nhầm, anh chắc chắn sẽ lập được công, đã lập được công rồi, thì còn sợ tổ chức *Người gác đêm* không gọi anh trở về sao? Cho nên, nếu như hai đứa bọn em còn muốn làm việc chung với anh, thì phải biểu hiện thật tốt, đừng để bị đào thải, đợi anh trở về.”

Tiêu Lăng và Đường Đang Đang nghe Tiêu Vọng nói như vậy, mới cảm thấy được an ủi phần nào.

Tiêu Lăng hỏi: “Nhưng tên V đó, lúc vào ngục ngay cả thân phận còn chưa điều tra rõ ràng được, vậy thì anh là thế nào để tìm được anh ta?”

“Mấy ngày hôm nay, anh đã tranh thủ thời gian đi tìm gặp cảnh sát của đồn công an khu vực quản hạt hỏi rồi.” Tiêu Vọng nói, “Tên V này lúc đó bởi vì ăn trộm trên xe buýt bị bắt ngay tại chỗ, sau khi về đồn công an đã nói rất nhiều, nhưng chỉ có điều không tiết lộ thân phận của mình. Qua khẩu âm của người này rõ ràng là khẩu âm của vùng Đông Bắc, hơn nữa là khu vực gần Thẩm Dương.”

“Cho nên anh sẽ đi đến Đông Bắc để tìm anh ta ư?” Tiêu Lăng tập theo giọng Đông Bắc nói, “Ở đó có hàng chục triệu người, tìm thế nào đây?”

“Anh đương nhiên có cách của mình.” Tiêu Vọng cười về bí ẩn, “Các em không phải lo, anh sẽ thường xuyên gọi điện thoại để kiểm tra tình hình học tập của hai em! Hãy biểu hiện thật tốt cho anh.”

Hai người khẽ gật đầu.

“Còn nữa, Tiêu Lăng, em phải hứa với anh.” Tiêu Vọng nói: “Đang Đang giống như là em gái ruột của chúng ta, dù sao đây là tổ chức chiến đấu tuyến đầu, bất cứ lúc nào cũng có khả năng gặp nguy hiểm. Anh yêu cầu em, Tiêu Lăng, dốc hết sức mình để bảo vệ chu toàn cho Đang Đang, đợi khi chúng ta gặp lại nhau, em ấy nếu như thiếu mất sợi tóc nào, anh sẽ hỏi tội em đấy!”

“Yên tâm đi, không thiếu được đâu.” Tiêu Lăng cho dù là lúc tâm trạng nặng nề, vẫn không thay đổi được tính cách tinh nghịch của mình, “Nhưng trước tiên anh cần phải đếm rõ xem cô ấy có bao nhiêu sợi tóc.”

Tiêu Vọng cười ha ha, Đường Đang Đang mím chặt môi, rồi lại sợ Tiêu Vọng chê cười, bèn gắng sức nuốt nước mắt vào trong: “Anh Tiêu Vọng, anh phải sớm quay lại đây nhé!”

Tiêu Vọng lại an ủi hai em thêm mấy câu, rồi xách vali hành lý bước ra khỏi kí túc xá.

Ở cổng kí túc xá, 9 thành viên trong tổ lặng lẽ xếp thành một hàng, như thể là tiễn biệt Tiêu Vọng, ngay cả Nhiếp Chi Hiên vốn ở lại Sở Công an thành phố để hỗ trợ việc phẫu thuật thi thể cũng nghe tin vội vàng quay trở về căn cứ, lặng lẽ đứng ở cuối đội. Tiêu Vọng vô cùng cảm động, đi đến ôm từng tổ viên. Mặc dù chỉ có khoảng thời gian một tuần sống cạnh nhau, nhưng giữa họ đã xây dựng được thứ tình cảm vô cùng sâu sắc.

Khi ôm chào tạm biệt Nhiếp Chi Hiên, Tiêu Lăng khẽ nói: “Giúp tôi chăm sóc em trai em gái nhé.”

Nhiếp Chi Hiên gật đầu về kiên định.

Tiêu Vọng từ từ đi đến cửa sảnh lớn của tổ chức *Người gác đêm*, đi đến phía bên dưới chiếc huy hiệu khổng lồ của tổ chức *Người gác đêm*. Anh từ từ giơ bàn tay phải ra, sờ lên chiếc huy hiệu tổ chức *Người gác đêm* vẫn đang lấp lánh, anh ngẩng đầu nhìn lên ba chữ

lớn “*Người gác đêm*” ở trên tường, nét mặt lưu luyến không nỡ rời xa Hồi lâu sau, Tiêu Vọng như thể hạ quyết tâm, đi thẳng ra khỏi cổng chính mà không hề quay đầu lại.

Đường Đang Đang lặng lẽ chăm chú nhìn theo bóng lưng của Tiêu Vọng, cho đến tận khi Tiêu Lãng đi đến vỗ vào vai cô.

Tiêu Lãng và Đường Đang Đang cùng đi đến bên ghế đá ở cạnh sân vận động và ngồi xuống.

“Được rồi, Đang Đang, chẳng phải là vẫn còn tôi sao?” Tiêu Lãng vỗ vào lưng Đường Đang Đang.

“Đều tại tớ, có khả năng tớ đã hủy hoại chí hướng cả đời của anh Vọng rồi.”

“Làm gì mà khoa trương đến thế.” Tiêu Lãng nói, “Anh tôi giỏi lắm, chỉ cần vẫn ở trong ngành cảnh sát, sẽ luôn phát sáng thôi. Nói không chừng còn có thể thành lập nên Người gác nhật, Người gác nguyệt gì đó.”

“Tớ vẫn cảm thấy tớ quá ngốc.” Đường Đang Đang hích khuỷu tay vào Tiêu Lãng một cái, trách cậu không nên đùa cợt vào lúc này.

“Cậu không phải là ngốc, là đơn thuần.” Tiêu Lãng nói, “Với ai cũng có thể tâm sự được. Chỉ có thể trách tên Lãng Mạc quá bỉ ổi, ngay cả cô gái đơn thuần như cậu đây mà cũng lừa gạt.”

“Nhưng, Lãng Mạc nói bức ảnh cậu ấy tìm được là mô hình, mà cậu ấy lại nhớ là tòa kiến trúc thật, cho nên cậu ấy nói cậu ấy cũng bị nhầm lẫn.” Đường Đang Đang nói,

‘Lúc đó cậu ấy đưa cho tớ nhìn bức ảnh là một con chó hoang, con chó hoang đứng ngay bên cạnh nhóm mô hình kiến trúc. Cậu ấy nói cậu ấy nhớ con chó hoang, cho nên có thể tìm ra bức ảnh này, nhưng không hề biết được phần phía sau của bức ảnh là nhóm mô hình chứ không phải là tòa kiến trúc thật.’

“Cậu vẫn còn tin cậu ta ư?” Tiêu Lãng nói, “Tên này không có câu nói nào là thật cả! Cậu ta chắc chắn biết rõ lịch sử của nhóm mô hình kiến trúc của Nam Khẩu đó, mới có thể tìm được từ trên baidu! Thông qua một con chó có thể tìm được bức ảnh ư? Lừa ai chứ?”

“Đúng vậy! Cậu không nói đến, sao tớ lại quên mất!” Đường Đang Đang đột nhiên nhớ ra gì nói: “Hộ khẩu của Lãng Mạc chính là ở khu Nam Khẩu! Hơn nữa, khi cậu ấy 9 tuổi đã đến Nam Khẩu rồi! Cậu ấy chắc chắn biết được vị trí của nhóm mô hình đó chứ!”

“Cậu, sao cậu lại biết được cậu ta khi 9 tuổi đã đến?” Tiêu Lăng lấy làm lạ.

Đường Đương Đương không trả lời Tiêu Lăng, luôn miệng nói: “Tớ thật ngốc! Tớ thật ngốc! Cậu ta 9 tuổi đã đến Nam Khẩu, sau đó khi học cấp hai đã bỏ học rồi! Cậu ấy còn nói với tớ, khi cậu ấy nhỏ từng đi qua thành phố Đông Lâm! Trong hồ sơ vốn không hề ghi chép lại!” .

Học sinh cấp hai đi làm cảnh sát ư?” Tiêu Lăng mở to mắt, “Có nhầm không đấy?”.

“Bởi vì thân phận hiện tại của cậu ta bây giờ là trợ giảng của bố tớ”. Đường Đương Đương nói, “Con người này trước đây thành tích xấu xa, chính là một tên lưu manh chốn chợ búa.”

“Sao bố cậu lại để mắt tới một kẻ cặn bã như vậy?”

Đường Đương Đương lắc đầu.

Tiêu Lăng hỏi thăm dò: “Nhưng sao cậu lại biết nhiều về Lăng Mạc như vậy chứ?”

Đường Đương Đương cúi đầu, trầm tư hồi lâu, nói: “Tớ đã hack vào máy tính của bố tớ, nhìn thấy một folder, folder đó viết gì mà thơ Đường Tống Từ như kiểu ở đây không có bạc, còn ẩn giấu nữa. Folder bị cài password, trong đó chính là tài liệu thông tin của Lăng Mạc. Nói ra cũng thật kì lạ, ngay cả bố tớ là người thần thông quảng đại như vậy cũng không điều tra được thân thế của Lăng Mạc. Ngoài ghi chép một chút về hộ khẩu, thì không có những manh mối khác nữa.

Tớ không biết tại sao bố lại có hứng thú đối với Lăng Mạc như vậy, nhưng qua phần ghi chép có thể thấy, bố tớ đã rất dụng tâm để điều tra Lăng Mạc, chỉ có điều ông cũng không điều tra ra được.”

“Cậu ta là trợ giảng của bố cậu, bố cậu lẽ nào không hỏi cậu ta sao?”

“Chắc chắn đã từng hỏi, nhưng xem ra, cậu ta cũng giấu giếm thân thế với bố tớ.” Đường Đương Đương nói, “Tóm lại, người này vô cùng kì quặc. Bố tớ có khả năng chính là thích cái cảm giác bí ẩn đó thì phải, còn bí mật tiến hành bồi dưỡng huấn luyện cho cậu ta, có cả ghi chép huấn luyện nữa cơ!”

“Vậy thì cậu ta là cao thủ sao? Tôi lại muốn lĩnh giáo chút đây.” Tiêu Lăng nắm chặt tay lại, nói: “Với vai trò là thầy giáo hướng dẫn, bố

cậu cứ công khai điều tra cậu ta là được rồi, tại sao lại phải tiến hành bí mật chứ?".

Đường Đương Đương lắc đầu, nhìn về phía cổng lớn nơi bóng lưng Tiêu Vọng đã khuất từ lâu rồi.

"Nói ra thật là, cậu và Lăng Mạc coi như là đồng môn, kết quả lại bị cậu ta bán đứng." Tiêu Lăng nói, "Xem ra tên này rất biết nắm bắt tâm lý người khác đấy."

Đường Đương Đương gật mạnh đầu, nói: "Lúc ban đầu tớ cũng đề phòng cậu ta, không định nói cho cậu ta tiến triển tình hình nghiên cứu lúc đó của tớ, và cả sự khổ não của tớ trong công tác điều tra bước tiếp theo. Kết quả cậu ta đã dịu dàng nói, tổ của bọn họ đã có mục tiêu rõ ràng, còn nói hết cho tớ cả quá trình phân tích. Hơn nữa bởi vì cậu ta đã làm tớ bị thương trong giờ học, đặc biệt đến xin lỗi tớ. Tớ thấy cậu ta rất chân thành, hơn nữa còn nói cho tớ biết trước tiến triển của tổ bọn họ, cho nên tớ đã có bệnh tin bừa thầy thuốc, muốn tiện thể nhờ cậu ta giúp tớ nghĩ cách."

"Tên tiểu tử này thật là có tâm cơ đấy." Tiêu Lăng nghiêng răng nói, "Cậu ta, dịu dàng? Cái khuôn mặt sọc đỏ mà có thể dịu dàng được sao? Lẽ nào cậu ta học diễn xuất ra à?"

Đường Đương Đương lúc này lại nhớ đến Tiêu Vọng nói:

"Chúng ta ít nhất ba tháng không được nhìn thấy anh Vọng rồi! Anh Vọng không ở đây, chúng ta có thể học tốt được không?"

Tiêu Lăng trông có vẻ ruột để ngoài da, nhớ lại cảnh tượng lúc Tiêu Vọng chuẩn bị rời đi, chợt cảm thấy trong lồng ngực như có thứ gì đó đè nén khó chịu. Cộng thêm bộ dạng đáng thương của Đường Đương Đương xuất hiện ngay trước mắt, một dòng máu nóng chợt trào dâng lên lồng ngực Tiêu Lăng. Cậu nắm chặt tay, lặng lẽ đưa Đường Đương Đương về kí túc xá, còn mình thì đi đến thẳng phòng kí túc xá của Lăng Mạc.

Lăng Mạc nằm trên giường đọc hồ sơ vụ án, Hàng Trụ cùng phòng đang nói lèo nhèo gì đó với Lăng Mạc, Lăng Mạc chỉ ầm ừ qua chuyện.

Tiêu Lăng đập mạnh vào cửa phòng rồi lao vào túm lấy cổ áo của Lăng Mạc, xách Lăng Mạc ra khỏi giường, trực tiếp đốn ngã, Lăng Mạc nằm bò dưới đất hồi lâu không đứng dậy nổi.

“Đứng dậy!” Tiêu Lăng đỏ mắt, khế gầm lên, “Là thằng đàn ông thì đứng dậy.”

Hàng Trụ chạy đến muốn ngăn cản Tiêu Lăng, bị ánh mắt hàn học hung dữ của Tiêu Lăng làm cho sợ hãi thụt lại, anh ta nhìn tình thế không ổn, nghiêng người đi qua Tiêu Lăng chuồn ra ngoài cửa. Lăng Mạc bị cú ngã này làm cho đờ người, bò lồm cồm dưới đất mất một phút, mới lảo đảo đứng dậy, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Tiêu Lăng lại lao đến tóm lấy Lăng Mạc, Lăng Mạc lùi lại, tránh đòn thoát được một chiêu. Không ngờ Tiêu Lăng lại lập tức tung ra một cú đá quét, trực tiếp đá vào bắp chân của Lăng Mạc, Lăng Mạc loạng choạng, mặt của cậu ta vừa vịn bị đón lấy một cú đấm rất mạnh của Tiêu Lăng: Lăng Mạc ngã ngửa ra, máu mũi chảy đầm đìa.

Lại một lúc lâu nữa, Lăng Mạc mới bò được dậy thân hình cậu ta không được vững lắm, nhưng lại quả quyết lao về phía Tiêu Lăng. Trong khoảnh khắc Tiêu Lăng né tránh, Lăng Mạc chọt tăng tốc muốn đi qua người Tiêu Lăng để lao ra khỏi phòng. Thật không ngờ, trong lúc lướt qua Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lại tung một cú đấm, vào giữa mặt Lăng Mạc. Lăng Mạc ngã xuống giường, ga giường trắng tinh bị máu mồm máu mũi trào ra nhuộm đỏ au.

“Đồ tiểu nhân bỉ ổi, thế mà cô gái ngốc nghếch Đường Đường lại tin tưởng mày như thế.” Tiêu Lăng vừa nói vừa giơ chân lên định đá vào Lăng Mạc đang dựa ở bên giường.

“Dừng tay!”

Một tiếng gầm vang lên bên ngoài phòng kị tức xá khiến chân Tiêu Lăng lơ lửng dừng lại giữa không trung.

“Ba chiêu không chế địch, khá lắm.” Tư Đồ Bá cười nói. Tiếng gầm vừa rồi rõ ràng không phải là của ông.

Người đi phía sau Tư Đồ Bá, là “Người lên kế hoạch” của tổ chức *Người gác đêm*, bố đẻ của Tiêu Lăng, Tiêu Vấn Thiên. Tiêu Vấn Thiên lúc này vẫn chưa hết u buồn bởi việc cậu con trai lớn chủ động rời khỏi tổ chức, cậu con trai út lại xảy ra chuyện này. Ông tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, một tay kéo Tiêu Lăng lại, rồi vung tay giáng một cái tát.

Thật không ngờ Tiêu Lãng vội lùi lại, tránh được cú tát này. Khi Tiêu Vấn Thiên lại giơ cánh tay lên định tát lần nữa, bị Tư Đồ Bá ngăn lại: “Tổ trưởng Tiêu, việc công không tiện dùng tư hình.”

“Đồ khốn khiếp!” Tiêu Vấn Thiên giận dữ hét lên, “Tao giữ mày lại ở đây để ê mặt à? Xem ra tao đã sai rồi! Nếu giữ mày lại, danh tiếng của *Người gác đêm* sớm muộn cũng bị mày huỷ hoại!

Nhưng ba chiêu vừa rồi của tên tiểu tử này tung ra cũng đẹp ra trò đấy.” Tư Đồ Bá cười tít mắt nói.

“Theo như quy định của tổ chức *Người gác đêm*, trong nội bộ học viên vì đánh nhau, đuổi học!” Mặt Tiêu Vấn Thiên đỏ bừng bừng, “Tiêu Lãng, mày thua rồi! Theo như lời hẹn của cuộc cá cược, sau này cần phải phục tùng tạo vô điều kiện! Quay về chuẩn bị học lại, năm sau báo danh thi trường cảnh sát! Còn muốn tự do tự tại chơi bời liêu lỏng ư, không có cửa đâu!”

Tiêu Lãng cứng họng, không nói gì.

Tư Đồ Bá chỉ vào Hàng Trụ đang nấp ở phía sau, nói: “Bốn mươi mấy năm trước, khi ta vẫn còn học tiểu học, ghét nhất là những đứa bạn thích mách lẻo. Cậu không thử cố gắng ngăn cản cuộc ẩu đả, ngược lại lại đi mách lẻo, đã đi ngược lại với phong cách của Tư Đồ Bá ta đây. Bây giờ ta thu lại lời đề cử cậu, cậu mau thu dọn đồ, rồi biến đi!”

Hàng Trụ vừa rồi vẫn còn hớn hờ như lập được công trạng chột ngẩn người.

“Không thể được! Cậu ấy báo cáo hành vi phạm quy của học viên không hề sai!” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Tôi vốn muốn để cậu ta kế thừa ‘Người phục kích của tôi, làm một ‘Người phục kích’, còn là tổ trưởng của một tiểu tổ học viên, gặp tình huống này, không dám ra tay ngăn cản, chỉ dám mách lẻo sao? Sắp làm ê cả cái mặt già này của tôi rồi! Tôi thu hồi lại lời đề nghị, huỷ tư cách của cậu ta, cũng không có gì sai chứ?” Khi Tư Đồ Bá kiên trì thì cũng không nể mặt chút nào, “Còn không mau thu dọn đi? Đợi để ăn tết à?”

Hàng Trụ mặt đỏ bừng, bắt đầu thu dọn hành trang.

Tư Đồ Bá quay sang, đột nhiên cười tít mắt nói với Tiêu Lãng:

“Trong giờ học, ta thấy quan hệ của hai cậu chẳng phải rất tốt sao? Tiêu Lãng, cậu ôn luyện những thứ mà ta dạy cho cậu với người

bạn thân của mình thì không sai, nhưng ít ra cũng phải phân biệt thời gian địa điểm chứ. Ở đây không thi triển được tay chân, cuộc ôn luyện như vậy là không công bằng, có phải vậy không Lăng Mạc, không công bằng.”

Tiêu Vấn Thiên biết Tư Đồ Bá đã chú ý đến tố chất tiềm ẩn của Tiêu Lăng, đang kiếm cơ thoát tội cho Tiêu Lăng. Nhưng, Tiêu Vấn Thiên càng biết Tiêu Lăng là con trai của mình, cho nên bản thân mình càng cần phải thiết diện vô tư. Ông cất ngang lời Tư Đồ Bá, nói: “Không có quy tắc thì không nên người. Tiêu Lăng, nộp lại huy hiệu và súng, nghỉ học!”

Tiêu Lăng bức bối quay người định bước đi.

Lăng Mạc đột nhiên kéo cánh tay Tiêu Lăng lại, nói: Tiêu Lăng, lần này tôi thua rồi, đợi tôi luyện tập thêm chúng ta lại thực hành.”

Hành động này của Lăng Mạc khiến Tiêu Lăng vô cùng kinh ngạc.

Tư Đồ Bá thấy Lăng Mạc cũng hòa theo cơ của ông, cười nói về hài lòng: “Lão Tiêu, anh xem, tôi đã nói rồi mà, Hai đứa này đang ôn tập bài tôi giao về nhà mà.”

Cơn tức giận của Tiêu Vấn Thiên vẫn chưa giảm, nói: “Nói bừa! Ôn luyện mà có thể đánh đến nổi cả mặt đầy máu thế sao? Ôn luyện có thể ở trong kí túc xá sao? Mà có thể đối xử với huynh đệ sinh tử của mình như vậy sao? Các người đừng có tìm cơ thoát tội cho nó!” “Thầy Tiêu, chúng em thực sự là đang luyện tập.” Lăng Mạc đứng thẳng người, nói về rất thành khẩn, “Luyện tập chiến thuật đấu tay đôi, không bị tính là phạm quy chứ ạ” Em đây chỉ là bị chút vết thương ngoài da, cũng là tại ở phòng kí túc chật chội, em không cẩn thận nên đã tự ngã đấy ạ.”

Tiêu Vấn Thiên nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Khuôn mặt Tiêu Lăng lại càng ngờ ngạc hơn. Cái người vừa mới bị mình giáo huấn cho một trận toại bởi, lúc này đây thật không ngờ lại nói đỡ cho mình. Lăng Mạc quyết không phải là một kẻ lấy đức báo oán, cậu ta có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với Đương Đương, thì có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi hơn nữa để đối đãi với mình! Sự thay đổi trước mắt diễn ra quá nhanh, Tiêu Lăng nhất thời không kịp phản ứng lại là chuyện gì, lẽ nào Lăng Mạc lại muốn giở trò gì để làm hại mình sao? Không phải chứ, lúc này chỉ cần cậu ta không nói gì, bản

thân mình chắc chắn sẽ bị đuổi học rồi, điều này lẽ nào còn không phải là sự báo thù nghiêm trọng nhất sao?

“Vậy, vậy, tôi thì sao?” Hàng Trụ yếu ớt lên tiếng hỏi một câu, phá vỡ cục diện sượng sùng.

“Cậu ư? Cậu còn đợi để tôi giúp cậu thu dọn hành y nữa à?” Tư Đồ Bá hỏi ngược lại.

Lăng Mạc rõ ràng cũng không có chút tình cảm nào với Hàng Trụ, không hề đứng ra nói đỡ giúp anh ta.

Hàng Trụ nhìn trước ngó sau, nét mặt oan ức khoác ba lô lên vai hậm hực rời khỏi đó.

“Tổ trưởng Tiêu, anh xem, sự việc này đã điều tra rõ rồi, hay là, cứ thế nhé?” Tư Đồ Bá nói đỡ, “Các cậu đừng chỉ luyện tập thân thể, đầu óc còn quan trọng hơn! Đi đi đi, mau đi làm việc đi! Còn mười mấy phạm nhân còn chưa bắt về được đấy.”

Tiêu Vấn Thiên thấy bậc xuống đã được lót đường, thế nên bèn thuận đà bước xuống, hất ống tay áo, hừ một tiếng, quay người bước đi. Tư Đồ Bá cũng bước theo, tiện tay đóng cửa lại.

Ở trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Lăng và Lăng Mạc. Tiêu Lăng quay sang nhìn Lăng Mạc đang ngồi trên giường lau máu mũi, hỏi: “Mày có ý gì vậy?”

Trên mặt Lăng Mạc lại khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có, cậu ta tỏ ra như không nghe thấy câu hỏi của Tiêu Lăng.

Lúc này đây, Tiêu Lăng cảm thấy rất hối hận đối với hành vi vừa rồi của mình. Chẳng phải là cậu cảm kích gì Lăng Mạc vì đã che giấu tội lỗi giúp cậu, cậu biết, bản thân mình ngay từ đầu đã không hề có chút thiện cảm nào đối với cái tên mặt sẹo này. Cậu hối hận là bởi vì bên tai cậu chợt vang lên giọng nói của anh trai. Nửa giờ đồng hồ trước, trước khi anh trai đi, còn yêu cầu cậu cố gắng công tác, biểu hiện thật tốt, hơn nữa những lời nói đó của anh trai, như thể kí thác toàn bộ sự kì vọng của cả gia tộc. Cậu biết, ngày mà anh trai quay trở lại, chính là ngày cậu được giải phóng. Nhưng vì lời dặn dò của anh trai, cậu cũng cần phải biểu hiện xuất sắc trong tổ chức *Người gác đêm*, chứ Không phải là cư xử bừa bãi. Anh trai đã không còn trong tổ chức nữa, nên niềm vinh dự của Tiêu gia cũng đương nhiên đè nặng lên người cậu.

Lời hướng dẫn sai của Lăng Mạc khiến anh trai bị đào thải, khiến Đường Đương Đương bị tổn thương, cho nên Tiêu Lăng mới dùng dùng nổi giận như vậy. Nhất thời kích động, xem chút nữa khiến cậu phải đối mặt với việc bị đuổi học, vậy thì những lời ân cần tha thiết của anh trai, cậu làm thế nào để hồi đáp lại được chứ? Anh trai bảo cậu chăm sóc Đường Đương thật chu đáo, cậu cần phải ăn nói lại thế nào?

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng chợt toát mồ hôi lạnh. Lần này, thật là đại nạn không chết, xem ra sau này tính cách nóng nảy này của mình cần phải thay đổi thôi. Cậu nhìn Lăng Mạc, Lăng Mạc vẫn giữ gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Như thể tất cả mọi việc diễn ra vừa rồi chưa từng xảy ra. Tiêu Lăng không lên tiếng, đứng dậy, cứ thế ra về.

Buổi tối, tổ *Chiến ưng* mở cuộc họp ở trong phòng họp.

“Mặc dù vòng đầu tiên chúng ta bị thua, nhưng Tiêu Lăng chó ngáp phải ruồi lại khiến cho tổ *Chồn lửa* cũng bị tổn thất tổ trưởng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Xem ra, bọn họ cũng không chiếm được ưu thế gì.”

“Nhưng tổ trưởng của chúng ta thật ra xuất sắc hơn. Các tổ viên tỏ ra hơi ỉ ỏi.”

“Cho nên hiện giờ, chúng ta cần phải tìm ngay ra được một người có khả năng để dẫn dắt toàn đội.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Quần Long Vô Thủ là không được đâu.”

Mọi người đều nhìn nhau, nhưng không có ai có đủ tự tin để lên làm tổ trưởng.

Nhiếp Chi Hiên nhìn một lượt tất cả mọi người, nói;

“Tôi đề nghị Tiêu Lăng.”

Tiêu Lăng đang dùng bấm để cắt móng tay mình, nghe Nhiếp Chi Hiên nói vậy, giật nảy mình: “Đừng đùa nữa! Tôi làm gì có bản lĩnh đó chứ, tôi cảm thấy anh thích hợp lắm đấy.”

“Tôi thích hợp tham mưu lên kế hoạch, không thích hợp làm tổ trưởng.” Nhiếp Chi Hiên cười, “Hơn nữa trong tuần đầu tiên, bọn chúng tôi đây đều không có cống hiến gì thực chất cả, chỉ có cậu và Đường Đương biểu hiện xuất sắc.”

“Đúng vậy, tôi ủng hộ.”

“Đúng vậy, tôi ủng hộ.”

“Đúng vậy, tôi ủng hộ.”

Một loạt những tiếng ủng hộ vang lên khiến Tiêu Lăng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nói: “Thật ra, tôi cũng không muốn giấu giếm gì tất cả các anh em cả, dốc lòng tâm sự. Tôi đến đây chỉ là bình vôi thôi, qua được ba tháng, tôi sẽ đi hưởng thụ thế giới tươi đẹp của mình.”

“Bất luận sau này thế nào, cậu có năng lực, có biện pháp, cho nên bây giờ, mọi người đều cần cậu.” Nhiếp Chi Hiện nói.

“Đừng mà, các anh thế này là có bệnh tim bừa thầy thuốc đấy.” Tiêu Lăng vội xua tay, “Tôi từ nhỏ đã không thích làm chức vụ gì, cái gì mà tiểu đội trưởng, trung đội trưởng hay gì gì đó đều chưa bao giờ làm cả, mọi người hãy tha cho tôi đi!”

Bầu không khí của hội trường bỗng chốc trở nên yên ắng, mọi người nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Vừa rồi mình đã hỏi Trần Tử Mặc của đội *Chồn lửa*, cô ấy nói bọn họ vừa mới chọn Lăng Mạc làm tổ trưởng mới”. Lúc này Đường Đang Đang đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Lăng liền khựng lại. Qua mấy chục giây sau, cậu liền đứng dậy, nói: “Được, nếu đã như vậy, thì tôi không khách sáo nữa. Tôi làm tổ trưởng.”

Mọi người đều thoáng ngẩn người, sau đó cười thầm cùng lần lượt vỗ tay.

Nhiếp Chi Hiện phì cười thành tiếng, hướng về Đường Đang Đang ngồi ở trong góc giơ ngón tay cái lên. Xem ra, vẫn là người bạn thanh mai trúc mã nô đùa từ nhỏ này mới hiểu Tiêu Lăng nhất, mới có thể ra một đòn trúng đích luôn.

Thấy Nhiếp Chi Hiện bật cười, Tiêu Lăng thấy cũng hơi ngượng ngùng. Cậu đứng lên trên bục, khế hắng giọng, tập theo khẩu khí của lãnh đạo, nói: “Vòng trước, đội *Chồn lửa* dùng thủ đoạn bỉ ổi may mắn giành chiến thắng. Thế nhưng qua quá trình phân tích có thể thấy, độ khó của họ và của chúng ta rõ ràng có sự khác biệt rất lớn. Tóm lại, thực lực tổng thể của chúng ta hoàn toàn vượt xa *Chồn lửa*, hạ được bọn họ cũng chỉ là việc cần chút thời gian thôi. Bây giờ, chúng ta hãy xem xem, trong vòng mới này, chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu.”

“Tôi có một ý này.” Nhiếp Chi Hiện thu lại nụ cười, giơ cánh tay giả của anh lên.

Tiêu Lãng đứng trên bục diễn thuyết với vai trò là đội trưởng, thân hình cao lớn vạm vỡ hơn Tiêu Vọng, nhưng lại thiếu mất sự điềm tĩnh và tự nhiên của Tiêu Vọng.

Rốt cuộc Nhiếp Chi Hiên nói gì đó, Đường Đang Đang hình như không hề nghe lọt vào tai. Trong trí não cô lúc này đang tua lại những hình ảnh tỉ mỉ của Tiêu Vọng lúc rời khỏi *Người gác đêm*. Anh vuốt ve huy hiệu, anh chăm chú nhìn vào tấm biển hiệu, anh rời khỏi đó mà không ngoái lại nhìn. Cô không thể nào khống chế được mình không liên tục nghĩ lại những chi tiết này. Những kí ức trào đến còn có cả khoảng thời gian trong một tuần ngắn ngủi cô và anh Tiêu Vọng được ở bên cạnh nhau. Cô đã từng đứng sát gần anh đến nỗi có thể nghe được nhịp đập trái tim anh, thế mà bây giờ, tất cả đều đã trở nên xa xôi diệu vợi.

Tiêu Lãng đứng trên bục không phải là không chú ý thấy sự lơ đãng mơ màng của Đường Đang Đang, nhưng lúc này đây, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ mãnh liệt: phải thắng. Đúng rồi, tuyệt đối không thể thua tên đó được. Ý chí chiến đấu của Tiêu Lãng bốc cháy ngùn ngụt, cậu nhanh chóng bị thu hút vào lời suy luận tiếp theo của Nhiếp Chi Hiên.

Nhiếp Chi Hiên nói: “Các bạn nói xem, những người này sau khi trốn ra ngoài, việc quan trọng nhất là gì?”

“Ăn cắp.” Có học viên nói.

“Tôi thì lại cho rằng có lẽ là mưu sinh.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Điều kiện tiên đề của việc có thể ẩn thân là phải tiếp tục sống. Những người này chạy ra ngoài, không dám đến ngân hàng rút tiền, trên người lại không có tiền mặt, vậy thì điều quan trọng nhất chính là làm thế nào để sống sót. Đặc biệt là bây giờ họ đã trốn ra được hơn một tuần rồi. nếu như họ không bị chết đói, vậy thì mỗi người bọn họ phải có các thủ đoạn để mưu sinh.”

“Mưu sinh không khó lắm thì phải?” Tiêu Lãng nói. “Mượn tiền của bạn, ăn trộm tiền đều có khả năng.”

“Đúng vậy, chủ ý của tôi chính là, chúng ta phải phân tích xem bọn họ có khả năng có những thủ đoạn mưu sinh nào, sau đó bắt tay từ những thủ đoạn đó, xem xem có thể tìm kiếm được một số cách thức có tính đột phá.” Nhiếp Chi Hiên nói xong, ngừng một lát, thấy mọi người đều đang suy ngẫm, thế nên nói tiếp, “Tôi cũng không

vòng vo nữa, hai hôm nay tôi vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này. Tôi cảm thấy thế này, thủ đoạn mưu sinh của những người này chủ yếu có mấy loại: một, họ tiếp tục thực hiện các hành vi phạm tội để chiếm đoạt tài sản như trộm cắp, lừa đảo hoặc cướp giật; hai là, có được sự hỗ trợ kinh tế từ bạn bè hay người thân, ba là, che giấu thân phận. Có phải là chỉ có ba loại này thôi sao?”

“Cũng không loại trừ những người này sẽ mạo hiểm đến ngân hàng rút tiền.” Có học viên nói.

“Cảnh sát đã sớm tiến hành đóng băng và đánh dấu tất cả những tài khoản ngân hàng của những người này rồi. Tiêu Lăng nói, “Hai hôm trước trong giờ học thầy giáo đã nói rồi mà. Chỉ cần bọn họ dám đến ngân hàng, một không lấy được tiền, hai là sẽ tự động báo cảnh sát. Tôi cảm thấy thủ đoạn mưu sinh của bọn họ, cũng chẳng có cách nào khác ngoài ba cách mà anh Hiên nói.”

Thật ra cũng chưa hẳn, cũng còn cách thứ tư.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có ai từng nghĩ đến, công năng thanh toán của smart phone không.”

“Đó chẳng phải là cũng bị gắn chặt vào ngân hàng sao?”

“Nếu như trong kênh thanh toán có số dư thì sao? Hơn nữa tài khoản của kênh thanh toán được bí mật, phía cảnh sát không hề nắm được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Vậy thì, chỉ cần bọn họ có được một chiếc di động smart phone là có thể có được khả năng thanh toán rồi. Đây là thời đại tin tức hoá, làm gì mà không được chứ.”

“Ồ, đây cũng là một hướng suy nghĩ.” Tiêu Lăng nói, “Sau đó thì sao?”

“Theo như tôi biết, việc phạm nhân M phạm tội là có liên quan đến cái này.” Nhiếp Chi Hiên bật máy chiếu, mở phần thông tin tài liệu của M, nói: “Trước khi phạm nhân M vào ngục, là một người bán hàng online trên wechat, nhưng hắn là một kẻ làm ăn không nghiêm chỉnh. Những món đồ mà hắn bán thường xuyên có vấn đề về chất lượng, do đó, hắn cũng có không ít số tài khoản wechat. Quá trình phạm tội của hắn là như thế này, có một người khách, bởi vì đã mua sản phẩm có vấn đề về chất lượng, đã nảy sinh cãi cọ chửi bới với hắn ở trên wechat. Sau đó, thật không ngờ người khách hàng này tìm đến được nhà hắn và đã xảy ra cuộc cãi cọ kịch liệt với hắn. Tên M này cũng không hề dễ gây chuyện, khi còn nhỏ hắn đã được bố

mẹ đưa đến Thiếu Lâm Tự tập võ, có thể nói là võ nghệ cao cường. Cho nên, lúc đó hắn do nhất thời tức giận, cầm gậy tàn thủy tinh ném vào phần đầu của người khách đó. Thật không may, cú đòn này đánh trúng đực điểm của vị khách hàng, khiến cho đực điểm bị lõm xương sọ, động mạch giữa màng não ở trong phần đó bị rách, gây ra hiện tượng chảy máu trong não dẫn đến tử vong. Tên M này cũng là bởi vì dính líu đã tội cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong mà bị vào ngục.

“Cái gì mà đực điểm? Cái gì màng não? Anh Hiên, hãy nói tiếng phổ thông đi.” Tiêu Lăng mặt ngờ ngác.

“Chính là đánh trúng huyết thái dương.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười, nói: “Nếu một người khách hàng mà cũng có thể tìm thấy M, tại sao chúng ta lại không tìm thấy được chứ.”

“Nhưng, tìm bằng cách nào?” Tiêu Lăng hỏi.

“Rất đơn giản.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như M có số dư trong kênh thanh toán wechat, hắn sẽ dùng nó để làm thủ đoạn sinh tồn. Nếu như không có, vậy thì hắn rất có khả năng tiếp tục wechat để bán hàng tồn của hắn. Tôi đã kiểm tra hồ sơ bên phía cảnh sát, bởi vì M không cấu thành tội phạm kinh tế, cho nên không hề tiến hành điều tra xác minh tình hình cụ thể của hàng tồn và hành vi buôn bán của hắn.”

“Cho dù là như vậy, cũng rất khó tìm được ra hắn mà”. Tiêu Lăng nói.

“Tôi cho rằng, lợi dụng bức ảnh chụp màn hình đối thoại wechat của cảnh sát lúc điều tra vụ án, có thể được tài khoản wechat của M. Sau đó, dựa vào tài khoản Wechat này, tìm kiếm ra những tài khoản wechat khác có liên quan. Về lí thuyết, suy nghĩ này có lẽ là có thể thực hiện được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng về kỹ thuật làm thế nào, tôi không biết được. Nhưng mọi người đừng có quên, chúng ta có một cao thủ IT, Đường Đang Đang.”

Đường Đang Đang nghe thấy tên mình, giật nảy mình vì đang chìm đắm vào suy nghĩ khác: “Gì cơ?”

Nhiếp Chi Hiên thông cảm cho sự lơ đãng của Đường Đang Đang, cho nên nói lại một lượt. Đường Đang Đang gật đầu thể hiện, suy nghĩ này trên phương diện kỹ thuật đúng là cũng không khó thực hiện. “Nếu như chúng ta có thể lấy được số tài khoản wechat mà M

sử dụng số dư hoặc là tiến hành bán hàng, cho dù là không thể yêu cầu định vị, cũng có thể dựa theo địa chỉ trước đây hoặc là hiện giờ hần giao hàng để phán đoán ra vị trí kho hàng của hần, hoặc là trực tiếp tìm ra được nơi hần ẩn nấp.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thậm chí còn có thể thông qua hóa trang để trực tiếp câu được hần ra.”

“Lần này, chúng ta nhất định phải thắng đội *Chồn lửa*.” Tiêu Lăng thăm nắm chặt tay, nói với Đường Đang Đang, Phần then chốt, vẫn phải trông vào Đường Đang Đang rồi.”

Sắc trời đã tối, Tiêu Lăng đến cửa phòng của Đường Đang Đang, gọi cô ra ngoài.

Hai người ngồi ở bậc cầu thang trước cửa phòng kí túc xá, lúc trước Tiêu Lăng đã mua hai lon Coca ở máy bán hàng tự động duy nhất chỗ cổng căn cứ, đưa cho Đường Đang Đang một lon, nhưng cô từ chối. Tiêu Lăng cũng chẳng để ý, tự mở ra uống một ngụm, sau đó kêu “a” đầy khoa trương một tiếng.

Khuôn mặt Đường Đang Đang vẫn rất thần thờ, ủ rũ.

“Tôi lo nhất chính là cậu như thế này đây.” Tiêu Lăng nói, “Không có cậu, chúng ta không bắt được người đâu”

Đường Đang Đang cúi đầu không nói gì.

“Cậu có biết trong vụ án trước, tại sao mọi người đều không phát giác ra, mà tôi lại có thể phát hiện ra động tác của tên tội phạm đó chính là đang vẽ?” Tiêu Lăng đảo con người mắt, chọn đề tài nói chuyện.

Đường Đang Đang lắc đầu.

“Cậu biết đấy, từ nhỏ tôi đã thích vẽ.” Tiêu Lăng nói. “Nhưng, chắc cậu không biết đâu, trước khi tôi thi chuyên ngành khảo cổ, tôi còn tham gia kì thi nghệ thuật. Bởi vì lí tưởng của tôi lúc đó là làm một người họa sĩ. Nhưng, thật đáng tiếc, lần thi nghệ thuật đó, không thi đạt được điểm chuẩn.”

Đường Đang Đang hình như cũng để tâm hơn một chút, nói: “Là tại cậu vẽ xấu quá phải không?”

“Chẳng phải đâu, tôi vẽ cũng khá đẹp đấy.” Tiêu Lăng nói, “Nhưng hôm tham gia thi vẽ đó, bởi vì hôm trước tôi đánh nhau, bị lão Tiêu giáo huấn một trận tơi bời, cho nên rất ủ dột, không thể nào phán đoán tinh thần lên được. Khi thi, tôi không cẩn thận để xảy ra chút nhầm lẫn nho nhỏ,”

“Chút nhầm lẫn nho nhỏ gì vậy?”

“Các bạn ở trong lớp học đều làm theo yêu cầu của cuộc thi, vẽ một người mẫu, người mẫu ngồi ở một góc phía trước phòng học.” Tiêu Lăng nói, “Lúc đó vì tôi không tập trung tinh thần, cũng không để ý, thế là cũng vẽ xong bức tranh cùng với mọi người. Tôi vẽ không kém hơn những người khác đâu, thế mà lại bị 0 điểm.”

Vì sao chứ?” Đường Đang Đang hỏi vẻ kinh ngạc.

“Bởi vì mọi người đều vẽ người mẫu, nhưng tôi lại vẽ thầy giám thị.” Tiêu Lăng nhún vai.

Đường Đang Đang phì cười: “Đây còn nói là sai sót nho nhỏ sao? Cậu đâu phải là không cẩn thận, cậu là không thèm để tâm!”

“Thật ra tôi bị oan lắm, sự việc này đúng là không thể trách tôi được hoàn toàn do thầy giáo.” Tiêu Lăng cố tình tỏ ra oan ức, nói: “Cậu nói xem, làm gì có thầy giám thị nào trong toàn bộ quá trình trông thi lại không hề nhúc nhích một chút nào chứ?”

Đường Đang Đang cười: “Tiêu Lăng, cậu thôi đi, làm gì có kì thi nghệ thuật nào chứ, đừng có giở trò cũ để gây cười cho tởn nữa.”

“Tôi không phải là đến để trêu cho cậu vui đâu.” Tiêu Lăng tỏ ra nghiêm túc, “Cậu thấy đấy, tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết một đạo lý này, bất luận làm việc gì, điều phải chuyên tâm, nếu không chắc chắn sẽ thất bại.”

“Được rồi, tởn biết rồi.” Tâm trạng của Đường Đang Đang đã ổn hơn khá nhiều, cô nhìn Tiêu Lăng, gật đầu:

“Những gì cậu nói tởn đều hiểu, cho tởn khoảng thời gian một buổi tối, tởn chắc chắn sẽ không phụ sự kì vọng của mọi người đâu.”

Buổi trưa ngày hôm sau, sắc trời âm u, dường như mưa dông bão táp sắp ập tới.

Trong tiểu khu Kiều Hồng, có thêm một số gương mặt lạ.

“Bây giờ sắp 12 giờ rồi, sự suy đoán của Đường Đang Đang có chuẩn không vậy?” Một học viên hóa trang thành người dẫn chó đi dạo nói, “Chúng ta đã đợi bốn giờ đồng hồ rồi.”

“Hãy tin tưởng vào thực lực của Đường Đang Đang trong vụ án lần trước, không phải chính là cô ấy đã phát huy xuất sắc sao? Lần này còn đơn giản hơn lần trước.” Nhiếp Chi Hiên quỳ xồm xuống nghịch ngợm một chiếc xe đạp điện đã bị tháo ra, hạ giọng nói.

“Nếu chính cô ấy đến thì tốt rồi, có phải là có thể càn định vị chuẩn xác được hơn không?” Học viên nói, “Anh nói xem liệu có phải chúng ta đến hơi muộn, nhân viên giao nhận hàng đã đến lấy hàng đi rồi không?”

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu, nói: “Đường Đường liên tục thức thông đêm, cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa thầy giáo hướng dẫn chẳng phải đã nói rồi sao, “Tổ Thiên nhân” là người làm công tác ở tuyến sau, Đường Đường sau này chắc chắn là “Người lần đầu” xuất sắc nhất. Còn về thời gian, mặc dù Đường Đường 4 giờ sáng đã đưa ra được lời phán đoán, nhưng nhân viên chuyển phát nhanh đến lấy hàng từ 9 giờ đến 12 giờ, chúng ta không cần thiết phải đến sớm như thế.”

“Đã có bảy lượt giao nhận hàng, nhưng người tiếp xúc đều không phải là phạm nhân M.” Tiêu Lăng mặc bộ quá áo bảo vệ, đầu đầm đìa mồ hôi bước đến bên cạnh Nhiếp Chi Hiên, nói: “Bây giờ đã sắp 12 giờ rồi, không phải xảy ra vấn đề gì chứ?”

Nhiếp Chi Hiên không lên tiếng, giơ tay lên xem đồng hồ.

“Tôi cảm thấy có gì đó không ổn.” Tiêu Lăng nói, “Liệu có phải là thông tin bị rò rỉ không? Chạy mất rồi?”

“Kế hoạch hành động chỉ có học viên của tổ chúng ta và thầy giáo hướng dẫn biết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đội cảnh sát mặc thường phục này cũng đều là đến sát giờ mới điều động, ngay cả đi làm gì còn không biết, sao có thể để rò rỉ thông tin được? Tiêu Lăng, các cậu có bám theo các nhân viên giao nhận hàng này không?”

Tiêu Lăng lấy ra một quyển sổ nhỏ, nói: “Đều bám theo, bảy nhân viên giao nhận đều là đến các đơn nguyên để giao nhận bưu kiện. Có bốn người đến nhận bưu kiện ở các vị trí khác nhau trong tiểu khu, có hai người giao hàng xong đi luôn, còn có một người là lượn một vòng phía trước dãy kho để xe ở tầng 1 của tòa nhà số 8, sau khi gọi hai cuộc điện thoại liền rời khỏi đó.”

Mắt Nhiếp Chi Hiên chợt bừng sáng.

Tiêu Lăng vỗ đầu nói: “Lẽ nào anh ta chính là nhân viên giao nhận không liên hệ được với phạm nhân M? Vậy thì, lúc này, M có lẽ là đang ở trong một gian nào đó trong kho để xe của tòa nhà số 8, nếu như hắn chưa nghe thấy tin tức gì mà bỏ trốn.”

Nói xong, Tiêu Lăng dựng cổ áo của mình lên, nói mấy câu vào micro giấu ở phía bên dưới cổ áo, một số người đang tản mạn ở khắp các góc ngách trong tiểu khu bắt đầu tập trung về tòa nhà số 8.

“Kho để xe dùng làm kho hàng cũng rất thường gặp” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như cảnh sát không kiểm soát kho hàng này của M, nếu hắn sống ở đây, vừa có thể ẩn nấp, vừa có thể kinh doanh thu lợi.”

“Sao chúng ta lại không nghĩ đến chứ?” Tiêu Lăng tiếp cận gần đến kho để xe, rút súng từ thắt lưng ra.

Mấy bà cô dắt chó đi dạo xung quanh nhìn thấy bảo vệ thật không ngờ rút ra súng, giật mình sợ hãi, vội vàng né tránh.

“Cô ơi, các cô có biết trong bảy kho để xe này, kho nào được thuê để làm kho hàng hoặc là bên trong có người ở không ạ?” Nhiếp Chi Hiên nhanh ý, chặn mấy bà cô lại, rút từ trong túi áo ra huy hiệu cảnh sát vẫn thường dùng. May mà có Nhiếp Chi Hiên là người cảnh sát thuộc chế độ biên chế, nếu không lũ học viên chẳng có lấy một cái giấy chứng nhận nào cả.

“Có ai ở hay không thì tôi không biết, nhưng gian ở giữa đó chưa từng đỗ xe.” Một bà cô nói.

“Hình như là kho hàng, trước đây không dùng mấy, hôm qua hình như có người vào.” Một bà cô khác lên tiếng:

Nhiếp Chi Hiên vội vàng cảm ơn, đi theo các học viên và những người cảnh sát. Kho để xe là một dãy cửa cuốn màu xanh lam, cái kho ở giữa hình như khoảng cách sử dụng mặt đất và cánh cửa khá rộng, nếu như không để ý quan sát, đúng thật là cũng không nhận ra. Xem ra, đúng là M đang ẩn nấp ở đây rồi, hơn nữa hắn chưa đóng chặt cửa. Điều này mang lại sự thuận tiện rất lớn cho công tác vây bắt, không phải mất thời gian và sức lực để phá cửa

Tiêu Lăng rón rén bước đến bên cạnh cửa kho để xe, ngòai xỏm xuống, rồi dùng lực thật mạnh nâng cửa cuốn lên. Cửa cuốn màu xanh lam nhanh chóng cuộn lên trên như thể được ấn nút điều khiển.

Khi cửa cuốn cuộn lên hết, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt kinh ngạc. Một xác chết bị treo lơ lửng ở phía trong cửa cuốn, lúc này đây, khoảng cách giữa Tiêu Lăng và xác chết này chỉ vài cen-ti-mét. Người chết không phải là ai khác, chính là phạm nhân M.

M thấp hơn Tiêu Lãng mười mấy xen-ti-mét, thế nhưng lúc này đây chân hắn vừa vịn cũng cách mặt đất mười mấy xen-ti-mét. Cho nên, xác chết và Tiêu Lãng đang ở trong trạng thái mặt đối mặt, gần như mũi chạm mũi môi chạm môi.

Tiêu Lãng bị dọa cho sợ chết khiếp, khẩu súng trong tay cũng không giữ được mà rơi xuống đất. Cậu vội vàng lùi lại mấy bước, cúi xuống nhặt súng.

Trong kho gần như chất đầy hàng hóa. Chủ yếu là những sản phẩm tẩy rửa đóng thành thùng, còn có một số túi nilon đựng quần áo và phụ kiện phục trang. Hàng hóa được xếp rất ngay ngắn, bên cạnh còn có một chiếc giường gấp. Trên giường gấp để tản mạn một số thứ như quần áo, máy tính, di động. Những vị trí để những đồ vật đó rất bình thường, không hề có dấu vết rõ ràng của việc giăng co.

Hàng hóa và giường đã chiếm hết chỗ trong kho, hơn nữa kho cũng chỉ là một gian độc lập, xung quanh cũng không có đường ống hay chỗ nào có thể treo sợi dây, cho nên chọn lựa phần khung trên đỉnh phía bên trong cửa cuốn làm chỗ treo cũng coi như là rất hợp lý. Sợi dây treo thì thể chính là sợi nilon buộc những thùng sản phẩm tẩy rửa, cũng không phát hiện ra điểm nghi vấn nào đặc biệt.

“Lại là sợ tội tự sát sao?” Tiêu Lãng gãi đầu, nói về sự sợ hãi, “O? Tại sao tôi lại có thêm chữ “lại” nhỉ? Ý tôi muốn nói, lẽ nào hắn lại giống với H, bị người ta giết? Không phải chứ, thông tin của chúng ta không thể nào bị tiết lộ ra ngoài, sao lại có thể có người kịp đến trước chúng ta để giết người được chứ? Có lẽ vẫn là khả năng tự sát cao hơn!”

“Điểm nghi vấn chính là tại sao M đang làm ăn thuận lợi, lại đột nhiên chọn lựa tự sát chứ?” Nhiếp Chi Hiên đi một vòng quanh thì thể nói: “Nhưng, qua tình hình hiện trường thì thấy, cậu nói đúng đấy, khả năng tự sát rất lớn.”

“Tôi biết, tôi biết.” Tiêu Lãng cướp lời, “Trong giờ Pháp y thầy giáo nói rồi, chết do siết cổ và chết do treo cổ là có sự khác biệt. Chết do siết cổ là chịu đều lực, cho nên có thể nhìn thấy rõ vết siết vòng quanh cổ, chết treo cổ là lực dốc xuống dưới, cho nên rãnh treo đậm nhất là ở vị trí dưới cùng, thất thông lọng hướng lên phía trên. Nếu

như là chết do siết cổ, thì nhiều khả năng là do người khác giết, nếu như chết do treo cổ, thì nhiều khả năng là do tự sát.”

“Cậu khá lắm.” Nhiếp Chi Hiên khen ngợi, “Nếu nói là Lăng Mạc, trí nhớ tốt như thế thì cũng dễ hiểu. Tiêu Lăng cậu thật không ngờ cũng có thể nghe lọt và ghi nhớ được nội dung trong giờ Pháp y không hạn như vậy ư? Thật đúng là mới mấy ngày mà đã tiến bộ vượt bậc rồi! Nói thế này đi, tôi nhìn thấy phía sau phần cổ của nạn nhân có hướng điểm giao nhau trên cao, chắc là thuộc về chết treo cổ.

Tiêu Lăng vẫn có phần hơi khó chịu khi bị đem so sánh tên cậu với tên Lăng Mạc, cậu không tiếp lời.

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên và Tiêu Lăng cùng hợp lực để đặt thi thể xuống.

Độ cứng của tử thi vừa mới hình thành ở các khớp nhỏ ” Nhiếp Chi Hiên nói, “Giác mạc cũng chỉ đục ở độ trung bình. Chứng tỏ, nạn nhân cũng chỉ mới tử vong ở khoảng thời gian trời tờ mờ sáng thôi.” “Thật là xui xẻo, bắt tên nào chết tên nấy, đây chẳng phải cố ý là để cho chúng ta thua sao?” Tiêu Lăng cúi đầu ủ rũ, “Sớm biết thế, sau khi Đang Đang suy luận ra được phạm vi, chúng ta lập tức đến điều tra thì tốt rồi.”

“Sự suy đoán của Đang Đang chỉ là phá giải thông tin then chốt của mảng kinh doanh trên wechat, sau đó lấy được thông tin chuyển phát nhanh, cuối cùng căn cứ vào sự giao nhận của nhân viên giao nhận hàng để xác định được vị trí của M. Như vậy cũng có nghĩa là, sự suy đoán của cô ấy là dựa trên nền tảng cơ sở lần theo dấu vết của người giao nhận hàng. Cho dù 4 giờ sáng cậu đã đến đây, cậu có thể tìm ra M ở trong cái kho nào không? Ngay cả người để hỏi cũng chẳng có.” Nhiếp Chi Hiên cười nói:

“Hơn nữa chúng ta cũng chưa chắc đã thua. Bởi vì khi chúng ta xuất phát hành động, đội *Chồn lửa* vẫn đang mở cuộc họp nghiên cứu, chứng tỏ lần này tiến độ của họ chậm hơn chúng ta. Cho dù mục tiêu của chúng ta đã tự sát thì chúng ta cũng vẫn có thể thắng được.”

Anh mắt Tiêu Lăng chợt lóe sáng, nói: “Được được, anh là sĩ pháp y kiểm tra chính, có thể độc lập kiểm tra thi thể, đừng đợi bác sĩ pháp y của cảnh sát đến nữa, anh hãy xem trước xem có kết quả gì, sau đó chúng ta nhanh chóng về nhận lệnh.”

Nhiếp Chi Hiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng cười, ra hiệu, cho cậu đừng có nôn nóng. Sau đó tuân theo trình tự các bước kiểm tra, lần lượt kiểm tra tình trạng thi thể.

“Mặt tím tái, xuất huyết dưới kết mạc, đầu lưỡi nằm trong cung hàm miệng, môi tím tái, mười móng tay tím tái.” Nhiếp Chi Hiên vừa nhìn vừa nói.

“Hãy nói điểm then chốt, điểm then chốt ấy.” Tiêu Lăng chê Nhiếp Chi Hiên lè mề, đứng bên giậm chân nói.

“Đây đều là một số dấu hiệu của bị ngạt thở, vô cùng quan trọng đối với việc chẩn đoán nguyên nhân tử vong, những điều này đều là then chốt.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng rãnh treo ở phần cổ này hơi có vấn đề đấy.”

Tiêu Lăng nghe có điều khác thường, quỳ xổm xuống bên cạnh Nhiếp Chi Hiên quan sát.

Nhiếp Chi Hiên chỉ vào rãnh treo của vết thắt dây thòng lọng ở phần cổ nạn nhân, nói: “Cậu nhìn này, hình như tháp thoáng có thể nhìn thấy hai rãnh treo dây thòng lọng không hề trùng khớp với nhau.”

“Liệu có phải là do giấy giữa không?”

“Không đâu.” Nhiếp Chi Hiên lắc đầu, “Trong quá trình chết treo cổ, giấy giữa là điều có thể xảy ra, nhưng chỉ là hình thành nên vết xây xát ở vị trí xung quanh rãnh treo ban đầu. Bởi vì sức nặng của chính cơ thể nạn nhân ép chặt phần cổ nạn nhân vào sợi dây thừng, rất khó có thể do giấy giữa mà hoàn toàn thay đổi phương hướng của sợi dây,”

“Vậy ý của anh là?” Tiêu Lăng kinh ngạc. Nhiếp Chi Hiên quỳ xổm nguyên vị trí cũ, suy nghĩ một hồi, đột nhiên dùng bàn tay giả kết hợp với bàn tay thật thành thạo cởi áo của nạn nhân, lộ ra phần da phía sau lưng của nạn nhân.

“Quả nhiên như vậy!” Nhiếp Chi Hiên hít vào một hơi thở lạnh.

“Đây là tổn thương?” Tiêu Lăng chỉ vào một mảng tím giữa một vùng đốm hồng nhạt phía sau lưng nạn nhân, nói.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu, nói: “Sự khác biệt giữa chết treo cổ so với chết siết cổ chính là sợi dây chịu lực không đều, sợi dây không kín. Nhưng chết treo cổ do bị người khác giết có một cách, chính là dùng đầu gối chống vào phía sau lưng nạn nhân, sau đó kéo sợi dây lên

trên, gây nên hiện trường nạn nhân treo cổ chết, thực ra là bị siết cổ chết.”

“Sau khi nạn nhân tử vong, sẽ treo nạn nhân lên, giả mạo thành treo cổ chết.” Tiêu Lăng nói, “Cho nên mới có hai vết rãnh gò đó, mới có một chỗ tổn thương phía sau lưng phải không? Trời ơi! Thật không ngờ lại giống tên H, là bị giết hại!”

“Nói nhỏ một chút!” Qua cánh cửa cuốn khép hờ, Nhiếp Chi Hiên nhìn thấy bên ngoài đã tập trung rất nhiều phóng lên, cảnh sát đồn công an đang khuyên nhủ bọn họ rời khỏi đó.

“Hai người bọn họ đều là bị giết hại, lúc bị tấn công không hề phản kháng, đều bị ngụy trang thành tự sát, hung thủ đều là ra tay trước khi chúng ta hành động, giành được thời cơ.” Tiêu Lăng toát mồ hôi lạnh, “Nói thế nào thì những việc này đều không thể nào là sự trùng hợp ngẫu nhiên được nhỉ!”

“Đúng vậy, đây rõ ràng không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng động cơ gây án của hung thủ là gì? Còn nữa, tại sao nạn nhân đều không hề phản kháng? Tất cả những điều này thực sự khiến ta không thể nào lý giải nổi.”

“Hung thủ đang khiêu chiến với cảnh sát sao?” Tiêu Lăng nói xong liền lập tức lắc đầu, nói: “Không đâu! Nếu như là khiêu chiến, trực tiếp giết luôn chẳng phải là xong chuyện sao? Tại sao lại còn phải tạo hiện trường giả?”

Nhiếp Chi Hiên cười có phần hân hoan, nói: “Bất luận thế nào, với tư duy của cậu lúc này, làm tổ trưởng tổ *Chiến ưng* đã không phải hổ thẹn gì rồi!”

Tiêu Lăng cười ngượng ngùng, nói: “Ai làm tổ trưởng cũng đều thế cả thôi, phải rồi, anh nói xem, liệu có phải là Lăng Mạc bán tin không?”

“Chắc chắn không phải.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Bắt đầu từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay chúng ta xuất phát hành động, Lăng Mạc luôn ở căn cứ tổ chức. Chỉ cần cậu ta ở trong căn cứ, bất cứ hành vi bán tin nào đều sẽ bị theo dõi giám sát.”

“Hành vi của tên hung thủ này, đúng thực là làm cho người ta không tài nào hiểu nổi!” Tiêu Lăng Sợ Nhiếp Chí Hiên nghĩ mình lòng dạ

hẹp hòi, cho nên lại kéo nội dung câu chuyện quay trở lại chủ đề chính.

“May mà tiểu khu dân cư này có máy camera giám sát, có thể tiến hành phân tích từng người.” Nhiếp Chi Hiền nói.

“Bức tường vây thấp tè như thế, muốn đi vòng qua để tránh máy quay ở cổng chính, quá dễ thì phải.” Tiêu Lăng chỉ vào bức tường vây tiểu khu đối diện nhà để xe, nói.

“Cảnh sát sẽ tiến hành khám xét điều tra toàn bộ tường vây, xem xem có dấu vết trèo tường nào mới không.” Nhiếp Chi Hiền nói, “Nhưng tôi cảm thấy, nếu như hung thủ trước khi giết người không thể xác định chắc chắn vị trí của M, chắc là sẽ không đi bộ vào trong khu vực rộng thế này để tiến hành tìm kiếm đâu.”

“Do đâu mà có thể nhận định như vậy?”

Nhiếp Chi Hiền nói: “Vụ án lần trước, sau khi các cậu ra về, chúng tôi lại tiến hành khám xét điều tra lại hiện trường lần nữa. Mặc dù hiện trường được xử lý rất sạch sẽ, hoàn toàn không tìm được bất cứ dấu vết có thể nhận định hoặc chỉ ra được hung thủ, hoàn toàn không lấy được DNA khả nghi, nhưng chúng tôi vẫn phát hiện ra được dấu vết nhiều đám cỏ vừa mới bị đè lên, hơn nữa, những dấu vết này có độ liền mạch rất rõ ràng. Hung thủ không phải là đi bộ tiến vào gần khu vực hiện trường, mà là có một chiếc xe máy hoặc là chiếc xe đạp điện.”

“Cũng có nghĩa là, nếu như hung thủ của vụ án này và vụ án lần trước cùng là một người, hơn nữa hung thủ không xác định rõ được vị trí của M, cũng cần phải vào tiểu khu để tìm kiếm, hẳn là đi xe vào có thể nâng cao được hiệu suất.” Tiêu Lăng gật đầu nói.

Chúng ta vẫn cần phải tiếp tục nhiệm vụ của chúng ta.” Nhiếp Chi Hiền nói: “Cho nên, việc quan sát camera giám sát hãy giao cho cảnh sát làm, chúng ta quay về để chờ đợi tin tức tốt lành.”

“Này, anh làm gì thế? Còn chụp nữa, tôi xẻo anh đây Tiêu Lăng tinh mắt, phát hiện ra một người phóng viên đã luồn đến gần cổng chính khu nhà để xe, nấp trong bụi cây liền yêu cầu anh ta rời khỏi đó.

“Cậu cần phải nói là: Chưa được sự cho phép mà tự ý tiến vào hiện trường giảng đường dây cảnh giới, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!” Nhiếp Chi Hiền uốn nắn câu nói của Tiêu Lăng.

Truy Sát Trong Bóng Đêm

Một khi chết đi sẽ không bao giờ phải mất đi thứ gì nữa, đây chính là điểm khởi đầu của cái chết.

Haruki Murakami - Nhật

Đã gần một tuần nay, Lăng Mạc chưa được ngủ một giấc ngon lành nào, nhưng lúc này đây, tinh thần cậu ta rất phấn chấn.

Ba hôm trước, khi bọn họ báo cáo kết quả phân tích lên thầy giáo *Người gác đêm*, đồng thời xin cảnh sát chi viện, họ đã bị các thầy giáo hướng dẫn tạt một gáo nước lạnh. Cách thức gần như giống y hệt với hành động vây bắt lần trước, sao chép lại, ôm cây đọt thỏ, đã bị thầy giáo hướng dẫn trực tiếp bác bỏ hoàn toàn.

Một tuần nay, mục tiêu đội *Chồn lửa* lựa chọn chính là phạm nhân S. Còn về việc vì sao lại chọn anh ta, thì phải nói bắt đầu từ khi phạm nhân này chưa phạm tội.

S là một tài xế công xưởng bình thường, đặc điểm lớn nhất của anh ta chính là thật thà. Nói một cách chính xác, có lẽ nên coi là hình tượng một người đàn ông tốt bụng nhút nhát. Trong tất cả phần ghi chép lời khai mà cảnh sát cung cấp, có thể nhận ra, S vẫn luôn sống rất đơn giản, trong đơn vị, nghiêm chỉnh tuân thủ mọi nhiệm vụ cấp trên giao phó, rất nhún nhường đồng nghiệp, ai yêu cầu gì cũng đều đáp ứng. Bất luận giữa các đồng nghiệp xảy ra mâu thuẫn gì, anh ta đều là người đứng ra hòa giải, hoặc nếu không thì làm con rùa rụt cổ. Tóm lại, nguyên tắc sống của anh ta chính là, thà bị ức hiếp trăm nghìn lần, cũng không đắc tội với một ai. Ngoài làm việc ở đơn vị, cuộc sống thường ngày của S cũng rất theo khuôn khổ, chuẩn giờ đi làm, chuẩn giờ đi chợ, chuẩn giờ về nhà.

Trong xưởng, rất nhiều đồng nghiệp đều coi S là đối tượng để trêu chọc mua vui, cho dù là những câu đùa ác ý quá đáng, S cũng chỉ cười cho qua, chưa bao giờ truy cứu.

Chính vì lý do này, khi S xảy ra hiềm nghi dính líu đến vụ án do sơ suất gây nên tử vong, gần như tất cả lãnh đạo và đồng nghiệp đều sửng sốt kinh ngạc. Trong suy nghĩ của họ, một người còn chưa từng nói câu nào hằn học, một người hành sự luôn tỉ mỉ thận trọng,

sao lại có thể lỗi mǎng gây nên cái chết của một người đợc? Thực sự khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Quá trình S phạm tội rất đơn giản. S và nạn nhân Lâm Vĩnh là tài xế cùng một phòng ban, thường ngày ngoài lái xe, còn phụ trách sửa chữa bảo dưỡng mấy chiếc xe matiz và xe tải cũ của công xưởng. Một lần, chiếc xe tải nhỏ của công xưởng xảy ra sự cố, ông chủ công xưởng như trước đây vì muốn giảm thiểu chi phí, sai S và Lâm Vĩnh sửa chữa chiếc xe đó. Trong lúc sửa chữa, trong phân xưởng sửa chữa chỉ có hai người S và Lâm Vĩnh.

Theo lời khai của S, bởi vì trong phân xưởng không có cầu nâng chuyên dụng sửa chữa ô tô, cho nên công nhân sửa chữa chỉ có thể chui xuống gầm xe để tiến hành sửa chữa. Bởi vì S là công nhân của phòng sửa chữa, còn Lâm Vĩnh là phó phòng, cho nên đương nhiên là S phải chui xuống gầm xe để tiến hành sửa chữa cơ bản ban đầu. Nhưng công tác sửa chữa hình như không có tiến triển gì, cho nên Lâm Vĩnh lại đổi chỗ cho S, chui vào gầm xe để tiến hành sửa chữa. Theo như lời khai của S, anh ta làm theo yêu cầu của Lâm Vĩnh, tiến vào trong buồng lái chiếc xe, muốn thử tiến hành khởi động động cơ trong trạng thái xe số mo, thử nghiệm kết quả sửa chữa. Nhưng thật không ngờ, vốn dĩ chiếc xe đang chạy ở tốc độ thường (D) thì xảy ra sự cố, lúc này đây lại đột nhiên khôi phục lại, nên lao về phía trước. Cho dù S đã giǎm phanh ngay lập tức, nhưng lớp xe vẫn cứ nghiêng qua đầu Lâm Vĩnh. Lâm Vĩnh chết ngay tại chỗ.

Đương nhiên, đây đều là lời khai từ một phía của S, cảnh sát cũng bán tín bán nghi. Nhưng qua điều tra thăm dò phỏng vấn, một là đúng là do ông chủ công xưởng ra lệnh đến sửa xe, chiếc xe xảy ra sự cố cần sửa chữa và cả việc sửa chữa thành công đều là điều không thể biết trước và bất cứ lúc nào cũng có khả năng xảy ra; hai là mối quan hệ giữa S và Lâm Vĩnh khá tốt, chưa từng xảy ra mâu thuẫn nào rõ rệt; ba là tính tình S ôn hòa, không tồn tại đặc trưng tâm lý và động cơ giết người; bốn là thông qua kiểm tra khám xét hiện trường, đúng là Lâm Vĩnh tự mình chui vào gầm xe, không tồn tại dấu hiệu bị người khác ép buộc, uy hiếp; năm là sau khi chiếc xe đột nhiên lao về phía trước, S đúng là rõ ràng có động tác phanh xe.

Tổng hợp mấy điểm nêu trên, cảnh sát phán đoán, lời khai của S có lẽ là khách quan, đáng tin.

Cơ quan công an thông qua điều tra giai đoạn đầu nhận định rằng, S không tồn tại chủ quan cố ý giết người. Nhưng anh ta cần phải dự liệu được có người đang nằm dưới gầm xe tiến hành sửa chữa mà mình vẫn khởi động xe là tiềm ẩn mối nguy hiểm, thế nhưng anh ta lại không dự liệu được kết quả này, để xảy ra kết quả nghiêm trọng là gây nên cái chết của Lâm Vĩnh. Hành vi của S đã bị hiềm nghi bởi vì lơ là sơ suất đã gây nên tội danh ngộ sát. Cho nên, trước khi xảy ra vụ án đào tẩu nghiêm trọng, S đang bị nhốt ở trại tạm giam chờ xét xử.

Sau khi kiểm tra tình hình thăm hỏi của S từ khi vào trại, các thành viên của đội *Chồn lửa* phát hiện ra S là một nghi phạm được thăm nom nhiều nhất, hơn nữa lần nào cũng là vợ anh ta. Qua đoạn video của máy quay camera, có thể nhận thấy S và vợ anh ta vô cùng ân ái, lần nào gặp mặt nhìn nhau qua ô cửa cũng khóc lóc thảm thiết. Điều này gây nên sự chú ý của Lăng Mạc. Phạm nhân G lần trước, chính Lăng Mạc đã tìm thấy được manh mối liên quan đến việc hấn rất hiệu thuận giữa bao nhiêu tư liệu hồ sơ. Cho nên mới gọi ra được ý tưởng điều tra gia đình G, mới phát hiện ra mẹ của M đã qua đời, nên đã bắt được M

thời điểm đặc biệt, ở nơi chốn đặc biệt. Nếu như hành vi yêu vợ của S cũng trở thành một kiểu chấp niệm, vậy thì liệu có phải cũng có thể copy được lại sự thành công của vụ án lần trước hay không? Lăng Mạc vốn giỏi lặn lội chốn phố phường, thế nên cậu ta đã hóa trang kĩ lưỡng, dùng thời gian một ngày để đi hỏi thăm phỏng vấn hàng xóm và bạn bè của S. Quả đúng như dự liệu, trong tiểu khu dân cư mà M sinh sống gần như ai cũng đều biết hai người bọn họ là một cặp vợ chồng mẫu mực. Những người già khi dạy dỗ con cái mình thậm chí còn lấy vợ chồng S làm tấm gương tiêu biểu.

Mặc dù lúc này vợ S vẫn đang ở nhà, nhưng Lăng Mạc trải qua một ngày nằm vùng chờ đợi, cũng không thấy S xuất hiện ở xung quanh. Dù là như vậy, Lăng Mạc vẫn cho rằng mình đã nắm vững được manh mối quan trọng, nên vội vàng trở về căn cứ để báo cáo. Lăng Mạc cho rằng, chỉ cần tiến hành bố trí khống chế và chờ đợi ở chỗ ở của S, tiến hành giám sát 24/24 đối với vợ của S thì S sẽ bại

lộ, đồng thời bị bắt về quy án. Nhưng gáo nước lạnh này lại chính là bị giới ở đây.

Đường Tuấn sau khi nghe xong báo cáo của Lăng Mạc, lạnh lùng nói với cậu ta, có đôi khi thành công còn dựa vào vận may, thế nhưng cách thức tương tự có thể sao chép lại, nhưng vận may tương tự thì lại rất khó có thể sao chép được. Thực ra, cảnh sát đã chú ý đến điểm mà Lăng Mạc phát hiện ra từ lâu rồi, đồng thời một tuần trước đã tiến hành giám sát vợ S toàn bộ thời gian. Cho đến nay, S vẫn chưa từng xuất hiện, cũng không có chút tin tức nào cả. Qua đây có thể nhận thấy rằng, cách thức phân tích này không thể nào tiếp tục được nữa.

Đây là một đòn đả kích không hề nhỏ đối với Lăng Mạc, kết quả của việc cậu ta vất vả suốt khoảng thời gian nửa tuần thật không ngờ lại bị phủ định hoàn toàn như vậy. Nếu như khởi động mới lại hướng phân tích, rõ ràng là không kịp nữa rồi. May mà Lăng Mạc có trí nhớ siêu đẳng, cậu ta nằm trên giường, trong trí óc có thể hiện lên những hình ảnh của đoạn bằng video mà cậu ta từng xem. Liệu có thể phát hiện được ra chút manh mối từ trong đoạn video Camera giám sát được không nhỉ? Nhớ mãi nhớ mãi, đột nhiên Lăng Mạc nhớ ra mấy đoạn hình ảnh, có vẻ như hơi khác thường, nhưng khác thường ở đâu thì Lăng Mạc nhất thời cũng không nắm rõ.

Để kiểm chứng trí nhớ của mình không xảy ra sai sót, khoảng thời gian tiếp theo, Lăng Mạc dùng để kiểm chứng đoạn video trong máy quay.

Mặc dù đội *Chồn lửa* cũng có 11 người, nhưng khoảng thời gian cần xem ở máy quay rất dài. Mười một người đóng cửa không ra khỏi phòng, ngày ngày ngồi trong phòng họp, dùng máy vi tính của mình bật mở những đoạn video từ các máy camera ở các góc quay khác nhau.

Thực ra, trong giai đoạn bắt đầu cuộc đổ sức, hầu như mỗi đoạn video mọi người đều đã từng xem, chỉ là không đi sâu nghiên cứu. Hôm nay, có mục tiêu trọng điểm, quan sát kĩ lại thì cũng không đến nỗi quá khô khan.

Đêm khuya, Lăng Mạc thông qua máy camera giám sát, cuối cùng cũng đã chứng thực được trí nhớ và sự nghi hoặc của mình.

Trong video quay đến hình ảnh một buổi trưa, tất cả những người trong phòng giam đều đi đến sân vận động, chỉ có một mình S ở lại phòng dọn vệ sinh. Khi S dọn nhà xí trong phòng giam, anh ta rõ ràng có động tác dáo dác nhìn xung quanh, sau đó, lấy một vật gì đó ở bệ rửa, đặt vào trong bệ xí quay một vòng, rồi lại đặt về vị trí cũ. Hành động này rất mau lẹ, trong quá trình tua nhanh nếu không nhìn kĩ thì dễ dàng bỏ sót. Không phải hành động quét dọn vệ sinh của S gây nên sự chú ý của Lăng Mạc, mà là hành vi thò đầu dáo dác nhìn khiến cho Lăng Mạc cảnh giác.

Lăng Mạc tua chậm lại đoạn video, bật từng cảnh từng cảnh, vào thời điểm then chốt thì chụp màn hình lại, và phóng to.

Bởi vì là ban ngày, ánh sáng tốt, nên độ phân giải của máy camera cũng cao. Qua những bức ảnh chụp màn hình, Lăng Mạc có thể nhận ra, S lấy một chiếc bàn chải đánh răng từ trên bệ rửa, chà vào bệ xí rồi lại đặt bàn chải về vị trí ban đầu.

Khi phát hiện ra chi tiết này, Lăng Mạc cảm thấy buồn nôn. Nhưng, tất cả những việc này, là vì sao? S muốn đỡ mất công, lấy bàn chải đánh răng của người khác để chà bệ xí sao? Nói không thông chút nào. Trại tạm giam có yêu cầu cao về vệ sinh, sao có thể không cấp bàn chải chà bệ xí chứ?

Mang theo mối nghi ngờ này, Lăng Mạc tua nhanh trở lại đoạn video quay sáng sớm hôm đó. Theo như vị trí của chiếc bàn chải đó, phát hiện ra chiếc bàn chải đó có lẽ thuộc về phạm nhân A, cũng chính là cái tên nổi tiếng ác bá. Lăng Mạc cảm thấy vô cùng hiếu kì, bèn tua nhanh đoạn video đến buổi sáng sớm ngày hôm sau, A cầm bàn chải đánh răng rất sáng khoái, không hề phát hiện ra điều khác thường nào cả.

Vậy thì, lẽ nào tên ác bá và S đã xảy ra mâu thuẫn gì sao? Có vẻ không thể nào, một nhân vật vô danh tiểu tốt thật thà chất phác, sao có thể dám, sao có thể xảy ra mâu thuẫn gì với một nhân vật ác bá “khét tiếng giang hồ” được chứ? Sự suy đoán này chính xác không?

Lăng Mạc xem lại những đoạn video ở khoảng thời gian xung quanh từ các góc máy quay khác, cậu ta nhanh chóng phát hiện ra một chi tiết mà những thành viên khác trong tổ không phát hiện ra. Hai ngày trước khi xảy ra sự việc dùng bàn chải đánh răng chà bệ xí, cũng là thời gian ăn cơm trưa, A giờ bát của mình, bắt S liếm (A

với vai trò là kẻ ác bá, thủ lĩnh trong trại, bắt những phạm nhân khác trong phòng phục vụ cũng là điều hết sức bình thường), S sau khi liếm xong bát cháo, trong khoảnh khắc quay người lại, có động tác cúi đầu.

Sau khi Lăng Mạc xem xét tỉ mỉ, có lẽ là S nhổ một bãi nước bọt vào trong bát.

Lăng Mạc thực sự cảm thấy buồn nôn cực độ.

Điều này quyết không thể nào là sự trùng hợp ngẫu nhiên, chắc chắn là A và S có khúc mắc.

Thế nhưng, một ngày nữa lại trôi qua, sau khi xem tất cả các máy camera giám sát, Lăng Mạc và các thành viên trong tổ của cậu ta đều không phát hiện ra A và S rốt cuộc có sự va chạm tay chân hay cãi vã gì rõ rệt cả. Khi A sai khiến các thành viên trong phòng giam phục vụ hắn, và khi mát xa cho hắn, cũng không sai khiến S ít hơn hay nhiều hơn so với các thành viên khác. Tổng kết lại là, tất cả đều bình thường. Nghĩ lại cũng phải, một người chỉ biết vâng vâng dạ dạ, sao có thể dám đối chọi lại một tên đại ca trùm sò xã hội đen chứ?

Điểm nghi vấn duy nhất chính là, có một lần khi S mát xa cho A, có thể là hơi quá tay, A đẩy vào đầu S một cái. Nhưng lúc đó, S khom lưng cúi đầu, bộ dạng khúm núm cung kính.

Lăng Mạc cảm thấy, điều khúc mắc trong lòng S, rất có khả năng chính là ở đây. Nếu như giả thiết này được thành lập, thì chứng tỏ S là một con người bề ngoài thật thà hồn hậu, nhưng tâm địa lại vô cùng hẹp hòi. Nếu như anh ta là kẻ có thù tất báo, lại không dám trở mặt ngay trước mặt đối phương, thì chỉ có thể dùng chiêu hạ đẳng này thôi. Mặc dù không gây nên sự nguy hại thực chất nào đối với A, nhưng ít nhất S cũng được an ủi nhiều trên phương diện tâm lý.

Nhưng, cho dù chứng minh được S có tâm lý đen tối, nhưng điều này thì có mối liên quan gì đến việc sau khi S trốn thoát ra ngoài không hề liên hệ với vợ của anh ta chứ?

Đột nhiên, Lăng Mạc như bừng tỉnh, sắp xếp lại hướng tư duy vẫn luôn tích tụ trong lòng cậu ta. Với khả năng ghi nhớ của mình, Lăng Mạc có thể nhớ rõ được từng chi tiết trong hồ sơ vụ án của S. Nếu như lúc đầu Lâm Vinh vì một chuyện nhỏ nhặt nào đó mà đắc tội với

S, mà S lại lòng dạ hẹp hòi, liệu có dàn dựng nên câu chuyện “nhỡ tay sơ suất để giết hại Lâm Vĩnh hay không?

Nhưng, qua tình hình điều tra có thể nhận thấy, quan hệ của Lâm Vĩnh và S rất tốt, ít nhất là người khác thấy vậy, hai người bọn họ chưa từng có mâu thuẫn nào rõ ràng cả. Nhưng khi xảy ra vụ án, chỉ có S và Lâm Vĩnh ở phân xưởng, hoàn toàn không thể loại trừ có thể tồn tại khả năng này.

Nếu đúng là tồn tại mâu thuẫn, thì chắc là mâu thuẫn rất nhỏ, mặc dù những người xung quanh không chú ý, nhưng là mâu thuẫn kích động rất nghiêm trọng đến lòng tự tôn của S. Nếu như mâu thuẫn này liên quan đến người vợ yêu của S, liệu S có muốn giải quyết vấn đề này trước không?

Nhưng Lâm Vĩnh là nguyên nhân khiến cho S vào nhà lao, lúc này đây xương cốt đã lạnh, việc báo thù phải bắt đầu từ đâu đây? Lãnh đạo và các đồng nghiệp của anh ta, trong quá trình điều tra dò hỏi đều nói tốt về anh ta, cho rằng anh ta sẽ không báo thù người khác.

Xem ra, vấn đề vẫn cần phải tìm kiếm từ mâu thuẫn. giữa Lâm Vĩnh và S, mâu thuẫn liên quan đến vợ S.

Nghĩ đến đây, Lăng Mạc quyết định thức trắng thêm một đêm nữa, tỉ mỉ nghiên cứu tất cả những hồ sơ điều tra ghi chép lời khai của vụ án S bị tình nghi sơ suất dẫn đến ngộ sát. Đó là một chồng hồ sơ xếp cao đến nửa người, Nhằm đề phòng S tồn tại “cố ý chủ quan” giết người, cảnh sát đã thực hiện lượng công việc rất lớn.

Cần phải tìm kiếm từng chút một về mối quan hệ giữa Lâm Vĩnh và S trong cả chồng tài liệu thế này, thực sự là việc không hề dễ dàng. Đặc biệt là vào ngày mai, cả tổ *Chiến ưng* sẽ xuất phát, cảnh tượng họ tiến hành hành động vây bắt, rõ ràng lại là một đòn đả kích đối với tâm lý từng thành viên tổ *Chồn lửa*.

Lăng Mạc biết, dục tốc bất đạt, cậu ta biết khống chế tâm trạng của mình, để mình có thể đọc hồ sơ vụ án trong trạng thái tâm lý bình ổn. Chỉ có giữ được đầu óc hoàn toàn tỉnh táo mới tìm được chiếc kim vàng vô cùng quan trọng đối với bọn họ giữa biển rộng mênh mông.

Khả năng thiên phú chỉ nhìn một lần là ghi nhớ lúc này đã dần dần phát huy được tác dụng thật sự. Khi đọc bản ghi chép lời khai, Lăng Mạc luôn có thể ghi nhớ được báo chi tiết vụn vặt, truy tìm theo

manh mối của những vụng vật này, Lăng Mạc hy vọng có thể phát hiện một số thứ mà cậu ta cảm thấy hứng thú. Trong rất nhiều tài liệu ghi chép lời khai, đều ghi lại một số chuyện vụng vật giữa S và những người khác. Rõ ràng, những chuyện vụng vật này không có gì to tát cả, lời đánh giá của những người được hỏi về S cũng đều là “lúc đó anh ấy chỉ mỉm cười”. Tương tự, những chuyện vụng vật này cũng không gây nên sự chú ý của Lăng Mạc. Dù sao thì bất cứ người bình thường nào, trong cuộc sống đều không thể thiếu những chuyện vụng vật. Nhưng, cuối cùng Lăng Mạc vẫn tìm thấy một tia hy vọng, trong tất cả tài liệu, cũng chỉ có một chút hy vọng này thôi. Đây là một bản ghi chép lời khai của một người tên Tiêu Tường, thân phận của anh ta là bảo vệ công xưởng.

Tiêu Tường nói, S tuyệt đối không nảy sinh mâu thuẫn với bất cứ ai, cho dù là mâu thuẫn của người khác, anh ấy cũng luôn trở thành người hoà giải. Nếu như nhất định muốn hỏi ai đã từng đắc tội với S, hoặc là đặc biệt nhấn mạnh Lâm Vĩnh từng đắc tội với S khi nào, thì chỉ có duy nhất một lần. Đó là khoảng thời gian nửa tháng trước khi xảy ra vụ án Lâm Vĩnh tử vong, đó là buổi liên hoan công nhân viên công xưởng, mọi người đều uống khá nhiều. Lúc đó Lâm Vĩnh bèn trêu đùa, nói S vừa lùn vừa béo, mà lại lấy được một cô vợ xinh đẹp như vậy, đúng là ông trời không công bằng. Dù thế nào thì cô vợ xinh đẹp như vậy cũng nên ghép đôi với anh chàng đẹp trai như Tiêu Tường mới phải chứ. Lâm Vĩnh còn nói, buổi liên hoan lần trước, Tiêu Tường còn đưa mày liếc mắt với vợ S, hay là S nhường vợ cho Tiêu Tường luôn đi. Nhưng sau khi trêu chọc xong, Lâm Vĩnh cũng nhận ra S và vợ rất yêu thương nhau, trêu đùa như vậy có phần hơi quá đà, liền xin lỗi ngay. Lúc đó, S chỉ mỉm cười cho qua. Sau khi kết thúc buổi liên hoan, Lâm Vĩnh còn khoác vai S cùng ra về mà. Cho nên, cho dù có sự tồn tại của lời đùa cợt này, nhưng không thể trở thành động cơ S giết hại Lâm Vĩnh.

Đoạn ghi chép này gây nên sự chú ý của Lăng Mạc là bởi vì đây là “mâu thuẫn” duy nhất có liên quan đến vợ yêu của S. Lăng Mạc cho rằng, nếu như S lòng dạ hẹp hòi. có thù tất báo, nếu như anh ta ghi thù sự việc này, vậy thì, anh ta không chỉ dàn dựng “ngộ sát” Lâm Vĩnh, cũng có khả năng sau khi trốn thoát sẽ nghĩ cách để loại trừ cái tên Tiêu Tường biết đâu thật sự “có gì” với vợ yêu của anh ta.

Việc này biết đâu lại chính là lí do mà suốt nửa tháng nay S không hề trở về nhà tìm vợ.

Vào giờ Ngọ hôm đó, Lăng Mạc quyết định bắt tay từ Tiêu Tường để truy bắt S.

Bởi vì lo lắng S sẽ đến trước bọn họ một bước, Lăng Mạc hóa trang thành một người bán bảo hiểm, sau khi được thầy giáo hướng dẫn Đường Tuấn cho phép, lập tức đến ngay nhà Tiêu Tường. Bởi vì trong bản tờ khai ghi chép có địa chỉ cụ thể và cách thức liên lạc với Tiêu Tường, cho nên đã giảm đi rất nhiều công tác tìm kiếm anh ta.

Lăng Mạc thấp thỏm không yên, chỉ sợ mình lại đến muộn. Nếu như cậu ta phân tích đúng, nếu như S thật sự muốn giết hại Tiêu Tường, đến chậm một bước là một mạng người đấy! Cho nên suốt chặng đường Lăng Mạc vô cùng gấp rút, kịp đến được nơi ở của Tiêu Tường vào buổi trưa. May mà lúc này Tiêu Tường vừa vặn về nhà ăn cơm trưa.

Dù sao thì Lăng Mạc đã từng lăn lộn chốn phố phường mười mấy năm, cậu ta rất tự tin vào khả năng hóa trang của mình.

Mặc dù những người đến tận nhà chào bán bảo hiểm thông thường đều gây nên sự phản cảm và cảnh giác của người khác, nhưng qua bản ghi chép lời khai, Lăng Mạc đã nắm rõ được tính cách của Tiêu Tường, cộng thêm với khả năng diễn xuất thành thạo của cậu ta, Lăng Mạc nhanh chóng dùng miệng lưỡi khéo léo và khả năng diễn xuất xuất sắc của anh ta mà nhận được sự tín nhiệm của Tiêu Tường. Tiêu Tường không chỉ nhiệt tình mời Lăng Mạc ở lại ăn cơm, thậm chí còn bắt đầu trò chuyện tâm tình với Lăng Mạc.

“Bảo vệ không thuộc về ngành nghề nguy hiểm, anh phù hợp điều kiện để mua bảo hiểm mệnh giá cao nhất để bảo hiểm sự cố của công ty chúng tôi, hiện nay có những gói có rất nhiều lợi ích”. Lăng Mạc nói trước để làm bước đệm, sau đó hỏi với mưu đồ khác, “Phải rồi, tôi thấy trên người anh chẳng có lấy vết sẹo nào, có phải là từ nhỏ đến lớn đều không gặp phải chuyện gì nguy hiểm phải không?” “Tôi phúc lớn mệnh lớn.” Tiêu Tường nhai thức ăn, nói: A, sự việc ngày tối hôm qua cũng coi như là có chút nguy hiểm thì phải.”

Mắt Lăng Mạc loé sáng, cố gắng kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, nói: “Tối hôm qua à? Nguy hiểm sao? Có thể nói cho tôi biết là

chuyện gì không? Đương nhiên, điều này tuyệt đối không ảnh hưởng đến điều kiện anh tham gia bảo hiểm."

Có thể là người đó đã uống quá nhiều thì phải." Tiêu tường gãi đầu, nói: "Tôi thấy chiếc xe đó đi không được bình thường, cứ thế lao thẳng về phía tôi. May mà tôi nhanh nhẹn, nhảy sang bên cạnh, trốn ở phía sau cây cột điện. Chiếc xe đó cứ thế lao thẳng vào cây cột điện. Chiếc xe đó hình như đâm cũng không mạnh lắm, nhưng đối với tôi thì cũng thật là nguy hiểm đấy, dù sao thì lẽ ra cũng phải đi xuống mở lời xin lỗi gì chứ nhỉ? Kết quả là người tài xế chiếc xe đó không thèm đi xuống, tôi lúc đó liền thấy bụi bặm, đi đến định gõ cửa xe, kết quả là chưa kịp đợi tôi gõ cửa, chiếc xe đó đã đi lùi lại, sau đó lại đi luôn."

"Chắc là say rượu lái xe, thật may mắn." Lăng Mạc cố tình tỏ ra trấn tĩnh, nói: "Chiếc xe đó trông như thế nào vậy?"

"Hình như là một chiếc Satana" Tiêu Tường hoàn toàn không phát giác ra sự khác lạ của Lăng Mạc.

"Màu gì vậy?" "Màu đen." "Có nhớ biển số xe không?"

"Là của thành phố này, cụ thể thì không nhớ nữa rồi, dù sao cũng không gây nên tổn hại gì cho tôi."

Ra khỏi nhà Tiêu Tường, Lăng Mạc lập tức gọi điện thoại cho Đường Tuấn, yêu cầu Đường Tuấn giúp đỡ nhờ trung tâm chỉ huy Sở Công an thành phố hỗ trợ, kiểm tra xem có chiếc xe hơi Satana màu đen nào bị mất trong mấy ngày gần đây. Nếu như biết được biển số xe thì càng dễ điều tra.

S là tài xế chuyên nghiệp, còn có khả năng sửa chữa xe ô tô, ăn trộm một chiếc xe Satana gây án là phong cách hành sự của anh ta, hơn nữa không hề khó đối với anh ta. Xem ra chuỗi suy đoán này của Lăng Mạc đã được sự thật chứng minh rồi!

Vừa đợi câu trả lời của Đường Tuấn, Lăng Mạc vừa chỉ huy các thành viên trong đội mình giăng lưới tìm kiếm chiếc xe Satana đầu xe có lẽ là bị đâm lõm một mảng ở khu vực xung quanh nhà Tiêu Tường.

Cảnh sát cũng điều một đội cảnh sát đặc nhiệm đến hỗ trợ lục soát. Chập tối Đường Tuấn gọi điện thoại tới, điều tra không có kết quả, xem ra chủ xe vẫn còn chưa phát hiện ra xe của mình đã bị ăn trộm vài ngày rồi.

Cho dù là cuộc điện thoại không có kết quả, nhưng không hề khiến cho Lăng Mạc ủ dột. Bởi vì khi đội *Chồn lửa* mở rộng phạm vi lục soát bán kính quanh nhà Tiêu Tường 5 ki-lô-mét, họ phát hiện ra một đầm nước ở chỗ vắng vẻ.

Cái đầm nằm ngay bên cạnh con đường trong thôn, diện tích không rộng, xung quanh cỏ hoang mọc um tùm, nhưng họ có thể nhìn thấy ở giữa đám cỏ hoang bên cạnh đầm đang có một đám khói đen bốc lên.

Một thứ dự cảm không lành chợt trào dâng trong lòng Lăng Mạc. Cậu ta nghĩ đến việc một tuần trước tổ *Chiến ưng* thất bại trở về, cậu ta nghĩ đến buổi trưa vừa mới hay tin mục tiêu của tổ *Chiến ưng* lại một lần nữa bị kẻ khác giết hại trước.

Nếu không nằm ngoài sự suy đoán, lần này mục tiêu của họ cũng chết rồi, chết ở trong cái đầm này.

Phần đuôi của chiếc xe Satana màu đen ẩn giấu trong đám cỏ hoang. Nói một cách chính xác, có lẽ là một phần đuôi xe đã bị đâm đến độ biến dạng. Thậm chí, phần đuôi chiếc xe đã bị đâm biến dạng này vẫn còn đang bốc khói đen, xem ra vụ tai nạn này mới xảy ra cách đây không lâu. Đáng tiếc là, trên con đường này gần như chẳng có mấy người và xe cộ qua lại, cho dù là giữa ban ngày cũng tuyệt đối không thể nào tìm được người tận mắt chứng kiến.

Nửa phần phía trước xe đã hoàn toàn chìm xuống dưới nước, không nhìn rõ được. Lăng Mạc vô cùng nôn nóng, cũng không kịp cởi quần áo, cứ thế nhảy xuống cái đầm vẫn đục, lặn xuống dưới nước, muốn xem có gì trong xe.

Quả đúng như dự liệu, thông qua cửa xe ở bên hông, Lăng Mạc nhìn thấy trong buồng lái một xác người dường như đã bị nước ngâm trắng ớn. Cho dù đã chết rồi, nhưng qua trang phục và diện mạo có thể xác định chắc chắn đây chính là nạn nhân S.

Lăng Mạc sau khi sử dụng hết dưỡng khí tích trữ ở phổi, ủ dột trào lên bờ. Không chỉ bởi vì lần này tổ *Chồn lửa* chắc chắn thua cuộc, mà điều quan trọng hơn là vì kết quả mà mình vất vả lắm mới phân tích ra được chưa kịp hoàn toàn nhận được sự xác thực của đương sự, đương sự đã cứ thế lặng lẽ chết đi. Rốt cuộc S thật sự là ngô sát Lâm Vĩnh hay là cố ý giết hại anh ta, vĩnh viễn không thể nào biết được nữa rồi.

Lập tức nhận được sự điều hành của trung tâm chỉ huy, phòng ban tai nạn của cảnh sát giao thông và bác sĩ pháp y của cảnh sát hình sự đều nhanh chóng đến hiện trường. Với sự giúp đỡ của đội cảnh sát đặc nhiệm, họ dùng xe kéo trực tiếp kéo chiếc xe và cả thi thể ở trong xe lên khỏi cái đầm.

Đây là một nơi vắng vẻ, cảnh sát gây chấn động như vậy mà thậm chí cũng không có lấy một người đến xem. Trong chiếc xe Satana đầy nước đục ngầu, thi thể do tác dụng sức nổi của nước đang đứng đưa trong buồng lái. Khi chiếc xe được vớt ra khỏi mặt nước, nước tích tụ ở trong buồng lái cũng dần dần chảy đi, thi thể đổ nhào vào vô lăng, chiếc xe phát ra tiếng kêu náo nề.

“Anh ta có bị đánh đòn chí mạng nào không? Nguyên nhân gây ra cái chết là gì? Lãng Mạc không kịp đi hỏi các bác sĩ pháp y đang tiến hành kiểm tra thi thể quay sang hỏi luôn Trần Tử Mạc người cùng tổ với mình. Nghe nói Trần Tử Mạc vốn là một bác sĩ, bởi vì cảm thấy cứ phải giao tiếp với người sống quá phiền phức, cho nên chủ động đăng kí chuyển sang học chuyên ngành bác sĩ pháp y. Cô vốn đã hiểu biết một chút về những kiến thức pháp y, sau khi được huấn luyện đặc biệt những ngày vừa qua, càng có tiến bộ vượt bậc, ngay cả Nhiếp Chi Hiên cùng tham gia huấn luyện cũng hết lời khen ngợi cô. Trần Tử Mạc ngoài có ưu thế thiên phú về chuyên ngành pháp y, tuy nhiên, đối với chuyên ngành kiểm tra vật chứng khác cũng học tập tiến bộ rất nhanh. Chu Lực Sơn vẫn luôn cho rằng Trần Tử Mạc chính là một trong những “Người tìm kiếm” xuất sắc nhất, không thua kém gì Nhiếp Chi Hiên. Nhưng Trần Tử

Mạc vốn có tính cách hơi nam tính thì lại có hứng thú đối với giáo trình học của tổ Đi săn, trong suy nghĩ của cô, làm một “Người nắm tin” hoặc là “Người phục kích đều rất tuyệt.

“Trông có vẻ như không có tổn thương gì rõ rệt.” Trần Tử Mạc vừa nhai kẹo cao su vừa thông thả nói, “Nạn nhân có dấu hiệu nghẹt thở rõ ràng, miệng mũi đầy nắm, hình dạng bong bóng, rõ ràng anh ta bị chết đuối.”

“Chết đuối?” Lãng Mạc nói, “Lẽ nào đây thật sự là một vụ tai nạn giao thông?”

Khả năng là vụ tai nạn giao thông cũng khá lớn đấy.” Cảnh sát của phòng tai nạn đội cảnh sát giao thông phụ trách điều tra khám xét

hiện trường nghe thấy lời Lăng Mạc nói, bèn chỉ vào vết phanh xe ở trên mặt đường, trên mặt đường có dấu vết phanh xe rất rõ, căn cứ theo độ rộng của bánh xe và cả khoảng cách giữa các bánh, rõ ràng không phải là của chiếc xe Satana này, mà là của một chiếc xe tải chở hàng.

“Xe tải đâm vào đuôi, sau đó rơi xuống nước sao?” Lăng Mạc nói, “Là sự cố ngoài ý muốn?”

Cảnh sát giao thông gật đầu, nói: “Qua dấu vết, có thể nói là như vậy, sau đó xe tải chọn lựa bỏ trốn.”

“Nhưng vụ án này vẫn còn có rất nhiều điểm nghi vấn.” Một vị bác sĩ pháp y ở phía bên kia đã kết thúc phần kiểm tra khám nghiệm thi thể, đi đến nói: “Trước tiên, vị trí cần số xe của chiếc xe Satana đang để ở số mo (N), rõ ràng không phải đang ở trong trạng thái vận hành. Thứ hai, những vụ đâm vào đuôi xe chúng ta thường thấy đều khiến cho chiếc xe đằng trước đi về phía trước, và trên cả một đoạn đường dài như thế này, thật không ngờ chiếc xe Satana lại có thể chuẩn xác lao vào cái đầm nhỏ xíu này. Thêm nữa, chúng tôi nhìn thấy buồng lái không hề có bất có dấu hiệu gì của sự giãy giụa, thi thể cứ thế ngoan ngoãn ngồi yên ở ghế lái, chẳng hề nhúc nhích mà cứ thế chờ bị chết đuối. Cuối cùng, cũng là điểm then chốt nhất, cửa xe không hề bị khoá, cái đầm này nước cũng không sâu, trong tình trạng áp lực nước không lớn, nạn nhân hoàn toàn có thể mở cửa xe để thoát ra ngoài, nhưng anh ta đã không làm như vậy.”

“Tôi cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.” Lăng Mạc nói, “Theo như tình hình công tác giai đoạn đầu của tổ điều tra chúng tôi, kết hợp với việc hai đào phạm lần trước bị giết, tên đào phạm thứ ba này cũng chết trước khi chúng ta bắt được hắn, hơn nữa, đều có sự nguy tạo, thật sự không thể dùng sự trùng hợp ngẫu nhiên để giải thích được. Xem ra khi anh ta đang ở trong trạng thái hôn mê thì bị chiếc xe tải đâm rơi xuống đầm. Nhưng, tại sao anh ta lại hôn mê chứ?”

Trong con mắt của những người cảnh sát thông thường trong khu vực, bọn Lăng Mạc, Tiêu Lăng chỉ là một số thanh niên được Sở Công an thành phố chiêu nạp để tiến hành bồi dưỡng đồng thời thành lập một tổ điều tra vụ án lớn, đều không hề biết đến sự tồn tại của tổ chức *Người gác đêm*, cho nên Lăng Mạc cũng vẫn tuân theo quy tắc của *Người gác đêm*, nói với cảnh sát là “tổ điều tra chúng

tôi”, chứ không phải là “*Người gác đêm* chúng tôi”, che giấu thân phận của mình.

Các nhân tố có thể gây nên sự hôn mê đối với con người không ngoài mấy loại sau.” Bác sĩ pháp y nói, “Ngoại thương phần sọ, nghẹt thở, trúng độc hoặc đột nhiên phát bệnh. Qua kiểm tra thi thể thấy rằng, không hề phát hiện ra những chứng cứ xác minh sự tồn tại của những nhân tố này. Nhưng, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra giải phẫu thi thể, từ đó có thể xác định chắc chắn những suy đoán lúc trước.”

Trần Tử Mặc gật đầu xác nhận.

“Vậy thì, có hy vọng tìm được chiếc xe tải này không?” Lăng Mạc quay sang hỏi cảnh sát giao thông.

“Con đường này không có máy quay camera giám sát.” Cảnh sát giao thông nói, “Nếu như hung thủ thông thạo con đường quanh khu vực này, có thể lợi dụng điểm mù của máy quay để rời khỏi hiện trường. Nếu như hắn lại có khả năng sửa chữa, sửa được chỗ đâm xe thì thật sự không có dấu vết gì để lần tìm được cả. Nếu như quả thật đúng như lời bác sĩ pháp y nói, tên hung thủ này vì cố ý giết người đã làm rất sạch sẽ nhanh gọn. Chúng tôi sẽ tận dụng thời gian nhanh chóng điều tra loại trừ những chiếc xe khả nghi ở khu vực xung quanh, xem xem có thể phát hiện ra manh mối gì không.”

Kết quả này khiến Lăng Mạc rất khó chịu. Cậu ta không chỉ để cho hung thủ giết hại S trước khi cậu ta đến, bây giờ ngay cả hung thủ dùng thủ đoạn gì để giết hại S, đều không hay biết.

Lăng Mạc không cam tâm, đi theo bác sĩ pháp y cùng đến phòng giải phẫu thi thể trong nhà tang lễ thành phố muốn hiểu tường tận vấn đề.

Lăng Mạc lần đầu tiên nhìn thấy giải phẫu, tâm lý chấn động cực độ. Đã lăn lộn chốn phố phường mười mấy năm, cậu ta tự nhận đã từng gặp gió to sóng cả, nhưng cảnh tượng đồng loại của mình bị rạch bụng hiện ra trước mắt, vẫn không thể nào nhìn trực diện được. Trần Tử Mặc thì không như vậy, nếu không phải là bác sĩ pháp y kiên quyết nói rằng cô vẫn chưa có tư chất giám định, cô chắc chắn cũng đã cầm dao để mổ rồi.

Bác sĩ pháp y lần lượt loại bỏ các khả năng. Loại bỏ tổn thương phần não và tổn thương cột sống, loại bỏ trúng độc, loại bỏ tự thân

nạn nhân tồn tại bệnh tật chí mạng hoặc gây ra hôn mê, loại bỏ nạn nhân bị nghẹt thở do yếu tố con người gây nên. Kết luận cuối cùng, nạn nhân có khả năng không phải là bị rơi xuống nước trong trạng thái hôn mê, mà là ở trong một loại trạng thái tự nguyện, cho nên không hề triển khai hành động tự cứu mình. Hoặc là, nạn nhân dừng xe ở bên đường ngủ, trong khoảnh khắc rơi xuống nước, bởi vì nước lạnh kích thích gây nên sự mất ý thức tạm thời.

Bác sĩ pháp y cũng biết, cho dù là trảm mình xuống nước tự sát, nhiều người cũng sẽ vô tình có hành động tự cứu mình theo bản năng. Nhưng trong tình huống khoa học gần như không thể giải thích được, cũng chỉ có thể có hai cách giải thích.

Hai cách giải thích này đại diện cho hai loại kết luận, một loại là bị người khác giết hại, một loại là sự cố. Bác sĩ Pháp y không thể nào phát hiện ra manh mối qua dấu hiệu của thi thể hoặc là điều tra khám xét hiện trường.

Lúc kết thúc cuộc giải phẫu thi thể đã là nửa đêm.

Lăng Mạc thất thần rời khỏi đó, sau khi tập hợp với các thành viên trong tổ bèn quay trở về căn cứ tổ chức để nhân lệnh.

Các thầy giáo nghe nói Lăng Mạc quay trở về, lần lượt thức giấc, trong phòng họp lắng nghe nội dung hành động của tổ *Chồn lửa*, và cả kết quả cuối cùng. Mặc dù hành động của tuần này, tổ *Chồn lửa* phân tích rất xuất sắc, vượt qua tổ *Chiến ưng*, nhưng cũng giống như tuần trước, các thầy giáo hướng dẫn không chỉ suy xét đến quá trình, mà quan trọng hơn là suy xét đến kết quả.

Kết quả công việc tuần này của cả hai tổ đều là chưa thể thành công vây bắt được phần tử phạm tội, nhưng đều đã tìm ra được tung tích của phạm nhân. Bất luận là phạm nhân có chết hay không, chỉ cần sống nhìn thấy người hoặc là chết nhìn thấy xác, đối với việc xử lý vụ án bỏ trốn đều là kết quả có thể đưa ra kết luận. Cho nên trong tuần này cả hai đội đều đã đạt được thành tích đáng kể. Nếu kết quả giống nhau, vậy thì thời gian trở thành chỉ tiêu để kết luận thắng thua. Tổ *Chiến ưng* phát hiện ra thi thể của M vào khoảng 12 giờ trưa, còn tổ *Chồn lửa* chậm hơn tổ *Chiến ưng* đúng sáu tiếng đồng hồ. Cho nên, ngoài Đường Tuấn, những thầy giáo hướng dẫn khác đều thống nhất quyết định cuộc thi vòng này tổ *Chiến ưng* giành thắng lợi. Theo như quy tắc của trò chơi, tổ *Chồn lửa* cần phải

thông qua phương thức bỏ phiếu hoặc là tổ trưởng chỉ định, đào thải một học viên có biểu hiện kém nhất.

Lăng Mạc nhận được sự ủy thác lớn của Đường Tuấn đương nhiên sẽ không giống như Tiêu Vọng tự hy sinh bản thân mình, lại không tiện trực tiếp chỉ định đào thải ai. Cho nên cậu ta quyết định dùng hình thức bỏ phiếu để đào thải một học viên. Nghi thức bỏ phiếu vẫn còn chưa tiến hành, đã có một học viên đứng lên. Anh ta tự thấy rằng mình chẳng có bất cứ ý kiến hay câu nói nào trong cả quá trình hành động, cho nên anh ta chính là học viên có biểu hiện kém nhất, anh ta tự xin rút lui.

Công tác đào thải cũng trở nên không đến nỗi quá tuyệt tình, mọi người đều ôm lấy người học viên bị đào thải với vẻ đầy cảm kích, dõi theo anh ta thu dọn hành lý và biến mất giữa màn đêm. Lúc này đây Lăng Mạc đã không còn sức lực để thương xót hay tiếc nuối, trong đầu cậu ta tràn ngập sự nghi hoặc. Cậu ta nắm chặt tay, tự thề với lòng mình, nhất định phải điều tra rõ sự việc này, nhất định phải bắt được kẻ sát nhân chịu trối trước pháp luật, mặc dù những kẻ mà tên hung thủ này giết hại cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Sáng sớm hôm sau, sau khi các học viên của tổ *Chiến ưng* nghe nói bọn họ đã giành thắng lợi trong vòng hai này, không hề có tiếng reo hò hân hoan. Giống như Lăng Mạc, trong lòng mỗi người bọn họ đều tràn ngập sự nghi hoặc và lo lắng. Họ hoàn toàn không biết động cơ giết người của hung thủ là gì, hoàn toàn không nắm được đuôi của hung thủ, công việc tiếp theo của họ không biết sẽ gặp phải tình hình nào?

Làm dịu tâm trạng của mọi người chính là một cuộc điện thoại hai ngày sau của Tiêu Vọng.

Khi điện thoại gọi đến, Tiêu Lăng đang mở cuộc họp trong phòng họp cùng với mọi người, cậu thấy anh trai gọi điện thoại tới, vô cùng hưng phấn, vội vàng bật loa ngoài của điện thoại di động để mọi người đều có thể nghe được giọng nói của anh trai. Đặc biệt là Đường Đương Đương, mấy ngày gần đây cô gần như đã gầy đi khá nhiều, cũng kiệm lời hơn, nhưng vừa nghe thấy giọng Tiêu Vọng lập tức khôi phục bản sắc hoạt bát, má lúm đồng tiền lâu ngày mới lại hiện ra.

“Các bạn vẫn ổn chứ? Tiêu Lăng, nghe nói em làm tổ trưởng, phải làm thật tốt vào đấy!” Giọng nói của Tiêu Vọng vẫn ấm áp dễ thương như vậy.

“Ổn!”

“Ổn!”

“Ổn!”

Các học viên tranh nhau trả lời.

“Hiện nay tôi đang ở Đông Bắc.” Tiêu Vọng nói, “Tôi gần như đã tóm được đuôi của V rồi!”

“Anh đã điều tra rõ thân phận của hắn rồi à?”

“Vẫn chưa, con người này cứ như thể là một người vô hình không có thân phận.” Tiêu Vọng nói, “Càng điều tra, tôi càng cảm thấy hắn thần bí dị thường. Trong điện thoại nói không rõ được, đợt đợt này tôi kết thúc điều tra thì sẽ quay về nói chi tiết với các bạn. Về cơ bản tôi đã biết được đặc trưng hình dáng của hắn rồi, ở đây có người đã nhận thấy hắn sau khi xảy ra vụ án.”

“Vậy cũng có nghĩa là hắn thật sự là người ở vùng đó à?” Tiêu Lăng nói.

Giọng nói của Tiêu Vọng tràn ngập sự tự tin: Đúng vậy, anh dùng đặc trưng hình dáng gương mặt của phạm nhân tiến hành tìm kiếm trong khu vực mà hắn có khả năng xuất hiện, không bao lâu, đã phát hiện ra manh mối. Người cung cấp manh mối cho anh chính là một nhân viên của cửa hàng dịch vụ rửa chân. Cô gái này có ấn tượng sâu sắc đối với V như vậy, là bởi vì khi rửa chân cho hắn, phát hiện ra bàn chân phải của hắn có sáu ngón. Thường trên bàn tay có sáu ngón thì cũng không đến nỗi hiếm gặp, nhưng bàn chân có sáu ngón thì đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy.

“Sáu ngón chân?” Tiêu Lăng hỏi đầy hào hứng, nhưng sao trong ghi chép kiểm tra thân thể của trại tạm giam lúc vào trại lại không nhắc đến nhỉ? Thân phận của hắn không rõ, điều này có thể trở thành căn cứ để phân biệt cá thể mà.”

Tiêu Vọng vui vẻ nói: “Một tuần không gặp, em tiến bộ nhiều đấy, nhóc ạ. Anh có thể hiểu được nhân viên xử lý vụ án, họ cũng sẽ chú ý đến những đặc trưng nhận biết cá thể này. Nhưng đặc trưng sáu ngón chân này thật sự quá ẩn khuất, không phát hiện ra cũng là rất

bình thường. Tóm lại, bây giờ anh đã có chút manh mối rồi, anh sẽ tiếp tục điều tra. Chỗ các em thế nào rồi?”

“Chỗ bọn em thì lại ngày càng li kì.” Tiêu Lăng nói, “Cho đến thời điểm hiện tại, đã có ba tên xui xẻo bị sát hại rồi. Điều khoa trương chính là, thật không ngờ bọn em hoàn toàn không nắm được bất cứ manh mối gì của tên hung thủ này.”

“Vậy sao? Điều này cũng thật là khó mà tưởng tượng nói.” Tiêu Vọng trầm ngâm một lát, nói: “Cho dù là V cũng bị giết, anh cũng phải tìm được thi thể của hắn.”

“Anh một mình ở bên ngoài, phải chú ý an toàn đấy, anh Vọng!” Đường Đang Đang tha thiết dặn dò.

“Anh biết rồi, Đang Đang, em yên tâm đi! Anh có võ mà.” Tiêu Vọng cười nói.

Vừa gác điện thoại, mọi người đều rôm rả thảo luận sự việc của V. Mặc dù hắn chỉ là một tên trộm vặt không rõ tên tuổi, không có bất cứ ảnh hưởng nào đối với hướng tư duy trình sát phá án của toàn bộ vụ án, nhưng mọi người đều tha thiết mong mỗi Tiêu Vọng thông qua sức lực của một mình anh mà có thể bắt về được một tên đào phạm, như vậy thì mọi người lại có thể đoàn tụ rồi.

Cho dù chỉ ở bên nhau khoảng thời gian một tuần, Tiêu Vọng thật sự đã để lại cho mọi người ấn tượng vô cùng tốt đẹp.

Cả hội trường ồn ào huyên náo một hồi, chỉ vì một câu nói của Đường Đang Đang mà khôi phục lại sự yên tĩnh.

Đường Đang Đang này giờ vẫn ngồi ở một góc xem điện thoại di động, đột nhiên thốt lên một câu: “Giới truyền thông đã bắt đầu quan tâm đến việc này của chúng ta rồi.”

“Gì cơ?” Tiêu Lăng vô cùng kinh ngạc.

Điều khiến cậu ngạc nhiên không chỉ là thông tin mà Đường Đang Đang nói ra, điều quan trọng hơn chính là bởi vì Đường Đang Đang sau khi nhận được một cuộc điện thoại của Tiêu Vọng đã lập tức khôi phục được ý chí chiến đấu. Trong cảm giác kinh ngạc còn kèm theo cả chút ghen tị.

Đường Đang Đang mở vị tính ra, kết nối với máy chiếu sau đó dùng mạng wifi kết nối với trang Weibo. Trên màn chiếu nhanh chóng xuất hiện một hình ảnh của weibo.

“Trại tạm giam thành phố Nam An xảy ra sự kiện vượt ngục, nhân vật u linh thần bí truy sát các phạm nhân trốn thoát.”

Đây là tiêu đề bản tin hiển thị trên weibo. Kích chuột vào đọc nội dung, nội dung bên trong càng tử mỉ hơn.

Bởi vì lúc trước đã có bài báo viết về vụ án vượt ngục, cho nên bút mực của bài viết này gần như đều viết về “nhân vật u linh thần bí”.

Bài báo nói rằng, có một nhân vật u linh thần bí luôn ra tay giết chết phạm nhân trốn thoát trước khi cảnh sát kịp đến. Thủ pháp gây án quái dị nhưng đều vô cùng tàn nhẫn. Ví dụ như tội phạm cưỡng dâm thì có hành động xâm hại cơ quan sinh dục của hắn, đây là mô phỏng theo “cung hình” của thời cổ đại, dùng để trừng phạt kẻ phạm tội tình dục.

Bài viết thậm chí còn miêu tả sâu hơn, nói “nhân vật u linh thần bí” thường đều lái một chiếc xe máy hình dáng đời cổ, du đãng khắp các nơi trong thành phố, tìm kiếm tung tích của những kẻ chạy trốn, một khi phát hiện ra tung tích, lập tức giết chết người đó. Điều cổ quái chính là, chỉ cần “nhân vật u linh thần bí” này xuất hiện, người trốn thoát sẽ không có bất cứ sự phản kháng nào, ngoan ngoãn chịu chết. Có thể thấy rằng, “nhân vật u linh thần bí” này rất có khả năng có một năng lực thần kì nào đó.

Phần cuối cùng của bài viết, phóng viên còn đặt cho “nhân vật u linh thần bí” này một danh hiệu, bởi vì anh ta thoát ẩn thoát hiện, hơn nữa thường xuyên cưỡi xe máy đi gây án, cho nên gọi anh ta là “Kị sĩ u linh”.

“Thật đúng là một bài viết không phân biệt phải trái trắng đen gì cả, đây chẳng phải là hành vi dẫn dụ dư luận đi theo hướng sai lầm sao?” Tiêu Lăng nhún vai, nói.

Đối với cảnh sát, đây là một bản tin phản diện. Nhưng đối với cái người được gọi là “Kị sĩ u linh” này thì lại không phải là bản tin phản diện. Cậu xem xem phần chia sẻ và bình luận phía dưới bài viết này.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Bản tin trên weibo này từ lúc đăng tải cho đến giờ mới chỉ có hai tiếng đồng hồ, mà đã có hơn 30.000 lượt chia sẻ và hơn 60.000 comment bình luận, thậm chí còn có hơn 100.000 like. Có thể nói hoàn toàn đứng vững ở vị trí đầu bảng tin hot trên weibo.

Thế nhưng những chia sẻ và bình luận này thật không ngờ nhất loạt khen ngợi “Kị sĩ u linh”.

“Toàn thân toát ra sức mạnh của chính nghĩa, khiến cho tà ác không dám phản kháng.”

“Ra tay đẹp lắm, đối với những loại rác rưởi này, thì cần phải kịp thời trừ khử.”

“Còn dứt khoát mau lẹ hơn cảnh sát nhiều.”

“Có “Kị sĩ u linh”, đột nhiên tôi cảm thấy an toàn hơn nhiều.”

“Kị sĩ chính là hóa thân của chính nghĩa, anh ấy có một kĩ năng gọi là chiếc búa trừng phạt, còn có một kĩ năng gọi là “ăn năn” đều có thể khiến cho đối thủ không nhúc nhích được, không thể phản kháng được. “Kị sĩ u linh” thật không hổ thẹn cho danh hiệu “Kị sĩ u linh” này! Đặt tên hay lắm!”

“Kị sĩ u linh” cổ lên, giết hết toàn bộ bọn chúng đi!”

“Cung hình gì đó thật là kích thích, kiến nghị trong luật pháp cũng cho thêm mục này.”

“Người thực thi hình phạt như thế này có thể đại diện cho chúng tôi.”

“Được đấy, thế là trở thành anh hùng trong thần thoại rồi, giống như người dơi, người nhện, siêu nhân gì đó rồi!” Tiêu Lăng nói, “Hoặc là Tôn Ngộ Không?”

“Mặc dù nói, dư luận này, thật sự không được tốt lắm, nhưng cũng lại gợi ý cho chúng ta, chẳng phải vậy sao?” Nhiếp Chi Hiên nhìn Tiêu Lăng nói, “Tôi cảm thấy, cậu tổ trưởng cần phải suy nghĩ một chút, người phóng viên này, hoặc là những điều mà cư dân mạng nói có lí hay không. Ví dụ như, từ cụm từ “truy sát” này dùng rất thú vị đấy chứ.”

Tiêu Lăng chau mày không nói gì.

“Nhưng, bài viết tử mỉ như vậy, tin tức của người phóng viên này từ đâu mà có chứ?” Đường Đang Đang nói.

“Không có bức tường nào không lọt gió.” Nhiếp Chi Hiên nói, “thời đại thông tin hoá rồi, không có gì có thể che giấu được. Nhưng, những chi tiết liên quan đến điều tra vụ án này nếu tiết lộ ra ngoài là vi phạm kỷ luật đấy.”

“Cái xe máy phục cổ gì đó có phải là xuyên tạc hay không?” Đường Đang Đang hỏi, “Nghe có vẻ rất có phong cách, cưỡi một chiếc xe

như vậy, khoác chiếc áo gió gì đó, đi khắp nơi “hành hiệp trượng nghĩa”.

“Đúng là không phải nói bừa đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Lần trước sau khi chúng ta rời khỏi tiểu khu, cảnh sát đã tiến hành xem xét tất cả các máy quay camera giám sát trong tiểu khu. Trong khoảng thời gian nhất định, có rất nhiều xe hai bánh ra vào. Nhưng, chỉ có một chiếc xe máy gây nên sự chú ý của nhân viên trinh sát. Không phải bởi vì xe có tạo hình độc đáo, phong cách phục cổ, mà là bởi vì người lái xe đội mũ bảo hiểm trùm kín đầu, hành tung có vẻ khả nghi. Thật đáng tiếc, tiến hành lục soát xung quanh thì không tìm thấy chiếc xe máy này, phân tích đoạn băng video cũng không tìm ra được bất cứ manh mối nào có giá trị, bởi vì đầu đội mũ giáp, nên không thể nhìn rõ được tướng mạo của nhân vật khả nghi; tiến hành truy lùng theo dấu vết lái xe của chiếc máy đó, phát hiện ra nó luôn đi vào những con đường nhỏ không có máy camera, nhanh chóng thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát. Hiện thời, việc truy tìm tung tích của chiếc xe máy này vẫn đang được tiến hành.”

“Thông tin quan trọng như vậy, sao phóng viên cũng có thể nắm giữ được?” Tiêu Lăng nói.

“Còn nữa, chính là các nạn nhân thực sự trước khi gặp nạn đều không hề có bất cứ sự phản kháng nào.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Điều này lẽ ra chỉ có người trong ngành mới biết, nhưng phóng viên lại có thể nắm tường tận được như vậy.”

“Bất luận phóng viên viết như thế nào, chúng ta cũng phải có bản lĩnh bắt được cái tên “Kị sĩ u linh” này về, như vậy mới có thể ăn nói được với mọi người.” Tiêu Lăng : “Qua sự gợi ý của cư dân mạng, tôi dường như có chút ý tưởng đối với động cơ gây án của nhân vật “Kị sĩ u linh” này đấy.”

“Nói ra xem nào!” Nhiếp Chi Hiên cười nói, “Xem có giống cách nghĩ của tôi hay không?”

“Tổ trưởng, thầy Bác triệu tập một mình anh đến phòng họp của giáo viên.” Một học viên bước vào, nói xen ngang, “Hình như nói là mở cuộc họp khẩn cấp.”

Tiêu Lăng trong lòng thấp thỏm đẩy cửa bước vào phòng họp giáo viên. Trong phòng họp chỉ có hai người đang ngồi, một người là ông ngoại mình - Bác Nguyên Mạn, người còn lại chính là kẻ “đổi đầu”

của mình - Lăng Mạc. Tiếng đẩy cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, hai người đều quay đầu nhìn Tiêu Lăng.

Bác Nguyên Mạn nhìn thấy cháu ngoại mình bèn nở nụ cười hiềm hoi, chòm râu bạc dưới cằm cũng vểnh lên. Còn Lăng Mạc thì vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng vốn có, không nhận ra được cảm xúc vui buồn của cậu ta. Dưới ánh đèn, vết sẹo trên mặt cậu ta dường như trông có vẻ gớm ghiếc.

Nhìn thấy nụ cười của ông ngoại, Tiêu Lăng liền cảm thấy yên lòng, cậu hùng dũng đi đến bên cạnh ông ngoại rồi ngồi xuống, dựa vào ghế, nét mặt rất thoải mái.

“Ta gọi hai tổ trưởng các cháu tới là muốn nghe suy nghĩ hiện giờ của các cháu.” Bác Nguyên Mạn mở lời.

“Ông ngoại, à không, lão tía, suy nghĩ mà lão tía nói là chỉ...?” Tiêu Lăng cười hỏi.

“Là chỉ sự phân tích động cơ gây án của nghi phạm đã giết hại nhiều đào phạm hiện nay và cả trọng điểm công việc bước tiếp theo.”

Lăng Mạc chen ngang.

“Tôi có hỏi cậu đâu.” Tiêu Lăng lườm Lăng Mạc một cái.

Mặc dù trong lòng Tiêu Lăng vẫn không có chút thiện cảm nào đối với Lăng Mạc, nhưng không biết tại sao, lần này Tiêu Lăng lại không hề tức giận. Bản thân cậu cũng lấy làm lạ, có thể là sự bồi dưỡng huấn luyện và công việc trong hai tuần qua đã thay đổi tính cách của cậu? Hoặc có thể là cái tên Lăng Mạc luôn tỏ ra lạnh lùng này khiến cậu không còn quá ghét nữa?

“Lăng Mạc nói đúng đấy.” Bác Nguyên Mạn cười nói: “Trước tiên, ta muốn hỏi, các cháu phân tích như thế nào về động cơ gây án của ‘Kị sĩ u linh’.”

Đây có lẽ là một cơ hội biểu hiện. Tổ trưởng của hai đội rút cuộc ai giỏi ai kém, có thể là một hạng mục kiểm tra khảo sát của tổ giáo viên hướng dẫn.

Tiêu Lăng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này, cậu nói: “Trong giờ trình sát thầy giáo đã nói rồi, sự phân tích đối với chuỗi vụ án, điều quan trọng nhất là xâu chuỗi vụ án lại. Cháu cảm thấy, trước tiên phải xâu chuỗi ba vụ án mạng này lại, có phải là một người gây ra hay không? Nếu chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, vậy thì chúng ta còn phân tích đi phân tích lại chẳng phải là rất buồn cười sao?”

“Cháu cảm thấy có thể xâu chuỗi vụ án lại để điều tra. Lăng Mạc nói, “Qua việc nhằm vào mục tiêu, và đối tượng không hề phản kháng chắc chắn là có đủ điều kiện để xâu chuỗi vụ án lại.”

Cháu cảm thấy có thể ghép vụ án lại cùng phá án.” Lăng Mạc nói, “Xét từ mục tiêu đối tượng được nhắm tới, trên phương diện đối tượng không hề phản kháng, chắc chắn có đủ điều kiện để ghép các vụ án lại.”

“Cháu cũng cảm thấy đúng như vậy.” Tiêu Lăng nói, “Hơn nữa, ít ra có hai vụ có thể phán đoán hung thủ cưỡi xe hai bánh.”

Nhận được sự tán đồng của Tiêu Lăng, Lăng Mạc khẽ mỉm cười.

“Tôi không phải là thừa nhận cậu đâu, cậu đừng có tưởng bở, tôi chỉ là có sao nói vậy thôi.” Tiêu Lăng nhìn thấy Lăng Mạc mỉm cười, vội bổ sung thêm một câu.

“Nếu đã có thể xâu chuỗi các vụ án, vậy thì động cơ gây án là gì?”

Bác Nguyên Mạn hỏi, “Ta cũng nói luôn cho các cháu biết. Tình hình hiện nay là, giữa các thầy giáo hướng dẫn cũng có hai cách nhìn đối với sự phán đoán về động cơ gây án. Một là, là một ai đó không có mối liên quan gì đến vụ án chạy trốn, bởi vì biết được một số chi tiết trong vụ án chạy trốn, bèn triển khai hành động gọi là “hành hiệp trượng nghĩa”; hai là, kẻ lên kế hoạch trong vụ án chạy trốn, bởi vì diệt khẩu, hoặc là vì một bí mật nội bộ nào đó trong những người chạy trốn.”

“Đối với cách nhìn nhận về động cơ gây án. Hôm nay bản tin trên weibo đó đã được bình luận vô cùng rôm rả, đã gợi ý cho cháu khá nhiều.” Tiêu Lăng nói, “Tiêu đề của bản tin đó đã dùng hai chữ “truy sát”. Thật ra, trên phương diện vĩ mô xem xét các vụ án này, chẳng phải chính là một “bữa tiệc truy sát” sao? Mục tiêu mà “Kị sĩ u linh” nhắm tới chính là đào phạm mà chúng ta đang truy bắt, nhưng lại không phải là tất cả các đào phạm. Dù sao thì cảnh sát vẫn bắt được không ít phạm nhân còn sống. Điều này cũng có thể phản ánh được rằng, hung thủ không phải là đang diệt khẩu. Bởi vì nếu che giấu kế hoạch vượt ngục cần phải diệt khẩu, thì lẽ ra không được tha cho bất cứ ai. Cháu cảm thấy, mục tiêu hấn truy sát là một số tội phạm nghiêm trọng trong đám đào phạm. Hấn cho rằng mình mới là chính nghĩa, mới là pháp luật, cho nên muốn thỏa mãn khát vọng anh hùng trong lòng, làm những việc “thay trời hành đạo”.

“Cũng không phải toàn bộ là tội phạm nghiêm trọng đâu, phạm nhân S mà chúng tôi vừa mới truy bắt không phải là tội phạm nghiêm trọng.” Lăng Mạc nói, “Một nghi phạm do sơ suất dẫn đến ngộ sát, tội danh đã được định rồi, cũng chỉ bị xử phạt dưới 5 năm thôi. Nếu như suy luận, ‘hắn chỉ truy sát tội phạm nghiêm trọng’ mà cậu vừa nói không được thành lập, thì không thể loại trừ là diệt khẩu.”

Tiêu Lăng nhất thời cứng họng.

“Nhưng, không phải là cháu nói, tên S đó là một kẻ có tâm kế rất sâu sắc sao.” Bác Nguyên Mạn nói xen vào, “Hơn nữa, cháu còn phán đoán, sự việc ngộ sát đó thật ra không chừng chính là một vụ giết người do S dàn dựng nên.”

“Nhưng, đó chỉ là phân tích của cháu.” Lăng Mạc nói; “Đứng từ góc độ pháp luật, không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh S cố ý giết người. Không đủ bằng chứng thì không thể quyết định khởi tố được.”

“Cháu có thể phân tích được ra điều này, ‘Kị sĩ u linh’ cũng có khả năng phân tích ra được điều này.” Bác Nguyên Mạn nói, “Hơn nữa, nếu như Tiêu Lăng nói đúng, ‘Kị sĩ u linh’ cho rằng mình đang thay trời hành đạo, giải quyết những vấn đề mà pháp luật không giải quyết được, vậy thì loại người vô cùng độc ác này, mà trên phương diện pháp luật lại không trừng phạt được, có lẽ mới càng làm ‘Kị sĩ u linh’ cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy.” Tiêu Lăng thấy ý kiến của mình được ông ngoại ủng hộ, hơn nữa, vấn đề mà mình không giải thích nổi lại được ông ngoại giải thích một cách hoàn mỹ như vậy, nên vô cùng vui sướng, lập tức phụ họa nói: “Người đầu tiên - phạm nhân H là dính líu đến tội cưỡng bức, hơn nữa còn giết chết nạn nhân. Mặc dù cuối cùng H rất có khả năng bị xử tội tử hình, nhưng hiện nay suy xét đến chủ nghĩa nhân đạo, bộ phận chấp hành đều thực hiện tử hình bằng tiêm. Hình phạt ‘cái chết nhân đạo’ như vậy không thể khiến cho ‘Kị sĩ u linh’ hài lòng. Cho nên hành động xâm hại cơ quan sinh dục này vừa vắn bại lộ ra một số suy nghĩ trong nội tâm của ‘Kị sĩ u linh’.

Người thứ hai - phạm nhân M là dính líu đến tội cố ý gây thương tích cho người khác dẫn đến tử vong. Với tội danh này, rõ ràng rất khó bị xử tội tử hình. ‘Kị sĩ u linh’ có khả năng cho rằng giết người đền mạng là điều bắt buộc, cho nên cũng giết chết anh ta. Phạm

nhân thứ ba, cũng chính là phạm nhân S mà tổ *Chồn lửa* các cậu xử lý lại càng có đặc trưng này. Vừa rồi, Ông ngoại, à không, lão tía đã nói rất rõ rồi.”

Lăng Mạc không biết là bị Tiêu Lãng thuyết phục hay là vốn dĩ cách nghĩ đã nhất quán với Tiêu Lãng. Cậu ta không hề phản bác, vẫn giữ nét mặt lạnh tanh.

“Hai cháu khá lắm, thông qua cuộc nói chuyện của các cháu, ta đã giải quyết được việc tranh luận giữa các thầy giáo hướng dẫn mà chưa giải quyết được.” Bác Nguyên Mạn nói, “Đặc biệt là mấy điều Tiêu Lãng nói, có vẻ như cũng có lý.”

“Tôi tán thành.” Lăng Mạc lạnh lùng nói, “Người được gọi là “Kị sĩ u linh” chính là đang làm một số việc hấn tự cho rằng “trừ hại cho dân”. Nhưng thật là hồ thẹn, chúng ta luôn chậm hơn hẳn một bước.”

“Rõ ràng các cháu cũng đã nhìn thấy bài viết trên weibo rồi.” Bác Nguyên Mạn nói, “Thật không ngờ hành vi ác độc như vậy của người này lại có thể nhận được sự đồng tình và ủng hộ của chín mươi phần trăm cư dân mạng. Nếu như ta là “Kị sĩ u linh” này, thì đã có được cảm giác tự hào và cảm giác thành tựu vô ngần từ trên mạng internet, vậy thì, tiếp theo đây hẳn sẽ tiếp tục gây án.”

“Ý thầy muốn nói, hướng tư duy làm việc bước tiếp theo của chúng ta sao?” Lăng Mạc nói, “Nếu “Kị sĩ u linh” chắc chắn sẽ còn gây án, hơn nữa phương hướng gây án của hắn chính là những tội phạm nghiêm trọng trốn thoát, vậy thì, hướng làm việc bước tiếp theo của chúng ta có phải là cần vây quanh những tội phạm nghiêm trọng có khả năng bị xử tội tử hình, những tội phạm thủ đoạn gây án tàn nhẫn, những tội phạm có khả năng được xử vô tội bởi tinh thần “không đủ bằng chứng là vô tội” của luật pháp?”

Tiêu Lãng thấy suy nghĩ của mình bị Lăng Mạc tranh nói ra trước, rõ ràng rất không phục, khẽ liếm môi, lườm Lăng Mạc một cái.

“Tư tưởng chỉ đạo, cháu đã nắm rõ rồi.” Lăng Mạc chẳng buồn liếc nhìn Tiêu Lãng, nói: “Lão tía xin hãy yên tâm, Tổ *Chồn lửa* nhất định sẽ dốc toàn lực, giành thắng lợi chiến dịch lần này.”

Lời nói của Lăng Mạc một mũi tên trúng hai đích. Chiến dịch lần này có khả năng là đại cục trinh sát phá vụ án chạy trốn lớn, thắng được chiến dịch này chính là chỉ cuối cùng bắt được toàn bộ phạm nhân

về quy án đúng theo thời gian quy định. Chiến dịch lần này cũng có khả năng là cuộc thi đấu với tổ *Chiến ưng*, thắng được trong chiến dịch này ý nhằm ám chỉ cuối cùng đào thải được toàn bộ học viên của tổ *Chiến ưng*.

Tiêu Lăng là người thông minh như vậy, sao có thể không nghe ra được hai tầng ý nghĩa trong câu nói của cậu ta chứ. Cậu liền nói ngay: “Tổ *Chiến ưng* bất luận khi nào cũng đều không thể nào không chiến thắng được.”

Ý của cậu chính là, họ sẽ không bị phần tử tội phạm đánh bại, đồng thời cũng sẽ không bị tổ *Chồn lửa* chiến thắng.

Bác Nguyên Mạn thấy hai chàng trai trẻ hào hứng đấu miệng, không kìm được, bật cười: “Tốt lắm, ta thích ý chí lớn lao này của các cháu. Vậy thì khoảng thời gian tiếp theo, ta không yêu cầu các cháu bắt buộc bắt được tội phạm trở về, việc đánh giá thắng thua hàng tuần cũng Không áp dụng việc có thể bắt được người hay không để kết luận nữa. Ta yêu cầu các cháu toàn tâm toàn ý dốc sức công tác vây bắt các tội phạm nghiêm trọng, cơ chế đào thải sẽ do thầy giáo hướng dẫn quyết định, người bị đào thải sẽ do các thầy giáo sau tổng hợp bình luận đánh giá quyết định. Còn về những tội phạm mắc tội nhẹ, chúng ta sẽ để cho cảnh sát dốc sức truy bắt, các cháu có thể không cần quan tâm đến việc này nữa.

Bác Nguyên Mạn quyết định như vậy, xem ra có vẻ như đã giảm bớt gánh nặng của các học viên, vứt bỏ được phiền não của cuộc độ sức đào thải. Trên thực tế, là đã dồn toàn bộ gánh nặng vào các học viên. Nếu cảnh sát đều dồn phần lớn tinh thần và sức lực tập trung để vây bắt các phạm nhân tội nhẹ, vậy thì nhiệm vụ để cho các phạm nhân tội phạm nghiêm trọng không bị giết, toàn bộ bị bắt về đương nhiên sẽ do các học viên độc lập gánh vác.

Bác Nguyên Mạn quyết định như vậy chắc chắn đã trải qua suy nghĩ tỉ mỉ kĩ lưỡng, thậm chí có thể nói là một cuộc cá độ. Lực lượng cảnh sát có hạn, chuyển các học viên từ vị trí sau cánh gà, từ vai trò đứng sau cánh gà và tham gia trò chơi chuyển thành chủ thể nghiên cứu phân tích, thật sự là một sự mạo hiểm rất lớn. Nhưng từ góc độ của Bác Nguyên Mạn, ông lão đã khảo sát hai tuần nay, những học viên này thật sự đã thoát ra phong thái vượt qua cả dự liệu của ông lão. Bọn họ ai nấy đều trẻ khỏe cường tráng tư duy rộng mở, quan

điểm, hành động và tư tưởng phù hợp với thời đại, có tinh thần sáng tạo, điều mà những ông già này không có được. Hơn nữa, bọn họ ai nấy đều thiên phú phi phàm, đều là những nhân tài có thể bồi dưỡng được

Tóm lại, Bác Nguyễn Mạn cảm thấy, có thể đánh cược một phen. Tiêu Lăng và Lăng Mạc sắc mặt nặng nề, dường như bắt đầu từ lúc này, họ đã cảm nhận thấy được gánh nặng trên vai mình. Họ nóng lòng muốn quay trở về tổ của mình, lập tức triển khai công việc.

Nhưng một câu nói ung dung của Bác Nguyễn Mạn đã giữ họ lại. Bảo Nguyên Mạn nói: “Hai cháu có biết vì sao cuộc họp khẩn cấp lần này chỉ có một mình ta ở đây không?”

“Đây là một câu chuyện từ xa xưa.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Là bí mật của tổ chức *Người gác đêm* chúng ta.”

Thấy Bác Nguyễn Mạn hình như sắp nói ra một số bí mật, hai người đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đó không hẹn mà cùng quay trở lại chỗ ngồi, dùng ánh mắt hào hứng chờ đợi chăm chú nhìn Bác Nguyễn Mạn.

Bác Nguyễn Mạn cảm thấy buồn cười trước thái độ của hai chàng trai trẻ, cười nói: “Bí mật trong nội bộ tổ chức *Người gác đêm*, hiện giờ vẫn chưa phải lúc nói cho các cháu biết, chỉ là vấn đề tiếp theo sau đây chúng ta sẽ thảo luận, ta không muốn cho những thầy giáo khác biết được. Có thể, những vấn đề này sẽ khiến cho vết thương cũ của họ bị tái phát, gọi lại những kí ức mà họ đều không muốn nhớ lại, có thể, những vấn đề này sẽ kích thích đến sợi dây thần kinh mẫn cảm của mấy lão già này.”

“Vấn đề gì ạ?” Tiêu Lăng tròn tròn mắt, “Mà khoa trương đến vậy ạ?”

“Đừng căng thẳng.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Ta chỉ là muốn biết, đối với cách làm của “Kị sĩ u linh”, các cháu có cách nhìn nhận ra sao. Ý ta muốn nói, các cháu có cảm thấy anh ta làm như vậy là đúng không?”

Hai người hoàn toàn không thể ngờ được Bác Nguyễn Mạn lại hỏi câu hỏi này. Tại sao lại hỏi câu hỏi này? Có mối liên quan gì với “bí mật” của tổ chức *Người gác đêm* chứ? Rõ ràng hai người đều đang cố gắng muốn thông qua hành vi của “Kị sĩ u linh” để suy đoán ra bí

mặt của tổ chức *Người gác đêm*, lần lượt cúi đầu không nói, cố gắng tìm kiếm từ để thể hiện suy nghĩ trong lòng mình.

“Có bộ phim truyền hình Mỹ tên là “Dexter”, còn có một bộ phim điện ảnh cũ của Hồng Kông tên là “Dạ xoa” nhân vật chính trong đó chính là làm cái việc mà “Kị sĩ u linh” đã làm.” Tiêu Lăng mở lời trước, “Đúng vậy, cháu thừa nhận, những bộ phim này làm rất kích thích, đúng là có thể thỏa mãn được rất nhiều tư tưởng tâm lý anh hùng của nhiều người. Nhưng cháu luôn cảm thấy họ không phải là anh hùng.”

Ánh mắt Bác Nguyên Mạn sáng lấp lánh.

“Rất đơn giản.” Lăng Mạc lạnh lùng nói, “Nếu tư hình có được đề xướng thì cần pháp luật làm gì chứ?”

Bao câu nói bàn luận cao xa của Tiêu Lăng đã bị một câu nói của Lăng Mạc trực tiếp chặn đứng lại, rõ ràng tỏ ra hơi sượng sùng.

“Pháp luật cũng có lúc không trừng trị được những kẻ ác.” Bác Nguyên Mạn nói, “Vừa rồi chúng ta nói đều là ví dụ, còn có một số nghi phạm được giám định có bệnh về tâm thần, còn có rất nhiều người “không có bằng chứng là vô tội”, còn có rất nhiều trẻ vị thành niên nhưng thủ đoạn gây án tàn nhẫn đều có thể thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật. Có một số tội phạm vô cùng độc ác, cũng chỉ bị xử tiêm tử hình là kết thúc.”.

“Nguyên tắc không có bằng chứng là vô tội, mặc dù nghe ra có vẻ như bất lợi đối với mọi người, thật ra đối với mỗi công dân mà nói, đây mới là sự bảo vệ thật sự.” Tiêu Lăng đã tìm được đề tài để nói, “Thà tha nhầm một nghìn người, cũng không giết nhầm một người” thế thì trong lòng mỗi người mới có cảm giác an toàn. Mặt khác, pháp luật cũng yêu cầu nghiêm ngặt về chuỗi bằng chứng, cũng là yêu cầu nghiêm ngặt với cảnh sát. Theo cháu, những vụ án giải quyết theo cách “không đủ bằng chứng là vô tội, nếu thật sự có oan khuất, thì không nên trách pháp luật, mà cần trách cảnh sát.”

Khi Tiêu Lăng phát biểu những ngôn từ này, rõ ràng đã đặt mình ở vị trí bên ngoài sự việc, mặc dù nghe có vẻ hơi chói tai, nhưng câu nào cũng là lời nói thật.

“Điều này tôi tán đồng.” Lăng Mạc nói, “Còn về những người mắc bệnh tâm thần và vị thành niên, pháp luật có quy định liên quan, đương nhiên cũng có lí của nó. Chỉ cần chúng ta tăng cường quản

lý giám sát, thì những vụ án loại này vốn dĩ sẽ rất ít. Nói đến “Kị sĩ u linh” này, dùng vụ án của S làm ví dụ. Cho dù là cháu cũng chỉ là có một sự suy đoán bạo gan, nói anh ta là cố ý giết người, thế nhưng trong pháp luật, rõ ràng chứng cứ cố ý giết người là không đầy đủ. Nói một cách khác, S có khả năng lớn chính là ngộ sát. Đúng là nếu như anh ta thật sự có suy nghĩ cố ý, anh ta đúng là đã thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Nhưng đây đều là những ví dụ vụ án cực đoan, chúng ta vẫn cần tin rằng lòng người vốn thiện. Chúng ta vẫn cần phải tin rằng 99,99% đều có thể bị phát hiện ra. Còn về tiêm tử hình, chủ nghĩa nhân đạo cũng chẳng có gì sai nhỉ?”

“Rõ ràng, hành vi của “Kị sĩ u linh” chính là sự chà đạp lên pháp luật.” Tiêu Lăng nói, “Tiền đề của của chính nghĩa là không có sai sót. Mấy năm gần đây bởi vì tư tưởng “không đủ bằng chứng là vô tội” đã ăn sâu vào lòng người có với vai trò không phải là nhân viên cảnh sát nhìn thấy, những bài báo nói về vụ án oan đúng là không thấy xuất hiện mấy. Chỉ riêng điều này đã là rất tốt rồi.”

“Đúng vậy, trên thực tế, cháu xem từ những vụ án nhà giáo sư Đường thụ lí.” Lăng Mạc nói, “Khả năng trình sát của cảnh sát thật sự rất giỏi, mặc dù không loại trừ khả năng tồn tại vụ án “không đủ bằng chứng là vô tội” do không đủ một số chứng cứ, nhưng đó tuyệt đối là rất ít.”

Tiêu Lăng vội nói tiếp đề tài: “Có giám sát đôn đốc, chịu sự trói buộc của pháp luật, mới là chính nghĩa thật sự. Dùng tư hình, mặc sức tùy ý, đó là xuất phát từ sự u tối trong nội tâm của người hành hình. Thứ được gọi là “chính nghĩa” đó là “chính nghĩa” của bóng tối.

“Hai cháu tổng kết khá lắm! Thật không ngờ, các cháu vẫn luôn không hòa hợp với nhau, nhưng trên vấn đề này thì lại nhất quán một cách đáng kinh ngạc.” Bác Nguyên Mạn cười nói.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc cùng nhìn nhau, rồi lại cùng lúc né tránh ánh mắt nhau. Lời nói thẳng của Bác Nguyên Mạn khiến hai cậu hơi sượng sùng. Nhưng cũng chính vì ánh nhìn này, Tiêu Lăng chợt phát hiện ra, vết sẹo trên mặt Lăng Mạc không quá gớm ghiếc, ngược lại lại còn có phần thuận mắt.

“Hy vọng cuộc nói chuyện ngày hôm nay chỉ giới hạn trong ba người chúng ta thôi.” Bác Nguyên Mạn nói, “Cho dù là các thầy giáo hướng

dẫn, các cháu cũng tuyệt đối không được phép tiết lộ chút thông tin nào.”

Cả hai cậu mặc dù đều không hiểu nổi nhưng vẫn gật đầu đồng ý, dưới ánh nhìn chăm chú của Bác Nguyên Mạnh. cả hai sánh vai nhau bước ra khỏi phòng họp.

“Tổ trưởng tại sao lại hỏi chúng ta những điều này nhỉ?” Lăng Mạc nói với Tiêu Lăng nhưng không buồn quay đầu sang.

Thật không ngờ cậu ta lại chủ động tìm đề tài để trò chuyện với mình, Tiêu Lăng cảm thấy hơi bất ngờ, cậu cũng không tiện im lặng, thế nên cũng nói mà không quay đầu nhìn sang: “Để giữ vững lòng quyết tâm truy bắt “Kị sĩ u linh” của chúng ta thì phải, sợ rằng chúng ta cũng trở thành fan cuồng của “Kị sĩ u linh”. Nhưng nói đi cũng cần phải nói lại, nếu như không có hai tuần học tập này, tôi không khéo có khi đúng là gia nhập lực lượng chi viện của “Kị sĩ u linh” đấy. Gọi tắt là fan U nhỉ, ha ha, nghe cũng hay ra trò.”

“Có khi tôi cũng làm như vậy.” Lăng Mạc lạnh lùng nói.

“Ông ngoại tôi đã quá lo lắng rồi, còn hành động bí mật như vậy, thật không hiểu nổi.” Tiêu Lăng nói, “Nhưng, tôi Cho rằng “Kị sĩ u linh” sớm muộn gì cũng sẽ là món ăn trong đĩa của tôi thôi, hấn không thể chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.”

“Cũng có khả năng là rơi vào lòng bàn tay của tôi trước.” Lăng Mạc tỉnh bơ nói.

“Hi, tôi thấy cậu nghĩ quá nhiều rồi đấy.” Tiêu Lăng rất không phục. Thế thì hay là chúng ta đánh cược nhỉ?” Lăng Mạc cười khẩy một tiếng, “Hai người chúng ta, ai bắt được “Kị sĩ u linh” trước, thì người kia sẽ chủ động rời khỏi tổ chức *Người gác đêm*.”

“Việc này, việc này...” Tiêu Lăng thoáng do dự.

“Không nữa ư?” Lăng Mạc nhìn Tiêu Lăng bằng ánh mắt đầy khiêu khích.

“Ai không nữa chứ? Cậu tưởng rằng làm cảnh sát là thứ gì thơm lừng sao? Chỉ là tôi và người khác đã đánh cược. trong vòng ba tháng không thể bị đào thải khỏi đây.” Tiêu Lăng nói, “Nếu như trong ba tháng mà bị out, toàn bộ sự cố gắng lúc trước của tôi đều lãng phí vô ích. Nếu như đợi sau khi hoàn thành ba tháng, có muốn giữ ông đây lại, ông cũng không đồng ý đâu.”

“Nếu như cậu thua, tổn thất ít hơn nhiều so với tôi.” Lăng Mạc nói, “Nếu như tôi không được ở lại tổ chức *Người gác đêm*, nói không chừng, sau khi ra ngoài, ngay cả việc làm trợ giảng cho giáo sư Đường cũng không được nữa. Cậu chẳng phải là rất muốn nhìn thấy bộ dạng thần thờ như người mất hồn của tôi sao? Thế nào? Có dám không

Tiêu Lăng nghe xong, chợt bật cười, cậu giơ bàn tay phải ra, nói:

“Có gì không dám chứ, quân tử nhất ngôn”

“Tứ mã nan truy.” Lăng Mạc khẽ cười, nắm lấy bàn tay của Tiêu Lăng.

Chương 8

Nỗi Sợ Hãi Dân Trào

Phần lớn thời gian, bất luận là con người điên dại hay tỉnh táo, đều loạng choạng trong đêm tối, giơ đôi bàn tay ra để tìm kiếm những thứ mà họ không hề biết có cần thiết hay không.

Claire Keegan - Ireland

Thời gian trôi nhanh như bay, ngày tháng thoi đưa, thế mà đã trôi qua một tháng rưỡi, đã hết một nửa thời hạn quy định.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc, hai cậu tổ trưởng của hai tổ lại một lần nữa xuất hiện ở phòng họp của giáo viên. Không giống với lần trước, lần này, trong phòng họp có đầy đủ tất cả giáo viên, không thiếu một ai. Suốt một tháng rưỡi nay, các thầy giáo càng lúc càng giống như kiến nằm trong chảo nóng, thời gian ngủ và nghỉ ngơi càng lúc càng ít, áp lực càng lúc càng lớn. Mặc dù dưới sự hỗ trợ của các thầy giáo và học viên trong tổ chức *Người gác đêm*, cùng với sự nỗ lực của cảnh sát, tuần nào cũng đều có tội phạm bỏ trốn bị lọt lưới, số người chạy trốn càng lúc càng ít, nhưng bốn tên tội phạm nghiêm trọng vẫn không hề có chút tung tích nào cả. Thậm chí ngay cả tên “Kị sĩ u linh” hung hăng hống hách đó cũng triệt để mất hút. Cho dù là *Người gác đêm* vẫn có thể giữ được tốc độ mỗi tuần bắt được một người còn lại, vậy thì muốn bắt đủ bốn tên tội phạm nghiêm trọng, “Kị sĩ u linh” và hai tên tội phạm nhẹ, cũng sẽ vượt quá thời gian.

Tiêu Vấn Thiên mang tâm trạng lo lắng nhất. Đối với ông, việc hạ lệnh “phá án trong vòng ba tháng” trước mặt các nhân viên cấp dưới giờ đây có vẻ như càng khó khăn hơn. “Tự kiểm điểm bằng hình thức xin từ chức” là việc nhỏ, làm bẽ mặt ngành cảnh sát là việc lớn. Ông không biết mấy tên tội phạm nghiêm trọng, còn cả Hồ Đại, Hồ Nhị - kể lên toàn bộ kế hoạch chạy trốn rồi cuộc có còn sống hay không, liệu có phải đã bị “Kị sĩ u linh” giải quyết rồi hay không, hoặc là ẩn nấp đến một chỗ mà họ không thể nào chạm tới? Những điều này đều không thể nào hay biết được. Nhưng bất luận thế nào, ông cũng nói với chính mình và cả nhân viên cấp dưới, những người này, sống phải nhìn thấy người, chết phải nhìn thấy xác.

Tâm trạng của Bác Nguyên Mạn cũng chẳng khá hơn chút nào. Vụ án lớn trốn trại vốn dĩ là một tiêu chuẩn quan trọng để tổ chức quyết định xem *Người gác đêm* có thể được khởi động lại hay không. Thật không ngờ, nửa đường lại xuất hiện ra một tên “Kị sĩ u linh”. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây lại là một thử thách lớn đối với việc khởi động lại *Người gác đêm*. Nếu như không bắt lại được toàn bộ những kẻ trốn thoát, không bắt tên “Kị sĩ u linh” phải chịu tội trước pháp luật, sao còn có thể bàn đến việc khởi động *Người gác đêm* được chứ? Đối diện với lãnh đạo, khuôn mặt già cả này của ông biết đặt vào đâu?

Những người thầy giáo và các học viên khác cũng có tâm trạng tương tự. Ngộ nhớ bận rộn suốt ba tháng trời, mà tổ chức vẫn không được khởi động lại, bất luận đối với ai, cũng đều trở thành một lần thất bại to lớn của lòng tự tin.

Các thầy giáo vốn dĩ có mục tiêu “tội phạm nghiêm trọng làm chủ đạo, nhưng cũng không bỏ qua tội phạm nhẹ”, trước tiên lấy việc khảo sát học viên làm chính. Sau đó bởi vì thời gian gấp rút, họ thậm chí hoàn toàn hòa nhập vào công tác phân tích với học viên. Trong số những tên đào phạm bắt về, có tám phần đều có công lao của học viên và giáo viên của tổ chức *Người gác đêm*. Chính bởi vì sự hợp tác chân thành, cảnh sát đã bắt được bảy phần đào phạm, cho nên phía cảnh sát cũng không đến nỗi khó ăn nói.

Trong khoảng thời gian còn lại, là lúc các thầy giáo *Người gác đêm* bận rộn nhất. Một là phải sắp xếp, phân tích tài liệu của những tội phạm nghiêm trọng còn lại và cả đạo này chúng có dấu hiệu ló mặt hay không. Hai là phải khích lệ ủng hộ cảnh sát và học viên tiếp tục tiến hành trình sát đối với hành tung của “Kị sĩ u linh”. Ba là, hai tên tội phạm nhẹ cũng cần phải nhanh chóng bắt giữ. Ba hạng mục công việc xem ra có vẻ như tương tự, nhưng thực chất lại có sự khác biệt lớn. Mặc dù công việc của hai hạng mục đầu vô cùng phức tạp, đến trước khi Tiêu Lăng và Lăng Mạc lại một lần nữa xuất hiện ở phòng họp của giáo viên, có vẻ như vẫn chưa có tiến triển gì, nhưng may mà công việc của hạng mục ba tiến triển khá thuận lợi, hy vọng nhanh chóng hoàn thành là khá lớn.

Trong hai tên tội phạm nhẹ, có một tên đã bị cảnh sát tóm được đuôi, lên kế hoạch sau khi lục soát loại trừ toàn diện trên quy mô lớn

ở khu vực chỉ định, đương nhiên sẽ sa lưới. Và một tên tội phạm nhẹ V chưa rõ thân phận thì đã bị Tiêu Vọng rời khỏi tổ chức *Người gác đêm* theo dõi từ lâu rồi, hy vọng bắt được hắn cũng rất lớn. Cứ hai tuần, Tiêu Vọng lại gọi điện thoại về, nói về tình hình mình bám theo V. Rõ ràng, tên V này vô cùng xảo quyệt, dù là đã bị Tiêu Vọng tìm được tung tích, nhưng lại luôn có thể trốn thoát được sự truy bắt của Tiêu Vọng

Theo như lời Tiêu Vọng nói, kết luận tên V này có “sáu ngón chân” cơ bản đã có thể xác định chắc chắn, chỉ có điều nghi phạm trộm cắp ngoài 20 tuổi này có gương mặt thực sự quá phổ biến, không có bất cứ đặc điểm gì ấn tượng có thể khiến cho người khác vừa nhìn là khó có thể quên được. Nhưng Tiêu Vọng phát hiện ra, tên V này có một đặc trưng tương đối rõ, chính là thích tắm gội, mát xa chân, cho dù là bị các nhân viên mát xa ghi nhớ, và họ đều nói người này không giữ gìn vệ sinh cho lắm.

Mỗi lần sau khi Tiêu Vọng phát hiện ra manh mối đồng thời liên lạc với cảnh sát, đều tiến hành một loạt các hành động truy bắt. Nhưng tên V xảo quyệt này lần nào cũng đều có thể trốn thoát được sự truy bắt của cảnh sát. Một lần gần đây nhất, thậm chí V vừa rời khỏi cửa hiệu mát xa chân thì cảnh sát liền lao vào. Nhưng chính vì lần vây bắt đó, phía cảnh sát bố trí theo dõi khắp thành phố Nam An không còn nhìn thấy V xuất hiện ở những nơi tương tự nữa.

Nhưng Tiêu Vọng tin rằng, chắc chắn sẽ có cơ hội lại nhìn thấy dấu vết của hắn, đồng thời bắt giữ được hắn

Vào ngày mỗi nửa tháng Tiêu Vọng gọi điện thoại về, đối với Đường Đang Đang đều là ngày lễ. Cuộc điện thoại của Tiêu Vọng giống như là trạm tiếp nhiên liệu của Đường Đang Đang, một cuộc điện thoại có thể khích lệ động viên Đường Đang kiên trì được hai tuần, thời gian cũng cứ thế trôi đi từng ngày.

Tiêu Vọng điều tra ra, khi anh đi đến Đông Bắc, “Kị sĩ u linh” cũng đã quay trở về thành phố Nam An, sau đó có lẽ sẽ hoạt động ở thành phố Nam An và khu vực xung quanh, sẽ không đi xa. Cho nên, Tiêu Vọng cũng vẫn luôn mai phục ở nơi nào đó trong thành phố Nam An. Vì tính bảo mật của hành động, Tiêu Vọng cũng không nói cho mọi người biết địa điểm ẩn nấp của mình. Mỗi lần nghĩ đến anh Vọng vẫn ở cùng một thành phố với mình, Đường Đang Đang

đã cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Đây là chỗ dựa tinh thần để cô mỗi tối đều có thể chìm vào giấc ngủ đúng giờ.

Các thầy giáo đều có thể chú ý thấy, Tiêu Lăng và Lăng Mạc trong mấy đợt hành động truy bắt trước đây đều có biểu hiện xuất sắc. Mặc dù đã nói rõ là cần phải nghiên cứu sâu về mấy tên tội phạm nghiêm trọng, nhưng trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ dường như hơi lơ là tiêu cực.

Trên thực tế, Tiêu Lăng và Lăng Mạc là vì vụ cá cược đó.

Nếu như các thầy giáo biết được Tiêu Lăng và Lăng Mạc không chỉ dẫn đầu các thành viên trong tổ nghiên cứu tội phạm nghiêm trọng và không để sót việc truy bắt tội phạm nhẹ, mà còn phải tranh thủ thời gian rảnh của mình để điều tra “Kị sĩ u linh”, các thầy chắc chắn sẽ cảm thấy rất vui mừng. Trong tình hình lực lượng cảnh sát bị hạn chế trầm trọng, có thể cùng lúc triển khai điều tra ba tuyến công việc thực sự không hề dễ dàng.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc cứ thế bí mật tự tiến hành cuộc chiến của mình. Hơn nữa, cả hai người đều có sự tiến triển không hề nhỏ.

Không có chỗ dựa vững chãi là Tiêu Vọng, khoảng thời gian này, Tiêu Lăng luôn cảm thấy thấp thỏm lo lắng. Cậu trước nay vốn vẫn luôn tự phụ, giờ cũng bắt đầu biết lo lắng và mong đợi, cũng trải nghiệm được tâm trạng lúc lên lúc xuống. May mà có sự bầu bạn của Đường Đương

Đương khiến cho Tiêu Lăng cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều. Bất luận công việc có bận rộn đến đâu, Tiêu Lăng cũng luôn nghĩ cách để trêu chọc Đường Đương Đương, cũng là một niềm vui.

Nhưng điều khiến cậu cảm thấy cô đơn chính là trong lòng Đường Đương Đương, anh Tiêu Vọng không có mặt đây hình như luôn khiến cô nhớ nhung hơn Tiêu Lăng luôn ở bên cạnh. Trong mấy ngày Tiêu Vọng chuẩn bị gọi điện thoại về, Đường Đương Đương ngay cả bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng thanh thoát hơn. Tiêu Lăng cũng bất lực, chỉ có thể vui đầu tiếp tục coi việc truy bắt “Kị sĩ u linh” là mục tiêu lớn nhất trong cuộc sống của mình. Nhìn thấy tinh thần hăng hái, hào hứng và nghiêm túc của Đường Đương Đương toát ra khi tham gia thảo luận vụ án, Tiêu Lăng bất giác cũng bị lây nhiễm. Trong phần lớn thời gian, mọi người đều ở trong phòng họp của tiểu tổ, cùng

nhau thảo luận từng chút manh mối dấu tích. Thời gian cứ thế trôi đi một cách lặng lẽ và nhanh chóng.

Tiêu Lãng đã định phương hướng cho mình, chính là bắt đầu điều tra từ chiếc xe máy hình dạng “phong cách phục cổ” đó.

Thông qua mối quan hệ với Sở Công an, Tiêu Lãng tìm thấy được bức ảnh chụp màn hình duy nhất đó. Đó là video quay một nam giới khả nghi, lái một chiếc xe máy “phong cách phục cổ”, ra vào trong tiểu khu Kiều Hồng. Đối chiếu về thời gian, rất phù hợp với khoảng thời gian giết hại phạm nhân trốn trại M. Hơn nữa, thời tiết nóng nực thế này, người lái xe lại chọn một chiếc mũ bảo hiểm trùm kín đầu, còn có một chiếc áo khoác gió rộng hơn hẳn cơ thể anh ta. Rõ ràng là anh ta đề phòng khuôn mặt và vóc dáng của mình bị máy quay camera quay lại được. Lúc đầu cảnh sát xác định anh ta là nghi phạm giết hại M cũng chính vì lý do này.

Dưới sự giúp đỡ của Đường Đương Đương, chiếc xe máy trong bức ảnh chụp màn hình đã hoàn toàn bị “mời” ra. Qua các thao tác xử lý hình ảnh nhòe mờ, ngoại hình cơ bản của chiếc xe máy này đã hiện ra. Chiếc xe máy này to hơn những chiếc xe gắn máy thông thường khác, nhưng nhà phân phối vì muốn né tránh khâu kiểm duyệt nên đã hạn chế phân khối của chiếc xe. Cho nên đây được coi là một chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ có thể tích cực lớn, trông có vẻ mới, thời gian sử dụng chắc chưa quá một năm. Bởi vì rất khó quản lý đối với xe gắn máy phân khối cực nhỏ, cho nên chiếc xe này giống với phần lớn các xe gắn máy phân khối cực nhỏ khác ở trên đường, không hề treo biển số xe.

Bởi vì chiếc xe này khi ra vào tiểu khu dân cư có tốc độ di chuyển nhất định, hơn nữa khoảng cách với máy camera khá xa, cho nên cho dù Đường Đương Đương đã dốc hết sức, vẫn không thể nào nhìn rõ được nhãn hiệu của chiếc xe. Nhưng hình dáng và màu sắc thì đã nhìn thấy rõ rồi.

Công việc tiếp theo vẫn là Tiêu Lãng đưa ra yêu cầu nhờ Đường Đương Đương hỗ trợ về phương diện kỹ thuật.

Đúng là không phải người trong ngành nghề nên không hiểu biết, một khi xâm nhập tìm hiểu sâu mới rõ, thị trường xe gắn máy phân khối cực nhỏ lại rộng lớn đến như vậy. Loại hình dáng và màu sắc xe gắn máy phân khối cực nhỏ này, thật không ngờ có tới bảy hãng

sản xuất, ngoại hình gần như giống hệt nhau. Cho dù là có sự khác biệt thật tinh tế, thì trong bức ảnh chụp màn hình mờ nhòe thế, cũng không thể nào nhận diện được. Cho nên, Tiêu Lăng không còn sự lựa chọn nào khác, cũng không có con đường nào để đi cả, chỉ có thể điều tra lần lượt từng hãng.

Tiêu Lăng chọn tổng đại lý của các hãng ở khu vực Hoa Bắc làm trung tâm, trọng điểm điều tra các cửa hàng đại diện của các hãng ở thành phố Nam An và mấy thành phố lân cận, điều tra các cách thức và số lượng tiêu thụ loại xe gắn máy phân khối cực nhỏ có “phong cách phục cổ” và màu sắc tương tự trong vòng khoảng một năm nay.

Không điều tra thì không biết, vừa điều tra đã giật nảy mình, chính là loại xe y hệt, mỗi hãng ở khu vực chỉ định cũng đã bán gần một trăm chiếc. Đối với Tiêu Lăng, đây thực là một con số không hề nhỏ.

Con số chỉ là một vấn đề, vấn đề nghiêm trọng nói chính là không có thông tin then chốt để phân biệt ? “Kị sĩ u linh”. Cho dù là Tiêu Lăng biết được chiếc xe này bán cho ai, nhưng ai mới là “Kị sĩ u linh” đây? Vấn đề này khiến cho Tiêu Lăng vô cùng khổ não.

Chính vào thời khắc then chốt này, Đường Đào lại gợi ý cho Tiêu Lăng.

“Cái mũ bảo hiểm trùm kín đầu này của anh ta, hình như rất rẻ thì phải đấy.” Đường Đang Đang nói.

“Đúng vậy, trong “Trình sát học” có nói, nếu như một tuyến manh mối không thể thuận lợi đạt đến điểm cuối cùng, vậy thì chúng ta cần phải tìm kiếm càng nhiều manh mối hơn. Cho dù là một tuyến manh mối đều không thể nào hoàn thành được mục tiêu, nhưng điểm giao nhau của bao nhiêu tuyến manh mối này, chính là chỗ gần chân tướng sự thật nhất.” Tiêu Lăng quy nạp khái niệm khái quát trong “Trình sát học” trở nên đơn giản dễ hiểu hơn nhiều.

Thế nên, Tiêu Lăng và Đường Đang Đang lại tiếp tục điều tra về chiếc mũ bảo hiểm trùm kín đầu. Gần như dùng cách thức tương tự, Đường Đang Đang đã tái hiện lại hình dạng của chiếc mũ bảo hiểm của “Kị sĩ u linh”, sau đó dựa vào hình ảnh phỏng đoán ra chất liệu và cả hình dạng, màu sắc, tiến hành cuộc điều tra toàn diện trên mạng. Nhưng không thu được kết quả gì..

Cùng với tiến triển trong công tác điều tra mạng, Tiêu Lãng đột nhiên nảy ra một sự suy đoán mới. Loại mũ bảo hiểm này mặc dù là trùm kín cả đầu, nhưng chất liệu lại thuộc loại rẻ tiền, thường là được tặng khi mua xe gắn máy phân khối cực nhỏ. Đặc biệt là trên mũ thấp thoáng hiện lên mấy chữ, có vẻ giống như hình thức nhà phân phối in lên để quảng cáo.

Lập nên xưởng sản xuất xe gắn máy phân khối cực nhỏ, lập nên khu vực tiêu thụ, lập nên thời gian mua hàng, thậm chí lập nên quà tặng kèm theo. Với trình độ vi tính của Đường Đang Đang, cô nhanh chóng điều tra ra được một nhà phân phối.

Sau khi điều tra ra được nhà phân phối, Tiêu Lãng vội lao đến cửa hàng, hẹn gặp giám đốc.

Nghe Tiêu Lãng nói cần ông ta nhớ lại trong một năm qua, cửa hàng đã bán ra bao nhiêu chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ có “phong cách phục cổ”, sau đó lại nhớ thêm những người mua đó có những đặc điểm nào. Điều này khiến cho ông giám đốc vô cùng kinh ngạc. Người có trí nhớ tốt đến đâu, cũng không thể nào có khả năng ghi nhớ rõ ràng được tất cả chi tiết xảy ra trong một năm. Huống hồ, trong cửa hàng lại không có máy quay camera giám sát, cho dù có thì cũng không thể nào truy ngược lại một năm trước.

Ông giám đốc không biết thân phận của Tiêu Lãng, nên vô cùng cảnh giác đối với cậu. Tiêu Lãng với vai trò là học viên, lại không có giấy tờ chứng nhận gì có thể khiến cho ông giám đốc ngoan ngoãn phối hợp. Trong tình thế cấp bách, Tiêu Lãng chỉ có thể giở trò vô lại, đứng ở ngay cửa cửa hàng kêu thét ầm ĩ, việc này không chỉ xua đuổi tất cả các vị khách có ý định đến xem xe, mà còn khiến cho mọi người đi đường nhìn ngó sầm soi.

Ông giám đốc bị Tiêu Lãng quấy rầy như vậy thì vô cùng hoang mang. Trước đây, khi gặp phải tình huống tương tự có thể sai bảo những nhân viên bán hàng trong cửa hàng ra tay. Nhưng đứng trước mặt Tiêu Lãng thân hình cao lớn, thái độ ngông cuồng ngang ngược, ông giám đốc không thể không nghiêm túc suy xét đến cách giải quyết, để đối phó với Tiêu Lãng, khiến cho cậu sớm rời khỏi đây.

Thế nên, ông giám đốc lấy ra một quyển sổ ghi chép bán hàng cất ở trong tủ. Bởi vì trong cuốn sổ ghi chép bán hàng này ghi tỉ mỉ giá thành của từng chiếc xe, cho nên cuốn sổ này rất cơ mật. Ông giám đốc cũng là bởi vì bị dồn ép không còn cách nào khác, mới đưa cuốn sổ ghi chép này cho Tiêu Lãng.

Không xem thì thôi, vừa xem đã khiến cho Tiêu Lãng đau đầu chóng mặt. Hàng trăm bản ghi chép về khách hàng, phần lớn đều có thông tin chi tiết của người mua, ho dù không có thông tin đầy đủ, thì cũng có phương thức liên lạc cụ thể. Ghi chép những thứ này, chủ yếu là để giúp đỡ khách hàng làm thủ tục cấp biển số xe cho xe gắn máy phân khối nhỏ và cả nhu cầu hậu mãi.

Bao nhiêu người thế này, ai mới là “Kị sĩ u linh” đây? Tiêu Lãng hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu.

Tiêu Lãng cứ thế lật giở cuốn sổ ghi chép bán hàng, đại não gần như đã đến bên bờ sụp đổ. Đột nhiên, trước mắt cậu chợt bừng sáng.

Đây là ghi chép bán hàng của một chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ “phong cách phục cổ” bán cách đây một năm, trên cột đăng kí thông tin chỉ có một cái tên: “Ngụy Chính Nghĩa. Những thông tin khác như địa chỉ, đơn vị, điện thoại, số QQ hay gì khác đều để trống. Đây là một khách hàng đã chủ động từ bỏ hậu mãi, cũng là vị khách hàng có cái tên đồng âm có thể đọc thành “Vị Chính Nghĩa”. Hắn không phải là cái tên “Kị sĩ u linh” tự huênh hoang mình hành động vì chính nghĩa, còn có thể là ai được chứ?

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tiêu Lãng cảm thấy “Kị sĩ u linh” đã ở ngay trước mắt, ở vị trí chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm tới được.

“Mau, mau, ông mau cho tôi xem người này, ông có thể nhớ được anh ta trông như thế nào không?” Tiểu Lãng kéo ông giám đốc lại, chỉ vào quyển sổ bán hàng nói “Nhất định phải nhớ được ra!”.

“Không nhầm đấy chứ!” Giám đốc tròn tròn mắt, “Tận một năm trước đây! Cậu nghĩ tôi là thần thánh à! Cậu mà còn gây phiền hà nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”.

“Tôi chính là cảnh sát, ông có báo cũng chỉ mất công mà thôi!” Tiêu Lãng phe phẩy tà áo sơ mi, để lộ ra báng súng giắt ở thắt lưng,

“Mau nghĩ xem, đây là người nào!”

Ông giám đốc nhìn thấy bóng súng lộ ra, thực sự giật mình sợ hãi, nghĩ thầm dám cầm súng giữa thanh thiên bạch nhật không phải là cảnh sát thì chính là bọn người xấu. Thế nên đành phải giả vờ như đang suy nghĩ.

Giám đốc vẫn còn chưa nghĩ ra được gì, nhưng nhân viên bán hàng lại nhớ ra trước.

“Có phải là Nokia đó không?” Nhân viên bán hàng nói.

“Ồ, hình như là đúng, hình như là đúng.” Ông giám đốc gật đầu lia lịa.

“Cái gì mà Nokia?” Tiêu Lăng hỏi.

Cho dù là có một chút ấn tượng, nhân viên bán hàng cũng chỉ có thể ghi nhớ, cái người tên “Ngụy Chính Nghĩa” khi mua xe đã lôi ra một chiếc điện thoại Nokia khi có người gọi điện đến. Đây là thời đại các loại điện thoại smartphone phổ biến khắp nơi, một chàng trai mới ngoài 20 tuổi vẫn còn dùng loại đồ cổ như vậy, khiến cho viên bán hàng chú ý hơn một chút, thế nên đã ghi nhớ được chi tiết này.

Ngoài đặc điểm hơn 20 tuổi và dùng điện thoại di động Nokia, ông giám đốc và nhân viên bán hàng thật sự không nghĩ ra được đặc trưng nào khác, thậm chí bây giờ có bắt “Kị sĩ u linh” đến trước mặt, họ cũng không thể nào nhận diện ra được.

Tiêu Lăng cố ép thêm nữa cũng không có tác dụng gì, bèn để lại số điện thoại rồi rời khỏi đó. Cũng coi như không đến đây một cách vô ích, ít nhiều cũng có ít manh mối mới, cũng có được phương hướng để cố gắng.

Phương hướng của Lăng Mạc không giống với Tiêu Lăng. Từ sau khi cuộc đánh cược có hiệu lực, cậu liền một mình đi đến Sở Công an, tìm gặp giám đốc Sở Công an Lưu An Bình, đồng thời nói ra thân phận *Người gác đêm* của mình. Bởi vì giám đốc Lưu là lãnh đạo của Sở Công an thành phố nên biết được sự tồn tại của tổ chức “*Người gác đêm*”, cũng nhìn thấy cậu thanh niên có vết sẹo này vào dịp lần trước ông vội vàng đến căn cứ tổ chức để tuyên bố tình hình phá án, cho nên luôn bật đèn xanh cho cậu ta, tiến hành đào sâu tìm hiểu về vụ án chiếc xe Satana bị đâm.

Dưới sự phối hợp của cảnh sát giao thông, cảnh sát thành phố Nam An nhanh chóng tìm được chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ đâm vào chiếc Satana đó, điều này đã nằm ngoài dự liệu của các thầy giáo trong

“tổ chức *Người gác đêm*”. “Kị sĩ u linh” không hề sửa chữa chiếc xe đó, mà trực tiếp vứt bỏ nó lại ở phía bên dưới một ngọn núi nhỏ cách địa điểm xảy ra tai nạn 20 ki-lô-mét. Lí do vứt bỏ có lẽ là đã cạn sạch xăng rồi.

Chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ là một chiếc xe cũ kĩ không có biển số xe, qua số hiệu của khung xe thì có thể thấy, chiếc xe này là một chiếc xe đã bị thu giữ nhiều năm mà không có ai đến nhận, bị cảnh sát giao thông đưa đến xưởng tiêu hủy xe. Ban kỹ thuật hình sự lập tức tiến hành kiểm tra toàn diện đối với chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ này, nhưng không thể kiểm tra ra được dấu vân tay và DNA. Xem ra “Kị sĩ u linh” sau khi ăn trộm chiếc xe này, nạp nhiên liệu cho nó, sau đó lái xe rời khỏi xưởng, sau khi gây án xong “Kị sĩ u linh” đã tỉ mỉ dọn dẹp chiếc xe này, không để lại chứng cứ gì.

Thật đáng tiếc, cổng chính của xưởng xe luôn luôn mở, hơn nữa không có nhân viên chuyên phụ trách nhiệm vụ canh giữ. Thông qua máy quay camera giám sát ở cổng xưởng xe, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe đã bị lái ra ngoài, nhưng không nhìn thấy “Kị sĩ u linh” đã tiến vào xưởng xe như thế nào. Nếu không ngoài dự liệu, hẳn chắc là bật tường vào.

Sau khi biết được những thông tin này, Lăng Mạc một mình đi đến xưởng tiêu hủy xe, tiến hành kiểm tra khám xét thực địa trong xưởng xe. .

Xưởng xe cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi đầy bùn đất nhão nhoét, bên trong chất mớì mấy chiếc xe chờ tiêu hủy. Lăng Mạc không có hứng thú đối với những chiếc xe cũ nát này và cả những vết xe và vết chân khắc trên mặt đất, bởi vì những thứ này đều đã bị cảnh sát thành phố Nam An kiểm tra khám xét vô số lần rồi. Thực ra, Lăng Mạc vốn dĩ cũng không ôm chút hy vọng gì đối với dấu chân lưu ở xưởng xe. Trong đầu cậu ta vẫn luôn suy nghĩ, “Kị sĩ u linh” đã nạp nhiên liệu cho chiếc xe cũ nát như thế nào, bắt buộc phải tự mang xăng vào? Xách theo một can xăng thì làm thế nào bật được qua bức tường vây cao hơn hai mét này chứ?”

Cho nên, điều Lăng Mạc hứng thú chính là trong xưởng xe cũ nát không nên xuất hiện những đồ đựng hoặc là túi đựng đồ.

Thùng đựng dầu cũ vương vãi khắp nơi, không có giá trị tìm kiếm.

Nhưng Lăng Mạc nhanh chóng nhìn thấy một chiếc túi da rắn, trắng

ting, nhìn rất nổi bật giữa đám cỏ dại.

Túi da rắn rất phổ biến, nhưng sợi dây nylon buộc hai đầu thì lại không bình thường. Có thể rõ ràng nhận thấy đây là do có người đã đặc biệt chế tác thêm để trở thành một công cụ mang theo. Có thể đặt bất cứ đồ vật nào vào trong túi da rắn, sau đó lợi dụng sợi nylon dễ dàng buộc vào túi da rắn rồi khoác trên lưng. Như vậy thì sẽ dễ dàng bập tường vào bên trong.

Nghĩ đến đây, Lăng Mạc vô cùng hưng phấn.

Sau khi tiến hành kiểm tra xung quanh chiếc túi da rắn, Lăng Mạc nhanh chóng tìm thấy được một can đựng xăng trông rất bình thường, càng chứng thực suy nghĩ của cậu ta.

Nhưng điều khiến Lăng Mạc càng thấy hứng thú hơn chính là ở giữa đám cỏ hoang lại có lẫn một số vật phẩm. Có vỏ hộp sữa, nước tăng lực Redbull, có gói sữa giấy, sữa tươi cho trẻ em, có vỏ chai nhựa, đồ uống giải khát... còn có một miếng bìa các tông cũ. Tất cả những thứ này đều là những đồ vật thường thấy, dùng những đồ vật này để tìm người, rõ ràng rất không thực tế. Nhưng, cần phải lợi dụng những thứ vốn lẽ ra không nên xuất hiện ở xưởng xe này, suy đoán ra thân phận của “Kị sĩ u linh chứ?

Đối với những người khác, e là không đưa ra được kết luận gì.

Nhưng đối với Lăng Mạc, người đã lăn lộn ngoài xã hội mười mấy năm, vấn đề này vô cùng đơn giản.

Lăng Mạc cho rằng, “Kị sĩ u linh” đã ẩn nấp trong dân gian dưới thân phận của một người “thu nhật phế liệu”.

Thiết tưởng, “Kị sĩ u linh” cần một túi đựng đồ để thuận tiện cho việc mang theo can xăng để bập tường, vậy thì hẳn sẽ lấy một món đồ thường dùng nhất và dễ tìm nhất. Nếu như thường ngày “Kị sĩ u linh” chính là một người thu nhật phế liệu, vậy thì chiếc túi da rắn này chính là sự lựa chọn tốt nhất, không chỉ có thể đựng mà còn có thể ngụy trang. Thực ra đó chính là chiếc túi mà thường ngày người thu nhật phế liệu vẫn thường đeo ở trên lưng, dùng chiếc túi to như vậy đựng can xăng đương nhiên không vấn đề gì, chỉ có điều chiếc túi quá lớn, bên trong khó tránh khỏi việc để lại những đồ thường ngày khi thu nhật phế thải còn sót lại.

Sau khi “Kị sĩ u linh” tiến vào lấy trộm xe, khi dốc can xăng khỏi chiếc túi da rắn, những thứ phế thải còn lưu lại ở trong túi cũng bị đổ

ra bãi cỏ dại.

Căn cứ vào những điều này, Lăng Mạc đã dùng một quãng thời gian lớn, thâm nhập vào tầng lớp dưới đáy xã hội, tiến hành điều tra và quan sát toàn bộ nhóm người thu nhặt phế liệu ở trong cả thành phố Nam An; nhưng muốn tìm kiếm được một người thu nhặt phế liệu không có đặc trưng gì nổi bật giữa một thành phố hàng triệu nhân khẩu này, dường như là mò kim đáy biển. Lăng Mạc lao tâm khổ hộ dành khoảng thời gian một tháng để sắp xếp lại hướng tư duy, điều tra, nhưng vẫn không có kết quả.

Nhưng cậu ta tin tưởng chắc chắn, đã có được suy đoán này “Kị sĩ u linh” chạy không xa, trốn không lâu được nữa đâu.

Lần này Tiêu Lăng và Lăng Mạc cùng lúc hẹn gặp thầy giáo “tổ chức *Người gác đêm*”, đều không phải là vì việc của “Kị sĩ u linh”.

Họ là đều đồng thời tiến hành phán đoán về hành tung của hai tên đào phạm trong tội, yêu cầu các thầy giáo “tổ chức *Người gác đêm*” hỗ trợ, điều động cảnh sát, để có hành động vây bắt.

Trong bốn phạm nhân mắc trọng tội, mặc dù hai người A và B lên kế hoạch chạy trốn vẫn chưa hề có tin tức gì, nhưng trong khoảng thời gian vô cùng căng thẳng này, Tiêu Lăng và Lăng Mạc mỗi người đã nắm chắc được một tên phạm nhân mắc trọng tội. Đối với các thầy giáo mà nói, Có thể dùng cụm từ “hạn lâu gặp cam lộ” để hình dung. Cho nên, các thầy giáo không một ai vắng mặt, lắng nghe hai cậu lần lượt báo cáo.

Tiêu Lăng và tổ *Chiến ưng* của cậu đã nắm chắc được phạm nhân K, có lẽ là từ hai hôm trước, bắt đầu từ một cuộc điện thoại của Bác Như Hy- mẹ của Tiêu Lăng

Còn về câu chuyện liên quan đến K, thì phải nói bắt đầu từ hai vụ án cố ý gây thương tích xảy ra một tháng trước.

Một tháng trước, ở huyện An Bắc thuộc địa phận quản hạt của thành phố Nam An đã xảy ra một vụ án cố ý gây thương tích. Buổi sáng hôm đó, một người nam giới sống ở

trong khu kí túc xá của bệnh viện Trung Y huyện An Bắc mặt đầy máu me chạy vào trong đồn công an, nói là có người cướp giật, yêu cầu cảnh sát giúp đỡ anh ta. Đồn công an lập tức phái một số cảnh sát đến trợ giúp, đồng thời yêu cầu trung tâm chỉ huy điều cảnh sát

đặc nhiệm đến hỗ trợ. Tiến hành bố trí giám sát đối với khu vực xung quanh nơi xảy ra vụ án.

Người nam giới báo cảnh sát nói rằng, hung thủ là một người đàn ông nhỏ bé, vừa nhìn là đã biết có ý định phạm tội, bởi vì trời nóng nực như vậy mà anh ta vẫn còn đội mũ, còn che khuất nửa khuôn mặt, chiếc mũ đó rất nổi bật, là chiếc mũ lưỡi trai len đã không còn dấu vết từ lâu trong thành phố này rồi. Hung thủ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô, tay cầm một con dao phay, vừa nhìn thấy anh ta là đã chém. Bởi vì anh ta không hề có chút đề phòng nào cả, cho nên nhiều chỗ trên đầu đã bị thương, may mà không gây nên vỡ sọ hoặc là tổn thương não bộ.

Hung thủ sau khi chém người báo án lập tức trốn chạy khỏi hiện trường, biến mất tăm mất dạng..

Qua lời miêu tả của người báo án, mục đích chính của hung thủ chính là chém người, chứ không phải là cướp giật tài sản của anh ta. Cho nên đồn công an cho rằng, đây không phải là một vụ án cướp giật, mà có lẽ là một vụ án cố ý gây thương tích thông thường xảy ra do mâu thuẫn. Với vai trò là đồn công an khu vực, vụ án thế này cũng không phải là hiếm gặp.

Nhưng người báo án kiên quyết nói rằng bản thân mình không hề tồn tại bất cứ điều gì có thể gọi là mâu thuẫn được. Có người chém anh ta, chỉ có thể là để cướp giật. Chỉ là bởi vì anh ta sống chết cũng giữ chặt túi của mình, hung thủ mới không đạt được mục đích. Cảnh sát cho rằng, còn có một loại khả năng, chính là hung thủ đã chém nhầm người.

Sau khi tiến hành lục soát xung quanh hiện trường vụ án mà không thu lại được kết quả gì, chiều ngày hôm đó, trung tâm chỉ huy 110 lại nhận được một vụ báo án, nói rằng mình bị một người nam giới chém bị thương vào mặt. Sau khi người báo án và hung thủ xảy ra cuộc giằng co vật lộn ngắn ngủi, hung thủ đã chạy trốn khỏi hiện trường.

Mặc dù đối với một huyện, vụ án đánh nhau gây thương tích là vụ án thường xuyên xảy ra, nhưng trong cùng một ngày liên tục xảy ra hai vụ án gây thương tích mà lại không có nguồn cơn rõ ràng, vẫn gây nên sự chú ý của trung tâm chỉ huy. Cho nên, cho dù hai vụ án này xảy ra ở hai đồn Công an của hai khu vực khác nhau, nhưng

trung tâm chỉ huy vẫn kịp thời tập hợp thông tin đến Sở Công an huyện.

Quả nhiên, hai vụ án này đã thuận lợi được ghép lại để cùng phá án.

Người báo cảnh sát trong vụ án gây thương tích thứ hai miêu tả về hung thủ cũng là đội một chiếc mũ, che khuất nửa khuôn mặt, chiếc mũ đó là loại mũ len lưỡi trai đã sớm không còn dấu vết gì trong thành phố này. Hung thủ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô, trong tay cầm một con phay, nhìn thấy anh ta liền lao đến chém. Người báo án thứ hai này không mang bất cứ một thứ đồ vật nào theo cả. Cho nên, định tính về vụ án cướp giật trên thành phố rõ ràng là không được thành lập.

Nhưng, hai người báo án lại cùng có một đặc trưng nổi bật gây nên sự chú ý của cảnh sát. Cả hai người đều trọc đầu.

Có được manh mối này, cảnh sát bước đầu nhận định rằng, đây là một chuỗi vụ án cố ý gây thương tích xảy ra do mâu thuẫn. Mặc dù, giữa hai người báo án không hề có bất cứ mối quan hệ xã hội nào, nhưng đặc trưng trọc đầu này đã gợi ra một vấn đề: hung thủ rất có khả năng có mâu thuẫn đối với một người trọc đầu, hoặc là nhận được sự xúi giục từ người khác, cần phải chém người đầu trọc. Bởi vì đặc trưng không rõ ràng, cho nên liên tiếp hai lần đều chém nhầm đối tượng. Có sự suy đoán này, cảnh sát lập tức đưa ra phương án trình sát điều tra. Thứ nhất, tiếp tục tiến hành lục soát khu vực giao thoa giữa hai vụ án này; thứ hai, tiến hành giám sát đối với toàn bộ phạm vi cả huyện, đặc biệt là nơi có người nam giới đầu trọc xuất hiện; thứ ba, tiến hành kiểm tra đối với những cửa khẩu giao thông trọng điểm, tìm kiếm một người nam giới độ mũ lưỡi trai len hoặc mặc áo kẻ ca rô, đồng thời tiến hành tra hỏi tỉ mỉ.

Mặt khác, người cảnh sát phụ trách việc thẩm vấn người bị hại, thông qua thẩm vấn phát hiện một chi tiết. Người bị hại thứ hai bởi vì tốt nghiệp khoa Thể dục thể thao ở một trường nào đó, cho nên có năng lực tự vệ khá tốt. Mặc dù anh ta tay không tác sát, nhưng trong quá trình giao đấu với hung thủ, anh ta vẫn có đòn phản kích hiệu quả. Nếu không nằm ngoài dự liệu, hung thủ có lẽ cũng đã bị thương.

Thông tin này lập tức được truyền cho ban kỹ thuật hình sự, nhân viên kiểm tra dấu vết do phòng kỹ thuật Sở Công an huyện điều đi đã tiến hành khám xét điều tra hiện trường nạn nhân bị làm hại. Bởi vì phần đầu của người bị hại có rất nhiều vết thương, khiến gây ra hiện tượng chảy rất nhiều máu, cho nên ở hiện trường có thể nhìn thấy những vũng máu khá rộng, nhưng những vết máu này không có ý nghĩa gì lớn. Men theo tuyến đường hung thủ chạy trốn, nhân viên kỹ thuật đã tiến hành khám xét điều tra tỉ mỉ mặt đất, phát hiện ra trên tuyến đường chạy trốn, thỉnh thoảng có thể phát hiện ra một hai vết máu có dạng giọt, những vết máu này kéo dài đến phía sau một rừng cây nhỏ rồi hoàn toàn biến mất.

Mặc dù xét từ kinh nghiệm thực tiễn trong việc phá án, người bị hại không có công cụ tự vệ, hung thủ cũng không có nhiều khả năng bị vết thương hở có thể chảy máu. Cho nên những vết máu này có khả năng là vết máu dính trên hung khí của hung thủ, nên đã nhỏ xuống trên tuyến đường chạy trốn của hung thủ. Nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng hung thủ bị thương, mũi bị chảy máu.

Để đề phòng mọi khả năng có thể xảy ra, cảnh sát ở phòng kỹ thuật còn men theo tuyến đường có vết máu tiến hành phân đoạn để thu thập chứng cứ.

Đồng thời, Sở Công an huyện còn điều chó nghiệp vụ tiến hành lần theo dấu vết qua những vết máu rơi trên đường. Chó nghiệp vụ còn lợi hại hơn mắt thường của nhân viên kỹ thuật rất nhiều, chúng lần theo vết máu đến được cánh rừng nhỏ, hơn nữa còn dẫn những người cảnh sát đi xuyên qua cánh rừng nhỏ, lần dấu đi thẳng đến cạnh một tòa kiến trúc ở dưới chân núi

Chó nghiệp vụ lượn đi lượn lại mấy vòng trước cánh cổng chính của một doanh trại không có biển hiệu, ngừng truy lùng dấu vết. Cảnh sát cảm thấy rất áp lực, bởi vì doanh trại này là khu vực do quân đội quân hạt.

Lẽ nào do quân nhân gây án sao?

Cảnh sát lập tức liên hệ được với bộ phận bảo vệ của phía quân đội, nói cho họ biết tình hình cụ thể của vụ án, đồng thời cũng nói cho phía quân đội biết về sự nghi ngại của mình. Nhưng bảo vệ phía quân đội sau khi tiến hành hội báo với thủ trưởng, câu trả lời dành cho cảnh sát như sau; Sau khi đã kiểm tra kĩ lưỡng tất cả các quân

nhân, không hề phát hiện ra bất cứ người nào rời khỏi doanh trại trong khoảng thời gian gây án, cho nên không thể nào là người trong nội bộ quân đội gây án được.

Mặc dù phía cảnh sát vẫn giữ mỗi nghi ngờ, lo lắng bảo vệ phía quân đội chỉ là đang đối phó qua loa với cảnh sát, nhưng lại cũng không thể nói rõ được. Không thể nói được rằng cảnh sát chúng tôi tin tưởng vào chó nghiệp vụ chúng tôi chứ không tin tưởng câu trả lời từ phía quân đội.

Cảnh sát không có kế sách nào để thi triển, chỉ có thể mở rộng phạm vi bố trí giám sát trên toàn huyện, đồng thời thu thập mẫu vết máu đưa đến phòng thí nghiệm DNA của Sở Công an thành phố tiến hành kiểm nghiệm.

Đúng lúc này, tổ chuyên án trực vụ án vượt ngục đang triển khai một cách toàn diện công tác bố trí giám sát điều ra loại trừ với quy mô lớn trong phạm vi toàn thành phố.

Toàn bộ lực lượng cảnh sát tinh nhuệ trong toàn thành phố bao gồm cả huyện An Bắc đều dốc sức tham gia vào công tác trinh sát phá án của vụ án vượt ngục.

Tương tự, phòng thí nghiệm DNA của Sở Công an thành phố, thậm chí phòng thí nghiệm DNA của các thành phố lân cận, toàn bộ máy móc cũng làm việc liên tục suốt ngày đêm để tiến hành phục vụ cho công tác điều tra phá án của vụ án lớn vượt ngục, gần như không thể bớt thời gian để đi kiểm tra nguyên liệu của hai vụ án tương đối nhỏ. Nguyên liệu của hai vụ án cố ý gây thương tích này bị xếp đến tận một tháng sau mới có cơ hội được máy móc tiến hành kiểm tra. Công tác điều tra phá án của hai vụ án cố ý gây thương tích tạm thời mắc kẹt.

Cho đến tận hai hôm trước, một sự phát hiện tình cờ của Bác Như Hy, đã bắt đầu khởi động lại công tác điều tra phá án hai vụ án cố ý gây thương tích này.

Trong vết máu điều tra khám xét tại hiện trường hai vụ án cố ý gây thương tích này, Bác Như Hy đã kiểm tra ra hai hình ảnh đường gấp khúc không giống với hình ảnh DNA và người bị hại. Bác Như Hy vốn là người vô cùng cẩn cảm đối với hình ảnh DNA, thế nên lập tức thử nhập vào kho số dữ liệu DNA của những người có tiền án tiền sự.

Việc đối chiếu thông tin được tiến hành rất nhanh chóng, chỉ trong vài phút, tiếng chuông thông báo đối chiếu thành công liền vang lên. Kết quả đối chiếu khiến Bác Như Hy vô cùng kinh ngạc, nghi phạm của hai vụ án cố ý gây tích này thật không ngờ lại chính là phạm nhân K trong vụ án vượt ngục!

Phạm nhân K từ sau khi trốn thoát khỏi trại tạm giam. nhiều ngày sau, thật không ngờ đã đến huyện An Bắc hơn nửa vô duyên vô cớ đuổi chém hai người trọc đầu. Manh mối này khiến Bác Như Hy cảm thấy vô cùng băn khoăn khó hiểu, thế nên vội vàng nói với chồng mình là Tiêu Vấn Thiên và cậu con trai Tiêu Lãng đang làm tổ trưởng tin tức kiểm tra được.

Tiêu Lãng đang buồn rầu vì không bắt được “Kị sĩ u linh” và lại cũng không tìm thấy được tội phạm trong tội, cậu coi thông tin này giống như một vật báu, lập tức tiến hành tìm hiểu tình hình về tên tội phạm K.

Trước tiên, Tiêu Lãng nhận định rằng, K không thể nào là quân nhân, càng không thể nào chui được vào trong khu quân đội quân hạt và phòng bị nghiêm ngặt đó. Cho nên, phòng bảo vệ của quân đội không phải là đối phó với cảnh sát. Hung thủ không thuộc về quân đội, cũng không thể nào ẩn nấp ở nơi này được. Vậy thì, K tại sao lại biến mất ở chỗ này? Tại sao trong một tháng sau đó lại không xuất hiện để gây án nữa?

Nhất thời nghĩ không ra, Tiêu Lãng chỉ có thể mở tập hồ sơ của phạm nhân K, thu thập tất cả những đồ vật K còn lưu lại ở trại tạm giam, dần dần lật giở ra câu chuyện của anh ta.

Phạm nhân K là một cậu thanh niên ngoài 20 tuổi, tính cách hướng nội, kiệm lời, phản ứng chậm chạp, văn hóa thấp. Thông qua thẩm vấn, phát hiện ra K bị tật nói lắp.

Ngay từ khi anh ta còn nhỏ, bố mẹ đã đến vùng khác để làm công, anh ta được bà nội nuôi dưỡng. Bởi vì từ nhỏ đã không có được cảm giác an toàn, cho nên tính cách nhu nhược yếu đuối. Cuộc điều tra cho thấy, từ trước tới nay anh ta luôn bị người khác ức hiếp, luôn luôn nhẫn nhịn.

Sau khi K học hết cấp ba, bởi vì gia cảnh nghèo khó, cộng thêm thành tích học tập có hạn, nên đã thôi học. Sau khi thôi học, vì mưu sinh, K đã làm thuê cho một sạp hàng bán thịt trong chợ.

Một hôm, một người đàn ông đột nhiên lao vào trong chợ, đánh đập tàn nhẫn người phụ nữ, qua phản ứng của người phụ nữ có thể nhận ra, người đàn ông này có lẽ là chồng của cô ta, kiểu bạo lực gia đình này cũng thường xuyên xảy ra. Có người đứng xem ở xung quanh nhưng không có ai đứng ra ngăn cản. Việc của hai vợ chồng họ, mọi người đương nhiên cũng không tiện can thiệp vào.

Điều bất ngờ chính là, K đột nhiên phản ứng hoàn toàn ngược lại với trạng thái yếu ớt hàng ngày, xách con dao thái thịt lao vào giữa đám người. K chém một nhát khiến người đàn ông đó gục ngã, hơn nữa còn chém tiếp nhiều nhát vào phần đầu của người đàn ông. Lập tức, người đàn ông chết ngay tại chỗ.

K kéo người phụ nữ đã bị sợ hãi đến bờ dẫn cả người, chạy ra khỏi chợ.

Ba giờ đồng hồ sau, nhờ vào cuộc điện thoại khai báo của người phụ nữ đó, cảnh sát đã bắt được K đang ẩn nấp trong một căn nhà bỏ hoang.

Công tác thẩm vấn tiến hành vô cùng khó khăn, rất khó giao lưu với K, hơn nữa K cũng không muốn giao lưu. Nhưng anh ta thừa nhận hành vi giết hại người đàn ông hơn nữa nói ra suy nghĩ muốn đưa người phụ nữ đó bỏ trốn. Chỉ là người phụ nữ này không hề muốn bỏ trốn cùng với anh ta. Không chỉ không bỏ trốn, còn báo cho cảnh sát biết nơi ẩn nấp của anh ta. Trong cả quá trình này, K đều ôm lấy tim mình, thể hiện tâm trạng vô cùng đau đớn xót xa. Cảnh sát còn lo lắng anh ta mắc bệnh tim, mời bác sĩ đến và xác định anh ta hoàn toàn bình thường. Nhìn có vẻ như K đang “hành hiệp trượng nghĩa”, chỉ là cách thức quá đà. Nhưng sau khi điều tra tỉ mỉ, cảnh sát điều tra ra K và người phụ nữ đương sự đó thực ra là bạn học thời cấp ba, hơn nữa còn ngồi cùng bàn một năm. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh K liên hệ đơn phương với người phụ nữ này, hoặc là có mối quan hệ âm mưu gì, nhưng xét từ tầng quan hệ này, cộng thêm với thủ đoạn giết hại người đàn ông vô cùng tàn nhẫn, đây không phải là một vụ cố ý gây thương tích mà là một vụ giết người vì tình không có âm mưu từ trước.

Cho nên cảnh sát đã chuyển vụ án của anh ta đến Viện kiểm sát khởi tố với tội danh dính líu đến “cố ý giết người.”

Vụ án rất đơn giản, nhưng câu chuyện của đương sự vụ án xem ra lại không hề đơn giản như vậy. Tiêu Lăng tỉ mỉ đọc bản báo cáo điều tra vụ án và các bản báo cáo được viết ra bằng những phương thức trình thám điều tra khác, cảnh sát đã làm rất nhiều việc xác định chắc chắn người phụ nữ đương sự không hề có mối quan hệ đặc biệt gì với K, bọn họ rất có thể chỉ đơn giản là mối quan hệ bạn học: Nhưng, Tiêu Lăng vẫn cứ muốn hiểu rõ được câu chuyện của K. Qua cuốn nhật kí K để lại trong trại giam, Tiêu Lăng đã đọc được mấy đoạn văn ở giữa cuốn sổ.

“Nhìn thấy cô ấy, nhớ đến chuyện cũ, tất cả bọn ngốc đó đều bắt nạt mình, chỉ có cô ấy, có thể đem đến niềm an ủi cho mình. Bất luận bị đánh chửi thế nào, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô ấy, nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô ấy, mình cảm thấy có thể cho qua tất cả mọi chuyện.”

“Hôm nay cô ấy đến sạp hàng của mình, nhận ra mình. Cô ấy nói cô ấy đã kết hôn rồi. Mình hận bản thân đã không dám nói ra những suy nghĩ trong lòng mình.”.

“Thật không ngờ trên mặt cô ấy lại có vết thương!”

“Gã chồng súc sinh đó của cô ấy lại đánh cô ấy.”

“Vào trong tù hai tháng rồi, cô ấy chưa bao giờ đến thăm mình. Cô ấy không yêu mình.”

Tiêu Lăng tràn đầy tự tin, lật giờ hồ sơ điều tra khám xét hiện trường của “vụ án cố ý giết người” mà K dính líu.

Trong những bức ảnh đầy máu me mặc dù phần đầu của nạn nhân đã bị biến dạng, nhưng không khó để nhận ra được, nạn nhân là một người trẻ đầu.

Sự việc đến nước này, đã rõ ràng hơn rất nhiều rồi.

K là một người nam giới gánh chịu rất nhiều sự ức hiếp, tính cách yếu đuối tự ti, nhưng trước mặt cô bạn gái ngồi cùng bàn dịu dàng lương thiện đó anh ta đã nhận được sự an ủi. Ở độ tuổi tình cảm rung động đó, cho nên anh ta đã thầm yêu cô ta sâu sắc.

Sau khi nghỉ học, K và cô bạn cùng bàn đã rời xa nhau nhiều năm, nhưng lại gặp lại nhau ở chợ. Khi anh ta biết được người con gái mình yêu sâu sắc thường xuyên phải gánh chịu bạo lực gia đình, anh ta vô cùng phẫn nộ. Cho nên khi cô bạn cùng bàn lại một lần nữa bị ông chồng đánh đập dã man, ngọn lửa căm giận đã hoàn

toàn bao phủ toàn thân anh ta, do đó anh ta nhất thời kích động, vung dao, giết chết chồng của cô bạn cùng bàn.

Sau khi chạy thoát khỏi hiện trường giết người, cô bạn cùng bàn không bằng lòng cùng rời đi với anh ta, thậm chí còn khai báo nơi anh ta ẩn nấp. Điều này khiến cho K cảm thấy vô cùng khó hiểu và thất vọng. Đặc biệt là sau khi K vào ngục, cô bạn cùng bàn rõ ràng không hề cảm nhận được tình yêu của anh ta, càng không hề cảm kích đối với anh ta, thậm chí còn chưa từng đến thăm anh ta, điều này khiến cho tâm lý của anh ta vô cùng hụt hẫng, vô cùng ảm đạm.

Từ sau khi trốn thoát khỏi trại tạm giam, K vốn lòng đã nguội lạnh quay trở về quê của mình, cũng chính là nơi cô bạn cùng bàn sinh sống. Theo như báo cáo điều tra, sau khi vụ án xảy ra không lâu, người nhà chồng của cô bạn cùng bàn K đã gây áp lực cho cô, khiến cô buộc phải rời khỏi huyện thành An Bắc. K có khả năng là quay trở về để tìm kiếm cô bạn cùng bàn, nhưng không tìm thấy. Đúng lúc này, K mới thật sự hoàn toàn tuyệt vọng. Anh ta dồn tất cả mọi sự oán hận tập trung vào người chồng cô bạn cùng bàn. Nhưng anh ta đã chết rồi, vậy thì những nỗi oán hận này chỉ có trút lên đầu những người có điểm tương đồng với anh ta mà thôi. Mà loại tương đồng này, thứ rõ nét nhất, chính là cái đầu trọc bóng loáng đó.

Đương nhiên, huyện An Bắc có hàng triệu nhân khẩu. không thể nào chỉ có hai người đầu trọc đó. Vậy thì, tại sao sau khi K liên tiếp gây ra hai vụ án đó xong, lại đột nhiên biến mất chứ? Lẽ nào là tìm thấy được cô bạn cùng bàn của anh ta, hai người đã trùng phùng rồi?

Đây là một loại khả năng lớn nhất có thể xảy ra.

Sau khi Tiêu Lăng đưa ra được kết luận này, đã tiến hành điều tra tình trạng hiện tại của cô bạn cùng bàn của K. Qua điều tra phát hiện ra, cô bạn cùng bàn với vai trò là cô giáo dạy ngữ văn cấp hai, sau khi chồng mình bị “người yêu đơn phương” của mình chém chết, đã bị nhà chồng dồn ép, không thể không rời khỏi thành phố Nam An huyện An Bắc. Lúc này đây cô đang sống ở ngoại tỉnh, trong nhà một người họ xa của mình, tiếp tục dạy môn ngữ văn trong một trường cấp hai.

Tiêu Lăng thông qua mối quan hệ cũ của bố mình, yêu cầu cảnh sát khu vực mà hiện nay cô bạn cùng bàn đang tạm trú để hỗ trợ điều

tra, tìm kiếm tung tích của K và tìm hiểu xem thời gian gần đây liệu K có liên hệ với cô bạn cùng bàn hay không. Qua trình sát điều tra, khẳng định trong khoảng thời gian gần đây, K không hề tìm cô, cô cũng không nhìn thấy K.

Nghe nói, khi cảnh sát khu vực điều tra, lúc nhắc đến tên K, cô bạn cùng bàn tỏ ra rất căm ghét. Có thể nhận ra, lúc này đây, cô bạn cùng bàn không những không coi K là "Tôn Ngộ Không cưỡi cơn đầu vân để cứu giúp cô", ngược lại cô coi K là kẻ xấu xa độc ác đã phá hoại cả cuộc đời êm ấm của cô. Vậy thì, liệu có thể triển khai công tác vây quanh cô bạn cùng bàn được không? Tiêu Lãng cảm thấy không thể thực hiện được. Dù sao thì cô bạn cùng phòng cũng đã rời xa thành phố Nam An, hơn nữa trong thành phố Nam An cũng không có họ hàng thân thích. K không có được năng lực giống như cảnh sát, anh ta không có bất cứ kênh thông tin nào để có được nơi ở của cô bạn cùng bàn. Vậy thì, rất có khả năng bởi vì quá tuyệt vọng, ở trong núi phía sau khu quân đội sợ tội tự sát không?

Cần phải tìm kiếm thế nào đây?

Tiêu Lãng không cam tâm từ bỏ, tiếp tục nghiên cứu cuốn nhật kí dày cộp mà K để lại đó. Trong nhật kí phần lớn ghi chép tất cả những việc vụn vặt, không có chút ý nghĩa nào đối với việc phá án cả. Nhưng chính trong những ghi chép không có chút văn vẻ gì này, Tiêu Lãng tìm thấy một câu có vẻ như là câu miêu tả về một nơi mà mình hằng ao ước, đầy thú vị.

“Dựa sơn kê thủy, mắt tràn màu xanh, khói bếp thơm lừng, gạch đỏ ngói đen. Tà dương chiếu rọi, tiếng ca muôn nhà, sau nhà liễu rủ, trước cửa hoa hồng. Mình vẫn nhớ rất rõ câu này, đến đâu mới có thể tìm được một chốn như thế này chứ?”

Tiêu Lãng vốn đã từng học vẽ, ngay lập tức trong đầu hiện lên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Nhưng rõ ràng đây không phải là của một người có trình độ văn hoá cấp ba, thành tích rất kém, có thể viết ra được. Nhưng cũng rất rõ ràng, đây không phải là văn thơ cổ đã có từ trước, mà là do chính cá nhân sáng tạo nên.

Đoạn nội dung này được viết ra sau khi K gặp cô bạn cùng bàn, cho nên Tiêu Lãng cho rằng, rất có khả năng do K tức cảnh sinh tình, hồi tưởng lại những sự kì vọng và mơ ước nào đó đối với cô bạn cùng bàn thuở nào. Đây có lẽ là điều mộng tưởng của một cô gái.

Cảnh tượng một ngôi nhà nông gia vừa nhàn nhã lại đẹp đẽ. Rất có khả năng, đây chính là chốn bồng lai tiên cảnh trong lòng cô bạn cùng bàn thì phải? Vậy thì, cũng sẽ chính là thế giới mong ước trong lòng K, vì anh ta yêu tha thiết cô bạn cùng bàn. Nghĩ sâu xa thêm một chút, cô bạn cùng bàn tốt nghiệp khoa Trung văn ra.

Tiêu Lăng nhanh ý, bảo Đường Đang Đang bật google map ra, tiến hành quan sát tất cả mọi vị trí của doanh trại quân đội ở dưới chân núi.

Xuyên qua khu rừng nhỏ đó, là đến được trước cổng doanh trại trong khu vực quản hạt của quân đội. Nếu như không đi thẳng vào trong cánh cổng này mà đi vòng qua bức tường vây quanh doanh trại, sẽ đi đến một con sông nhỏ phía sau doanh trại. Vượt qua con sông nhỏ này sẽ đến một ngọn núi lớn. Vượt qua ngọn núi đó, phía bên kia núi, Ở giữa mảng màu xanh rì có thể nhìn thấy một mảng nhỏ màu đen. Xung quanh mảng nhỏ màu đen đó là những cây xanh mọc theo hàng lối ngay ngắn.

Nếu như không có gì bất ngờ, phía bên kia ngọn núi đó Sẽ có một số người nông dân trồng chè sinh sống.

Khứu giác của chó nghiệp vụ bởi vì có sự trở ngại của con sông cho nên bị đứt quãng, điều này khiến cho cảnh sát tưởng rằng nguồn khứu giác đã biến mất ở xung quanh khu vực doanh trại bộ đội, cho nên đã ảnh hưởng cả tiến trình hành động truy lùng dấu vết. Thực ra, K rất có khả năng đã vượt qua con sông nhỏ và tiến vào phía trong ngọn núi lớn.

Rất có khả năng, ban đầu mục tiêu của anh ta chính là để ẩn nấp, sau đó chịu sự tác động của thế giới bên ngoài, anh ta không gây án nữa. Và loại tác động này, rất có khả năng chính là câu chữ đầy thú vị, đã thực hiện được ở trong đời sống thực tế rồi.

Tiêu Lăng là một đứa trẻ hiếu động, từ nhỏ đã thích chạy khắp nơi với các bạn cùng lớp. Cậu biết rằng, trong ngọn núi lớn ở gần thành phố Nam An có một số nông dân trồng chè sinh sống. Những ngôi nhà nông này trông có vẻ như đã thoát ly khỏi xã hội hiện đại, đều rất đẹp, rất thi vị. Ít nhất, hiểu trên bề mặt câu chữ, có sơn có thủy, gạch đỏ ngói đen, cây xanh khắp núi, hoa rừng khắp nơi, những điều kiện này hoàn toàn có thể đáp ứng được. Nếu như K chạy trốn đến đây vào lúc chiều tối, nhìn thấy gió thổi cây dương liễu, nhìn

thấy ánh tà dương chiếu rọi mái nhà, nhìn thấy khói bếp bay lên, hoặc là có người nông dân trồng chè đang cất cao tiếng hát. Vậy thì K chắc chắn đã cho rằng mình đã đến được chốn bồng lai tiên cảnh, trái tim tuyệt vọng cũng rất có khả năng đột nhiên được đánh thức, anh ta sẽ cho rằng đây là nơi có thể duy trì cuộc sống, là nơi có thể chờ đợi tình yêu.

Nếu như vậy, không chừng K chính là đang sống ở một trong những căn nhà nhỏ của các nông phu trồng chè, tiếp tục sinh sống để chờ đợi người anh ta yêu cũng tìm đến được nơi tuyệt đẹp này.

Mặc dù vẫn chưa có chứng cứ gì chứng thực quan điểm của Tiêu Lăng, nhưng cậu cảm thấy có thể thử xem sao, cho nên cậu đi đến phòng họp của các thầy giáo hướng dẫn, xin đội cảnh sát đặc nhiệm lập tức tiến hành bao vây thôn nhỏ ở phía sau ngọn núi lớn đó, tìm kiếm tung tích của K.

Nếu như nói Tiêu Lăng đã lật giở từng trang câu chuyện đau xót của K, vậy thì đối với Lăng Mạc, đối tượng vây bắt của cậu ta lại là một người quen cũ.

Mặc dù Lăng Mạc đã biết rõ câu chuyện của R từ lâu rồi, nhưng điều thực sự khiến cho cậu ta hạ quyết tâm nhằm chuẩn R làm nhiệm vụ truy bắt, thì cần phải kể lại từ hai ngày trước, khi nhóm bạn đến tìm cậu ta.

Lăng Mạc được thầy giáo hướng dẫn Đường Tuấn nhờ vả, gia nhập vào tổ chức *Người gác đêm*, một mặt tham gia huấn luyện, mặt khác là bảo vệ Đường Đang Đang. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ mà tổ chức *Người gác đêm* giao cho họ, Lăng Mạc luôn nghĩ đến những người bạn đã cùng mình lăn lộn mười mấy năm. Khi Đường Tuấn cứu Lăng Mạc ra khỏi miệng hùm, Lăng Mạc đã khuyên những người bạn này đi học lại. Và lúc này đây, những người bạn này cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng. Sau khi Lăng Mạc tiếp nhận nhiệm vụ của tổ chức *Người gác đêm*, lập tức tập hợp các bạn lại. Lúc đó, nhiệm vụ Lăng Mạc giao cho các bạn chính là thăm dò điều tra tung tích của R. Trong khoảng thời gian gần đây, áp lực của Lăng Mạc lớn nhất, suốt hai tháng liền không được ngủ yên giấc. Bởi vì bận rộn, cho nên thời gian cứ thế trôi đi. Bất luận thường ngày mệt đến dường nào, bận đến dường nào, trong lòng Lăng Mạc vẫn luôn nhớ đến tên R nguy hiểm này. Cho nên, cứ cách vài ngày, Lăng Mạc lại

gọi điện thúc giục, hướng dẫn các bạn của cậu ta tăng cường gấp rút thu thập manh mối về R, và kịp thời thay đổi hướng dẫn phương hướng tuyến đường cho các bạn.

Ban đầu, yêu cầu của Lăng Mạc đối với các bạn chính là, trong một số ngày hoàng đạo đại cát, đặc biệt là những ngày phù hợp với việc tổ chức lễ thành hôn, đặc biệt theo dõi những nơi tổ chức đám cưới. Hoặc là, căn cứ theo bức ảnh, tìm kiếm manh mối R mua những chất gây cháy nổ như xăng, dầu, cồn. Về sau, yêu cầu của Lăng Mạc đối với các bạn là, không tiếc bất cứ giá nào, dựa vào bức ảnh tìm kiếm hành tung của R, đặc biệt là ở những chỗ khách sạn năm sao. Đây rõ ràng không phải là một nhiệm vụ nhẹ nhàng, nhưng các bạn cảm kích Lăng Mạc một mình cứu họ khỏi tai họa. Cho dù các bạn hiện giờ đều nghe theo mệnh lệnh của Lăng Mạc, đều đã quay lại tiếp tục việc học hành, là những học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ, nhưng kinh nghiệm và khả năng lặn lội thời gian dài trong xã hội giúp họ có được khả năng thu thập tìm kiếm manh mối liên quan. Lần này, không phải là trộm gà bắt chó, mà là giương cao ngọn cờ chính nghĩa cho cảnh sát, cho nên đám bạn đều tỏ ra vô cùng hưng phấn, hùng hồn đảm bảo, chỉ cần R xuất hiện, nhất định sẽ lập tức hội báo tình hình.

Nhưng Lăng Mạc hoàn toàn không thể ngờ được rằng không chỉ các bạn cậu trong vòng hai tháng liền không hề thu thập được bất cứ thông tin gì, ngay cả cảnh sát cũng xác nhận không có báo cáo gì về vụ án liên quan.

Cái tên R biến thái này, thật sự đã cải tà quy chính rồi sao?

- Nói R là kẻ biến thái, không hề quá chút nào. Những người cảnh sát nhận định như vậy, bọn du côn cũng đều cho là như vậy. Câu chuyện của R trong phố phường thành phố Nam An, gần như ai cũng đều biết cả.

Câu chuyện của hắn cần phải kể từ mười lăm năm trước.

Mười lăm năm trước, trong thành phố Nam An xảy ra một vụ hỏa hoạn, là một sự cố nghiêm trọng, chiếc xe hơi tự bốc cháy khiến cho một người bị chết và một người bị thương. Tai nạn giao thông vốn không có gì để phải bàn tán xôn xao nhưng vụ tai nạn này lại được giới truyền thông của thành phố, của tỉnh, thậm chí của trung ương

liên tục đưa tin. Nguyên nhân chính là, hai nạn nhân là một đôi cô dâu chú rể, sự cố xảy ra trên đường họ đi đón dâu.

Điều này đã gây nên sự chú ý của biết bao nhiêu người.

Bởi vì đang trên đường đi đón dâu, hơn nữa lại là ở trên con đường phồn hoa nhất của thành phố Nam An vào ngày nghỉ lễ, cho nên có rất nhiều người tận mắt chứng kiến vụ tai nạn này. Tất cả mọi người đều cho rằng đó là một vụ tai nạn vô cùng thảm khốc. Cô dâu chú rể toàn thân bốc cháy đang giãy giụa bên bờ tuyệt vọng, hầu như đều gây nên ám ảnh tâm lý đối với những người tận mắt chứng kiến.

May mà lúc đó không có nhiều người có điện thoại di động smart phone hoặc điện thoại di động có chức năng quay video, mạng internet cũng mới bắt đầu phổ cập, nếu không, đoạn video cảnh tượng thảm khốc như vậy một khi đăng tải lên mạng, sức ảnh hưởng sẽ vô cùng ác liệt.

Cô dâu chú rể lúc đó ngồi ở hàng ghế trên, cũng chính là ngồi ở vị trí “thùng xăng” bị nổ đó.

Sau khi chiếc xe hơi bị nổ, ngọn lửa lớn nhanh chóng bao vây khắp cả xe. Chủ xe “cũng chính là người lái xe” là chú rể đã chết trong vụ cháy, còn cô dâu có gương mặt xinh đẹp, thân hình gợi cảm đã may mắn nhảy ra khỏi xe qua mui trần, chiếc váy cưới bị cháy rụi, cả người cô bị lửa vây quanh lẫn lộn dưới đường nhựa.

Những người dân thành phố tốt bụng và cả những người đi đón dâu lập tức lao đến dập lửa, cứu được mạng sống cho cô dâu.

Nhưng đó cũng là việc diễn ra sau hơn nửa năm liên tục chữa trị, bác sĩ mới tuyên bố cô dâu thoát được nguy hiểm về tính mạng.

Nhưng cho dù thoát được nguy hiểm về tính mạng thì sao chứ? Cô dâu toàn thân bỏng nặng độ 3 - 60% cơ thể, còn lại đều là bỏng độ 2. Cô dâu bây giờ gần như đã biến thành một “người seò”, không dám ra khỏi cửa, sống không bằng chết. R là em họ xa của cô dâu, năm đó R mới 12 tuổi, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình vụ hỏa hoạn. Hơn nữa R lúc đó đang ở trong thời kỳ mơ hồ về giới tính, vẫn luôn coi cô dâu là đối tượng thầm yêu trộm nhớ của mình, thậm chí còn luôn nhìn vào bức ảnh chụp chung của hắn với cô dâu.

Nếu như sự kiện này gây nên sự ám ảnh tâm lý ở một chừng mực nào đó đối với người khác, vậy thì đối với tâm lý của R, đã trở thành đòn đả kích mang tính hủy diệt. Nhưng lúc đó, R không hề kinh

hoàng hoảng loạn, cũng không hề hoảng sợ. Hắn cảm thấy bản thân mình vì nhìn thấy cô dâu toàn thân bốc cháy lẫn lộn giữa dưới đất, ngược lại lại cảm thấy trào dâng niềm khoái cảm.

Đây là lời truyền miệng ở chốn phố phường. Khi Lăng Mạc có thể lật giở tập hồ sơ vụ án của các đào phạm, cậu ta phát hiện ra những lời truyền miệng này đều đã được lời khai của R chứng thực.

Sau vụ tai nạn thảm khốc đó, R đã bước vào một con đường không có lối về.

Khi R 13 tuổi, bởi vì khi người khác tổ chức hôn lễ, R lén đi theo sau cô dâu và bật bật lửa đốt váy cưới cô dâu nên đã bị đưa vào đồn công an. Bởi vì hành vi này chưa gây nên hậu quả gì, hơn nữa hắn cũng chưa đủ tuổi để xử phạt hình sự, nên sau khi bị đồn cảnh sát nhắc nhở khiển trách liền thả về. Năm R 15 tuổi, bởi vì châm lửa làm cháy chần màn mà cô dâu chú rể để ở bậc cầu thang chuẩn bị chuyển lên xe, gây nên vụ cháy cục bộ, gây nên tổn thất kinh tế hơn 20 nghìn tệ, bị bắt giữ do dính líu cấu thành “tội phóng hỏa”. Sau khi giảm hình phạt, xử ba năm tù giam.

Năm R 18 tuổi, khi vừa mới mãn hạn được thả ra khỏi tù, lập tức thực thi thêm một lần hành động phóng hỏa nữa. Hành vi lần này ác liệt hơn nhiều. Hắn lén xâm nhập vào hiện trường hôn lễ của người lạ, trốn ở phía sau phong rèm đón khách, đốt phong rèm. Khi phong rèm cháy, thật không ngờ không có ai phát hiện ra, cho đến tận khi lửa cháy lan đến váy cưới của cô dâu, mọi người trong đại sảnh mới kêu thét lên kinh hãi. May mà ngọn lửa nhanh chóng được khống chế, R trốn ở phía cổng đại sảnh cũng lại một lần nữa tận hưởng niềm khoái cảm đó giống như nhiều năm trước. Bởi vì hành vi phóng hỏa lần này gây nên tổn thất kinh tế hơn năm mươi vạn tệ, hơn nữa khiến cho cô dâu bị thương nhẹ, R bị tòa án xử phạt mười năm vì “tội phóng hỏa”.

Năm nay, sau khi hay tin R được giảm hình phạt ra khỏi tù, liền bị trở thành nhân vật theo dõi giám sát trọng điểm. Vì để đề phòng bắt trộm, đồn công an khu vực thậm chí còn bố trí một nhân viên cảnh sát ngày đêm theo dõi chỗ ở của R, phòng ngừa hắn lại có hành vi phạm tội. Mặc dù bố của R quản lý hắn rất nghiêm khắc, nhưng vẫn không phát hiện ra hành vi bí mật của R. Quả nhiên, vì để theo đuổi khoái cảm, lần này R thậm chí còn mua xăng, chuẩn bị sau khi tạt

vào chiếc xe cưới sẽ châm lửa. May mà khi hắn vẫn chưa kịp thực thi hành vi phạm tội nghiêm trọng này, đã bị cảnh sát bắt quả tang đầy đủ cả nhân chứng vật chứng. Bên cảnh sát hình sự cho rằng, mặc dù hành vi phạm tội của R vẫn ở trong giai đoạn chuẩn bị thì được kịp thời ngăn chặn, nhưng hắn đã cấu thành mối uy hiếp trực tiếp đối với khách thể của tội phạm, hơn nữa hành vi lần này không chỉ uy hiếp đến cá nhân, thậm chí còn là sự an toàn ở nơi công cộng. Cho nên bên cảnh sát hình sự đã áp giải R vào trại tạm giam, đợi tòa án mở phiên tòa xét xử. Một khi tội danh được thành lập, R có khả năng sẽ phải đối diện với hình phạt nghiêm khắc hơn. Nói một cách khác, kể từ sau khi xảy ra vụ tai nạn thảm khốc đó, nửa cuộc đời R hầu như đều sống ở trong tù ngục. Cho dù như vậy, trong “giang hồ” vẫn lưu truyền truyền thuyết về R. Loại truyền thuyết “danh thoĩ vạn năm” này khiến cho ngay cả những tên du côn dưới đáy chốn phố chợ cũng đều hù mũi. Họ thậm chí còn đặt cho R một biệt hiệu: “ngòi lửa”, coi hắn trở thành trò cười sau mỗi buổi trà dư tửu hậu.

Đương nhiên, những câu chuyện này cảnh sát còn này rõ hơn Lăng Mạc. Cho nên sau khi xảy ra vụ án vượt ngục, cảnh sát vẫn luôn coi R là một mối đại họa. H - đào phạm đầu tiên bị “học viên *Người gác đêm*” truy bắt, sau khi bị kẻ khác châm lửa đốt cháy, cảnh sát đã không tiếc bỏ ra bao nhiêu sức lực, đã tiến hành bố trí theo dõi toàn bộ tất cả trạm xăng dầu trong huyện và toàn thành phố. Không chỉ tìm kiếm manh mối của “Kị sĩ u linh”, mà còn dán các bức ảnh chụp đủ mọi góc cạnh trong khoảng thời gian gần đây của R - người chưa bao giờ từ bỏ việc phóng hỏa, để ngăn chặn việc R xâm nhập vào trạm đổ xăng mua xăng.

Ngoài ra, phía cảnh sát còn tiến hành khống chế đối với việc bán ra các loại vật thể có thể gây ra cháy nổ, tìm kiếm tung tích của R.

Nhưng, đã hai tháng nay không hề có một chút manh mối nào liên quan đến R. Trong nhiều “ngày kết hôn” trong vòng hai tháng nay, đều không hề xảy ra vụ phóng hỏa nào cả.

Cho nên cảnh sát hội báo tình hình với bộ chỉ huy và nhóm bạn cung cấp tình hình cho Lăng Mạc thì có thể phán đoán, tên R này rất có khả năng đã lạng lẹ ẩn nấp, không gây án nữa. Hoặc chính là đã bị “Kị sĩ u linh” giết chết để phòng ngừa họa hại rồi. Xét từ tâm lý cổ

chấp của R đối với việc tìm kiếm niềm khoái cảm dị biệt, loại giả thiết thứ hai có khả năng xảy ra cao hơn.

Bộ chỉ huy “tổ chức *Người gác đêm*” phát ra mệnh lệnh “sống phải bắt người về, chết phải tìm thấy xác”, thực ra có nhiều yếu tố nhằm vào R.

Nhưng, Lăng Mạc vẫn luôn cảm thấy rằng R vẫn chưa bị “Kị sĩ u linh” giết chết. Cụ thể là nguyên nhân gì, cậu ta cũng không nói cho rõ được, chỉ là trực giác mách bảo.

Lăng Mạc ngoài việc cho rằng R vẫn chưa bị giết chết, thậm chí cho rằng R rất có khả năng đang lên một kế hoạch kín kẽ hơn, càng nguy hiểm hơn, khả năng thành công càng cao hơn. Mà khoảng thời gian hai tháng ẩn nấp này, chính là thời gian chuẩn bị của hắn.

Sắp đến lễ Quốc khánh, mùa đám cưới cũng sắp đến rồi, Lăng Mạc trong lòng rất lo lắng, nên càng thúc giục nhóm bạn hơn. Cho đến hai ngày trước, nhóm bạn vui mừng hân hoan nói cho Lăng Mạc biết, thông qua việc bọn họ chia nhau ra điều tra thăm dò, kết quả là đã phát hiện ra tung tích của R ở rất nhiều khách sạn năm sao.

Ngoài việc vui mừng hân hoan, nhóm bạn càng kinh ngạc hơn, sao Lăng Mạc lại biết được R sẽ xuất hiện ở khách sạn năm sao, thần kì quá.

Lăng Mạc có thể đưa ra lời phán đoán như vậy, là bởi vì cậu ta đã tiến hành phân tích về R còn sâu sắc hơn cả cảnh sát.

Cảnh sát cho rằng thủ đoạn phạm tội của R liên tục tăng lên, bắt đầu từ dùng bật lửa đốt váy cưới, phát triển đến việc mua xăng chuẩn bị đốt xe. Thế nhưng Lăng Mạc cảm thấy, mục tiêu của R từ đầu đến cuối vẫn đều nhất quán, đó chính là đám cháy nhằm vào cô dâu, tìm kiếm niềm khoái cảm. Chỉ là bởi vì độ tuổi tăng dần lên, cách thức mà hắn chọn lựa cũng khôn khéo hơn.

Cảnh sát cảm thấy, nếu thủ đoạn phạm tội của R đã nâng cấp lên đến độ gần như đỉnh điểm, bây giờ không phạm tội nữa, thì rất có khả năng đã từ bỏ chấp niệm về phương diện này, cải tà quy chính, chuyên tâm mưu sinh hoặc là đã bị “Kị sĩ u linh” giết chết rồi. Còn Lăng Mạc là cho rằng, R dù sao cũng đã ngồi tù bao lâu như vậy, ngày ngày ở cùng với những tên cặn bã xã hội, chắc chắn sẽ tăng thêm kinh nghiệm phạm tội của hắn, cho nên lần cuối cùng hắn đã chọn lựa dùng xăng để gây án, chỉ có điều hắn không thể ngờ được

cảnh sát đã sớm theo dõi hắn từ lâu rồi. Thế nhưng hoàn cảnh bây giờ đã đổi khác, R từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối, không những không bị cảnh sát theo dõi, càng không có sự quản chế của bố. Hắn có thể thoải mái tùy ý lên kế hoạch phạm tội; hoặc là, hắn cũng đang chờ đợi mùa cưới vào dịp lễ Quốc khánh để ra tay.

Nếu như có thời gian, có không gian để tiến hành sự chuẩn bị chu đáo cẩn mật hơn, R sẽ làm gì nhỉ?

Thế là Lăng Mạc bèn nghiên cứu bản ghi chép trong chín năm ngồi tù, đặc biệt là các phạm nhân ở cùng một phòng giam với hắn.

Thông qua điều tra, Lăng Mạc phát hiện, khi R ngồi tù năm cuối cùng, cùng phòng giam một phạm nhân bị xử tội tử hình hoãn thi hành án hai năm. Phạm nhân này là người rất hiểu về thiết kế công trình, bởi vì đã làm thí nghiệm lắp đặt cháy nổ ở trong sân nhà người hàng xóm, khiến cho hàng xóm bị nổ chết. Lăng Mạc lập tức xem lại một số đoạn video còn được lưu lại, phát hiện ra R và phạm nhân này rất thân thiết với nhau.

Liệu có phải R từ tội phạm phóng hỏa chuyển thành tội phạm gây nổ hay không? Nếu như R chuẩn bị lợi dụng chất gây nổ để dẫn cháy chiếc xe cưới, vậy thì điều hắn cần nhất chính là trong hai tháng này nghiên cứu ra được sức mạnh của chất nổ mà hắn lắp đặt. Rõ ràng, những linh kiện chuyên nghiệp thì hắn không có khả năng mua, cho dù có mua thì cũng nhanh chóng bị phát hiện ra, cho nên hắn rất có khả năng sẽ lợi dụng một số linh kiện công cụ thường ngày sử dụng để chế tạo lắp đặt.

Mà những linh kiện này, trong khách sạn năm sao đều có đủ cả. Đây chính là lí do Lăng Mạc yêu cầu các bạn đặc biệt tuần tra các khách sạn năm sao.

Lăng Mạc lợi dụng phần mềm bản đồ trên điện thoại di động một cách triệt để, lần theo những manh mối mà các bạn cung cấp, đánh dấu hết từng khách sạn năm sao mà R ghé thăm. Hai ngày tiếp theo, chính là ngày mà Lăng Mạc tiến hành nghiên cứu vị trí địa lý của những khách sạn năm sao này.

Lăng Mạc vốn là người có sự mẫn cảm mạnh mẽ đối với địa hình địa lý, nên cậu ta nhanh chóng nghiên cứu ra được manh mối.

R là người không thể nào đi xa được, bởi vì liên quan đến lệnh truy nã khẩn cấp đối với hai mươi mấy đào phạm này được dán đầy

khắp đường to ngõ nhỏ. Mặc dù phần lớn người dân đều không hoàn toàn ghi nhớ hết được gương mặt những người này hoặc là không thật sự coi trọng, nhưng đối với đào phạm vượt ngục R, tuyệt đối không dám ngang nhiên rời khỏi nơi ẩn nấp quá xa.

Các bạn của Lăng Mạc cảm bức ảnh R phóng to đi hỏi thăm từng ông chủ khách sạn năm sao thì lại hoàn toàn khác, không giống với việc đối xử đối với những bức ảnh trắng đen mờ hồ được xếp hàng dãy, đối với một vài người khách đặc biệt, các ông chủ chắc chắn có thể thoáng lưu ý

ấn tượng.

Nếu như R không đi xa, vậy thì hẳn chắc chắn sẽ sống ở vị trí trung tâm giữa các khách sạn năm sao mà hẳn đã từng đến. Lăng Mạc vốn tràn đầy sự tự tin kiên định, cậu ta đã đánh dấu ra một khu vực đặc biệt trên bản đồ, sau đó trong khu vực đặc biệt này muốn tìm kiếm nơi ở thích hợp mà R đã ẩn nấp suốt hơn hai tháng qua mà chưa bị phát hiện ra.

Thật đáng tiếc, cho đến tận khi đứng trước mặt các thầy giáo hướng dẫn để hội báo tình hình, Lăng Mạc vẫn chưa tìm ra được khu vực này. Cậu ta nghe nói Tiêu Lăng đã phát hiện ra hành tung của một tên tội phạm trọng tội khác, cho nên cũng không muốn tỏ ra yếu thế, nên đã cùng lúc xuất hiện với Tiêu Lăng trong phòng họp của giáo viên “tổ chức *Người gác đêm*” trong lúc này.

Nghe xong hai người hội báo, tâm trạng của Bác Nguyên Mạn vô cùng phức tạp. Có sự vui mừng, bởi vì tại thời điểm then chốt này, hai người đã phát hiện ra manh mối quan trọng, tạo được một bước đệm mới cho công tác truy bắt đào phạm hiện nay, có cảm giác được an ủi, ông lão nhìn thấy trên người Tiêu Lăng và Lăng Mạc hình ảnh của mình thời trai trẻ, có sự kích thích, có thiên phú; có cảm động, mặc dù sự rời đi của Tiêu Vọng khiến ông phần nào tiếc nuối cảm thán, nhưng ông không ngờ được rằng mình lại có thể thu hoạch được một Tiêu Lăng có thiên phú về khả năng phá án xuất sắc; có thể trông đợi, ông dường như nhìn thấy được tương lai rạng rỡ của tổ chức *Người gác đêm*, thậm chí có cả sự kính phục khả năng phân tích tỉ mỉ và sự gan dạ của hai cậu thanh niên này, thậm chí ngay cả ông lão đôi khi cũng thẹn không so bì được.

“Bác lão tía! Cháu cảm thấy sự phân tích của tổ *Chiến ưng* chúng cháu cặn kẽ hơn, hợp lý hơn, hơn nữa phạm vi khoanh vùng nhỏ hơn, cho nên cháu xin bộ phận cảnh sát hình sự hãy điều nhân viên đến bao vây khu vực chỉ định trước.” Tiêu Lăng nói.

Lăng Mạc cười khẩy, nói: “Bác lão tía, cháu cảm thấy phạm vi mà tổ *Chồn lửa* chúng cháu khoanh vùng càng thuận lợi cho việc bao vây, bởi vì so với ở khu vực hoang dã, tác chiến trong ngõ nhỏ càng là sở trường của cảnh sát thành phố.”

Tiêu Lăng trừng mắt nhìn Lăng Mạc một cái, nghiêng chặt răng.

“Đừng tranh nữa, ta lập tức sẽ thông báo đến cho trung tâm chỉ huy Sở Công an thành phố, điều tất cả nguồn lực cảnh sát có thể điều động, chia làm hai đội, cùng tiến hành bao vây hai khu vực mà hai tổ các cháu đã khoanh vùng. Tranh thủ trước khi trời tối, bắt được hai tên nghi phạm này về quy án. Trận chiến này, chúng ta nhất định phải đánh thật vang dội.” Bác Nguyên Mạn mặt đỏ bừng bừng nói.

“Nhưng ông ngoại ơi, chẳng phải ông từng nói, lực lượng cảnh sát của chúng ta đã bội chi từ lâu rồi, rất khó có thể điều động ra được một nguồn lực lớn sao?”

Bác Nguyên Mạn thở dài, nói: “Đúng vậy. Liên tục làm việc trong thời gian lâu như vậy, mặc dù đã thu được thành quả rất lớn, nhưng cảnh sát của chúng ta hầu như toàn bộ đều ở trong tình trạng làm việc quá tải nghiêm trọng. Những công việc thường ngày của mình đều không được phép lơ là, công tác vây bắt tội phạm vượt ngục cũng vẫn phải tham gia. Một lượng công việc lớn về nằm vùng, theo dõi, điều tra, phỏng vấn khiến cho họ vô cùng mệt mỏi. Bây giờ, bộ chỉ huy Sở Công an thành phố không thể không sử dụng cách thức một ca làm việc một ca nghỉ để có thể giải quyết được việc bội chi thể lực của các cảnh sát. cho nên lực lượng cảnh sát cũng đã bị giảm bớt. Nhưng, ta , thấy kế hoạch khoanh vùng khu vực hai tên tội phạm ẩn nấp này rất khá, rất chính xác, hơn nữa hai tên tội phạm này đã trải qua suốt một khoảng thời gian ẩn nấp lâu như vậy, sự cảnh giác cũng sẽ giảm xuống. Cho nên, với nguồn lực cảnh sát của chúng ta, có thể chia làm hai tổ đồng thời tiến hành công tác vây bắt.”

“Nếu như đồng thời bắt được, thì cũng là chúng cháu thắng.” Tiêu Lăng hất cằm, nói: “Khu vực mà chúng cháu khoanh vùng chuẩn xác

hơn.”

Lăng Mạc cười khẩy, không nói gì.

Bác Nguyên Mạn bật cười ha ha: “Đừng tranh nữa, ai giỏi ai kém, các thầy giáo hướng dẫn sẽ có cách nói thuyết phục. Hiện giờ tập trung tinh thần sức lực để đi bắt người thôi.”

Chương 9

Hai Loại Thân Phận

Trong cuộc sống chỉ có hai dạng bi kịch: một là không đạt được thứ bạn mong muốn, cái còn lại là đạt được thứ bạn mong muốn.

Oscar Wilde - Anh

Tiêu Lãng dẫn theo đội viên của mình và mười cảnh sát đặc nhiệm đi men theo đường cái gập ghềnh khúc khuỷu đến được chân ngọn núi lớn, ngược mắt lên nhìn thấy màu xanh ngút ngàn.

Mấy chục người vũ trang chỉnh tề, đi men theo đường núi nhằm thẳng vào thôn nhỏ nằm ở giữa lưng chừng núi. Ngay từ xa, Tiêu Lãng đã nhìn thấy nét đẹp tươi tắn rạng ngời. Dưới ánh mặt trời, ráng chiều tà ánh hồng lên những ngôi nhà ở phía xa, những mảnh ngói đen đang phát sáng lấp lánh. Cây thùy liễu hai bên đường núi đang nở rộ, những nhành liễu đang đung đưa theo gió. Ở giữa các cây liễu đan xen những nhành hoa đỏ, điểm màu đỏ tươi giữa những hàng liễu xanh biếc. Từ xa nhìn lại, ở giữa ngọn núi lớn còn có cả một “thiên trì”, là một mặt hồ diện tích không hề nhỏ, sáng trong lấp lánh dưới ánh chiều tà. Không chỉ một mình Tiêu Lãng, tất cả mọi người đều nảy sinh cảm giác tâm hồn rộng mở thần thái vui tươi.

Theo như phản ánh của những người cảnh sát trong đồn công an khu vực quản hạt, khu vực này hầu như mỗi ngọn núi lớn đều có những thôn nhỏ trồng chè, tình hình trị an rất tốt, không hề có va chạm xô xát, không có trộm cắp. Từng gia đình trong thôn hàng năm có những ngày cố định đi xuống chợ phiên của thị trấn ở dưới chân núi để bán lá chè, mua những đồ nhu yếu phẩm, gần như sống một cuộc sống tự cung tự cấp cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Ngoài những công việc quản lý hộ tịch thông thường, người của đồn công an đều không hề đến đó.

Từ xa nhìn lại thôn trang, Tiêu Lãng kiên định lòng tin của mình. Lúc đầu khi cậu nhìn thấy cuốn sổ nhật kí của K, cảnh tượng xuất hiện trong trí não cậu thực sự rất giống với cảnh tượng trước mắt

cậu lúc này. Cậu cũng không thể ngờ được rằng, giữa ngọn núi mênh mông này lại thực sự có một nơi duy mỹ như vậy.

Vòng ngoài của khu vực núi và vòng ngoài của thôn trang đều đã phái nhân viên giám sát theo dõi, cho dù K có nhìn thấy họ đường hoàng tiến vào thôn trang, cũng mọc cánh khó bay, Tiêu Lăng rất có lòng tin đối với sự bố trí của mình. Nhưng điều cậu không thể ngờ được chính là, ở vị trí cách thôn trang 500 mét, thị lực của đôi mắt cậu tinh tường hơn người khác rất nhiều đã nhìn thấy cổng thôn, cũng chính là lối đi duy nhất từ trong thôn thông ra thế giới bên ngoài, hình như có rất nhiều người đang đứng. Ngoài ra, bên cạnh mỗi người dường như đều có thứ gì phát quang dưới ánh chiều tà. Đó có lẽ đều là phản quang của những đồ kim loại.

Trong lòng Tiêu Lăng chợt thấp thỏm lo lắng, những người này làm gì vậy chứ? Từ thôn trang ở vị trí lưng chừng núi đứng là rất dễ dàng nhìn xuống phía dưới chân núi, bọn họ bao nhiêu người cùng tiến vào trong thôn sơn, chắc chắn khi đi đường núi tiến vào đã có thể bị quan sát thấy rồi. Nhưng, những người này đang làm gì vậy? Lẽ nào bọn họ cho rằng Tiêu Lăng và những người khác là “thỏ phỉ”? Cho nên đến phản kháng? Không phải chứ, bởi vì quan sát thấy đoàn xe của bọn họ thì lẽ ra phải biết rằng đó chính là đoàn xe của cảnh sát chứ.

Mang theo mỗi nghi hoặc, đội ngũ của Tiêu Lăng khi đi đến vị trí cách cổng thôn 50 mét thì dừng lại. Nguyên nhân lo lắng chính là mối lo ngại trong lòng Tiêu Lăng đã thành sự thật. Ở cổng thôn có mấy chục người dân, trong tay ai cũng cầm nông cụ, sau khi nhìn thấy Tiêu Lăng, mọi người đều lần lượt giơ nông cụ lên, bày ra tư thế thề chết kháng cự.

Nhìn thấy khí thế này, mấy người cảnh sát đặc nhiệm cũng thận trọng giơ súng lên. Tiêu Lăng vội vàng xua tay ngăn cản, bảo đồn trưởng đồn công an đang đứng bên cạnh đi lên trước để nói chuyện. Đồn trưởng đồn công an rõ ràng là quen biết với trưởng thôn, thế nên đi lên trước mấy bước, tươi cười với trưởng thôn đang đứng đầu đội ngũ của đối phương: “Lão Nghiêm, các ông đang làm gì vậy?”

Trưởng thôn dùng giọng nói nồng hậu đậm chất thôn quê phản đòn: “Các anh đang làm gì vậy?”

“Chúng tôi có manh mối, trong thôn các ông có đào phạm, tạo nên mối uy hiếp đối với sự an toàn của các ông, cho nên chúng tôi phải thực thi chức trách.” Đồn trưởng đồn công an nhanh ý, nói với giọng điệu an ủi.

“Thôn chúng tôi không có đào phạm.” Trưởng thôn nói.

“Bất luận có đào phạm hay không, chúng tôi đều phải tiến vào lục soát, đây là thủ tục lục soát.” Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm tỏ ra hơi nôn nóng, rút ra một tờ lệnh lục soát.

“Vậy thì cứ thử xem. Cái gì mà thủ tục, ở chỗ chúng tôi đều không dễ sai khiến đâu.” Trưởng thôn giơ lưỡi liềm đang cầm trong tay.

“Các ông có phải là xã hội cũ đâu, Có cần thiết phải như vậy không hả ông lão?” Tiêu Lãng hét lên.

Trưởng thôn không lên tiếng.

“Sao lại không có chứ?” Đồn trưởng đồn công an xem ra vẫn kịp thời nắm bắt không chế được tình hình nói: “Đắc Thắng ở thôn các ông mấy hôm trước còn gặp tôi ở phiên chợ còn nói Nghiêm Tam Nhi nhận một đứa con trai. Các ông xem xem có phải là anh ta không? Anh ta tên là Ngô Đức Triều.”

Nói xong, đồn trưởng đồn công an rút ra một tờ thông cáo treo thường lớn, chỉ vào bức ảnh khuôn mặt K ở trên thông cáo, nói:

“Các ông xem lệnh truy nã của chính phủ ban ra, liệu có thể là giả được sao?”

Trưởng thôn trầm mặc một lát, ngẩng cao đầu, nói vẻ hùng dũng:

“Nó bây giờ gọi là Nghiêm Đức Triều.”

Mặc dù khoảng cách quá xa, trưởng thôn không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt trong bức ảnh, những câu nói này của ông ta rõ ràng đã mặc nhận K thực sự đã ẩn nấp trong thôn. Mặc dù một chuỗi những suy đoán của Tiêu Lãng cuối cùng đã được chứng thực là hoàn toàn chuẩn xác, nhưng tâm trạng lúc này của cậu vô cùng thấp thỏm bất an.

Tiêu Lãng tranh thủ thời gian đồn trưởng đồn công an nói chuyện với trưởng thôn, lần lượt quan sát tất cả những người dân đang đứng chặn ở cửa thôn, K không hề có mặt trong số đó. Có thể thấy rằng, K không chỉ ẩn nấp ở trong thôn trong khoảng thời gian một tháng, còn nhận một người đàn ông nhiều tuổi không vợ con làm bố.

Thậm chí trong hơn một tháng nay, đã nảy sinh tình cảm sâu sắc với người dân trong thôn. Khi người dân trong thôn phát hiện ra có một lực lượng cảnh sát lớn bao vây thôn trang, K đương nhiên biết rằng họ đến để bắt anh ta, bèn nói với bố nuôi của mình là Nghiêm Tam Nhi. Mà Nghiêm Tam Nhi thì “về già có được đứa con”. Chắc chắn sẽ không dễ dàng giao đứa con nuôi ra, cho nên xúi giục hành động đối kháng lần này của người dân trong thôn. Nếu không có điều bất ngờ gì xảy ra, lúc này đây K đang ẩn nấp ở trong thôn.

Điều khiến Tiêu Lăng thấp thỏm không yên không phải là lo lắng không bắt được K mà lo lắng bị người dân trong thôn làm lỡ thời gian, liệu có để tạo thời cơ “Kị sĩ u linh” giết chết K trước hay không. Hơn nữa, bây giờ sự chú ý của toàn bộ người dân trong thôn đều dồn vào cảnh sát, cũng không có ai chú ý được K có nguy hiểm hay không. Tất cả mọi người đều tranh thủ từng giờ từng phút đi trên đường để đến đây thật nhanh, thời gian giành giật lại thật không ngờ cứ thế mà bị lãng phí như thế này.

Đồn trưởng đồn công an hiểu rất rõ về tính cách của trưởng thôn, vẫn luôn từ tốn để làm công tác tư tưởng với trưởng thôn. Có thể là đứng đắn mỗi chân rồi, cũng có thể là bị tất cả những lời nói hợp tình hợp lý của đồn trưởng, đồn công an làm cho xúc động, thái độ của trưởng thôn bắt đầu có sự thay đổi, từ thái độ thề chết không để cho cảnh sát tiến vào trong thôn, bắt đầu quay sang trưng cầu ý kiến của những người xung quanh.

Không cần hỏi cũng biết, người ở bên cạnh trưởng thôn chính là Nghiêm Tam Nhi, người mà K nhận làm bố nuôi.

Tiêu Lăng thấy trưởng thôn đã có sự nhún nhường đột nhiên nhớ ra trên đường đi lên núi, có một ngôi miếu nhỏ do người dân trong thôn tự xây dựng nên hương khói nghi ngút, biết được người dân trong thôn vẫn rất tin Phật. Đối với đối thủ tin vào Đức Phật, chính mình thì lại đứng về phía chính nghĩa, việc này để giải quyết rồi. Tiêu Lăng lẩm nhẩm mấy lượt, sau đó nói về nghiêm túc: “Phật pháp vô biên, chúng tôi đến là để giúp cho anh ta buông con dao tàn sát xuống, để cho anh ta lập tức thành Phật.”

Câu nói này dường như đã làm sụp đổ tuyến tâm lý phòng ngự của trưởng thôn, ông nói thầm với Nghiêm Tam Nhi mấy câu. Nghiêm Tam Nhi sắc mặt hoảng hốt, hồi lâu, đứng ra nói: “Nếu đã là ý trời,

vậy thì, vậy thì các anh cứ vào mà tìm, tìm..., tìm không được thì đừng trách tôi, ý trời để cho các anh không tìm thấy, các anh cũng đừng miễn cưỡng.”

Được sự cho phép, những người cảnh sát ào ào tiến vào trong thôn, một nửa số người lục soát nhà Nghiêm Tam Nhi, số còn lại lục soát nhà của những người khác.

Tiêu Lãng dẫn đầu, cảnh sát tìm một lượt trong nhà Nghiêm Tam Nhi, có mừng có lo. Mừng là vì trong căn nhà ba gian của Nghiêm Tam Nhi có hai gian có giường chiếu, điều này, đối với một người đàn ông độc thân trung niên sống một mình hơn 40 năm thì đây chắc chắn là việc không bình thường, tên K chắc chắn đã sống cố định ở trong nhà Nghiêm Tam Nhi. Điều lo lắng chính là K hiện giờ không có mặt ở nhà Nghiêm Tam Nhi.

Trải qua hơn nửa giờ đồng hồ lục soát, kết quả vẫn không thu được gì.

Trái tim Tiêu Lãng như thể bị rơi xuống vực sâu, cậu lo sợ “Kị sĩ u linh” đã tranh trước cậu một bước để giết chết K rồi, nhưng khi nhìn thấy nét mặt dương dương tự đắc của Nghiêm Tam Nhi đứng ở bên cửa, lại có vẻ như ông ta đã giấu K vào một nơi ẩn nấp thỏa đáng nào đó,

May mà có một câu nói thầm của đồn trưởng đồn công an khiến cho Tiêu Lãng lại thấp lên hy vọng.

Ông nói: “Hãy tìm xem có hầm ngầm hay không.”

Hầm ngầm? Không phải thời kì chiến tranh, còn chơi trò đường hầm dưới đất sao? Tiêu Lãng nhất thời không nghĩ ra được nhưng đây là hy vọng duy nhất. Thế nên cậu bắt đầu tỉ mỉ gõ vào các bức tường trong nhà Nghiêm Tam Nhi, muốn phát hiện ra dấu vết của huyết địa được giấu kín.

Một khi đã tập trung tính lực vào khả năng có thể xảy ra, sẽ nhanh chóng phát hiện ra manh mối. Trong bếp nhà Nghiêm Tam Nhi, Nhiếp Chi Hiên nhanh chóng phát hiện ra một chỗ có vết tích. Đây là một vết tích được hình thành do phía sau của chạn bếp di chuyển ở trên nền bếp hình thành nên, sự di chuyển của chạn bếp khiến cho nền nhà những vị trí được sắp đặt ban đầu hoàn toàn bại lộ, rõ ràng có rất ít bụi, chắc chắn chạn bếp vừa mới được dịch chuyển không lâu.

Tiêu Lãng và Nhiếp Chi Hiên nhìn nhau mỉm cười, hợp lực đẩy chặn bếp trở lại vị trí ban đầu. Quả nhiên trên mặt đất xuất hiện ra một miếng gỗ đóng lên cửa ra vào hầm ngầm.

“Có biết không? Nếu như ông biết rõ anh ta phạm tội còn chủ động che giấu anh ta thì sẽ cấu thành tội bao che” Tiêu Lãng nghiêm giọng nói với Nghiêm Tam Nhi đang hoảng loạn xong, lôi ra khẩu súng và đèn pin, bước thẳng xuống dưới hầm ngầm.

Ánh sáng đèn pin chiếu rọi khắp hầm ngầm, Tiêu Lãng nhanh chóng phát hiện ra trên một cái bệ ở trong góc hình như đặt một bộ tóc giả. Tóc giả? Đầu trọc? Lẽ nào K vì muốn mô phỏng chồng của cô bạn cùng phòng nên đã cạo trọc đầu.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lãng giữ súng đi về phía cái bệ. Vào khoảnh khắc tiến lại gần, Tiêu Lãng mới biết đó vốn không phải tóc giả gì cả, mà là K đang trốn giữa vị trí giữa cái bệ và bức tường, chỉ lộ ra mái tóc, hơn nữa lúc này đây trên tay K còn cầm một con dao phay.

“Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng!” May mà K không lựa chọn phản kháng, mà ngoan ngoãn giơ tay chịu trói. Lúc này, Tiêu Lãng chợt thở phào nhẹ nhõm. Không phải bởi vì K không lao đến chém cậu, mà là lần này “Kị sĩ u linh” chậm hơn cảnh sát, hoặc là hẳn vốn không ngờ ở đây còn có hầm ngầm, thế là cũng đã bắt sống được một tên tội phạm trong tội.

Mặc dù vẫn còn có rất nhiều người dân cầm vũ khí đứng xung quanh, mặc dù Nghiêm Tam Nhi ở trong nhà gào thét chống đối, nhưng trưởng thôn vẫn luôn trầm mặc không nói gì, cho nên khi cảnh sát áp giải K, không hề gặp phải sự phản kháng bạo lực nào của người dân trong thôn.

Trên đường, Tiêu Lãng hào hứng hỏi đồn trưởng sao lại biết được trong nhà Nghiêm Tam Nhi có hầm ngầm. Đồn trưởng nói với Tiêu Lãng, trong khu vực này đều là nông dân trồng chè, hơn nữa hồng trà của vùng bắt buộc phải lên men, và sau khi lất cặn mới có thể bán được giá tốt. Đối với công nghệ lên men phải lất cặn của hồng trà, thường thì đều cần phải để số chè hái về ở trong nhà kho khô ráo thoáng gió để khiến cho nó từ từ thay đổi, như vậy thì hồng trà mới có hương thơm ngát, hơn nữa có công dụng tăng cường sức khỏe, đây gọi là kho trữ khô. Nhưng hồng trà ở trong kho trữ khô này tốc độ lên men rất chậm, có lúc không kịp thời cung ứng nhu

cầu, cho nên một số nông dân trồng chè vì muốn kiếm lợi nhanh, đã áp dụng cách đào hầm ngầm, khiến cho lá chè ở trong môi trường ẩm ướt nhanh chóng lên men, gọi là kho trữ ướt. Cách thức này mặc dù khiến cho tốc độ nhanh hơn nhiều lần, nhưng lại dễ bị mốc, tạo thành mối nguy hại đối với sức khỏe của con người. Vì muốn kiếm được nhiều tiền hơn, trong nhà nhiều nông dân trồng chè ngoài có kho khô còn có cả hầm ngầm kho ướt. Đồn trưởng đồn công an biết rõ điều này, đương nhiên cũng nghĩ được đến vấn đề hầm ngầm.

Suốt cả đường đi K đều lăm nhăm một mình, không đợi được cô ấy rồi, không đợi được cô ấy rồi.

Điều này khiến cho Tiêu Lăng rất không thoải mái, cậu đã từng nghe: “Cuộc sống không chỉ là sự tạm bợ qua loa còn có cả ý thơ và tương lai.” Xem ra câu nói này nói rất chuẩn, một người không có văn hoá như vậy có thể vì tình yêu trong lòng mình, có thể vì chút tình điệu và ý vị như vậy mà thay đổi tính cách. Nhưng, kết cục của sự si tình không ngờ lại như vậy, đúng thật không thể nào biết tình là gì.

Lăng Mạc tương tự cũng xuất phát vào buổi chiều, cũng lựa chọn cách thức bao vây trước rồi lục soát. Nếu so với mục tiêu của tổ *Chiến ưng*, mục tiêu của tổ *Chồn lửa* vừa có ưu thế vừa có nhược thế. Ưu thế chính là ở trong thành phố, chỉ cần phong tỏa tất cả các tuyến đường trọng yếu, là đã hoàn thành được việc bao vây, nhược thế nằm ở chỗ thành phố nhân khẩu khá đông đúc, trong biết bao nhiêu người như vậy muốn tìm kiếm mục tiêu R không phải là một việc dễ dàng.

Để cho R không bị lọt lưới, Lăng Mạc vẫn cứ yêu cầu những người cảnh sát đặc nhiệm phụ trách việc bao vây trong tay ai cũng cầm một bức ảnh của R, tỉ mỉ kiểm tra những người qua lại, để đề phòng R nhân lúc lộn xộn mà chạy thoát. Lăng Mạc cảm thấy thời gian cho công tác chuẩn bị không hề làm lỡ tiến độ công việc, cho nên họ đã sử dụng một bức bản đồ chi tiết của bên trong khu vực đã bao vây, bỏ ra thời gian hơn một giờ đồng hồ, nghiên cứu ra được nơi R có khả năng ẩn nấp.

Khu vực này cũng khá phức tạp, có công xưởng cửa hàng buôn bán, công viên, đất hoang, còn có cả những hộ nông dân tản mạn

còn chưa bị tháo dỡ di dời. Nhưng điều khiến Lăng Mạc chú ý nhất chính là một tiểu khu tái định cư bỏ hoang nằm ở vị trí trung tâm của khu vực này. Chủ đầu tư phụ trách xây dựng tiểu khu này bởi vì thiếu vốn, cuối cùng đã ôm tiền bỏ chạy. Chính phủ vừa phát truy nã chủ đầu tư này, vừa tích cực tìm kiếm người tiếp quản. Hiện thời tiểu khu tái định cư này vẫn nằm trong trạng thái dở dang.

Lăng Mạc chú ý đến khu vực này bởi vì: Một là vị trí này vừa vặn nằm chính giữa khu vực, xét từ nguyên lí phân chia khu vực tình nghi, địa điểm này cách các vị trí mà R xuất hiện đều khá gần, cho nên có khả năng là nơi ẩn nấp nhất, hai là nếu như R chế tạo công cụ phóng hỏa, tiền đề là cần có một không gian trong phòng độc lập và kín đáo, khu vực này có nhà có cửa nhưng không có người là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, trong tiểu khu này có tới mười mấy tòa nhà đang dở dang, tòa cao thì mười mấy tầng, tầng thấp cũng bốn năm tầng, hơn nữa tiểu khu lại không có tường vây quanh. Nếu như ồn ào tiến vào lục soát, làm kinh động R, R sẽ dễ dàng trốn thoát khỏi tiểu khu này.

Mặc dù khu vực lớn bên ngoài đã bị bao vây phong tỏa, nhưng sau khi R trốn thoát rồi lại ẩn nấp ở một chỗ kín đáo nào đó, để lại tìm ra được là việc tương đối khó khăn. Hơn nữa, bao vây đường phố đồng nghĩa với việc làm ảnh hưởng đến người dân, cũng không thể nào kéo dài quá lâu được. Cho nên, Lăng Mạc quyết định mọi người mặc thường phục tiến vào khu vực, ba người một nhóm, hết sức lặng lẽ đồng thời tiến vào từng tòa nhà để lục soát.

Sau khi đưa ra mệnh lệnh, mấy chục người mặc thường phục mang theo súng đồng thời tiến vào tòa nhà.

Khoảng nửa giờ đồng hồ, trong máy bộ đàm truyền tới giọng nói của Trần Tử Mặc trong nhóm *Chồn lửa*, tại tầng năm của một tòa nhà đang xây dở trong số đó phát hiện ra một số đồ dùng dụng cụ sửa chữa và cả một thứ đồ chế tạo không rõ là gì, còn có một chiếc giường gấp và một số đồ dùng hàng ngày. Nhưng sau khi đã lục soát, trong tòa nhà này không có ai cả.

Phát hiện này đã khẳng định sự suy đoán của Lăng Mạc, quả nhiên R ẩn nấp ở nơi đây, hơn nữa cái tên nghiện phóng hỏa này thật sự đang lên một kế hoạch phạm tội còn đáng sợ hơn nữa. Lăng Mạc cho rằng R rất có khả năng vừa vặn đang rời khỏi nơi ở, thế nên yêu

cầu đại bộ phận cảnh sát đặc nhiệm lặng lẽ rời khỏi tiểu khu, mai phục ở xung quanh, chỉ để lại năm sáu người đến ẩn nấp trong tòa lầu hiện trường, chuẩn bị kế hoạch ôm cây đợi thỏ.

Thời gian chờ đợi, Lăng Mạc một mình đi lại trong tòa lầu. Một mình đi thông thả từng tầng một. Thời gian cứ thế trôi đi, mặt trời đã lặn về đằng tây, Lăng Mạc cũng đã bước lên đến sân thượng. Tòa nhà này mặc dù đã xây xong phần sân thượng, nhưng trên sân thượng chất một lượng bùn cát lớn, trải qua trận mưa rào hai ngày trước, cả khu vực sân thượng đều đã bị bùn cát che phủ. Cho dù hôm nay đã nắng suốt một ngày, nhưng bùn cát vẫn ở trong trạng thái mềm ướt. Lăng Mạc quỳ xổm xuống trước cánh cửa nhỏ tiến vào sân thượng, nghiêng đầu nhìn, mắt chợt loé sáng.

“Tử Mặc, mau lên trên sân thượng xem.” Lăng Mạc cuống quýt hét vào máy bộ đàm.

Một lát sau, Trần Tử Mặc trèo lên được sân thượng: Liền một mạch leo mười tầng, Trần Tử Mặc có phần hơi quá sức, tay chống thất lưng dựa vào tường thở dốc,

“Đó là dấu vết gì vậy?” Lăng Mạc chỉ vào dưới sàn ở đằng xa hỏi.

Trần Tử Mặc ngồi xổm xuống, nhíu mày nhìn chăm chú

. “Trên bùn cát có dấu giẫm lên, trên dấu vết không bị bùn cát che lấp, cũng không có dấu hiệu bị nước mưa xóa nhòa, đây hình như là dấu vết giẫm lên rất mới.”

“R lên sân thượng làm gì, liệu có phải là phát hiện ra chúng ta, sau đó chạy trốn trước khi chúng ta bao vây rồi không?” Lăng Mạc vô cùng lo lắng.

“Chắc không phải đâu.” Trần Tử Mặc vừa rút một chiếc kẹo cao su trong túi ra nhai vừa nói: “Khi chúng ta đi đến gần tiểu khu này đã trực tiếp phong tỏa cổng chính của tất cả các tòa nhà. Nếu như lúc đó hắn vẫn còn ở trong tòa nhà, chắc chắn là bị chúng ta chặn ở trong tòa lầu rồi.”

“Đúng vậy.” Lăng Mạc nói, “Chắc không đến nỗi bị chúng ta ép đến độ nhảy lầu chứ nhỉ?”

“Không đâu. Cao như thế này, nếu như chúng ta ở gần đó, có người nhảy xuống, chắc chắn là nghe thấy âm thanh.”

Lăng Mạc chậm rãi gạt đầu nhưng vẫn không yên tâm, nói: “Đi nào, chúng ta đi xuống dưới lầu xem xem.”

“Gì cơ? Lại phải đi xuống à?” Trần Tử Mặc thối một quả bong bóng kẹo cao su, nét mặt tỏ ra không vui.

Ở tầng trệt của tòa nhà đang xây dở này là một đồng rác thải xây dựng, chất cao đến hơn một mét. Ở giữa đồng rác đã bị lõm xuống, từ xung quanh nhìn thì không thấy có gì khác thường. Nhưng một khi đã tiến sát đến bên cạnh rìa đồng rác, liền có thể nhận ra, trạng thái tích tụ của đồng gạch đá phế thải ở giữa đó là bị một cái xác phá hỏng. Thi thể cuộn lại ở chỗ lõm xuống ở giữa đồng rác, thậm chí còn bị bụi vôi vữa che lấp một phần, xung quanh không có vết máu tươi nào cả. Khi Lăng Mạc phát hiện ra thi thể ở dưới lầu, Trần Tử Mặc còn chưa kịp bám theo, lúc này đây Lăng Mạc vô cùng ử dột. Cuộc thi đấu đã gần đến hồi kết, xem ra cậu ta lại thua nữa rồi. Không bắt được “Kị sĩ u linh” ngược lại lại bị “Kị sĩ u linh” lại một lần nữa giành trước một bước. Đội *Chồn lửa* giờ đã không còn lại bao nhiêu người, nhiệm vụ tiếp theo đây cần phải tiến hành như thế nào?

Thi thể chính là của R.

“Hoen tử thi vừa mới bắt đầu xuất hiện, độ cương cứng của thi thể cũng chỉ mới xuất hiện ở các khớp nhỏ. Thật đáng tiếc, chúng ta chỉ đến muộn ba giờ đồng hồ. Tôi còn nói tại sao không nghe thấy tiếng rơi xuống lầu, thì ra trước khi chúng ta đến, “Kị sĩ u linh” đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn rồi.” Sau khi nhìn thấy thi thể, Trần Tử Mặc không nhai kẹo cao su nữa. Kiểm tra thi thể khiến cho cô ta cảm thấy hưng phấn gấp trăm lần so với kẹo cao su.

“Khi chúng ta bố trí bao vây khu vực này, “Kị sĩ u linh” đã bắt đầu ra tay rồi. Đáng tiếc là chúng ta chỉ bố trí để tìm ra R, mà lại không nghĩ đến dẫn những người cảnh sát để ý cảnh giác “Kị sĩ u linh”, đây là sơ suất của tôi. Lúc này đây ! “Kị sĩ u linh” chắc chắn đã chạy thoát khỏi vòng bao vây rồi.” Lăng Mạc nói, “Chúng ta vẫn chậm khá nhiều. Cô có thể nhận ra hắn đã chết như thế nào không?”

“Không cần giải phẫu cũng có thể nhận ra được, nhiều chỗ hình thành khớp giả, những chỗ da bị rách chảy máu rất ít, bạo lực cực đại gây nên cái chết nhanh chóng. Nạn nhân chết do ngã từ trên cao xuống, không có vấn đề gì khác.” Trần Tử Mặc nói.

“Thủ pháp thường dùng của “Kị sĩ u linh”, dùng thủ pháp có vẻ như tai nạn ngoài mong muốn, tự sát để giết người.” Lăng Mạc nói, “Có

phải là lúc còn sống hấn không phản kháng? Không phải! Hấn có phản kháng!”.

Lăng Mạc nhớ đến dấu vết giằng co lưu lại trên bùn cát.

“Liệu cô có thể loại trừ dấu vết mấy người chúng ta tiến vào hiện trường rồi tiến hành khám xét điều tra dấu vết của R và “Kị sĩ u linh”, sau đó dựa theo kết quả khám xét để tiến hành tái hiện lại hiện trường được không?” Lăng Mạc nói, “Tôi chỉ muốn biết một số chi tiết, chính là chi tiết “Kị sĩ u linh” đã giết hại R như thế nào, còn nữa tại sao R lại có sự phản kháng khác với những người khác.”

“Cũng có thể được đấy, nhưng tôi cần phải có sự phối hợp của bộ phận kỹ thuật Sở Công an thành phố.” Trần Tử Mạc nói.

“Thế thì chắc chắn không có vấn đề gì.” Lăng Mạc cố xốc lại tinh thần của mình, nói: “Đây là một vụ án mạng Sở Công an thành phố mới có quyền trực tiếp quản hạt và điều tra phá án.”

Cũng giống như những người khác, tên K này cũng không rõ vì sao mình lại vượt ngục, theo lời nói của anh ta, trong khoảnh khắc đó anh ta không kiểm soát được đôi chân của mình, không kiểm soát được tư tưởng của mình, nhất nhất cảm thấy chỉ có vượt ngục mới có thể được gặp lại cô bạn cùng bàn, mới có thể được chung sống với cô ấy, như vậy thì hành vi giết người của anh ta mới có ý nghĩa.” Mặc dù ở trong phòng họp của các thầy hướng dẫn, Tiêu Lăng trần thuật lại cuộc thẩm vấn thất bại, nhưng lại tỏ ra dồi dào năng lượng, điệu võ giương oai, dù sao thì trong vòng đấu này, đội *Chiến ung* đã giành thắng lợi, hơn nữa đã bắt về được một trong bốn tội phạm mắc trong tội, là bắt sống.

“Đây là một vụ án đặc biệt bởi vì tội phạm sau khi trốn thoát đã ẩn nấp, rồi tuyệt vọng, sau đó giết người để chịu tội thay, cuối cùng, bởi vì sự kích thích của thế giới bên ngoài mà chuyển sang quay về với cuộc sống mưu sinh.” Bác Nguyên Mạn lẩm nhẩm, nhưng mọi người đều không nghe được ông lão đang nói gì.

Lúc này Lăng Mạc đã lấy lại tinh thần, mặc dù đội *Chồn lửa* của họ lại vừa mới bị đào thải một thành viên, sức chiến đấu lại một lần nữa bị giảm đi trầm trọng. Lăng Mạc nói: “Bây giờ còn thừa lại chỉ có hai người A và B - kẻ lên kế hoạch chạy trốn, còn có V - tội trạng trộm cắp không biết tên nữa. Bây giờ chỉ còn thời gian hai tuần, cháu cho rằng chúng ta không cần thiết phải ở đây để tổng kết hội báo, lăng

phí thời gian nữa, hãy để chúng cháu tiếp tục nghiên cứu đặc trưng hành vi của A và B. Chỉ cần bắt được hai người bọn họ về, việc gì cũng đều sẽ rõ ràng cả.

“Đừng nóng vội, mặc dù thời gian không nhiều, nhưng không giấu gì cháu, đối với A và B, trong lòng ta đã có hướng giải quyết rồi.” Bác Nguyễn Mạn vuốt ve chòm râu bạc dưới cằm, nói: “Điều ta quan tâm hơn vẫn là tên “Kị sĩ u linh” xuất hiện ở khắp mọi nơi đó. Nghe nói các cháu đã nắm được một số manh mối, dấu vết của “Kị sĩ u linh”. Lãng Mạc, cháu không nên giữ cho riêng mình, hãy đem ra để chúng ta cùng phân tích.”

“Cháu chẳng có thời gian mà giữ riêng những thông tin vô thường vô phạt đó. Hơn nữa, Sở Công an thành phố chẳng phải cũng đều đã nắm được rồi sao?” Lãng Mạc cười nhạt, nói: “Chỉ là những dấu vết mà chúng ta nắm được không thể nói lên được bất cứ điều gì, cháu cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Tập trung nhiều người suy nghĩ sẽ thu được lợi ích lớn hơn.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Không chừng chúng ta lại có được điểm đột phá gì thì sao?”

Lãng Mạc ra hiệu bằng mắt với Trần Tử Mạc, Trần Tử Mạc gật đầu cho phép, thái độ lạnh lùng bật máy chiếu bắt đầu báo cáo lời phân tích của cô ta.

Đối với chuyên gia kiểm tra dấu vết mà nói, bề mặt xuất hiện ở hiện trường là nơi để lấy được vật chứng tốt nhất. Nên hiện trường đều là nền xi măng trơn nhẵn, bên trên tích một lớp bụi vôi vữa dày, một khi có người giẫm lên, chắc chắn sẽ để lại dấu chân trên lớp bụi”, bởi vì rất lâu không có ai tiến vào hiện trường, cho nên có rất ít dấu chân, dễ dàng phân biệt.

Nhìn thấy từng dấu vết để giày rõ nét hiện lên trên máy chiếu, Tiêu Lãng cười ha ha: “Thì ra “Kị sĩ u linh” người cũng là một người bình thường à, người cũng phải dùng hai chân để đi trên mặt đất à, ta còn cứ tưởng người bay kia đấy.”

Dựa vào chiếc giày trên thi thể, trước tiên Trần Tử Mạc xác định dấu vết hoạt động của R, sau đó căn cứ vào dấu vết hiện trường, Trần Tử Mạc xác định để giày hoa văn của “Kị sĩ u linh” vẫn luôn theo sát dấu giày của R. Như vậy thì cũng đã xác định R thật sự là bị “Kị sĩ u

linh” đẩy xuống dưới lầu, chứ không phải là R gặp sự cố hay là tự nhảy lầu.

Giữa “Kị sĩ u linh” và R thật sự đã xảy ra giằng co giao đấu, nhưng không phải là giao đấu ngay từ đầu. Qua dấu vết hiện trường có thể thấy, trước địa điểm mà “Kị sĩ u linh” và R tiếp xúc với nhau chính là ở nơi R ẩn nấp, trong một căn phòng ở tầng 5. Lúc đó R có lẽ là đang nghịch ngợm đồ đạc dụng cụ sửa chữa, sau khi nghe thấy tiếng bước chân của “Kị sĩ u linh”, bèn đi ra cửa. Điều kì lạ là, R lúc này không hề trực tiếp xảy ra giằng co với “Kị sĩ u linh”, mà hai người cùng đi vào trong phòng. Qua dấu chân có thể thấy, hai người bọn họ sau khi di chuyển trong phạm vi nhỏ ở bên chiếc giường đơn của R, R có lẽ là đã bị mất đi khả năng làm chủ. . Lúc này ở trên mặt đất chỉ có dấu vết một mình “Kị sĩ u linh” đi ra ngoài phòng, dấu vết phía sau chính là một vết kéo dài. Đối với loại dấu vết này, Trần Tử Mặc và Nhiếp Chi Hiên có chung một kết luận, lúc này R đã bị “Kị sĩ u linh” dùng cách thức nào đó làm cho ngất xỉu, dấu vết này chính là dấu vết mà “Kị sĩ u linh” cõng R đi về phía sân thượng, R bị cõng trên lưng, mũi chân kéo lê đã để lại dấu vết này.

“Nếu như chỉ mới di chuyển mấy bước nhỏ mà đã mất đi ý thức, chứng tỏ “Kị sĩ u linh” có khả năng chiến đấu rất mạnh, thể lực của hai người có sự chênh lệch quá lớn.” Tiêu Lăng nói.

“Điều duy nhất tôi có hứng chính là, liệu R có quen với “Kị sĩ u linh” hay không, nếu không thì đã giao đấu ngay ở cửa rồi.” Lăng Mạc ôm cánh tay, nhắm mắt nói.

Tiêu Lăng lườm Lăng Mạc một cái.

Trần Tử Mặc gióng theo dấu vết tiếp tục nói.

Sau khi “Kị sĩ u linh” cõng R lên sân thượng, có thể là muốn giải quyết tên này, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, R đột nhiên tỉnh lại, điều này cũng khiến cho “Kị sĩ u linh” vô cùng bất ngờ. R có niềm ham sống mãnh liệt đã xảy ra cuộc giằng co kịch liệt với “Kị sĩ u linh” ở trên sân thượng, R cũng nhiều lần bị ngã.

Trên nền sân thượng của hiện trường phủ một lớp bùn cát rất dày, sau khi trải qua trận mưa lớn, những vật chất này đã trộn lẫn với nhau tạo thành chất bùn nhão dính chắc. Bởi vì “Kị sĩ u linh” không thể nào ngờ được hoặc là bởi vì hấn nóng vội giết chết R, cho nên trong quá trình di chuyển, chiếc giày bên phải của “Kị sĩ u linh” đã bị

lún vào trong bùn rồi tuột ra. Thế nên ở hiện trường xuất hiện ra dấu vết một chân có giày một chân đi tắt cùng vết giày của R cho đến tận viên sân thượng. Bởi vì lan can bảo vệ xung quanh sân thượng vẫn chưa được lắp xong, cho nên R dễ dàng bị “Kị sĩ u linh” đẩy ngã xuống dưới.

Lúc này đây, tổ *Chồn lửa* vẫn đang tiến hành bố trí bao vây vòng ngoài hiện trường.

Sau khi hoàn thành cả quá trình, “Kị sĩ u linh” quay trở lại vị trí bị rơi giày, lấy ra chiếc giày bị lún xuống bùn, đi vào, ung dung rời khỏi hiện trường.

“Không biết thông tin của các phóng viên sao lại nhạy bén thế” Đường Đường đang ngồi ở một góc, nói “Bây giờ ở trên mạng đã công bố tin tức “Kị sĩ u linh” lại một lần nữa gây án, lại là những lời khen ngợi. Thậm chí còn có người nói hắn là “người dập lửa”, “người cứu vớt cô dâu”.”

“Người công bố thông tin, hiểu rất rõ về nội tình đây.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Hãy đi điều tra về người này xem làm thế nào mà anh ta biết được những thông tin này.”

“Trước đây đã điều tra rồi, nói là phần mềm Unblock, nhìn thấy ở ngoài trang mạng. Chứng tỏ người biết rõ tình hình cổ tình công bố thông tin, hiện thời chúng ta vẫn không thể theo dõi giám sát những trang mạng này được.” Đường Tuấn nhún vai, nói.

“Những vết chân này, có khả năng lần theo điều tra được không?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên cắn môi lắc đầu, nói: “Không thể nào, hoa văn dưới đế giày của loại giày lính này là phổ biến nhất, đâu đâu cũng có bán.”

Lăng Mạc gật đầu tán thành.

“Khó khăn lắm mới để lại chút dấu vết, thế mà lại không thể phát hiện ra chút manh mối gì sao? Đáng tiếc quá.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Đội đã.” Tiêu Lăng chột lên cao giọng, “Bức ảnh trước, phóng to ra một chút, phóng to ra một chút.”

Bức ảnh trước là bức ảnh sau khi tiến hành lấy mẫu bằng thạch cao đối với vết tắt của “Kị sĩ u linh” lưu lại trên bùn ở hiện trường, là bức ảnh chụp mô hình khôi phục lại toàn bộ phần bàn chân của hắn.

1 2 3, 4, 5, 6!” Ánh mắt của Tiêu Lăng luôn phát hiện ra chi tiết trước người khác một bước, cậu càng đếm càng kích động, “Kị sĩ u linh” chính là V! Anh trai đã nói đúng! Trực giác của anh trai là đúng! Mặc dù dấu chân ở hiện trường là dấu tắt, cũng không được rõ ràng lắm, nhưng sau khi trải qua lấy mẫu bằng thạch cao, khoảng cách mới hồ giữa các ngón chân cũng đã hiện ra. Như vậy, dấu chân ở hiện trường là “sáu ngón chân” cũng không khó để phán đoán ra được.

Đường Đang Đang phản ứng nhanh nhất, vội vàng rút điện thoại di động ra, nóng lòng ấn số máy điện thoại di động của Tiêu Vọng.

“Xin chào, số điện thoại bạn vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Ấn gọi mấy lần vẫn đều chung một trạng thái như vậy.

“Sao thế nhỉ, sao điện thoại của anh Vọng lại không kết nối được?”

Đường Đang Đang vô cùng lo lắng.

“Cũng là bình thường mà.” Tiêu Lăng nói, “Chỉ khi nào anh trai chủ động liên hệ với chúng ta thì mới mở máy. Anh ấy bây giờ đang chuyên tâm tập trung tinh lực, sợ bị làm phiền, đặc biệt là đang theo dõi, sao có thể mở điện thoại di động được chứ.”

Đúng vậy, Đường Đang đừng cuống.” Nhiếp Chi Hiên cười hiền hoà, Tiêu Vọng gọi điện thoại về vẫn luôn rất có quy luật, hai tuần gọi một lần, cậu ấy có lẽ là ba ngày nữa mới liên hệ với chúng ta. Đến lúc đó chúng ta nói với cậu ấy cũng chưa muộn. “Kị sĩ u linh” lại một lần nữa xuất hiện, tôi cảm thấy lần tới khi cậu ấy liên hệ với chúng ta chính là nói cho chúng ta biết tin tức “Kị sĩ u linh” đã bị bắt rồi!”

Đường Đang Đang tạm thời yên tâm: “Mong là như vậy.”

Ở bên này, người của tổ *Chiến ưng* đang reo hò hân hoan, vô cùng kích động. Ở phía bên kia, người của tổ *Chồn lửa* ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. Nhiếp Chi Hiên thấy các bạn chiến hữu, cũng chính là đối thủ cạnh tranh của mình mặt đang ngơ ngác, bật cười, ghé sang nói thầm với Lăng Mạc đang ngồi bên cạnh về tình hình họ nắm được.

Lăng Mạc bừng hiểu ra: “Tất cả điều này đều có thể giải thích được rồi, V vào trại tạm giam chính là vì kế hoạch bỏ trốn lần này. Mà kế hoạch bỏ trốn thật không ngờ lại là sự bắt đầu của một đợt “hành động săn bắt”.

“Quan điểm săn bắt này là của chúng ta đưa ra.” Tiêu Lăng cướp lời, nói: “Lẽ nào hần tưởng rằng hần là “tổ Đi săn” của chúng ta sao?”

Bác Nguyên Mạn nhìn Tiêu Lăng, mỉm cười không nói gì. Cậu chàng này từ trước tới nay vẫn đều chống đối việc trở thành cảnh sát, đến giờ thì đã quy nạp mình vào trong “tổ Đi săn” rồi.

Lăng Mạc cười nhạt, nói tiếp: “Khi “Kị sĩ u linh” vào ngục, cố tình che giấu thân phận, để cảnh sát không có cách nào điều tra ra được, hần thả các nghi phạm ra, rồi lại giết từng người một, chỉ vì cái gọi là “chính nghĩa” ư? Đáng sợ quá, một kế hoạch quá khủng khiếp.

Nhưng, như vậy thì đã có thể giải thích được câu hỏi vừa rồi, vì sao R khi nhìn thấy “Kị sĩ u linh” lại không trực tiếp giao đấu, mà lại trò chuyện! Họ chính là bạn tù mà!”.

Lăng Mạc chậm rãi nói ra động cơ gây án của “Kị sĩ u linh”, có mấy người học viên đều cảm thấy vô cùng chấn động. Nhưng lúc này đây, trong lòng Lăng Mạc và Tiêu Lăng hình như đều rất khâm phục Bác Nguyên Mạn. Mặc dù vừa mới biết được thân phận của “Kị sĩ u linh” và động cơ kế hoạch của hần, nhưng trước đó không lâu cuộc trò chuyện mà Bác Nguyên Mạn bí mật tìm gặp Tiêu Lăng và Lăng Mạc vẫn khiến cho hai cậu thanh niên vô cùng băn khoăn khó hiểu. Nhưng lúc này đây, cuối cùng hai người cũng đã biết được dụng ý của Bác Nguyên Mạn, lẽ nào trong lòng ông lão, đã có được những thứ gì đó mà hai cậu thanh niên chưa biết?

Bác Nguyên Mạn vẫn luôn trầm ngâm suy nghĩ này giờ rõ ràng cũng rất kinh ngạc. Ông lão tự suy ngẫm một mình một lúc khá lâu, sau đó quay sang nhìn Tiêu Vấn Thiên ở bên cạnh. Lúc này đây, Tiêu Vấn Thiên cũng đang nhìn ông lão. Nhạc phụ và con rể, như thể có một thứ thần giao cách cảm. Khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, dường như đều nhìn thấu được suy nghĩ tâm tư của nhau. Hơn nữa, những thứ mà trong lòng hai người suy nghĩ lúc này, chắc có lẽ cũng hoàn toàn nhất quán. Hai người khẽ gật đầu, động tác này không bị ai phát hiện ra.

Bác Nguyên Mạn khẽ hắng giọng, đứng dậy cắt ngang cuộc thảo luận của mọi người, nói: “Đây là một phát hiện trọng đại, cũng là một sự hợp tác rất tốt. Hai tổ đưa ra những thông tin mà mình nắm được thật không ngờ đã Phát hiện ra thân phận của “Kị sĩ u linh”. Bây giờ

chúng ta cũng rất có lòng tin để bắt được “Kị sĩ u linh” rồi. Chúng ta có vết giày của hắn, cũng có DNA lấy được của hắn khi vào ngục, hắn chạy không thoát được đâu. Nhưng ta cảm thấy nhiệm vụ cấp bách trước mắt không phải là “Kị sĩ u linh” mà là phải nhanh chóng tìm thấy được hai tên tội phạm mắc trọng tội cuối cùng. Hai kẻ đó chắc chắn là mục tiêu cuối cùng của “Kị sĩ u linh”, chúng ta không thể để cho “Kị sĩ u linh” lại giết người nữa. Chỉ cần chúng ta bắt được A và B, vậy thì “Kị sĩ u linh” cũng sẽ không lâu nữa.

“Tôi tán thành.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Hiện giờ chúng ta vây bắt A và B, không chỉ là bởi vì hai người bọn họ ổn định hơn “Kị sĩ u linh”, càng dễ dàng vây bắt, mà bởi vì, khi các bạn hành động, chúng tôi đã căn cứ theo những kinh nghiệm thành công lúc trước của các bạn, cũng tiến hành một chuỗi suy luận. Ít nhất, đối với A, trong lòng chúng tôi cũng đã có đáp án rồi.”

Thật không ngờ Bác Nguyên Mạn lại cho rằng tạm thời nên gác việc vây bắt “Kị sĩ u linh”, quan điểm này rõ ràng không nhận được sự tán đồng của Tiêu Lăng và Lăng Mạc. Trong lòng họ vẫn đang ngầm đọ sức với nhau, Lăng Mạc tuyệt đối không muốn bị Tiêu Lăng đào thải ra khỏi *Người gác đêm*, Tiêu Lăng càng không muốn tất cả những nỗ lực và mình đã chịu đựng suốt hơn hai tháng nay cuối cùng lại trở thành công cốc. Nhưng, Tiêu Vấn Thiên đã nói rồi, đã có kế hoạch vây bắt cụ thể đối với A rồi, hai người cũng không nêu ra ý kiến gì khác.

- Sau khi trưng cầu ý kiến của Bác Nguyên Mạn, Tiêu Vấn Thiên đứng thẳng người, chỉnh lại trang phục, lớn giọng nói: “Cho đến hôm nay, sự phân tích suy luận và phương hướng vây bắt mà tổ chức *Người gác đêm* chúng ta đưa ra, thành công vây bắt được 14 đào phạm, và trong đó có chín người là xuất sắc nhất. Lần trước khi các bạn hành động, các thầy giáo chúng tôi đã tiến hành phân tích tổng hợp quỹ tích tâm lý của chín tên đào phạm này. Hiện giờ tôi sẽ nói cho các bạn nghe.”

Trải qua hơn hai tháng dốc sức giao đấu, học viên của hai tổ *Người gác đêm* đã bị đào thải gần một nửa. Vốn dĩ căn phòng họp này có thể ngồi được 20, 30 học viên, lúc này đây chỉ còn lại 13 học viên, cho nên rất nhiều chỗ trống. Nhưng nghe thấy Tiêu Vấn Thiên nói

như vậy, mọi người liền vô cùng hào hứng, lần lượt ngồi thẳng người, tập trung tinh thần.

Tiêu Vấn Thiên mắt sáng như chim ưng quét một lượt nói: “Trong tất cả các quá trình vây bắt, mọi người chúng ta đều hiểu rất rõ rồi, tôi cũng không muốn lặp lại nữa. Bây giờ điều tôi muốn nói chính là lời phân tích về quỹ tích tâm lý. Mặc dù có nhiều đào phạm như vậy, tính cách mỗi người lại khác nhau, hành vi phạm tội cũng khác nhau, điều kiện khác nhau, nhưng chúng tôi phát hiện ra, quỹ tích tâm lý của bọn họ vẫn có tính quy luật. Sự truy bắt đầu tiên với ba đào phạm N, O, P, bởi vì thời gian cách vụ án vượt ngục ngắn, cho nên ba người hoặc là hoảng loạn không chọn lựa được đường đi, hoặc là ẩn nấp vào một chỗ mà mình tự cho rằng đáng tin nhất, nhưng trong tâm lý của ba kẻ đó đều là vì “lẩn trốn”. Cùng với khoảng thời gian kéo dài ra, các phạm nhân mặc dù không còn lẩn trốn, nhưng bắt đầu suy ngẫm lại về hành vi của mình, H và G, một người là hoàn thành chấp niệm trong lòng mình, một người là đến viếng mộ, nói thẳng ra, trong lòng họ, đều là sự “tuyệt vọng” đối với tương lai, hoàn thành nguyện vọng trước lúc lâm chung. Sau khi tuyệt vọng, vẫn chưa bị bắt, vậy thì tâm lý những người đào phạm này sẽ xảy ra sự thay đổi, thậm chí có hy vọng được làm lại cuộc đời, vậy thì họ có khả năng sẽ muốn nghĩ cách để “mưu sinh”, ví dụ như M buôn bán online. Một khi họ đã sống sót, họ sẽ nghĩ cách “tháo gỡ những nút thắt tâm lý trước đây”, lúc này hành vi của họ sẽ có sự trù tính một cách cẩn mật, hành vi mang tính mục đích sẽ càng rõ ràng hơn, ví dụ như S chuẩn bị giết hại đối tượng theo lời đồn đại, R tiếp tục tìm kiếm khoái cảm phóng hỏa, còn cả K tìm được cảnh bông lai tiên cảnh trong lòng mình.”

Tiêu Vấn Thiên vừa nói, mọi người vừa lật giở cuốn sổ ghi chép phá án lúc trước.

Tiêu Vấn Thiên nói tiếp: “Từ “lẩn trốn” đến “tuyệt vọng”, rồi lại đến “mưu sinh”, sau đó “cởi nút thắt trong lòng”. Chúng ta có thể nhìn thấy một quỹ tích tâm lý rõ nét. Vậy thì, một khi nút thắt tâm lý lúc trước đã được tháo bỏ, tâm lý tiếp theo của phạm nhân sẽ là như thế nào nhỉ?”

Không có ai lên tiếng, mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Tiêu Vấn Thiên.

Khoé miệng Tiêu Vấn Thiên khẽ nhếch lên, “Tôi cho rằng, ngay khi nút thắt tâm lý được mở ra, họ sẽ nhìn mọi thứ rất thoáng, vậy thì họ sẽ thoải mái tùy tiện để phạm tội.”

Mọi người lần lượt gật đầu, lần lượt tán thành.

“Ngoài “kị sĩ u linh”, chúng ta vẫn còn lại hai người phạm nhân cuối cùng, cũng là tội phạm mắc trong tội, A và B.” Tiêu Vấn Thiên giơ ngón tay trở và ngón tay giữa lên, nói; “Họ đã giết chết cảnh sát cai ngục, đã từng bị chúng ta luận nhằm thành người lên kế hoạch. Mặc dù họ đã

chịu tiếng xấu cho “Kị sĩ u linh”, nhưng dù sao họ vẫn là “đại ca xã hội đen”, nền tảng của họ trước khi vào ngục rất vững chắc, cho nên vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Bon họ có khả năng cũng trải qua quá trình tâm lý như vừa nêu trên, nhưng điều kiện để họ sống sót được và hoàn cảnh nơi họ sinh sống đương nhiên tốt hơn những người khác nhiều. Thế nên, chúng tôi bắt đầu suy đoán, nếu như bây giờ họ đã bắt đầu “muốn gì làm nấy” rồi, vậy thì họ sẽ muốn gì làm nấy thế nào đây?”

Tất cả các học viên đều bắt đầu chau mày. Nhưng nút thắt này của Tiêu Vấn Thiên không hề gây khó dễ được cho Tiêu Lăng và Lăng Mạc. Hai người gần như đồng thanh nói ra hai chữ: “Đạo sĩ”.

“Đúng vậy.” Tiêu Vấn Thiên mở lời, “Điểm then chốt chính là người đạo sĩ này. Căn cứ theo lời khai của các đào phạm xã hội đen bắt được lúc trước, người đạo sĩ này cũng không phải là đạo sĩ nghiêm chỉnh gì, ông ta hoàn toàn là một kẻ mượn áo đạo sĩ mà làm những việc tà giáo. Ông ta thường xuyên chủ trương dùng “uống máu người” để chữa trị bệnh tật, cũng từng nói về việc chữa trị bệnh liệt dương của B rằng cách tốt nhất chính là uống thật nhiều máu của nam giới, dùng “dương khí” trong máu của nam giới để đẩy lùi “âm khí” quá nhiều trong cơ thể B. Hơn nữa, A lại rất yêu thương chăm sóc em trai của hắn, nếu như hắn muốn làm gì tùy ý, vậy thì chắc chắn sẽ giết người lấy máu, để chữa bệnh cho em trai hắn.”

“Cho nên, bước tiếp theo là tìm kiếm chỗ nào tập trung xảy ra vụ án mạng phải không?” Có học viên lên tiếng hỏi.

“Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng thông qua điều tra hệ thống vụ án mạng trong toàn quốc, sau khi xảy ra vụ án vượt ngục,

không hề xảy ra vụ án mạng tập trung nào.” Tiêu Vân Thiên nói, “Dù sao thì đất nước của chúng ta là một đất nước vô cùng an toàn.”

“Vậy thì tìm sự mất tích tập trung nhỉ?” Tiêu Lăng hỏi.

Hơn hai tháng nay, Tiêu Vân Thiên nhìn thấy sự trưởng thành của cậu con trai út của mình, nhìn thấy thiên phú của thằng bé, cảm thấy vô cùng kinh ngạc và hân hoan, thế nên ông dịu dàng nói: “Đúng vậy, đây chính là điểm then chốt. Mặc dù qua sự hỗ trợ điều tra, tình của chúng ta và các tỉnh lân cận đều không xảy ra vụ án mất tích tập trung, nhưng chúng tôi vẫn nhận được một tin tức tình báo: ở thành phố Biển, bắt đầu từ hai tuần trước, đột nhiên mất tích rất nhiều đàn ông lang thang. Sự việc này được cảnh sát của một đồn công an phát hiện ra, ban đầu cậu ấy tưởng rằng đây là hành vi của trạm thu nhận, cho nên cũng không để ý, nhưng sau khi nhìn thấy thông báo hỗ trợ điều tra của chúng ta, đến trạm thu nhận kiểm chứng, phát hiện ra nhóm đàn ông lang thang này không ở đó, cảm thấy rất kì lạ, thế nên đã thông báo cho chúng tôi. Nhưng, dù sao cũng là những người đàn ông lang thang, hơn nữa đều không có thân phận, cho nên không có cách nào để triển khai điều tra liên quan, chỉ có thể phân tích từ những ấn tượng thường ngày của những người cảnh sát. Nếu như không có sự sai lệch về trí nhớ, những người mất tích đều là những người nam giới lang thang, điều này rất khả nghi.”

“Nhưng thành phố Biển lượng người lớn như vậy, biết bắt đầu từ đâu đây?” Tiêu Lăng nói.

Cùng lúc với việc công bố điều tra hỗ trợ các vụ án tử vong, mất tích tập thể, chúng tôi còn tiến hành hỗ trợ điều tra trên phương diện “máu”. Tiêu Vân Thiên nói, “Có một lời hỏi đáp rất có giá trị. Đây là một vụ án xảy ra ở thành phố Dương Bắc của tỉnh lân cận chúng ta. Năm ngày trước, cảnh sát giao thông ở lối ra đường cao tốc khi kiểm tra một chiếc xe con, bị người ở trong chiếc xe con đó lấy súng tấn công, may mà không có thương vong. Trong quá trình cảnh sát giao thông và cảnh sát đặc nhiệm chặn đường vây bắt, hai phần tử tội phạm có súng kháng cự đã bị bắn chết tại chỗ. Cảnh sát đặc nhiệm kiểm tra được từ trong xe một lượng túi máu để đông lạnh rất lớn, vô cùng kinh ngạc. Qua kiểm tra DNA, phát hiện chắc chắn trong những túi máu này đều là máu của người, hơn nữa nguồn máu không dưới 10 cá thể. Nhưng đưa những số liệu DNA này nhập

vào trong kho nhân khẩu mất tích, không có kết quả trùng khớp nào. Lúc đó cảnh sát Dương Bắc cho rằng đây không phải là vụ án nghiêm trọng, mà tiến hành điều tra theo vụ án dính líu đến việc buôn bán “trạm máu đen”. Thông qua năm ngày điều tra, lợi dụng xe và bối cảnh của người bị bắn chết, bước đầu phán đoán “trạm máu đen” này có khả năng được đặt ở xưởng sản xuất thuốc Hoa Từ - thành phố Biển. Nhưng, chúng ta có lẽ đã biết, đây rõ ràng không phải là “trạm máu đen, mà là một địa ngục khủng khiếp. May mà họ vẫn chưa đánh rần động cỏ, họ vẫn luôn bí mật trình sát điều tra, bên xưởng sản xuất thuốc vẫn không biết chiếc xe con đã bị cảnh sát thu giữ. Nếu như không phải là có thông báo hỗ trợ điều tra của chúng ta bọn họ cũng chuẩn bị mấy hôm nữa sẽ đến thành phố Biển để ra tay phá án.

“Chúng ta giống như một lò phản ứng, tin tức ở hai thành phố đều chảy về chỗ chúng ta, lên men một cách thần kì! Luồng thông tin có vẻ như không liên quan, khi xâu chuỗi lại, thì trực tiếp chỉ ra chỗ của phần tử tội phạm.” Lăng Mạc nói đầy cảm thán.

“Có thể nhận thấy rằng tin tức hóa có tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc phá án. Tiêu Ván Thiên nói, “Đã xác định được vị trí, chúng tôi đã thông báo cho chi đội cảnh sát đặc nhiệm, ngoài những người trực ban, dồn toàn bộ nguồn lực cảnh sát, tối nay nhanh chóng đến thành phố Biển dốc toàn lực để vây bắt đào phạm A và cả tên đạo sĩ giả đó, loại bỏ thể lực tà ác tàn dư của A, đồng thời hy vọng có thể giải cứu được những người đàn ông lang thang còn chưa bị giết hại. Các đồng chí, kì hạn ba tháng cũng sắp đến rồi, đối với cảnh sát, đối với *Người gác đêm*, bắt được tất cả các đào phạm là một mệnh lệnh cần phải kiên trì đến cùng! Và hôm nay, sẽ là một cuộc chiến mang tính dấu mốc lịch sử, liên quan đến sự vinh dự của cảnh sát, liên quan đến số phận của *Người gác đêm*, liên quan đến sự an toàn của nhân dân! Tôi cho mọi người thời gian nửa giờ đồng hồ để ăn cơm, chuẩn bị, nửa giờ đồng hồ sau trang phục chỉnh tề xuất phát!”

Mười một học viên đều vô cùng hưng phấn, lập tức đứng lên rời khỏi đó. Lăng Mạc thì lại ngồi yên hồi lâu trên ghế của mình, rồi mới từ từ đứng dậy bước đi. Tiêu Lăng vẫn chờ đợi đến khi Lăng Mạc và

các thầy giáo đều rời khỏi hội trường, mới nói: “Ông ngoại, ông đợi một lát. Cháu có chút việc nhà muốn nói chuyện với ông.”

Trong phòng họp vắng vẻ, hai ông cháu ngồi đối diện nhau.

Bác Nguyễn Mạn vắt chân chữ ngũ, mỉm cười nhìn cháu ngoại mình. Qua nét mặt của ông lão, ông lão hình như đã đoán ra được cậu cháu ngoại định bàn luận chuyện gì với mình.

Tiêu Lãng cúi đầu suy ngẫm, sắp xếp câu từ, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Ông ngoại, có một cơ hội một mũi tên trúng hai đích, ông có muốn nghe một chút không?”

“Ồ?” Bác Nguyễn Mạn nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Cho dù cháu không ăn cơm tối, để bụng đói đi thực hiện nhiệm vụ cũng chỉ còn nửa giờ đồng hồ thôi, tại sao lại không chờ quay trở về hãy nói?” . Việc không thể chậm trễ được ông ạ.” Tiêu Lãng cũng nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Xa cách mấy ngày mà đã hoàn toàn thay đổi, câu nói này không sai chút nào.” Bác Nguyễn Mạn nheo mắt nhìn Tiêu Lãng nói: “Hai tháng trước đối với cháu mà nói, những việc phá án này cháu không hề lo lắng chút nào phải không? Bây giờ thì đã bắt đầu sốt sắng lo lắng về việc phá án rồi, thật không dễ dàng gì.”

“Cháu không muốn thua lão Tiêu thôi.” Tiêu Lãng cố tình tỏ vẻ tỉnh bơ bất cần, nói: “VẬY cháu nói nhé.”

Bác Nguyễn Mạn vẫn nheo mắt, gật đầu.

Tiêu Lãng đưa cho Bác Nguyễn Mạn một tệp tài liệu, nói: “Đây là tài liệu cháu vừa mới chỉnh lý được từ hồ sơ vụ án, ông vừa nghe vừa xem. Cháu nghĩ như thế này, A đã thích gì làm nấy gây ra một vụ án không hề nhỏ như thế này, dụng tâm của hắn hoàn toàn đều là vì chữa trị cho B - em trai của hắn. Suy xét về vấn đề an toàn, A và B lúc này rất có khả năng không cùng ẩn nấp chung một chỗ. Chiếc xe con bị chặn ở Thành phố Dương Bắc - cách thành phố Biển tạn 500 ki-lô-mét đã chứng thực điều này. Hơn nữa, địa điểm chặn bắt chính là lối ra vào của đường cao tốc. Lối ra vào của đường cao tốc thường đều là con đường bắt buộc phải đi qua nếu muốn đi được đến đích. Nói một cách đơn giản, cháu cho rằng B chắc chắn đang ẩn nấp ở thành phố Dương Bắc.”.

Nói xong, Tiêu Lãng nhìn chằm chằm vào Bác Nguyễn Mạn, muốn xem phản ứng của ông ngoại. Thế nhưng Bác Nguyễn Mạn lại

không hề có phản ứng gì, cũng không nói gì, càng không khen ngợi cháu ngoại mình, điều này khiến cho Tiêu Lăng có đôi chút thất vọng.

Trầm mặc hồi lâu, Tiêu Lăng cuối cùng không kiên nhẫn thêm được nữa, nói: “Được rồi, ông ngoại, cháu biết ông là con cáo già mà, những chuyện vặt này chắc chắn ông cũng biết. Vậy thì xảy ra vấn đề, tại sao ông không bố trí hai đội đồng thời vây bắt hai tên khốn này, chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích sao?”

“Ta là người đi săn già, không phải là cáo già.” Bác Nguyên Mạn mặc dù biết cậu cháu ngoại này trước nay vẫn luôn không có trên dưới gì đang trêu đùa, nhưng ông lão vẫn nghiêm túc chỉnh sửa, nói: “Con cáo dù có xảo quyết đến đâu cũng vẫn không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của người đi săn được. Bây giờ ta hỏi cháu. thành phố Dương Bắc diện tích 4000 ki-lô-mét vuông, hơn một triệu nhân khẩu, làm thế nào để tìm ra được hành tung của B? Đối với vấn đề - câu hỏi này, Tiêu Lăng rất tự tin. Câu chu môi hất cằm về phía tệp tài liệu Bác Nguyên Mạn đang cầm trên tay, nói: “Tài liệu này là được trích lọc từ những tập tài liệu điều tra từ trước khi B vào ngục. Khi ông bắt đầu nói, nói đến vấn đề cả quá trình diễn biến tâm lý của đào phạm, nếu như quan điểm này đáng tin cậy, cháu cảm thấy B rất có khả năng ẩn nấp ở trong một tiểu khu nào đó. Lúc đầu khi xem xét tài liệu của phạm nhân, cháu đã chú ý thấy một chi tiết, chính là khi cảnh sát vừa mới bắt đầu tiến hành điều tra thế lực xã hội đen do A và B làm thủ lĩnh, đã từng bắt gặp chiếc xe hơi của B xuất hiện ở rất nhiều nơi. Lúc đó còn tưởng rằng hắn đi làm ăn ở nhiều nơi, buôn bán thuốc phiện gì đó, trong đó có ghi chép về thành phố Dương Bắc. Lúc đó chỉ là có một ấn tượng, sau khi nhớ lại, vừa rồi cháu mới lật giở lại bản ghi chép lúc đó, là hệ thống máy quay camera giám sát của thành phố ghi hình lại được, có một hôm chụp tới hắn tiến vào một khu biệt thự, sáng sớm hôm sau thì đi ra. Bởi vì B thường xuyên đi đến những thành phố lân cận, cho nên thông tin này cũng không được kiểm chứng.

“Vậy thì cháu kiểm chứng bằng cách nào?” Bác Nguyên Mạn tỏ ra hứng thú.

“Cháu cảm thấy căn bệnh liệt dương gì đó cũng không phải là bệnh hiểm nghèo, không nhất thiết phải vội vàng chữa trị ngay nhỉ?” Tiểu

Lăng nói, “Trừ phi hẳn vô cùng bức thiết nhu cầu trên phương diện này.”

“Ông hiểu rồi, cháu cảm thấy, mấy thành phố được ghi chép ở trong những tài liệu này của B là do B bao mấy cô bồ sao?” Bác Nguyễn Mạn nói.

“Thông qua điều tra tài liệu thì thấy, bắt luận những người có mối quan hệ thân thiết đến đâu, cũng không có ai biết được tại sao B lại đi đến mấy thành phố này.” Tiêu Lăng nói, “Ngay cả người của mình đều giấu kín như vậy, rõ ràng không phải là trốn tránh sự tấn công của cảnh sát, mà là trốn tránh sự tấn công của con hổ cái ở nhà hẳn.”

“Trong nhà có con hổ cái mà cháu cũng biết sao?”

“Qua những câu chữ trong lời nói của vợ B, trực giác của cháu có thể thấp thoáng cảm nhận được, ông ngoại, ông biết được chỉ số EQ của cháu rất cao mà.” Tiêu Lăng rất tự tin, “Cho nên sau khi B trốn thoát, lẩn trốn ở trong một nhà cô bồ nào đó mà hẳn cảm thấy an toàn nhất, cũng chính là trong khu biệt thự ở trong tài liệu điều tra đã nhắc đến.”

“Được.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Ta lại hỏi cháu câu hỏi thứ hai, cháu nói cho ông biết, chiêu thức chọn lựa mục tiêu của “Kị sĩ u linh” là gì vậy?”

Tiêu Lăng không biết ông ngoại nghĩ gì mà tư duy đột nhiên lại chuyển sang “Kị sĩ u linh”. Câu hỏi này nêu ra khiến cho Tiêu Lăng nhất thời không biết trả lời như thế nào. Nhưng cuộc huấn luyện gần ba tháng nay khiến cậu nhanh chóng có thể tập trung tinh thần của mình để suy nghĩ vấn đề. Cậu suy nghĩ tỉ mỉ chừng một phút, nói: “Cháu cảm thấy trong tiểu thuyết võ hiệp thường nói, chiêu thức lợi hại nhất chính là không có chiêu thức. Chiêu thức của “Kị sĩ u linh” thực ra là không có chiêu thức.”

“Ông muốn nghe tỉ mỉ hơn.” Trong mắt Bác Nguyễn Mạn như loé sáng.

“Rất đơn giản.” Tiêu Lăng nói, “Mỗi lần chúng ta phát hiện ra đào phạm bị “Kị sĩ u linh” giết chết, đều là bởi vì chậm hơn “Kị sĩ u linh” một bước. Lẽ nào mục tiêu mỗi lần phân tích của “Kị sĩ u linh” đều trùng khớp với chúng ta? Trên đời làm gì có sự việc nào trùng hợp đến thế chứ? Cháu cảm thấy, có lẽ là thông tin phân tích suy luận

của chúng ta, thông qua phương thức nào đấy đã bị tiết lộ cho “Kị sĩ u linh”. Bởi vì “Kị sĩ u linh” hành động đơn phương độc mã một mình, lại không cần thực hiện các trình tự thủ tục giải quyết vụ án, cho nên nhanh chóng và linh hoạt hơn chúng ta, dẫn đến tình trạng chúng ta lần nào cũng chậm hơn hẳn một bước.”

“Tốt lắm.” Chòm râu của Bác Nguyễn Mạn khẽ rung rung, “Cháu cảm thấy vấn đề tiết lộ thông tin này là trách nhiệm của cảnh sát hay là trách nhiệm của “*Người gác đêm*?”

Tiêu Lăng nhận được sự tán thành của ông ngoại, lập tức hào hứng, nói: “Thứ nhất, cảnh sát chỉ thực hiện theo phương hướng hành động mà chúng ta đưa ra, chứ không hề biết được vì sao chúng ta lại đưa ra phương hướng như vậy. Vậy thì bọn họ cho dù là biết được sẽ hành động ở đâu, hành động như thế nào, cũng không thể nào định vị chuẩn xác được từng vị trí mà tội phạm có khả năng ẩn nấp. Thứ hai, hiện nay trong *Người gác đêm* chỉ có bốn người là có thân phận cảnh sát: ông, lão Tiêu, ông chú Tư Đồ Bá hung dữ đó, còn có cả người phân tích của tổ *Chiến ưng* bọn cháu - bác sĩ pháp y Nhiếp Chi Hiên. Những người khác, thậm chí ngay cả các thầy giáo hướng dẫn đều không phải là cảnh sát. Không phải là cảnh sát chính quy, thì sẽ bó buộc về kỉ luật. Mặc dù tổ chức *Người gác đêm* là một tổ chức thần thánh, nhưng xét ở tình hình hiện tại, tạm thời vẫn ở trạng thái vàng thau lẫn lộn. Cho nên, cháu cho rằng vấn đề tiết lộ thông tin đương nhiên là xuất phát từ trong tổ chức “*Người gác đêm*.”

“Nếu đã có người cố ý tiết lộ thông tin, vậy thì cuộc họp vừa mới xong, kẻ nội gián ở trong tổ chức bây giờ sẽ làm việc gì?” Bác Nguyễn Mạn dẫn dụ Tiêu Lăng trả lời.

“Ông muốn nói là hẳn sẽ lập tức báo tin sao? Ông muốn lợi dụng cơ hội này để bắt được kẻ nội gián phải không ạ?” Tiêu Lăng nói, “Ông ngoại, ông đừng quá ngây thơ nữa, “Kị sĩ u linh” đã gây án nhiều vụ như vậy, phương thức liên hệ của họ đương nhiên sẽ vô cùng bảo mật. Hơn nữa bây giờ là thời đại thông tin hóa rồi, chỉ cần nhúc nhích mấy ngón tay là có thể bày tỏ cho toàn thế giới biết được tâm ý và thái độ của mình. Ông muốn thông qua camera giám sát để bắt được kẻ nội gián và “Kị sĩ u linh” chỉ là ảo tưởng mà thôi.”

“Ông biết không dễ dàng gì mà bắt được kẻ nội gián.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Đây cũng là điều mà kể từ khi “Kị sĩ u linh” xuất hiện đến nay, ta vẫn luôn rất lo lắng. Một con sâu có thể bỏ rầu nồi canh! Nhưng, lần này ta không hề có tham vọng dễ dàng tóm được tên nội gián, mà là muốn lợi dụng hắn để dụ “Kị sĩ u linh”.”

“Dụ rấn ra ngoài hang ư?” Tiêu Lăng như chợt bừng tỉnh. “Có phải là ông muốn thông qua hành động này, không chỉ bắt được A, hơn nữa còn bắt được “Kị sĩ u linh”?”

“Cho nên trước khi các cháu quay trở về đây, thực ra chúng ta đã bố trí một lượng cảnh sát đến ngày thành phố Biển tiến hành bố trí giám sát khu vực liên quan rồi.” Bác Nguyễn Mạn nói về đặc ý, “Chỉ cần “Kị sĩ u linh” vừa mới xuất hiện, hắn chắc chắn đã bị bắt rồi.”

“Đây là kế hoạch câu cá, có bao nhiêu người biết được ạ?” Tiêu Lăng nói.

“Các thầy giáo hướng dẫn của chúng ta, và cả các cảnh sát cấp cao mới được biết.” Bác Nguyễn Mạn nói.

“Nếu như kẻ nội gián chính là một người trong số những người này thì sao?” Tiêu Lăng tỏ vẻ hoài nghi, nói.

“Ông cho rằng nhóm người già này vẫn có thể tin tưởng được.” Bác Nguyễn Mạn trầm ngâm nói, “Mặc dù trước đây tổ chức *Người gác đêm* chúng ta từng xuất hiện một số vấn đề, nhưng ông vẫn rất tin tưởng phẩm chất đạo đức của mỗi người trong số họ. Đặc biệt là mười thầy giáo hướng dẫn mà lần này ông gọi về, ông đều hiểu rất rõ, rất tin tưởng, có thể phó thác được.”

Tiêu Lăng có chút không phục, nói: “Vậy thì cháu cũng cảm thấy mười mấy học viên trong hai tổ của chúng cháu đều rất đáng tin! Ồ, đương nhiên phải trừ cái tên Lăng Mạc xấu tính đó ra. Ông ngoại à, thể sự bày giờ, lòng người khó lường lắm!”

Tiêu Lăng thở dài cảm thán khiến cho Bác Nguyễn Mạn bật cười: “Ha ha! Tên nhóc con này, giả vờ tỏ ra giá cả làm gì. Nói thế này đi, ông đã ngầm bố trí cảnh sát hành động nhanh chóng, hơn nữa cảnh sát trong vùng cũng dốc toàn lực phối hợp với chúng ta. Cho dù là trong nội bộ thầy giáo hướng dẫn tiết lộ ra thông tin, “Kị sĩ u linh” cũng đừng có mong ra tay trước chúng ta để đạt được mục đích.”

“Nếu như kẻ nội gián và “Kị sĩ u linh” biết được hoặc là phán đoán ra được ý đồ của ông, biết rõ mình không thể nào đạt được mục đích,

cho nên dùng hành động, hoặc là chuyển sang mục tiêu khác thì sao? Tiêu Lãng hỏi.

“Với tác phong hành sự của “Kị sĩ u linh”, hẳn tuyệt đối sẽ không cứ thế thần nhiên chấp nhận nhìn chúng ta bắt người. Chuyển dời mục tiêu ư? Y cháu muốn nói “Kị sĩ u linh” sẽ đi giết B?” Bác Nguyên Mạn cười vẻ khinh mạn, nói: “Cháu đã nói rồi mà, tên “Kị sĩ u linh” này vốn không có chiêu thức, ông không cho rằng hắn có thể phân tích ra được vị trí cụ thể của B giống như cháu.”

“Không chỉ bởi vì như vậy mà ông không lo lắng cho B chứ?” Tiêu Lãng nói, “Ông ngoại, liệu lần này ông có khinh địch hay không? Thực tế là, “Kị sĩ u linh” hùng mạnh hơn nhiều so với dự liệu của chúng ta! Thậm chí hành động của hắn lần nào cũng trước chúng ta!”

Bác Nguyên Mạn nói: “Ông phân tích mấy điểm này cho cháu. Một là, chiêu trò thường dùng của “Kị sĩ u linh” là thực thi hành động theo như hướng tư duy của chúng ta, không hề phát hiện ra hành vi chủ động của hắn. Hai là, trong đợt hành động vây bắt lần trước, ông cố tình cho hai tổ các cháu đồng thời hành động, xem quỹ tích hành vi của “Kị sĩ u linh”. Trên thực tế, phạm vi đối tượng vây bắt của các cháu còn nhỏ hơn, khu vực càng rộng rãi hơn, càng dễ dàng xâm hại, nhưng “Kị sĩ u linh” lại chọn lựa đối tượng mà Lãng Mạc vây bắt. Vì sao vậy chứ? Bởi vì đối tượng mà các cháu vây bắt là một kẻ giết người chịu tội thay, nhưng giờ đã chuyển biến và muốn được bắt đầu làm lại một con người hoàn toàn mới; Còn đối tượng mà Lãng Mạc vây bắt lại hoàn toàn là một kẻ biến thái. Cũng có nghĩa là, trong tình huống bị giới hạn về điều kiện không gian và thời gian “Kị sĩ u linh” không thể không buộc phải chọn một trong hai, cuối cùng mục tiêu hắn chọn lựa chính là kẻ nguy hiểm hơn.”

“A và B ẩn nấp ở hai nơi, cách nhau hơn năm trăm ki-lô-mét. Đây coi như là một vực sâu xuất hiện trước mặt “Kị sĩ u linh”, hắn bắt buộc phải chọn một trong hai. A giết người lấy máu, B nhiều nhất cũng chỉ là uống máu, cho nên A gây nguy hại lớn hơn, cho dù phải lựa chọn, “Kị sĩ u linh” cũng sẽ chọn A. Đây chính là phán đoán của ông ngoại có phải không?” Tiêu Lãng tỏ ra hơi cuống, nhưng, nếu như “Kị sĩ u linh” biết được kế hoạch các ông muốn câu cá bắt hắn, hắn có ngốc đâu! Hắn chắc chắn sẽ chuyển hướng đi giết B.”

“Vẫn là câu nói đó, ông tin nhóm lão già này sẽ không tiết lộ thông tin, vậy thì những người khác sẽ không biết được kế hoạch câu cá.” Bác Nguyễn Mạn nói, ngừng một lát, bổ sung thêm: “Đồng thời, ông cũng tin rằng tên “Kị sĩ u linh” này sẽ không nỡ bỏ qua A - người có vị trí rõ ràng, không nỡ bỏ qua kẻ biến thái đáng sợ hơn không giết, mà đi tìm B - một người khó tìm hơn và yếu đuối hơn.”

“Cháu cứ cảm thấy “Kị sĩ u linh” không đơn giản như vậy!” Tiêu Lăng tỏ ra không phục, giọng nói cũng cao lên vài phần.

“Hắn không đơn giản, nhưng cũng sẽ không thoát đi thiên la địa võng của cảnh sát.” Bác Nguyễn Mạn phản bác

“Tại sao lại không thể đồng thời bố trí giám sát A và B chứ?” Tiêu Lăng đập bàn đứng dậy. Bác Nguyễn Mạn tỉnh bơ trước hành động bất kính của Tiêu Lăng: “Gần ba tháng rồi, cảnh sát Nam An đã sức cùng lực kiệt, cho dù có sự phối hợp của cảnh sát trong vùng, nhưng cảnh sát Nam An nắm rõ tình hình hơn mới là quân chủ lực! Đáng tiếc, nguồn lực cảnh sát của chúng ta vô cùng có hạn, hơn nữa, trị an ở các vùng vẫn cần được duy trì, chỉ có thể rút ra được ngàn này người để tiến hành hành động đặc biệt này thôi. Hơn nữa, khu vực hiện trường lớn như vậy, A rất có khả năng tập hợp rất nhiều kẻ giúp đỡ, thậm chí có súng! Cần phải chắc chắn không có chút tổn thất nào, cần phải có lực lượng cảnh sát lớn để bao vây sào huyệt.”

“Thế này là ông đang đánh cược!” Tiêu Lăng nói.

Bác Nguyễn Mạn nói: “Khả năng chiến thắng chín mươi phần trăm, ông cảm thấy vẫn rất đáng để đánh cược một phen. Nhưng, ông vẫn sẽ điều động một phần lực lượng cảnh sát thành phố Dương Bắc bố trí giám sát khu vực mà cháu nói. Một mặt có thể phòng ngừa “Kị sĩ u linh” thật sự giống như lời cháu nói, làm ngược lại với nguyên tắc của mình, hơn nữa hắn cũng thật sự có khả năng phân tích xuất sắc để tìm thấy được B; mặt khác cũng để phòng ngừa B thông qua một con đường nào đó sau khi nghe được thông tin liền chạy trốn, đương nhiên nếu như B thật sự giống như lời cháu phân tích, là đang ở trong khu vực này. Mặc dù ông rất tin tưởng khả năng phân tích của đứa cháu cưng của ông, nhưng bây giờ chúng ta bắt buộc phải tập trung tinh lực để đi vây bắt A và “Kị sĩ u linh”. Còn về B hắn luôn lẩn trốn, thậm chí chìm đắm vào sắc dục, hắn

chắc chắn không thể chạy thoát được. Nếu như thuận lợi, sau khi hành động tối nay giành được thắng lợi, ngày mai chính là ngày mà B bị bắt về quy án. Như vậy, chúng ta mới có thể coi là toàn thắng.”

“Nhưng cảnh sát của thành phố Dương Bắc lại chẳng biết một chút gì về hành động đại cục của chúng ta!” Tiêu Lăng biết ông ngoại đang an ủi mình, nhưng cậu vẫn nói không chút kiêng nể, “Theo dõi giám sát mà không hiểu rõ tình hình, khắp nơi đều thấy sơ hở, có tác dụng gì chứ?”

“Ông có thể đưa bức ảnh của B cho cảnh sát Dương Bắc, họ có lẽ sẽ không để B chạy thoát khỏi vòng vây.” Bác Nguyễn Mạn nói.

“Vậy tên “Kị sĩ u linh” đó thì sao? Hắn giỏi ngụy trang như vậy, cảnh sát Dương Bắc lại không nắm được thông tin, sao có thể nhận biết hắn được?” Tiêu Lăng không hề nhún nhường.

“Sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy được thôi.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Khi việc phá án phải đối mặt với sự chọn lựa, chúng ta cũng phải tính đến tỉ lệ thành công.”

“Cháu có ý kiến khác!” Tiêu Lăng nói.

“Có ý kiến khác cũng không có tác dụng gì? Bác Nguyễn Mạn xoè hai tay ra, “Có ý kiến khác cũng phải giữ lại, là mệnh lệnh thì phải chấp hành. Đây là quy định của cảnh sát.”

“Cháu không phải là cảnh sát.” Tiêu Lăng quay người định rời khỏi hội trường.

“Nếu như cháu chống đối lại mệnh lệnh, thì thật sự vĩnh viễn cũng không thể nào làm cảnh sát được.” Bác Nguyễn Mạn nói, “Hơn nữa kì hạn ba tháng vẫn chưa đến, cuộc cá cược của cháu cũng bị thua luôn.”

Câu nói này đã đánh trúng điểm yếu trong lòng Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng bản tính vốn ngoan cố, không hề dừng bước chân, vô cùng kiên quyết, không buồn quay đầu lại, cứ thế bước ra khỏi cửa phòng họp. Cậu cảm thấy khi mình rời khỏi đó, trong mắt ông ngoại có nhiều cảm xúc đan xen. Đó là sự khen ngợi, sự vui mừng hoặc là sự lo lắng.

Khi đi đến cổng chính, Tiêu Lăng và một thành viên của tổ *Chồn lửa* va vào nhau, cậu vốn cường tráng nên không hề hấn gì, thế nhưng người học viên kia thì loạng choạng mấy bước.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.” Cậu học viên đó thẫn thờ lên tiếng xin lỗi, trực tiếp chạy về phía Bác Nguyễn Mạn vẫn đang ngồi ở giữa phòng họp.

Tiêu Lăng trợn mắt nhìn người tổ viên một cái, chuẩn bị rời khỏi đó, thì lại nghe thấy người học viên cuống quýt hội báo với Bác Nguyễn Mạn: “Thầy Bác, tổ trưởng của chúng cháu, Lăng... Lăng Mạc không thấy đâu nữa cá: Chi còn năm phút nữa là xuất phát rồi, ngay người của cá đội đều không thấy đâu cả!”.

Tiêu Lăng giật mình kinh ngạc, đứng lại ở cửa, lưng quay vào phòng họp, lắng nghe.

Bác Nguyễn Mạn trầm mặc một lát, thở dài nói: “Đi đi, để cậu ấy đi đi.”

Tiêu Lăng chột giật nảy mình.

Mặc dù ngay từ ban đầu cậu đã không thích cái tên Lăng Mạc cứ giả vờ tỏ ra lạnh lùng hơn nữa thủ đoạn lại hạ lưu, thêm nữa bất luận là cuộc cạnh tranh trong nội bộ *Người gác đêm* hay là cuộc cạnh tranh riêng giữa cậu và Lăng Mạc, hai người đều hoàn toàn là đối thủ của nhau. Nhưng, trong nội tâm của Tiêu Lăng, xét từ góc độ phải trái đúng sai chính tà trắng đen, Tiêu Lăng chưa bao giờ thật sự coi mình và Lăng Mạc đứng ở hai phe. Dù sao thì họ đều ở chung một chiến hào trong tổ chức *Người gác đêm*. Lúc này đây, Tiêu Lăng nhớ đến lần hành động đầu tiên của họ, bởi vì sự hướng dẫn nhầm lẫn của Lăng Mạc khiến cho họ chậm mất một ngày bắt được phạm nhân, và chính trong khoảng thời gian chênh lệch này, phạm nhân đã bị “Kị sĩ u linh” giết hại. Lẽ nào cậu ta không chỉ là bởi vì để cho mình thắng, mà là muốn đi báo tin?

Lăng Mạc là kẻ nội gián?

Lúc này đây, Tiêu Lăng thật sự mơ hồ.

Chương 10

Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Một con người có thể trốn tránh được bất cứ thứ gì, chỉ duy nhất không thể nào trốn tránh được chính bản thân anh ta.

Stefan Zuneig - Ý

Đường Đang Đang cuống đến độ chực khóc òa.

Khi Nhiếp Chi Hiên đứng ra sắp xếp lại đội hình chuẩn bị xuất phát, cô mới biết Tiêu Lãng đã mất tích. Cô đứng ở phía cuối đội, lén gọi điện thoại cho Tiêu Lãng, nhưng nghe thấy thông báo số điện thoại vừa gọi đã tắt máy.

Tiêu Lãng cố ý mất tích.

Cô lại gọi điện cho Tiêu Vọng, cũng vẫn thông báo tắt máy.

Trong lòng Đường Đang Đang có bao nhiêu cảm giác đan xen. Hai người bạn thân thiết chơi với cô từ nhỏ đến lớn này, bây giờ đều đang biến mất khỏi tầm nhìn của cô! Đặc biệt là Tiêu Lãng, trải qua gần ba tháng ngày ngày sống bên cạnh nhau, hình như cũng trở nên trầm tĩnh thông minh hơn, đây là việc tốt. Nhưng, trong ba tháng qua, bất luận Tiêu Lãng có suy nghĩ gì, đều luôn chạy đến tìm Đường Đang Đang thương lượng, điều này khiến Đường Đang Đang cảm thấy mình được thừa nhận và có cảm giác thành tựu. Hôm nay, cậu ấy lại ra đi không nói lời nào như vậy, hơn nữa lại đúng vào thời điểm chuẩn bị xuất phát tiến hành hành động vây bắt. Đường Đang Đang không biết hành vi của Tiêu Lãng có bị coi là phản bội, chỉ biết rằng trong lòng cô vô cùng trống trải. Trước đây cô cũng đã từng tham gia hành động vây bắt. Nhưng bất luận tình thế có hiểm ác như thế nào, Tiêu Lãng vẫn đều luôn đứng trước mặt cô, cô cũng không sợ hãi nữa. Lần này, mặc dù cũng có Nhiếp Chi Hiên và những tổ viên khác, bên cạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy bồn chồn lo lắng, hoảng loạn bất an.

Đường Đang Đang không dám suy đoán mục đích chơi trò mất tích của Tiêu Lãng, cô biết Tiêu Lãng giờ không còn là chàng trai bông bột ba tháng trước nữa. Trong mấy lần hành động sau này, sự trầm tĩnh rắn rỏi chỉ huy bài bản của cậu đã đem lại không ít chiến thắng cho tổ. Sự thay đổi lớn trong khoảng thời gian ngắn khiến cho Đường Đang Đang không kịp thích ứng, cô luôn cảm thấy mình nhìn thấy tố chất của Tiêu Vọng ở trên người Tiêu Lãng. Nói một cách chính xác, tố chất của Tiêu Lãng thậm chí đã vượt qua Tiêu Vọng. Đặc biệt là phong cách không gò bó tiểu tiết, dũng cảm tiến lên của cậu rất có phong độ của nam tử hán.

Đường Đang Đang từ lo lắng cho Tiêu Vọng, trong khoảnh khắc trở nên lo lắng cho hai người. Đường Đang Đang nghĩ rằng, hai anh em nhà này đều đang chui vào trong hang sói. Hai người họ liệu có gặp nguy hiểm hay không? Mặc dù cô tin tưởng khả năng ứng biến và khả năng tự cứu của Tiêu Vọng và Tiêu Lăng, nhưng không nhìn thấy hai người họ, khó tránh khỏi suy đoán lung tung tâm trí lơ đãng. Nếu mà có thể liên hệ được với hai người đó thì tốt rồi, ít nhiều cũng yên tâm hơn. Cho dù, cho dù chỉ liên hệ được anh Vọng, anh Vọng nhất định cũng sẽ bắt chắt tất cả để giúp đỡ Tiêu Lăng.

Mệnh lệnh của thầy giáo rất rõ ràng, các học viên bắt luận sau này thuộc về “Tổ thiên nhãn” hay là “Tổ đi săn”, để tích lũy kinh nghiệm, trong đợt hành động này tất cả đều phải tham gia. Đội viên của hai tiểu tổ bắt đầu tập hợp ở sân vận động của tổ chức.

Theo như khẩu lệnh của Nhiếp Chi Hiên Đường Đang Đang nhìn về bên phải, nhìn về phía trước, đứng thẳng, đưa hai tay về phía sau một cách máy móc. Tâm tư của cô ngổn ngang trăm bề. Khi tâm trạng cô sa sút, Tiêu Lăng thường tìm đủ mọi cách để trêu chọc cho cô vui; sự hài hước thường trực của Tiêu Lăng; Tiêu Lăng đem đến cho cô niềm vui bất ngờ, Tiêu Lăng luôn nghe theo lời cô. Và cả sự trầm tĩnh chín chắn của Tiêu Vọng, bàn tay to lớn ấm áp của Tiêu Vọng, bộ dạng chuyên tâm chú ý lúc làm việc của Tiêu Vọng... Lúc này đây, trong trí não của cô toàn bộ đều là hình ảnh của hai anh em họ. Nhưng, cô không biết vì sao mình lại nghĩ đến những điều này. Có phải là không gặp lại được nữa đâu! Phì phì phì! Hai người họ chắc chắn sẽ không sao đâu.

Gần như cùng một thời điểm, hai tổ trưởng của hai tổ đồng thời mất tích, điều này khiến cho các học viên bàn tán xôn xao. Có người đoán rằng hai người đó đã được phái đi để chấp hành nhiệm vụ bí mật, có người đoán rằng hai người họ thấy khó nên đã rút lui, thậm chí có người còn lôi kéo “Kị sĩ u linh” liên quan tới hai người.

Mặc dù bớt đi hai học viên, vốn không gây nên bất cứ ảnh hưởng gì đối với đợt hành động lần này, nhưng dù sao thì hai người cũng là tổ trưởng của hai tổ, điều này rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến chí khí của tất cả các học viên trong tổ chức *Người gác đêm*, thậm chí ảnh hưởng đến vinh dự của tổ chức *Người gác đêm*. Cho nên các

thầy giáo hướng dẫn bao gồm cả Đường Tuấn trên mặt đều hiện lên tâm trạng “vô cùng lo lắng”.

Hai tổ trưởng thay thế tạm thời, Nhiếp Chi Hiên và Trần Tử Mặc chinh đồn đội một cách máy móc, cho dù đã hét rách cả cổ họng cũng không hoàn toàn ngăn chặn được tiếng bàn luận trong đội ngũ. Chỉ có Bác Nguyên Mạn vẫn tỏ ra thản nhiên. Không hề đưa ra lời bình luận đánh giá nào đối với sự biến mất đột ngột của Tiêu Lăng và Lăng Mạc, cũng không tiến hành ngăn cấm các học viên bàn tán xôn xao. Ông lão ung dung tuyên bố công tác bố trí và phân tổ phối hợp với cảnh sát như thế nào, những người nào phụ trách đuổi bắt, những người nào phụ trách chặn, những người nào phụ trách đột kích, không hề hoảng loạn, rất gãy gọn.

Ở phía bên ngoài bức tường vây, Tiêu Vấn Thiên cũng bắt đầu sự bố trí tương tự. Cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát vũ trang, cảnh sát hình sự của thành phố Nam An đều điều phái lực lượng tinh nhuệ đi tham gia hành động lần này. Mọi người đều vô cùng khó hiểu, chẳng qua chỉ là đi bắt tên đại ca của nhóm xã hội đen phạm tội, vì sao lại phải huy động đông người như vậy, giương trống gõ cờ lớn như thế.

7 giờ tối, đội ngũ đã tập kết xong xuôi, hơn một trăm cảnh sát đầy đủ trang bị vũ trang ngồi trên năm chiếc xe buýt dưới sự dẫn đường của mấy chiếc xe cảnh sát, nhân lúc màn đêm chưa hoàn toàn buông xuống, lặng lẽ phóng ra khỏi trạm thu phí cao tốc, hướng về thành phố Biển ở phía Đông Nam.

Trong khoảnh khắc Tiêu Lăng bật tường ra khỏi bức tường vây quanh, cảm giác vô cùng thoải mái. Mặc dù ba tháng ở trong tổ chức cũng có cơ hội ra bên ngoài vây bắt, nhưng dù sao đều là hành động tập thể, bị gò bó tay chân. Tiêu Lăng trước nay vẫn luôn coi trọng sự tự do, theo đuổi tự do trong khoảnh khắc này chợt cảm thấy như tìm lại chính mình. Mặc dù lần này, cậu không phải là trốn ra ngoài để đi tiêu khiển.

Từ nhỏ đến lớn, ông ngoại đều luôn nghe theo ý mình, nhưng đến khi thật sự bước vào công việc, ông ngoại vẫn thiếu mất sự tin tưởng đối với cậu. Không phải là Tiêu Lăng cố chấp, nhưng cậu cảm thấy chỉ cần có một tia khả năng là không thể nào bỏ qua. Phá án, tuyệt đối không thể nào đánh cược. Nhưng, ông ngoại nói cũng đúng, lực lượng cảnh sát có hạn, khó có thể trọn vẹn hết tất cả các

mặt. Nếu đã như vậy, Tiêu Lăng càng cần phải phát huy tác dụng của *Người gác đêm*. Cậu biết cậu không phải là đội trưởng của nước Mỹ, không phải là Người Sắt, thậm chí vẫn còn chưa phải là “người phục kích” chính thức, chỉ đặt mình vào mối hiểm nguy chưa chắc đã phải là đúng, phía trước là thành công hay thất bại, thậm chí là cái chết cũng đều không hề biết trước. Nhưng Tiêu Lăng là một người như vậy, quyết không bởi vì sợ hãi mà từ bỏ suy nghĩ của mình. Cậu cảm thấy rất đáng để thử.

Thành phố Dương Bắc - nằm ở hướng Tây Bắc của thành phố Nam An, cách thành phố Nam An hơn 150 kilô-mét, vấn đề giao thông đã trở thành vấn đề đầu tiên mà

Tiêu Lăng gặp phải. Cậu suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy về nhà một chuyến mới là hiệu quả nhất.

Tiêu Lăng bắt taxi trở về nhà, lặng lẽ mở cửa vào phòng, cậu nhìn thấy bóng lưng mẹ đang bận rộn ở trong bếp.

Đã gần ba tháng không gặp mẹ rồi, Tiêu Lăng không ngờ mình lại lưu luyến mẹ như vậy. Cậu rất muốn chạy đến ôm mẹ một cái, nhưng cậu biết rất rõ, một khi đã làm kinh động đến mẹ, mẹ tuyệt đối không để cho cậu dán thân vào hiểm nguy. Cậu lặng lẽ đứng ở cửa, lén nhìn bóng lưng mẹ, hồi lâu.

Chính bản thân Bác Như Hy là cảnh sát, cũng là vợ cảnh sát, là mẹ cảnh sát. Bà hiểu rất rõ nỗi vất vả của cảnh sát, cũng đã quen ở một mình. Lúc này đây, bà không thể nào ngờ được cậu con trai út yêu quý của mình đang đứng ở phía sau lưng bà. Nếu như không phải là có manh mối DNA mới, bà thậm chí sẽ không gọi điện thoại cho chồng và con trai, bà sợ làm ảnh hưởng đến họ, cho dù bà vô cùng nhớ thương họ.

Tiêu Lăng nhón chân đi qua phòng bếp, đến phòng khách, túi xách của Bác Như Hy để trên ghế sofa. Tiêu Lăng biết được thói quen của mẹ, trực tiếp lấy từ trong ngăn kéo nhỏ của túi xách ra được chìa khoá xe của bà.

Trước khi rời khỏi nhà, Tiêu Lăng muốn viết lại một tờ giấy cho mẹ, nhưng cậu biết thời gian không chờ đợi, từng phút trôi qua rất có khả năng đều là tính mạng một con người. Cậu không biết vì sao mình lại lưu luyến mẹ và ngôi nhà này như vậy, điều này từ trước tới

nay đều không phải là phong cách của cậu. “Mẹ ơi, con yêu mẹ.”

Tiêu Lãng nói thềm một câu, lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Mặc dù không phải là người lái xe lâu năm, nhưng ngay từ ngày đầu tiên ngồi lên xe, Tiêu Lãng đã được thầy giáo huấn luyện khen ngợi là “có tố chất tay đua xe”, cậu lái xe ở tốc độ cao nhất. Chính trong lúc này, cậu không còn có bất cứ sự bó buộc nào, không còn sợ bị phạt, tất cả đều lấy thời gian làm trọng.

Màn đêm đã buông xuống, trên đường cao tốc thậm chí sương mù dày đặc, nhưng Tiêu Lãng cho dù lao vào giữa đám sương mù đó cũng không hề giảm tốc độ. Cậu đi theo hướng dẫn của Google map trên điện thoại di động, nhằm thẳng hướng về thành phố Dương Bắc.

So với thành phố Nam An, thành phố Dương Bắc nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lại có cảm giác phóng khoáng của thành phố phía bắc. Tất cả các con đường đều chính nam chính bắc, chính đông chính tây, liên kết từng khu vực của thành phố giống như ô bàn cờ. Mặc dù đây là lần đầu tiên Tiêu Lãng đến Dương Bắc, nhưng cũng chỉ cần trong mười phút đã có thể nắm rõ được kết cấu đường xá trong thành phố và cả nơi mà cậu muốn đến.

Khu biệt thự mà Tiêu Lãng định vị nằm ở góc phía Tây Nam thành phố, dưới chân một ngọn núi nhỏ. Đây là một khu biệt thự có phần cũ kĩ, có khả năng đã xây dựng được 20 năm rồi, hơn nữa cũng nằm ở khu vực ngoại ô thành phố, có lẽ giá cả cũng không quá đắt. Nhưng điều khiến Tiêu Lãng hơi bất ngờ chính là ban quản lý tiểu khu rất có trách nhiệm. Cho dù Tiêu Lãng đã dùng miệng lưỡi khôn khéo của mình nói bao lời ngon ngọt, bảo vệ vẫn kiên quyết không để cho cậu lái xe vào trong tiểu khu. Không có cách nào cả, ai bảo cậu không có giấy chứng nhận cảnh sát chứ, không có thủ tục điều tra vụ án chứ? Để không kinh động đến B có khả năng đang ẩn nấp ở trong tiểu khu, Tiêu Lãng cuối cùng đành phải từ bỏ cuộc tranh luận, dừng xe ở cổng tiểu khu, đi bộ vào trong. Khu biệt thự vừa tầm, không đông cũng không chật, nhưng đường đi thì lại khúc khuỷu phức tạp. Chỉ dựa vào đôi chân đi bộ, hơn nữa không biết vị trí cụ thể, thật sự rất khó khăn.

Tiêu Lãng vừa đi vòng quanh trong tiểu khu vừa nghĩ cách giải quyết.

Không giống với những tiểu khu biệt thự khác, khu biệt thự này cũng có công trình giai đoạn hai, là kiến trúc cao tầng, hơn nữa tỉ lệ vào ở của cả tiểu khu rất cao. Đường đi trong tiểu khu chẳng yên tĩnh chút nào, có không ít trẻ em nô đùa, có không ít người đi đường vội vã.

Đột nhiên, Tiêu Lăng nghĩ đến bà cô tiểu khu - đây là một quần thể thần kỳ và làm được mọi thứ.

May mà lúc này vừa mới hơn 8 giờ 30, là thời gian thích hợp để đi dạo bộ buổi tối. Tiêu Lăng nhanh chóng phát hiện ra, chỗ máy tập thể dục nằm ở trung tâm tiểu khu tập trung khá đông các bà cô đang dạo bộ, vận động và trò chuyện. Tiêu Lăng vội đi đến đó.

“Cô ơ, cháu muốn hỏi, người này sống ở trong tòa nhà nào ạ?” Tiêu Lăng cầm ảnh của B, rụt rè hỏi.

“Làm gì vậy?” Một bà cô đều rất cảnh giác.

“Anh ấy là anh họ của cháu, cháu từ vùng khác đến nương nhờ anh ấy, nửa đường bị mất ví.” Tiêu Lăng thể hiện kỹ năng biểu diễn của cậu, “Bây giờ chỉ còn lại địa chỉ và bức ảnh của anh họ, các cô hãy giúp cháu với.”

Tiêu Lăng thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, nhìn trông chừng chạc đường hoàng, các bà cô đều thích những thanh niên như thế này. Cộng thêm nét mặt đáng thương vô tội của Tiêu Lăng, mấy bà cô liền xóa tan tâm lý đề phòng, thay nhau nheo mắt nhìn, thậm chí còn có người đeo kính lão để nhìn bức ảnh, cố gắng nhớ ra bóng dáng của nhân vật trong bức ảnh.

“Người này chắc chắn không phải trong tiểu khu của chúng ta.” Một bà cô nói vẻ chắc chắn.

“Đây chẳng phải là chồng của con bé giàu có ở tòa số 6 sao?” Một bà cô khác nêu ra câu hỏi, rồi lại nói bổ sung thêm: “Con bé giàu có lái xe BMW, cả năm chả nhìn thấy chồng của cô ta, một hai tháng trước, khi chồng cô ta đến, chúng ta vẫn còn nói con bé giàu có đó liệu có phải là bồ bịch gì không?”

Tiêu Lăng vừa nghe thấy, mắt sáng rực, lập tức phản chấn.

Mấy bà cô lần lượt gật đầu, tỏ ý người ở trong bức ảnh rất có khả năng chính là người được gọi là ông chồng của “con bé giàu có”.

“Vậy cụ thể số nhà là bao nhiêu ạ?” Tiêu Lăng cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình.

“Căn 1301 tòa số 6.” Một bà cô chỉ vào một tòa nhà cao tầng ở phía bắc, nói: “Cổng chính của đơn nguyên bị hỏng rồi, cậu có thể trực tiếp đi vào.”

“Cảm ơn các cô, cảm ơn các cô.” Tiêu Lăng vô cùng vui mừng, giơ tay sờ vào khẩu súng nơi thắt lưng mình, chạy về tòa nhà số 6. May mà hỏi được các bà cô trong tiểu khu, nếu không Tiêu Lăng trong tiềm thức luôn cho rằng B sẽ Sống trong khu biệt thự, thì sẽ chỉ tìm kiếm trong khu biệt thự giai đoạn một, hoàn toàn không thể ngờ được hắn lại ẩn nấp ở trong tòa nhà cao tầng xây dựng ở giai đoạn hai. Vị trí của đối tượng không rõ, cũng không rõ có vũ khí hay không, không rõ có thuộc hạ hay không, Tiêu Lăng lần đầu tiên một mình tiến hành hành động vây bắt, gặp phải bao nhiêu khó khăn như vậy. Nếu như gọi 110 đợi chi viện, rất có khả năng làm lỡ mất thời cơ. Bởi vì Tiêu Lăng luôn thấp thoáng cảm thấy, “Kị sĩ u linh” có lẽ cách cậu không xa. Tiêu Lăng liền mình đi cầu thang máy lên tầng 13, lấy hết dũng khí gõ vào cánh cửa phòng số 1301. Cậu nghĩ thầm xong xuôi, cậu hoàn toàn có thể ngụy trang thành một người đến kiểm tra đồng hồ nước hoặc là giới thiệu về bán hàng đa cấp. Không hề có chút động tĩnh nào cả.

Lại gõ lần nữa.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Một thứ dự cảm không lành dâng lên, khiến cho luồng máu nóng của Tiêu Lăng bốc lên, cậu lùi lại mấy bước, đập mạnh vào cửa phòng, một người phụ nữ tóc ngắn, tay chân bị trói, miệng bị dán băng dính, nằm dưới đất, đang gắng gượng lên từ trong phòng ra bên ngoài, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi. Rõ ràng cô ta đang mong muốn được sống sót, rõ ràng, điều Tiêu Lăng lo lắng nhất đã xảy ra rồi! Tiêu Lăng giơ súng lên lao vào trong phòng, nhìn thấy trên giường trong phòng có một người đang nằm thẳng cứng không phải là B thì là ai chứ?

Tiêu Lăng quỳ xuống giường, vỗ vào mặt B, B không hề có chút phản ứng. Vết hoen tử thi, tử thi cương cứng và chưa hề xuất hiện, vẫn không thể xác định đã tử vong hay chưa, Tiêu Lăng khích lệ bản thân mình. Tiêu Lăng nay vốn vẫn bình tĩnh, lúc này đây cổ ép bàn tay đang run rẩy của mình lật mở mí mắt B. Đồng tử phóng to, không hề có phản ứng gì với ánh sáng cả.

Xem ra B đã thật sự đã chết rồi.

Xem ra “Kị sĩ u linh” lại nhanh hơn cậu một bước rồi.

Xem ra, cậu đã đúng, ông ngoại đã sai rồi.

Tiêu Lãng không biết nên kêu hãnh hay là ử dột, cậu nhìn thấy khoé miệng B đang trào bọt mép, nhìn thấy trên tủ đầu giường có một lọ thuốc đổ ra, còn có cả một ít thuốc rơi tản mạn, cậu biết B rất có khả năng do trúng độc. Thật không ngờ “Kị sĩ u linh” lại dùng thuốc độc để giết người, cách thức giết người này thật sự quá khó, sao hắn có thể làm được chứ? Tiêu Lãng quay trở lại phòng khách, vừa tháo miếng băng dính dán trên miệng người phụ nữ vừa cởi dây trói tay chân cho cô ta, hỏi: “Là chuyện gì vậy? Người đó là ai?”

Người phụ nữ toàn thân run rẩy, như thể bởi vì kinh sợ quá độ nên đã mất đi khả năng nói.

Tiêu Lãng nhẫn nại chờ đợi 30 giây, xác định người phụ nữ không thể nào khôi phục được trạng thái bình thường trong khoảng thời gian ngắn, thế nên nhét điện thoại di động của mình cho người phụ nữ, nói lớn: “Tôi đuổi theo hắn! Cô mau báo cảnh sát!”.

Tiêu Lãng lao từ tầng 13 xuống dưới, chợt ngăn người.

Mặc dù lúc này đây những người đi lại trong tiểu khu không đông, nhưng tiểu khu quá rộng. Mặc dù tướng mạo và hình thể của đào phạm V, cũng chính là “Kị sĩ u linh”, đã hằn sâu vào trong lòng Tiêu Lãng, nhưng ở trên con đường tiểu khu chỉ có bóng đèn lờ mờ, làm thế nào có thể nhận ra được tên “Kị sĩ u linh” có tướng mạo bình thường đó chứ?

Tít... tít tít... tít tít... tít... tít...

Một hồi chuông điện thoại quen thuộc từ xa thấp thoáng truyền vào trong tai Tiêu Lãng.

Tiêu Lãng khẽ ngo ngoạy tai mình, vô cùng mừng rỡ. Cậu biết thánh lực hơn người của mình cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Lúc này, đại não của Tiêu Lãng chuyển động thật nhanh, nhanh chóng nhớ ra tiếng chuông quen thuộc này. Đúng vậy, đó chính là tiếng chuông đặc biệt của chiếc di động đầu tiên của cậu. Chiếc di động đầu tiên của cậu chính là chiếc Nokia 8310.

Nokia, “Kị sĩ u linh”, mối liên hệ giữa hai thông tin này từ lâu đã ăn sâu vào trong lòng Tiêu Lãng.

Tiêu Lãng nín thở, dùng đôi mắt chim ưng của cậu tìm kiếm trong tiểu khu tối đen, lần theo âm thanh vang lên khi nãy để tìm kiếm. Ánh sáng mặc dù u tối nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến thị lực siêu phàm của Tiêu Lãng. Ở đằng xa, một nam giới, một bóng lưng của người trẻ tuổi đang rút từ trong túi quần ra một đồ vật. Đồ vật đó ánh lên ánh sáng xanh lam, dưới ánh đèn lơ nhơ của tiểu khu trông vô cùng chói mắt.

Đúng vậy, đó chính là ánh sáng màn hình màu xanh lam đặc biệt của Nokia 8310.

Tiêu Lãng muốn gầm thét một tiếng thật lớn, nhưng cậu đã kiềm chế được. Cậu biết ở khoảng cách xa như vậy một khi làm kinh động đến “Kị sĩ u linh” thì rất khó đuổi kịp. Cậu cố gắng hết sức nhẹ bước lao chạy, lao chạy đến luồng ánh sáng xanh đó.

Không biết có phải là phần gáy của “Kị sĩ u linh” cũng mọc mắt hay không, khi Tiêu Lãng dần tiếp cận hắn, thoảng cách chỉ còn lại một trăm mét cuối cùng, thật không ngờ “Kị sĩ u linh” cũng bắt đầu lao chạy. Tiêu Lãng chỉ cần 12,3 giây để chạy một trăm mét, nhưng cậu không thể ngờ được rằng, cậu không có cách nào để tiếp cận “Kị sĩ u linh” được thêm nữa. Thế nên cậu đành phải rút súng ra, hét lớn: “Bắt lấy hắn! Người ở phía trước bắt lấy hắn!”

Ở khu vực tập trung đông người, không được phép nổ súng. Đây là quy định, tuyệt đối không được phép vi phạm.

Tất cả mọi người, gần như đều hoảng sợ quay đầu nhìn hai cậu thanh niên trẻ một trước một sau đang lao chạy điên cuồng, nhưng không có ai giơ tay ra hỗ trợ.

Cũng có thể hiểu được. Họ vốn không biết ai là chính nghĩa ai là tà ác. Hoặc là có thể nói, sự việc này không liên quan đến họ, cần gì phải ra tay chứ.

Ngay cả người bảo vệ làm tròn trách nhiệm kiên quyết không để cho Tiêu Lãng lái xe vào trong tiểu khu, lúc này đây cũng rút cổ ở trong phòng bảo vệ, không thò đầu ra.

“Kị sĩ u linh” điên cuồng lao chạy ra khỏi tiểu khu, một góc tối, cưỡi lên một chiếc xe máy, sau khi nhanh chóng khởi động, bèn lao về hướng Tây Nam. Đó chính là một chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ phong cách phục cổ, chỉ là chắc chắn đã được chỉnh sửa. Âm thanh vang động phát ra từ động cơ phát nổ của nó tuyệt đối không

thể là của một chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ có được, trong khoảnh khắc, cậu dồn mọi khả năng để tăng tốc, cũng tuyệt đối không phải là chiếc xe thông thường có thể độ được

Tiêu Lãng không hề suy nghĩ mà chui luôn vào xe của cậu, nhấn chân ga, đuổi theo về hướng phía Tây Nam.

Sau khi lái khoảng 10 phút, hai người đều từ khu vực giáp ranh giữa thành phố và nông thôn thật sự tiến vào vùng nông thôn ở khu vực ngoại ô. Tiêu Lãng vẫn điên cuồng đuổi theo, nhưng lại dần dần bị chiếc xe đó để rớt lại phía sau trên con đường nông thôn chật hẹp. Cho đến khi nhìn thấy chiếc xe gắn máy mang phong cách phục cổ đỗ ở bên đường, Tiêu Lãng mới tạm yên tâm, vội vàng phanh xe, nhảy xuống khỏi xe.

“Kị sĩ u linh” thấy không còn đường để chạy, bèn bỏ xe để lẩn trốn.

“Kị sĩ u linh” đã bỏ lại chiếc xe ở một ngã tư ngõ nhỏ, muốn dựa vào đó để tung hỏa mù đối với Tiêu Lãng đang truy đuổi. Thực ra, Tiêu Lãng có thị lực và thính lực đều hơn hẳn người thường, từ lúc hắn bỏ xe lại đã nhìn rõ được phương hướng mà hắn bỏ chạy.

Tiêu Lãng cầm súng, men theo hướng mà “Kị sĩ u linh” trốn chạy đi về phía trước khoảng 200 mét, nhìn thấy một gian nhà xưởng.

Đây là một xưởng chè bỏ hoang, có một mảnh sân không rộng lắm, ba bốn phòng sản xuất. Phía sau của xưởng chè là một ngọn núi nhỏ, có lẽ là nơi để trồng chè phục vụ cho xưởng chè. May mà tường vây xung quanh xưởng chè rất cao, khu vực nhà xưởng và ngọn núi phía sau không hề thông nhau, “Kị sĩ u linh” đã trốn vào trong xưởng thì không có cách nào chạy ra ngoài được. Tình thế trước mắt. “Kị sĩ u linh” đã trở thành con cua trong rọ. Tiêu Lãng trong lòng hiểu rất rõ, một nhà xưởng lớn như vậy, nếu như dựa vào sức lực của một mình cậu, chắc chắn không thể nào lục soát được toàn diện. Lúc này đây, cậu chỉ cần canh giữ con đường trọng yếu trong nội bộ của nhà xưởng là được rồi.

Tiêu Lãng cầm súng dịch chuyển đến dưới gốc cây lớn ở giữa nhà xưởng, cảnh giác nhìn xung quanh. Cậu không biết người phụ nữ đó khi nào mới có thể tỉnh táo trở lại, mới báo cảnh sát được. Cậu không biết những người đi đường ở trong tiểu khu liệu có báo cảnh sát hay không. Cậu không biết cảnh sát có tìm thấy được nhà xưởng bỏ hoang cách tiểu khu mấy ki-lô-mét hay không. Tiêu Lãng

càng nghĩ càng lo lắng, quyết định dùng kế khích tướng để thử xem có thể dụ được “Kị sĩ u linh” ra không. Dù sao thì, qua cách gây án từ trước đến nay, có thể thấy “Kị sĩ u linh” không hề có súng hay những vũ khí từ xa, về điểm này, Tiêu Lăng đã được lợi hơn rất nhiều.

“Ra đi! Chúng tao đã biết được thân phận của mày từ lâu rồi!” Tiêu Lăng hét lên, “Mày đổi tên thành Ngụy Chính Nghĩa, trong vụ án trốn thoát khỏi trại tạm giam, mày là người cuối cùng rời khỏi hiện trường. Cảnh sát không chỉ biết được tướng mạo và hình dáng của mày, còn biết bàn chân phải của mày có sáu ngón, và mày lại rất thích ngâm chân. Mày dùng điện thoại di động Nokia, chỉ có một chiếc xe mặc dù đã đại tu nhưng vẫn là chiếc xe cà tàng! Mày cảm thấy mày vẫn còn có thể chạy được bao xa nữa đây?”

Hồi lâu không hề có chút động tĩnh nào. Tiêu Lăng vẫn cầm súng, lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên, không biết vì sao cậu cảm thấy dựng ngược tóc gáy, phía sau hình như có thứ gì đó. Tiêu Lăng vốn có cảm giác nhạy bén hơn người bình thường, xác định chắc chắn mình không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng loại giác quan thứ sáu này tuyệt đối không thể nào sai. Tiêu Lăng chợt quay người lại, khi còn chưa kịp nhìn rõ phía sau lưng mình là thứ gì, cẳng tay đã bị giáng một cú đòn rất mạnh, mặc dù Tiêu Lăng da dày thịt thô không hề bị thương, nhưng khẩu súng cầm trong tay đã bị bay đi.

Không có súng, Tiêu Lăng cũng không tỏ ra yếu đuối. Cậu lập tức xuất chiêu tấn công, thật không ngờ đều bị đối thủ dễ dàng hóa giải, đợi đến khi Tiêu Lăng tiến hành đợt tấn công tiếp theo, dựa vào ánh trăng, cậu nhìn thấy mắt của đối phương.

Đôi mắt đó hình như đen láy một cách kì lạ, không chỉ đen, còn rất vô cảm. Nhìn vào đôi mắt đó giống như là nhìn vào một vũ trụ thăm thẳm, không thể nào nhìn thấy được điểm tận cùng. Thật không ngờ Tiêu Lăng bất giác dừng động tác tấn công lại.

“Đúng rồi, nhìn vào mắt tao.” Một giọng nói nặng nề, dường như không phải phát ra từ cổ người thanh niên trước mắt, “Nhìn thẳng vào mắt tao, chằm chằm thôi, mày đã buồn ngủ chưa?”

Tiêu Lăng lùi lại liên mấy bước, dựa vào thân cây. Cậu cảm giác thật sự rất buồn ngủ, tứ chi rã rời không còn chút sức lực. Dần dần, cậu

dựa hẳn vào cái cây, ngồi xuống dưới đất.

Trong mấy phút mà Tiêu Lăng dần dần mất đi ý thức. cậu ngộ ra rất nhiều việc.

Tiêu Lăng dường như nhìn thấy “Kị sĩ u linh” ở trong trại tạm giam đã dùng đôi mắt đen láy của hắn thôi miên những phạm nhân cùng phòng giam như thế nào, rồi lại nhồi cho họ ý chí vượt ngục như thế nào trong trạng thái bị thôi miên ở mức nông.

Cậu từng nghe thấy Nhiếp Chi Hiên nói đến thuật thôi miên, nhưng tuyệt đối không tin trên đời này thật không ngờ vẫn còn có cái thuật thôi miên tà đạo này. Có khả năng là thôi miên cộng thêm sự xúi giục mới có thể trở thành nguyên nhân khiến cho các phạm nhân đều đồng tâm hiệp lực vượt ngục thì phải. Có khả năng đây cũng là lí do mà các phạm nhân sau khi bị bắt vẫn luôn khó phát hiện ra căn nguyên tâm lý vượt ngục của mình thì phải.

Tiêu Lăng dường như nhìn thấy “Kị sĩ u linh” làm thế nào để thôi miên những kẻ tội phạm mắc trọng tội bỏ trốn đó, sau đó lại lần lượt giết từng người một trong tình huống đối phương không hề có ý thức, không hề có sự kháng cự nào.

Đây có khả năng chính là nguyên nhân vì sao trong tất cả các hiện trường giết người đều không có dấu vết giằng co, tất cả thi thể đều không có vết thương kháng cự thì phải.

Tiêu Lăng dường như nhìn thấy được phạm nhân R Sau khi bị thôi miên, bị cộng lên sân thượng. Nhưng R đột nhiên tỉnh lại, mới xảy ra sự tiếp xúc tay chân trong khoảng thời gian ngắn với “Kị sĩ u linh”. Anh ta làm thế nào để tỉnh lại được nhỉ? Mình phải làm thế nào đây? Tiêu Lăng dường như nhìn thấy bóng lưng mẹ, ế, như lúc đó đi đến ôm bà một cái thì tốt biết bao.

Tiêu Lăng dường như nhìn thấy gương mặt tươi cười của Đường Đang Đang, lần này mình tự ý hành động một mình, không nói với cô ấy lí do. Cô ấy liệu có trách mình không? Cô ấy có lo lắng cho mình không? Cô ấy có nhớ nhung mình không?

Tiêu Lăng còn nhìn thấy lão Tiêu, anh Vọng...

“Thực ra tao thật sự không muốn giết mày, nhưng mày biết được quá nhiều rồi.” “Kị sĩ u linh” vừa đeo găng tay, vừa nói: “Tất cả mọi người đều sẽ ghi nhớ mày, mày hy sinh vì những thứ gọi là pháp luật quang vinh. Đừng trách tao, người anh em.”

Kị sĩ u linh” nhìn Tiêu Lăng đang dựa nghiêng người vào thân cây, mắt đi ý thức, từ từ giờ con dao găm lên.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, con dao găm sáng lấp lánh.

Khi đến được thành phố Biển, đã là hơn 9 giờ tối.

Các thành viên tổ chức *Người gác đêm* và cảnh sát đặc nhiệm liên tục chiến đấu rất nhiều ngày nhưng không hề có cảm giác mệt mỏi, buồn ngủ chút nào. Mọi người ai nấy đều phấn chấn, chuẩn bị nghênh đón cuộc chiến đấu sắp sửa diễn ra.

Lệnh cấp trên đã nói rồi, chỉ cần thắng được trận chiến này, chính là sự thắng lợi được đánh dấu mốc lịch sử, thì nổi vất vả trong suốt ba tháng nay đã không phải là vô ích. Đối với công tác vây bắt toàn diện các tội phạm bỏ trốn khiến mọi người đều lo sợ này, sắp sửa đạt được dấu chấm câu hoàn mỹ rồi.

Những người cảnh sát chấp hành nhiệm vụ không cần biết mục đích bố trí của bộ chỉ huy, chỉ cần dốc sức hoàn thành nhiệm vụ, là chắc chắn có thể đánh thắng trận chiến này một cách tuyệt vời.

Hiện trường là ở trong khu mới xây dựng của ngoại ô thành phố Biển. Trong khu mới xây dựng không có hộ dân ở, toàn bộ đều là công xưởng, nhà xưởng sản xuất. Bởi vì khu mới xây dựng giáp biển, cho nên có một số nhà xưởng đã xây dựng ở bờ vực bên cạnh biển. Mục tiêu cần tấn công lần này - xưởng điều chế thuốc Hoa Từ chính là ở cạnh biển.

Khu vực mới khai thác mặc dù rất rộng, nhưng chỉ có mấy con đường chính thông ra với thành phố. Trước khi những người ở tổ chức *Người gác đêm* đến, cảnh sát trong vùng đã phái mấy tổ cảnh sát đặc nhiệm canh giữ từng tuyến đường trọng điểm ở đây. Công xưởng lúc này đây chính là một vùng nước chết.

Nhưng, muốn đạt được đến “ngay cả một con ruồi cũng không thể bay lọt ra ngoài” là việc không thể nào. Các thầy giáo hướng dẫn của tổ chức *Người gác đêm* đứng trong xe chỉ huy, nhìn vào tấm bản đồ khu vực công xưởng để ở trên bàn, đều thờ dài. Duy chỉ có nét mặt của Bác Nguyễn Mạn và Tiêu Vân Thiên dường như không lo lắng trước tình thế trước mắt, mà lại có vẻ như hơi lơ đãng, như thể đang nghĩ đến một số việc khác. Đường Tuấn nói đúng lắm, mặc dù chỉ có đường cái lớn thông vào thành phố, nhưng nếu như “Kị sĩ u linh” một mình tác chiến, vẫn có khả năng thông qua cách thức bặt

ra khỏi tường vây của nhà xưởng, đi vòng qua chỗ đường giao nhau để tiến vào trong khu nhà xưởng. Nhưng, cho dù hắn có thể thực hiện được cũng rất khó tránh được những người cảnh sát hình sự đi tuần tra vòng ngoài.

Không thể không thừa nhận, lớp bao vây vẫn có sơ hở, nhưng trước mắt những gì họ có thể làm cũng chỉ như thế này được thôi. Ít nhất, tên A - kẻ dính líu đến nhóm xã hội đen và cả đồng bọn của hắn muốn chạy trốn tập thể là điều không thể xảy ra. Bây giờ cần phải cầu mong rằng “Kị sĩ u linh” không có phản ứng nhanh nhạy như vậy, đã kịp ra tay trước khi họ đến. Nếu như lí tưởng hơn một chút, chính là khi “Kị sĩ u linh” đang chuẩn bị ra tay thì bị bao vây ở trong nhà xưởng.

Đường Tuấn cho rằng, bất luận thế nào, hiện giờ thời gian mới là quan trọng nhất.

Bác Nguyên Mạn nhìn đồng hồ đeo tay, cầm máy bộ đàm lên, nói: “Tất cả các tổ nhỏ, tiến công.”

Mười một học viên tổ chức *Người gác đêm* đi theo cảnh sát đặc nhiệm được phân thành tám tổ nhỏ, từ những hướng khác nhau tiếp cận những cánh cổng lớn của khu nhà xưởng điều chế thuốc Hoa Từ. Trong khoảnh khắc những người cảnh sát phá cửa lao vào trong sân công xưởng, tất cả các đèn chiếu ở trên mũ của cảnh sát đặc nhiệm đều sáng rực lên, dừng ở phía bên ngoài khu nhà xưởng. Đèn pha ở trên đầu mấy chiếc xe bọc thép chở cảnh sát đặc nhiệm dừng ở phía bên ngoài công xưởng ở ngay bên cạnh vách đá bên biển cũng sáng rực lên. Hai chiếc trực thăng chở cảnh sát được Sở Công an thành phố Nam An điều động xuất phát sau một chút, lúc này đây cũng vừa vận đến được hiện trường. Hai chiếc trực thăng đang dừng ở trên mặt biển, hai luồng ánh đèn pha chói mắt chiếu sáng rực cả vách đá núi phía sau của xưởng điều chế thuốc Hoa Từ.

Sự phối hợp này thật sự là vô cùng kín kẽ.

Những người vốn dĩ đang ngủ ngon ở trong khu xưởng đột nhiên bị luồng ánh sáng chiếu từ khắp nơi rọi tới làm bừng tỉnh, nghe thấy tiếng gầm rú từ các nơi, tiếng súng lên nòng còn có cả tiếng máy trực thăng kêu vù vù, khiến cho tinh thần họ vô cùng sợ hãi và chấn động.

Mặc dù A dẫn theo người đạo trưởng Thông Tuệ mà hấn tin phục sau khi trốn chạy đến đây, đã lên tập hợp được mười mấy tên đệ tử trước đây, thậm chí còn có hai khẩu súng. Nhưng dưới uy lực chấn động khổng lồ thể này, tất cả đều trực tiếp từ bỏ sự chống chọi. Sau khi trận chiến đấu bắt đầu chưa đầy năm phút, phía cảnh sát không hao phí một súng một đạn nào đã đạt được thắng lợi hoàn toàn.

Ngoài nghi phạm A và đạo trưởng Thông Tuệ còn có cả mười mấy tên đệ tử thể lực xã hội đen, toàn bộ đã bị bắt. 16 người bị bệnh thần kinh hoặc những người đàn ông lạng thang bị bọng tay sai của A lén bắt về đều được giải cứu.

Theo như lời khai nhận của bọn lâu la, thật ra bọn chúng bắt về tất cả 17 người, một người bởi vì mất máu quá nhiều nên đã tử vong, thi thể bị ném xuống biển.

Bọn lâu la đều nói, bản thân mình đều biết rõ A và đạo trưởng Thông Tuệ làm như vậy là mê tín, là tà thuật, nhưng bởi vì A vẫn luôn dùng người nhà của họ để uy hiếp, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Đương nhiên, Bác Nguyên Mạn biết, những người này đều chẳng phải tốt đẹp gì, chỉ là A bây giờ tường đồ mọi người đều hòa theo.

Bác Nguyên Mạn đứng trong một chiếc xe mui trần của cảnh sát vũ trang, từ từ tiến vào trong khu xưởng. Ông lão dùng đèn pin cầm trong tay chiếu sáng A đang bị hai người cảnh sát đặc nhiệm áp giải. Bác Nguyên Mạn mặc bộ cảnh phục nghiêm, với tư thế của bề trên, ông nghiêm giọng nói: “Em trai người ở đâu?”

“Ở thành phố Dương Bắc.”

“Tại sao người lại vượt ngục?”

“Nếu không thì cũng chết.”

“Người này người có quen không?” Bác Nguyên Mạn ném một bức ảnh của phạm nhân V, cũng chính là “Kị sĩ u linh”.

A nhìn bức ảnh ở dưới đất, nói: “Có quen, quân sư của tôi.”

“Người lên kế hoạch vượt ngục sao?”

“Chủ ý là của quân sư đưa ra, chúng tôi đều làm theo cách mà cậu ấy nói để bố trí.”

“Tại sao lại tin tưởng hấn như vậy?”

“Câu ấy nói cậu ấy là do đạo trưởng Thông Tuệ phái đến để cứu chúng tôi, nếu không chúng tôi đều phải chết.”

“Không phải! Tôi không!” Đạo trưởng Thông Tuệ ở cạnh đó kêu gào khóc lóc thảm thiết.

“Hai tháng trước, khi tôi nhìn thấy ông nói đến sự việc này, ông đã thừa nhận là ông đã phải quân sư đến cứu tôi mà!” A nhìn chăm chăm đạo trưởng với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Tôi không, tôi lừa anh đấy.” Đạo trưởng Thông Tuệ nói.

Bác Nguyên Mạn khẽ mỉm cười. Ông lão biết “Kị sĩ u linh” không thể nào là do tên đạo sĩ giả chuyên lừa gạt để sinh tồn này phải đi được. Chỉ là trước khi “Kị sĩ u linh” vào trong, thì đã hiểu rất rõ tình hình của A, hoặc là sau khi hắn vào đó không lâu, thông qua cách thức nào đó biết được A nghe lời tên đạo trưởng Thông Tuệ này răm rắp, cho nên tương kế tựu kế. Sau khi A trốn thoát, vội đến để cảm tạ đạo trưởng Thông Tuệ, tên đạo trưởng này bèn thuận nước đẩy thuyền nhận luôn. Lúc này đây bị cảnh sát bắt giữ, ông ta đương nhiên không muốn gánh cái tội danh lớn này.

“A, quân sư của người bảo người vượt ngục thì người vượt ngục, tự người không có não à?” Bác Nguyên Mạn cắt ngang lời chất vấn của A với đạo trưởng Thông Tuệ.

“Tôi cũng không biết vì sao lại kiên định nghe theo lời của cậu ấy như thế.” A bật khóc, “Sau khi trốn ra ngoài tôi đã vô cùng hối hận, thật sự vô cùng hối hận”.

“Quân sư của người sau khi trốn thoát thì đi đâu?”

“Tôi vốn dĩ muốn đưa cậu ấy đi, kết quả là đi được nửa đường cậu ấy nói cậu ấy phải quay về phục mệnh. Tôi tưởng rằng cậu ấy đi tìm đạo trưởng Thông Tuệ, sau đó tôi cũng tìm được đạo trưởng Thông Tuệ, đạo trưởng Thông Tuệ nói đã cho quân sư quay về quê để thăm người thân rồi.”

Bác Nguyên Mạn hướng ánh mắt về phía đạo trưởng Thông Tuệ. Trong khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau đó, đạo trưởng Thông Tuệ liền mềm oặt người ngồi bệt xuống đất, kêu lên: “Tôi không quen người đó, tôi bị oan, tôi bị oan.”

“Đạo gần đây hắn có xuất hiện ở chỗ người không?” Bác Nguyên Mạn không thèm để mắt đến đạo trưởng Thông Tuệ. “Không có, tuyệt đối không có. Tôi cũng dặn dò thuộc hạ tìm cậu ấy suốt.”

Bác Nguyên Mạn hơi loạng choạng, được Đường Tuấn bên cạnh đỡ tay dìu đỡ: “Tía cẩn thận, tía mệt rồi.”

“Bên thành phố Dương Bắc chưa có động tĩnh gì truyền tới à?” Bác Nguyên Mạn hạ giọng nói.

“Ý của tía là tía đã bố trí người đến thành phố Dương Bắc ư?” Đường Tuấn hỏi đầy quan tâm.

Đường Tuấn hoàn toàn không hiểu gì cả, ông không biết Bác Nguyên Mạn có ý gì. Còn Tiêu Vấn Thiên ở bên cạnh khuôn mặt lạnh tanh không nói gì.

“Ta thật sự là đang đánh cược! Lấy tính mệnh của người mà ta yêu thương nhất để đánh cược!” Giọng nói của Bác Nguyên Mạn tràn ngập sự lo lắng, cũng không che giấu sự oán trách bản thân.

“Không, con cảm thấy tía tập trung tinh lực công kích bên này, là đúng đắn.” Đường Tuấn không biết rõ xảy ra chuyện gì, nói: “Phía Dương Bắc không có mục tiêu cụ thể, cả một thành phố rộng lớn như vậy, phải tìm kiếm bằng cách nào chứ? “Kì sĩ u linh” cũng chắc chắn nghĩ như vậy. Theo lý mà nói, hẳn có lẽ sẽ theo quy luật chọn lựa A là người nắm chắc hơn. Hơn nữa, điều then chốt nhất là, chỗ A đây có súng, nếu không phải là chúng ta dốc toàn lực, tạo nên được lực lượng hùng hậu chấn động thế này, không chừng đã có cảnh sát bị thương vong trong đợt hành động này.”

“Tiểu Lãng đã đi đến Dương Bắc.” Bác Nguyên Mạn nhớ đến khuôn mặt tươi cười của thằng cháu ngoại, không chỉ lo lắng, mà càng đau lòng, “Trước mắt, cảnh sát Dương Bắc lục soát, chưa có kết quả gì, chúng ta cũng hãy mau quay ngược lại thành phố Dương Bắc thôi!”

Đường Tuấn kinh ngạc thốt lên: “Gì cơ ạ? Tía bố trí cho Tiểu Lãng đi Dương Bắc sao? Việc này quá nguy hiểm! Vậy còn Lãng Mạc thì sao? Vào khoảnh khắc nó biến mất, con đã luôn lo lắng nó chính là kẻ nội gián, con chưa điều tra đầy đủ về thằng bé nhặt ở đầu đường xó chợ về, trong lòng luôn cảm thấy bất an.”

“Lãng Mạc không phải là kẻ nội gián.” Bác Nguyên Mạn nói đầy kiên định, “Mục đích thằng bé biến mất, cũng giống như Tiêu Lãng. Chỉ là, đây không phải là chỉ thị của ta.”

Lãng Mạc không có điều kiện tốt như Tiêu Lãng, khi cậu ta trốn ra khỏi tổ chức *Người gác đêm*, còn chưa biết mình cần phải đi đến thành phố Dương Bắc cách đây 150. ki-lô-mét như thế nào.

Điều khiến cho cậu ta lẩn cán nhất là, cậu ta chạy đi như thế này, rất có khả năng sẽ bị cảnh sát cho rằng mình chính là kẻ nội gián. Nếu như hành động tự ý này của mình thành công thì không sao, còn nếu như thất bại, không chừng ôi danh vạn dặm. Nhưng dù có thế cũng không sao, Lăng Mạc vốn dĩ là một tên lưu manh cặn bã, có được ngày hôm nay, đã có thể được coi là vô cùng may mắn rồi. Chỉ có điều, nếu cậu ta bị cảnh sát hiểu nhầm, liệu có liên lụy đến Đường Tuấn hay không? Nói gì đi chẳng nữa, vẫn cứ cảm thấy hơi có lỗi với thầy giáo hướng dẫn của mình. Vì công tác bảo mật, cậu ta không nói suy nghĩ của mình với Đường Tuấn.

Bản thân Lăng Mạc cũng không có công cụ giao thông, bọn bạn lâu la của cậu ta càng không thể nào có xe; bắt xe chắc chắn không tìm được, mở phần mềm gọi xe mà mấy lần không có tài xế nào nhận. Đêm hôm thế này, không ai muốn lái xe đi đến một nơi cách đây 150 ki-lô-mét, lại còn phải đi xe không về nữa. Trong tình hình cấp bách, Lăng Mạc phải chi ra năm lần số tiền tính theo ki-lô-mét, mới gọi được một chiếc xe tư nhân chạy khách.

“Người anh em, có chuyện gì gấp à, đưa ra giá nào. Một chủ xe trẻ tuổi đeo tai nghe, khoảng chừng sinh năm 95, bộ dạng chơi bời lêu lổng.

Lăng Mạc ngồi vào xe, con người mắt đảo một vòng nói: “Kỹ thuật của cậu thế nào?”

“Anh không nhầm đấy chứ? Thật không ngờ dám nghi ngờ kỹ thuật của tôi!” Có lẽ là tiếng nhạc trong tai nghe quá lớn, người tài xế nói với âm điệu chói tai, “Khi tôi còn trẻ, tôi là người chuyên đua xe đấy!”

Lăng Mạc nhìn khuôn mặt non choẹt của đối phương, cố gắng kìm nén để khỏi bật cười, nói: “Vậy thì cậu hãy vận dụng hết sức lực khi cậu còn trẻ, đi đến Dương Bắc với tốc độ nhanh nhất.

“Thế không được đâu, bị phạt đấy.” Cậu chàng nhún người mấy cái theo tiếng nhạc.

Lăng Mạc tỏ ra thần bí, từ ghế sau rướn lên ghế lái phía trước, giơ ra tờ giấy chứng nhận của tổ chức *Người gác đêm* của cậu ta, nói: “Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, cậu nghe thấy bao giờ chưa?”.

Có thể là Lăng Mạc quá giỏi diễn xuất, cho nên cậu chàng đó không chút nghi ngờ. Mắt cậu chàng chột loé sáng, nói: “Làm cho

em bé sợ chết khiếp! Điều tra phá án à? Kích thích quá! Vậy có nghĩa là, tôi sẽ không phải bị phạt sao? Được rồi! Anh cứ yên tâm!”

Đột nhiên, chân ga bị đạp mạnh, khiến cho Lăng Mạc đạp mạnh người về ghế sau, Lăng Mạc vội ngồi thẳng lưng, thắt dây an toàn. Nhìn thấy đèn flash ở trên nhiều máy quay camera nhấp nháy, Lăng Mạc bắt đầu xót xa cho cậu chàng này. Xem ra, đã không chỉ là vấn đề phạt tiền nữa rồi, lái xe thế này, cậu chàng phải bị trừ không biết bao nhiêu lần 12 điểm đây. Nhưng, thói quen xấu khi lái xe của cậu chàng này nhiều quá, lái xe đeo tai nghe nghe nhạc, không thắt dây an toàn, chuyển làn đường và dùng đèn không theo quy định. Tài xế lái xe như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành sát thủ đường trường. Để cho cậu chàng chịu thiệt thòi một chút cũng không coi là quá đáng. Lăng Mạc tự an ủi mình như vậy.

Khi còn chưa đi vào đường cao tốc, Lăng Mạc đã bắt đầu lo lắng cho bước đi tiếp theo.

Nếu như “Kị sĩ u linh” thực sự có khả năng thu được tin tức hành động của cảnh sát, vậy thì trong ba, bốn giờ đồng hồ trước, hắn đã thu được tin rồi. Nhưng thông tin mà hắn thu được có lẽ là của A. Theo lý mà nói, hắn sẽ đi tìm A trước. Nhưng tổ chức *Người gác đêm* lại dốc toàn bộ lực lượng để đi bắt A, rõ ràng ý tứ vốn không nằm ở đây, họ có khả năng là muốn cùng lúc bắt được cả A và “Kị sĩ u linh”. Nếu như “Kị sĩ u linh” đoán được hoặc là biết được tổ chức *Người gác đêm* có ý đồ này, có thể sẽ có khả năng giống như mình, đi đến thành phố Dương Bắc, bắt ngờ “hành động ngược lại với đối phương”. Đã là thông tin nhận được ngay lúc đó, không hề có sự chuẩn bị, vậy thì “Kị sĩ u linh” chắc là cũng giống mình, lúc trước chưa hề nghiên cứu đặc trưng của B, cũng hoàn toàn không biết rốt cuộc B đang ở chỗ nào trong thành phố Dương Bắc. Đã chọn lựa B, thì cần phải hoàn thành nhiệm vụ trong vài giờ đồng hồ, nếu không, cảnh sát sẽ nhanh chóng quay ngược trở lại tìm B. Vậy thì, làm thế nào để định vị được đây? “Kị sĩ u linh” nhận được tin tức trước mình mấy giờ đồng hồ, nhưng phương tiện đi lại của hắn không bằng mình, hơn nữa, hy vọng khả năng suy luận không bằng mình, như vậy, không chừng mình vẫn còn kịp.

Não bộ của Lăng Mạc chuyển động thật nhanh. Cậu ta đang nghĩ, nếu như cậu ta chính là “Kị sĩ u linh”, vậy thì cậu ta cần phải bắt tay

tìm kiếm như thế nào? Nếu như thực sự có nội ứng, vậy thì những tài liệu mà Lăng Mạc cậu nắm được, “Kì sĩ u linh” cũng sẽ nắm được. Nhưng có bao nhiêu tài liệu như vậy, tìm kiếm trọng điểm thế nào đây? Danh sách cuộc gọi? Phải rồi! Danh sách cuộc gọi..

Trại tạm giam có điện thoại công cộng, sử dụng khá nhiều, mặc dù có đăng kí, nhưng không thể nào đầy đủ hết được. Cho nên, cho dù là biết được đối tượng nói chuyện, nhưng lại không biết được người chủ động gọi đến là phạm nhân nào. Nhưng nếu như biết được người nhận cuộc gọi và người chủ động gọi là số điện thoại của thành phố Dương Bắc, không cần biết có phải là B nói chuyện hay không, cũng có thể coi là đối tượng trọng điểm xem xét.

Mặc dù trạm điện thoại công cộng của trại tạm giam có máy camera, nhưng B trong thời gian tạm giam đã nảy sinh mưu đồ vượt ngục, hơn nữa sau khi vượt ngục chuẩn bị trốn ở Dương Bắc, vậy thì, hẳn rất có khả năng cần phải gọi một cuộc điện thoại cho người ở nơi chuẩn bị ẩn nấp. xem tình hình thực hư ra sao.

Thử xem sao!

Nghĩ đến đây, Lăng Mạc dùng điện thoại di động tìm kiếm được số điện thoại vùng của thành phố Dương Bắc, và cả mã số khu vực của số điện thoại di động. Đây chính là thể mạnh của Lăng Mạc, trí nhớ của cậu ta vượt xa người bình thường, đặc biệt miễn cảm đối với con số.

Sau đó, Lăng Mạc mở file có tên “Mục lục cuộc điện thoại người gọi đến trại tạm giam trong vòng hai tháng trước khi xảy ra sự kiện vượt ngục”. Ở đó có đến hàng nghìn số điện thoại. Đôi mắt Lăng Mạc lướt nhanh các con số từ dưới lên, quả nhiên trong phần danh sách cuộc gọi năm ngày trước khi xảy ra sự kiện vượt ngục, phát hiện ra một số điện thoại di động của Dương Bắc. Mặc dù cuộc nói chuyện chỉ có hai giây, nhưng Lăng Mạc cảm thấy, thời gian càng ngắn ngủi đến độ vô lý thì lại càng có giá trị. Nếu như thực sự nói nhiều, thì đã bị cảnh sát điều tra ra từ lâu rồi. Bị cảnh sát bỏ qua, thường là những manh mối có vẻ như không thể nào liên quan đến vượt ngục. “Đến Dương Bắc rồi, đi đâu đây?”

“Nhanh thế!” Lăng Mạc nhìn đồng hồ, nói: “Tìm một cửa hàng kinh doanh điện tín.”

“Muộn thế này rồi, làm gì còn cửa hàng kinh doanh chứ?” Cậu chàng nói.

“Bây giờ cửa hàng kinh doanh đều là cá thể nhận thầu, chắc chắn có cửa hàng vẫn mở cửa, mau tìm đi.” Lãng Mạc cuống lên.

Có thể là may mắn, quả nhiên sau khi đi vòng vào mấy dãy phố, phát hiện ra một cửa hàng kinh doanh điện tín chuẩn bị đóng cửa.

“Đợi chút, ông chủ, có thể giúp tôi kiểm tra số điện thoại này được không?” Lãng Mạc nhảy xuống xe, chặn cánh cửa cuốn mà ông chủ chuẩn bị kéo xuống.

“Chúng tôi là cảnh sát hình sự quốc tế.” Cậu chàng cũng xuống xe, vẫn đang rung lắc cơ thể.

Ông chủ bán tín bán nghi mở cửa ra, rồi bật máy vi tính lên.

“Có thể xem được địa chỉ nơi ở của chủ nhân số điện ai này không?” Lãng Mạc nhìn thấy trên màn hình của ông chủ hiện lên thông tin cá nhân của một khách hàng.

“Cậu có thể đưa giấy chứng nhận của cậu cho tôi xem được không?” Ông chủ bắt đầu cảnh giác.

Thế nhưng lúc này đây, Lãng Mạc thực ra đã nhìn thấy rõ địa chỉ nơi ở của khách hàng trong thông tin khách hàng, thế nên chỉ mỉm cười, nói: “Cảm ơn ông chủ!” Rồi quay người bước đi.

Ông chủ ngẩn người ngồi yên hồi lâu, mới nhảy bật dậy nói với theo phía sau lưng hai người: “Này, các cậu là ai? Tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Cảm giác trong cả quá trình lái xe, cậu chàng còn hào hứng hơn cả Lãng Mạc. Sau khi thu được thông tin địa chỉ cụ thể, cậu chàng phóng như bay đến khu biệt thự. Ở cổng khu biệt thự, bảo vệ chặn chiếc xe lại.

“Xin lỗi, không phải là xe của chủ nhà trong tiểu khu, không được phép tiến vào.” Người bảo vệ nói rất lịch thiệp.

“Chúng tôi vào để điều tra phá án.” Lãng Mạc còn chưa kịp lên tiếng, cậu chàng đã lớn tiếng nói.

“Xin hãy đưa ra giấy chứng nhận của anh!” Bảo vệ nói. “Đưa giấy chứng nhận gì chứ? Chúng tôi là cảnh sát hình sự quốc tế! Nếu anh không chịu mở cửa, làm lỡ việc, chúng tôi sẽ bắt anh lại đấy!” Cậu chàng nói.

Lãng Mạc mặt sa sầm.

“Anh là cảnh sát hình sự vũ trụ cũng phải xem giấy tờ.” Bảo vệ nói.

“Các anh có phải là đang tìm hai người vừa rồi không?” Một người bảo vệ thò đầu từ ngoài vào trong cửa sổ xe. nhìn Lăng Mạc đang ngồi ghế sau, nói.

“Có phải là có một người dáng người cao cao, trắng trẻo, vai rộng, mặc trang phục gần giống như các anh không?” Lăng Mạc đột nhiên nhận thức ra điều gì đó, nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu ta đuổi theo một người chạy đi rồi, chúng tôi cũng không biết là có chuyện gì, không biết có phải là chuyện riêng của họ không, cho nên không tiện xen vào.” Người bảo vệ nhìn người thanh niên có vết sẹo trên mặt với ánh mắt hiếu kì, nói: “Thực sự là vụ án lớn à? Còn cần cả cảnh sát hình sự quốc tế ra tay?”

“Họ đi đâu rồi?” Lăng Mạc vội hỏi.

“Vừa mới chạy qua, người trước người sau, chạy về phía đằng kia kìa.” Bảo vệ chỉ về phía trước, nói.

Người bảo vệ còn chưa nói dứt lời, Lăng Mạc đã lại một lần nữa bị cậu chàng tài xế tăng tốc đột ngột khiến cho cậu ta bị bật mạnh người và vào lưng ghế.

“Cậu thần kinh à! Tôi còn chưa hỏi xong mà!” Lăng Mạc lồm cồm bò dậy, ngồi nghiêm chỉnh lại trên ghế.

“Cảnh sát điều tra phá án chẳng phải chú trọng đến hiệu quả sao? Một khắc thời gian đáng giá ngàn vàng mà!” Cậu chàng bẻ vô lăng, nói.

“Cậu có biết hướng này là đi về đâu không? Cậu cứ thế mà đuổi theo?” Lăng Mạc xoa xoa phần gáy bị va đau điếng.

Tôi nhìn bản đồ trên điện thoại di động, điểm cuối hàng của con đường này là một ngọn núi nhỏ.” Cậu chàng nói. Trên tivi đều chiếu như vậy mà, chỉ cần tội phạm chạy trốn là lại chạy vào trong rừng núi.”

Trong lúc nói, chiếc xe đã lao đến một dãy nhà xưởng bỏ hoang, phía sau nhà xưởng đúng thật là có một ngọn núi nhỏ.

Đường cái đã hết, chỉ còn lại một ngõ nhỏ ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Nếu như Tiêu Lăng đuổi theo “Kị sĩ u linh” đến đây, chỉ có thể bỏ xe lại, thà rằng tìm kiếm ở đây xem sao.

“Dừng xe!” Lăng Mạc bảo cậu chàng dừng xe lại ở vị trí giao nhau giữa con đường và ngõ nhỏ. Nếu không phải là Lăng Mạc ngăn cản, cậu chàng này còn chuẩn bị lái xe vào cái ngõ nhỏ hẹp. Nếu như vậy, ánh đèn xe rất có khả năng sẽ đánh rấn động cỏ.

Lăng Mạc nhảy xuống xe, rút từ thắt lưng ra một chiếc gậy cảnh sát chuyên dụng và chiếc đèn pin có ánh sáng mạnh. Không biết có phải là thầy giáo hướng dẫn Đường Tuấn vẫn luôn chưa bao giờ từ bỏ sự cảnh giác đối với cậu ta, mặc dù cậu ta đã thông qua được tất cả các kỳ sát hạch về việc giữ súng, bắn tỉa, nhưng Đường Tuấn vẫn không phát cho cậu ta giấy chứng nhận giữ súng. Cũng giống như cậu ta, mười ba học viên còn lại cũng đều không nhận được giấy chứng nhận giữ súng. Đây có thể là sự nghi ngờ của Bộ đối với việc đội ngũ này của bọn họ liệu có thể tiếp tục được hay không, cho nên mới nghiêm khắc trong việc đề ra tiêu chuẩn được chứng nhận giữ súng.

“Cảnh sát hình sự quốc tế mà lại dùng gậy à?” Cậu chàng ngồi trong ghế lái cười nghiêng ngả.

Lăng Mạc giơ tay lên khẽ “suýt” một tiếng, nói: “Dừng nhiều lời, tôi đã trả tiền cho cậu rồi, cậu mau về đi!”

“Một mình anh cô độc như vậy, để tôi giúp anh.” Cậu chàng xuống xe, mở thùng xe phía sau, lôi ra một chiếc cò lê.

Lăng Mạc thoáng cảm động, từ nhỏ đến lớn, đều là cậu ta bảo vệ cho nhóm bạn của cậu ta, chưa có ai giúp đỡ cậu ta khi cậu ta đối diện với hiểm nguy. Lăng Mạc cảm thấy cậu chàng này là một người rất nhiệt tình, để cậu ta bị phạt, đã rất áy náy rồi, bất luận thế nào cũng không thể để cậu ta phải đối diện với mối nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên, Lăng Mạc thực ra rất hy vọng có người giúp đỡ lại mềm lòng, nói: “Dừng nhiều lời, sự việc này không liên quan đến cậu, mau về đi, nếu không tôi trở mặt đấy.”

Cậu chàng thấy thái độ của Lăng Mạc rất nghiêm túc, đành phải xoè tay ra, quay xe rời khỏi con ngõ nhỏ.

Lăng Mạc một tay cầm gậy, một tay cầm đèn pin chuyên dụng của cảnh sát, đi men theo con ngõ từ từ di chuyển vào gần ngọn núi nhỏ. Môi trường này là môi trường mà Lăng Mạc sống từ nhỏ đến lớn, có thể coi là rất quen thuộc. Nhưng, lúc này đây, Lăng Mạc lại

cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí, bàn tay nắm chặt cây gậy đã rịn ra mồ hôi đầm đìa.

Chiếc đèn pin ánh sáng mạnh mặc dù chiếu được khá xa, nhưng phạm vi chiếu sáng rất có hạn. Lăng Mạc chỉ có thể liên tục lia chiếc đèn pin để miễn cưỡng nhận biết được vật thể ở đằng xa. Nhưng, cái ngõ rất sâu, muốn nhận biết rõ được vẫn là điều không thể.

Khi Lăng Mạc đi đến cửa một nhà xưởng chè, dùng đèn tin chiếu sáng được mảng sân lớn của khu công xưởng trống rỗng. Ở giữa sân, hình như có bóng một cây to, hoặc là có cành cây đang đung đưa theo gió, nhưng đúng là không có bất cứ tiếng động nào.

Trong lúc liếc nhìn, Lăng Mạc cảm thấy phía trước có điểm giao thoa của con ngõ, hình như có thứ gì đó phản chiếu ánh sáng đèn pin của cậu ta ngược trở lại. Thế nên cậu ta nắm chặt gậy, từ từ đi về phía cuối con ngõ nhỏ.

Khi đi đến gần, Lăng Mạc nhìn rõ đó là một chiếc xe ô tô.

Đây là xe của Tiêu Lăng sao? Lăng Mạc thoáng do dự, đứng ở cửa ngõ, dùng đèn pin chiếu rọi khắp nơi, quả nhiên phát hiện ra gần đó có một chiếc xe hai bánh đổ dưới đất.

Lăng Mạc chạy đến bên cạnh chiếc xe hai bánh đó, quả đúng là chiếc xe gắn máy phân khối cực nhỏ phong cách phục cổ màu đỏ đó, hình dạng giống hệt như chiếc xe mà lúc trước cảnh sát đã lấy được từ đoạn băng video của máy camera trong tiểu khu. Lăng Mạc sờ vào động cơ phát nổ của chiếc xe, vẫn còn nóng, chứng tỏ Tiêu Lăng đuổi theo ‘Kị sĩ u linh’ đến đây chưa lâu. Nhưng hiện giờ bọn họ đi đâu rồi? Ở đây yên tĩnh như vậy, đừng nói là tiếng đánh nhau, sao ngay cả chút động tĩnh cũng không hề có vậy chứ?

Cảnh tượng này khiến Lăng Mạc càng cảm thấy căng thẳng, cậu ta liếm môi, nắm chặt chiếc gậy. Lăng Mạc ép mình bình tĩnh lại, tỉ mỉ suy nghĩ, đầu của hai chiếc xe thực ra đều chỉ về hướng công xưởng mà cậu ta vừa mới đi qua. Vậy cũng có nghĩa là, nơi mà Tiêu Lăng và “Kị sĩ u linh có khả năng đến nhất chính là công xưởng hoang phế đó. Hơn nữa, vừa rồi cậu chàng tài xế cũng đã nói, trên tivi đều nói thế, phạm nhân thích chạy vào rừng núi, mà phía sau công xưởng này lại chính là một ngọn núi.

Lăng Mạc quay người di chuyển lại về hướng công xưởng, khi còn cách của công xưởng chừng 20 mét, cậu ta đột nhiên phát hiện ra

trong một con ngõ khác có bóng một người.

Bóng người đó hình như là một người già, đang vác một đồng vỏ hộp giấy và thứ gì đó xôm xốp, từ từ di chuyển về phía lối ra đường xa của con ngõ. Xem ra, đây là một người già thu nhặt đồ phế liệu. Nhặt phế liệu? Lãng Mạc chột giật nảy mình.

“Đứng lại! Tôi là cảnh sát!” Lãng Mạc lớn tiếng hét lên.

Bóng người đó chột đứng sựng lại, nhưng không quay đầu. Một giọng nói nặng nề liên tục truyền tới tại Lãng Mạc: “Cảnh sát thì sao? Tôi có phạm pháp đâu, tôi chẳng nhìn thấy gì cả, tôi chẳng qua chỉ là một người nhặt phế liệu.”

“Đứng yên đó, không được nhúc nhích!” Lãng Mạc vừa từ từ tiến lại gần người đó, vừa lớn giọng nói, “Nếu anh không phải là người nhặt phế thải thì thôi, anh đã là người nhặt phế liệu, tôi thật sự phải kiểm tra anh thật kĩ mới được.”

“Phế liệu thì có gì đáng để kiểm tra chứ?” Bóng đen đứng đó như một cây tùng, không hề nhúc nhích.

Lãng Mạc không trả lời, thấy càng lúc càng lại gần bóng đen đó, trái tim Lãng Mạc càng đập dồn dập.

Đúng lúc Lãng Mạc chỉ cách bóng đen chừng năm mét, bóng đen này như thể mọc mắt ở phía sau gáy, chột quay mặt lại, nhìn chăm chăm vào Lãng Mạc. Lúc này, họ chỉ cách nhau năm mét! . Đó là một gương mặt trẻ trung, khoảng độ 24, 25 tuổi. Anh ta không giống với những người nhặt phế liệu khác, đó là một khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ. Rõ ràng, hần chính là tên “Kị sĩ u linh” đó.

Luồng ánh sáng mạnh của đèn pin chiếu vào khuôn mặt của “Kị sĩ u linh” khiến cho khuôn mặt này vốn đã trắng nhợt lại càng trắng đến độ âm u. Đôi mắt “Kị sĩ u linh” nhìn thẳng vào luồng ánh sáng mạnh của đèn pin, không hề chớp mắt, không hề có chút né tránh nào.

Người bình thường trong màn đêm đột nhiên nhìn thẳng vào luồng ánh sáng mạnh, đồng tử sẽ đột ngột thu nhỏ lại, mắt sẽ lập tức xuất hiện sự khó chịu. Nhưng tên “Kị sĩ u linh” này lại không có gì khó chịu, thậm chí có thể nói, hần không có đồng tử, chứ đừng nói đến thu nhỏ lại. Con mắt màu đen và trống rỗng nhìn chăm chăm vào Lãng - Lạc, sâu thẳm và đáng sợ, đến thẳng nơi sâu thẳm trái tim con người.

“Nhìn vào mắt tao đi! Mày cảm thấy mệt không? Có buồn ngủ không?...” Kị sĩ u linh” trình diễn lại kỹ thuật của mình.

Lăng Mạc loạng choạng đi về hướng “Kị sĩ u linh”, giữa âm thanh tràn ngập sự mê hoặc đó, cậu ta hình như bước từng bước rất khó nhọc. Khoé miệng “Kị sĩ u linh”, chợt thoáng hiện lên nụ cười, nhưng nụ cười mỉm của hắn nhanh chóng biến thành nỗi kinh ngạc. Lăng Mạc hơi cúi đầu đi về phía hắn, khi ngẩng đầu lên, thì mí mắt lại nhắm chặt, trong khoảnh khắc tiếp cận “Kị sĩ u linh”, mắt cậu ta chợt mở ra, trong mắt cậu ta cũng không hề có chút mê hoặc nào, chỉ có sự lạnh lùng không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

“Nói nhiều như vậy không mệt sao?” Khi giọng nói âm u của Lăng Mạc vang lên, cậu ta đã giơ chân lên đập một cú thật mạnh vào bụng của “Kị sĩ u linh”.

“Kị sĩ u linh” bị cú đập mạnh này bắn bay xa ba, bốn mét, ngã bịch xuống đất. Hắn vô cùng kinh ngạc, cách thức mà hắn thực hiện thuận lợi bao lần, thật không ngờ lại bị tên nhóc con này dễ dàng hóa giải.

“Mày...”

Lúc này, Lăng Mạc đã giơ gậy bấm lên lao đến, giáng thẳng vào đầu của “Kị sĩ u linh”. Gậy bấm này làm bằng lõi thép đặc rất chắc chắn, nếu như cú đòn này mà có thể giáng trúng, tên “Kị sĩ u linh” này cho dù không lập tức tàn phế, cũng phải mất đi tám phần công lực chiến đấu.

Nhưng, Lăng Mạc đã đánh giá thấp thực lực của “Kị sĩ u linh”. Chiếc gậy này không những không giáng được vào đầu “Kị sĩ u linh”, ngược lại, bởi vì đòn quá nhiều sức, Lăng Mạc chợt loạng quạng lao về phía trước. “Kị sĩ u linh” quay người tuyệt đẹp, tung một cú đá quét ra phía sau, chuẩn xác đúng vào mắt cá chân Lăng Mạc. Hai chân Lăng Mạc cùng lúc bị đá, ngã chổng vó nặng nề xuống đất. Dù sao thì cũng đã trải qua hơn hai tháng huấn luyện đặc biệt trong tổ chức *Người gác đêm*, Lăng Mạc cũng tuyệt đối không phải là kẻ hèn nhát, cậu ta bật người đứng dậy lại một lần nữa giơ chiếc gậy trong tay mình lên.

Lăng Mạc ở trong tư thế phòng ngự, trong não liên tục tìm kiếm cách thức “một đòn khổng chế địch” mà cậu ta đã học trong hơn hai tháng qua. Cho dù trí nhớ của cậu ta xuất sắc hơn người, nhớ rất rõ

từng chiêu thức mà Tư Đồ Bá đã dạy họ. Nhưng Lăng Mạc trong lòng vẫn hiểu rất rõ, bản thân mình vốn không phải là đối thủ của đối phương. Đây không phải là vấn đề “có biết đấu tay đôi hay không”, mà là vấn đề “tổ chất đấu tay đôi” được hình thành theo thời gian.

“Kị sĩ u linh” thấy Lăng Mạc cũng có vài ngón đòn, thế nên hắn cũng không dám tùy tiện tấn công, mà từ từ di chuyển ở khu vực an toàn cho việc tiếp cận Lăng Mạc, quan sát nhược điểm của Lăng Mạc.

“Đừng nhìn vào mắt hắn.” Lăng Mạc nhắc nhở bản thân, chuyên tâm quan sát phía bụng dưới của “Kị sĩ u linh”.

Đột nhiên, “Kị sĩ u linh” bắt đầu tấn công, chọt lao đến phía bên trái Lăng Mạc. Lăng Mạc vội né tránh, tránh được cú đâm chính diện, nhưng lại bị một đòn chân tổng ngang liền ngay sau đó của “Kị sĩ u linh” đá vào mạng sườn. Cơn đau đập đến khiến Lăng Mạc hoảng loạn.

Vốn dĩ kỹ thuật đã không bằng đối phương, giờ đây lại hoảng loạn không có đường hướng nào, chiếc gậy bấm cũng bị chính Lăng Mạc vung đi mất trong lúc hoảng loạn. Trong mười mấy chiêu, Lăng Mạc bị “Kị sĩ u linh” đốn ngã bốn, năm lần, toàn thân đau nhức, gần như không bò nổi dậy được nữa.

“Kết cục của kẻ không nghe theo mệnh lệnh!” Khi giọng nói trầm đục của “Kị sĩ u linh” truyền tới, Lăng Mạc đang nằm dưới đất phát hiện ra đôi giày lính của “Kị sĩ u linh” đã dịch chuyển đến bên cạnh đầu cậu ta. Chỉ có điều, lúc này đây, Lăng Mạc gần như không còn sức lực để bò dậy chứ đừng nói đến né tránh được.

Cho dù đang vẫn luôn ở trong tình thế bị đánh một cách bị động, nhưng câu nói “Kết cục của kẻ không nghe theo mệnh lệnh” vẫn cứ in sâu vào trong trí não Lăng Mạc.

Chiếc giày lính chọt nhắc lên, sau đó đá mạnh vào lồng mày bên trái của Lăng Mạc. Lăng Mạc lập tức cảm thấy mắt nổ đom đóm, tứ chi mềm oặt, chỗ lồng mày cũng bị rách toác một vết lớn, máu tươi bắn phụt ra, thậm chí khiến mắt trái cậu ta không thể mở ra nổi. Bởi vì đầu bị quay quặt mạnh, có khả năng đốt sống cổ cũng bị tổn thương, Lăng Mạc cảm thấy tứ chi đều tê dại. Cậu ta biết mình đã mất đi khả năng phản kháng, tiếp theo đây chờ xem “Kị sĩ u linh” xử lý cậu ta ra sao.

Cái mạng hèn mọn của mình, vốn dĩ sớm muộn cũng phải đi con đường này. Hy vọng thật xa vời, Lăng Mạc cậu vốn không nên có niềm hy vọng như của những người khác. Tất cả những điều này đều là số phận đã định sẵn, cho dù có cố gắng hơn nữa, có khắc khổ hơn nữa, cũng không thể nào trốn tránh được sự bao phủ của số phận

Vô số những mảnh vụn của kí ức bắt đầu được kết nối lại, Lăng Mạc nhớ đến cảnh ngộ của mình lúc ấu thơ, còn cả những câu chuyện liên quan đến thân thể của mình. Mảnh sân cũ kĩ đó, gương mặt trắng nhợt nhạt của mẹ hiện lên trong trí não Lăng Mạc. Mẹ ơi, con đến tìm mẹ đây Lăng Mạc lại nhớ đến Đường Tuấn, có vẻ như đúng là như vậy, Đường Tuấn đã cứu vớt Lăng Mạc khỏi tai ương, Lăng Mạc nhìn thấy hy vọng của cuộc đời. Đã từng có lúc, Lăng Mạc muốn thông qua sự cố gắng của mình, triệt để lật mở được bí ẩn về thân thể của mình, ít nhất cũng phải trả lại cho bố sự trong sạch.

Lăng Mạc còn nghĩ đến tổ viên của mình, mặc dù cậu ta không giao lưu nhiều với họ, nhưng trong lòng đã coi họ như người thân của mình. Ở giữa các tổ viên, cậu ta tìm thấy được cảm giác lãnh đạo, cậu ta được khích lệ động viên, bị đốc thúc nên mới tiến bộ thân thể này. Mặc dù không muốn, nhưng trong khoảnh khắc này, Lăng Mạc vẫn nhớ đến bố mẹ kế, sự ngược đãi và khinh thường thời thơ ấu, gần như đã huỷ hoại quãng thời gian mười mấy năm tuổi trẻ của cậu ta. Cậu ta ghét bọn họ, sau khi đi theo Đường Tuấn, cậu ta còn nghĩ sau này sẽ không bao giờ gặp lại bọn họ nữa, nhưng lúc này đây, cậu ta lại vẫn nhớ đến bọn họ.

Lăng Mạc tuyệt vọng nghĩ, khoé mắt liếc nhìn thấy giày lính lại một lần nữa từng bước tiến lại gần.

Khi chiếc giày lại một lần nữa nhắc lên, Lăng Mạc nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi cái chết.

Chiếc giày lính đã không hạ xuống như dự liệu, thay vào đó là một âm thanh cực lớn.

Sau tiếng động đó, thật không ngờ cái đầu tà đạo của “Kị sĩ u linh” cũng đổ nhào xuống bên cạnh Lăng Mạc.

Sự tê dại nơi tứ chi của Lăng Mạc đã được giảm bớt, cậu ta gắng gượng giơ tay lên lau vết máu dính nhơm nhớp ở mắt, cố gắng hết

sức để có thể nhìn rõ bóng đen đứng trước mắt. Nhưng, trời quá tối, cậu ta không nhìn rõ.

Cho đến khi bóng đen nói: “Bọn người thành phố chúng mày thật biết cách chơi, còn biết cả thôi miên!”

Lăng Mạc cười, âm thanh này là của Tiêu Lăng, xem ra cậu ta có thể sống sót được rồi.

Tiêu Lăng nhặt một cái thùng rác sắt bên đường trực tiếp đập vào đầu “Kị sĩ u linh”.

Với sức vóc cường tráng của Tiêu Lăng, cú đòn này không nhẹ chút nào.

Lăng Mạc từ từ bò dậy, nhìn thấy Tiêu Lăng đang đề lên người “Kị sĩ u linh”, chuẩn bị dùng dây thừng trói hắn lại. Tiêu Lăng vừa giữ dây thừng vừa ôm lấy ngực mình, xem ra thực hiện hành động rất khó nhọc. Nếu như không nằm ngoài dự đoán, Tiêu Lăng chắc là cũng bị thương. Một người nhanh nhẹn như vậy, mà động tác lại chậm chạp lúng túng thế, có lẽ vết thương cũng không nhẹ.

Lăng Mạc nghĩ vậy, nheo mắt lại, xuyên qua màn đêm quan sát Tiêu Lăng. Quả nhiên, cả một vạt áo bên trái của Tiêu Lăng đều thấm máu.

Lăng Mạc còn chưa kịp đến giúp Tiêu Lăng, “Kị sĩ u linh” đột nhiên tỉnh lại. Tên “Kị sĩ u linh” bị thương giống như một kẻ điên, nhảy bật dậy, lật nhào Tiêu Lăng đang cưỡi lên người hắn. Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Lăng Mạc giật mình sợ hãi.

“Kị sĩ u linh” kêu lên kinh dị, cưỡi lên phần thân trên của Tiêu Lăng, lấy một ngón tay thọc mạnh vào ngực Tiêu Lăng. Vị trí đó có lẽ là chỗ Tiêu Lăng bị thương. Tiêu Lăng gan dạ, không hề phát ra tiếng kêu mà dốc hết toàn bộ sức lực để phản kháng. Lăng Mạc cảm thấy cơ thể mình vẫn

chưa được nhanh nhẹn, nhưng vội vàng tìm được một viên gạch loạng choạng ném về phía “Kị sĩ u linh”.

“Kị sĩ u linh” một chọi hai, đành phải thả Tiêu Lăng ra, lùi lại đến sát bên tường, từ từ rút ra một con dao găm ở thắt lưng.

Tiêu Lăng ngồi xổm dậy, một tay chống xuống đất, thở dốc, là để giảm bớt cơn đau vừa rồi. Lăng Mạc cảm nhận sâu sắc, vỗ nhẹ vào vai Tiêu Lăng.

“Có còn nhớ chiến thuật tay không một chọi hai mà Tư Đồ Bá dạy chúng ta không?” Tiêu Lăng hạ giọng thì thầm.

Trong giờ võ thuật đấu tay đôi, Tư Đồ Bá đã từng nói, khi hai đấu một không có vũ khí tiến hành giao đấu, đòi hỏi hai người phải có sự phối hợp thật ăn ý. Hai người tốt nhất có thể cùng lúc xuất phát, cùng lúc xuất chiêu từ hai góc khác nhau. Hai người cần phải kết nối với đối thủ, hai đường kết nối tốt nhất là tạo thành góc 120 độ.

Điểm then chốt của phương thức chiến đấu này không phải ở góc độ mà là thời gian ra đòn, tấn công bắt buộc phải đồng thời và đúng vị trí, như vậy thì đối thủ mới khó đối phó được.

Tất cả các kiểu phương thức chiến đấu đã xuất hiện một lượt trong não Lăng Mạc lâu rồi, đương nhiên cũng không thiếu loại này. Lăng Mạc tự tin gật đầu với Tiêu Lăng.

Hai người kết hợp ăn ý từ từ di chuyển sang hai bên, kéo dài khoảng cách và góc độ giữa ba người. Còn “Kị sĩ u linh” thì vẫn cầm con dao găm, không hề nhúc nhích, như thể một pho tượng.

“A!” Ngay sau tiếng hét phẫn nộ của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng và Lăng Mạc đồng thời lao về phía “Kị sĩ u linh” từ hai hướng. Hai cậu làm theo cách của thầy Tư Đồ Bá, dùng khoé mắt liếc nhìn đối phương để đảm bảo hai người có thể cùng lúc tấn công đúng vị trí.

Nửa vầng trăng trên trời, ánh sáng lờ mờ, có lúc lại chui vào giữa đám mây, biến mất tăm. Thế nhưng trong khoảnh khắc đó, vầng trăng lại xuất hiện, chiếu rọi nụ cười quái dị của “Kị sĩ u linh” đang dựa vào tường.

“Kị sĩ u linh” nhờ sự trợ giúp của bức tường, đột nhiên lao về phía Lăng Mạc, giơ con dao găm lên.

Chiêu này thực là hiểm độc, không chỉ phá hoại góc độ giữa ba người, mà còn kéo gần khoảng cách giữa hắn và Lăng Mạc, kéo dài khoảng cách giữa hắn và Tiêu Lăng. Kế hoạch hoàn mỹ “có thể cùng lúc tấn công hắn” của Lăng Mạc và Tiêu Lăng đã bị hoá giải dễ dàng.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc đều khựng lại trong giây lát. Thế nhưng ngay sau giây lát này, con dao găm của “Kị sĩ u linh” đã cắm vào cánh tay của Lăng Mạc. Gần như chỉ trong một giây, “Kị sĩ u linh” cúi người nhanh chóng rút dao rồi quay người cũng bồi cho Tiêu Lăng một nhát. Nhát dao này, mặc dù Tiêu Lăng đã né tránh, nhưng mũi

dao vẫn cứa vào bụng Tiêu Lăng, khiến cho áo cậu bị rách một vết rộng.

Lăng Mạc dù bị thương nhưng vẫn không từ bỏ, vung viên gạch trong tay, nhằm đầu “Kị sĩ u linh” mà ném. “Kị sĩ u linh” lùi gấp về phía sau, lùi lại khoảng hơn mười mét. tránh được cú đòn này một cách hoàn mỹ.

Đợt giao đấu này, “Kị sĩ u linh” đã thắng lợi hoàn toàn.

“Đánh không lại hử rồi, cậu có thể chạy nổi không?” Tiêu Lăng dịu dõ Lăng Mạc đã mất trọng tâm, nhìn cánh tay Lăng Mạc đang chảy máu, nói.

“Chạy không nổi cũng phải chạy, nếu không hôm nay sẽ phải mất mạng ở hoang sơn.” Lăng Mạc cắn răng nói.

Vừa dứt lời, “Kị sĩ u linh” đã giơ con dao găm lên lại chuẩn bị phát động tấn công. Con dao găm dưới ánh trăng chiếu rọi, toát ra ánh sáng lạnh giá đáng sợ. Tiêu Lăng hất đổ một bó cây trúc dựng ở trên tường con ngõ nhỏ, rồi quay người bỏ chạy cùng với Lăng Mạc. Khi “Kị sĩ u linh” thoát khỏi đám cây trúc lộn xộn đó, thấy hai người đã điên cuồng lao chạy được hơn trăm mét. Hắn cười ha ha, cầm dao đuổi theo.

Tất cả mọi điểm kết thúc cũng là điểm khởi đầu, chỉ có điều chúng ta không biết được thời gian.

“Tâm lý tội phạm” - Phim Mỹ

Lăng Mạc ôm lấy cánh tay, lao chạy điên cuồng về phía trước. Không cần quay đầu, cậu ta cũng biết tiếng bước chân phía sau là của “Kị sĩ u linh”. Tiêu Lăng vừa mới nói, muốn tách nhau ra để chạy trốn, phân tán sự chú ý. Không ngờ, tên “Kị sĩ u linh” chẳng buồn suy nghĩ, cứ thể chọn lựa Lăng Mạc. Theo lý mà nói, cái tên tự phụ xấu xa này lẽ ra nên chọn lựa Tiêu Lăng là người có sự thách thức lớn hơn mới phải.

Lăng Mạc từ nhỏ lăn lộn chốn phố phường, cũng không hiếm khi bị ức hiếp, bị đánh đến nổi thương tích đầy mình cũng có. Nhưng lần này không giống, Lăng Mạc không chỉ bị thương khá nặng, lại còn phải mang theo vết thương mà chạy trốn để giữ lấy mạng sống. “Kị sĩ u linh” là một kẻ tàn bạo hung ác, giết người không chớp mắt. Qua động tác vừa rồi có thể nhận ra, chiêu nào cũng chí mạng. May mà con người khi ham muốn sống sót mãnh liệt, có thể khởi phát ra tiềm năng vô hạn. Chất Adrenaline được giải phóng khỏi tuyến thượng thận khiến Lăng Mạc quên đi sự đau đớn, tốc độ chạy thậm chí còn hơn cả thành tích lúc huấn luyện khi không bị thương.

Lăng Mạc điên cuồng lao chạy, vòng sang phía bên kia chân núi. Bên đó là một dãy các nhà mái ngói đã bị bỏ hoang. Có thể nhận ra, trước đây, nơi đây là một thôn xóm nhỏ. Nhà mái ngói vô cùng cũ nát, tường mục nát nham nhở, cảnh tượng tiêu điều, những con ngõ nhỏ giữa các căn nhà mái ngói ngoằn ngoèo cong vẹo. Trí óc Lăng Mạc chuyển động thật nhanh, tiến hành phân tích đối với vị trí của những con ngõ nhỏ này. Trời rất tối, xung quanh không có bất cứ nguồn phát sáng nào, chiếc đèn pin của Lăng Mạc cũng không biết đã bị rơi ở đâu trong lúc giao đấu rồi, ánh trăng thì lại quá đổi mờ nhạt. Lăng Mạc không bị bệnh quáng gà, nhưng trong con ngõ nhỏ

tối đen sì này, cũng không phát huy được “siêu năng lực” phân biệt phương hướng của mình.

Cậu ta chỉ có thể cầm đầu chạy về phía trước, phía sau lưng, “Kị sĩ u linh” vẫn kiên trì đeo bám.

Hai bên bức tường của con ngõ nhỏ cũng nhanh chóng lùi lại phía sau Lăng Mạc, nhưng Lăng Mạc nhanh chóng phát hiện ra mình đã rẽ quanh vào một ngõ cụt. Con ngõ nhanh chóng đến điểm tận cùng, hai bên có mấy ngôi nhà đang đổ ngổ, đều đã hoang phế, phía trước thì lại là một bức tường vây khá cao.

Cánh tay bị thương, muốn bật tường vượt qua được bức tường vây là điều không thể. “Kị sĩ u linh” đang đuổi sát theo sau, muốn rẽ lại con ngõ lúc này cũng là điều không thể.

Ông trời muốn tuyệt đường của mình sao? Lăng Mạc tuyệt vọng.

Cộng cớ duy nhất cứu mạng lúc này chính là mấy căn nhà hoang đang bỏ ngổ này. Nếu như trước khi “Kị sĩ u linh” rẽ vào con ngõ này mà Lăng Mạc có thể chạy vào trong nhà, trong nhà lại vừa vặn có chỗ ẩn nấp, biết đâu có thể có một cơ may sống sót. Việc đã đến nước này, cũng đành phải liều mình thôi.

Trước khi “Kị sĩ u linh” rẽ vào con ngõ cuối cùng, Lăng Mạc đã tiến vào một ngôi nhà.

Trái tim Lăng Mạc nhanh chóng rơi xuống vực sâu.

Bởi vì cả dãy nhà này đều là các ngôi nhà đang chờ phá dỡ, tất cả đồ đạc trong phòng đều đã bị chuyển đi cả. Ngôi nhà mà Lăng Mạc chui vào này, vì nhiều năm không được sửa chữa, ngói trên nóc nhà thậm chí còn đổ sụp xuống nền. Trong phòng, ngoài bếp lò và bệ bếp được xây bằng gạch và đầy gạch ngói dưới nền nhà, thì hoàn toàn trống rỗng.

Bất luận Lăng Mạc trốn ở góc nào trong phòng, chỉ cần “Kị sĩ u linh” vừa bước vào căn nhà này là sẽ lập tức phát hiện ra cậu ta ngay.

“Kiếp nạn ngày hôm nay, coi như không thoát được rồi.” Lăng Mạc đứng giữa căn phòng, thở dài thườn thượt. Cậu ta nhìn xung quanh, muốn tìm một công cụ nào đó vừa tay, để thực hiện sự phản kháng cuối cùng. Cậu ta biết, thời gian kéo dài được càng lâu, tỉ lệ có thể được sống sót của cậu ta càng lớn. Cho dù tỉ lệ này có lớn hơn nữa thì cũng chẳng được bao nhiêu.

Trong đêm tối, Lăng Mạc dường như nhìn thấy bên cạnh bệ bếp có một thứ gì đó giống như đồ kim loại. Thế nên cậu ta đi đến định cầm lên. Nhưng thật không ngờ, khi còn chưa sờ đến đồ kim loại đó, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cái hố. Có một cái đầu thò ra khỏi miệng hố, không phải Tiêu Lăng thì là ai?

Thì ra, thứ đồ kim loại mà Lăng Mạc nhìn thấy thật không ngờ lại là tay cầm của cánh cửa ngầm, phía sau cánh cửa ngầm là một căn hầm ngầm ẩn giấu dưới đất, và Tiêu Lăng đã trốn ở đó từ lâu rồi. Tiêu Lăng kéo tay Lăng Mạc xuống hầm ngầm, đóng cánh cửa ngầm lại.

Mặc dù vẫn chưa thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng Lăng Mạc Có một thứ cảm giác như có được một cuộc đời mới, có chút cảm động, đến độ nói lắp.

“Cậu cậu cậu, sao cậu lại ở đây?” Lăng Mạc hạ giọng hỏi.

“Cái ngõ này cũng thật là cầu kì! Các hộ sinh sống thì cứ sinh sống đi, có cần phải xây dựng như mê cung thế này không?” Tiêu Lăng lau mồ hôi trên trán, nói: “Chạy vào đây là tôi lạc đường, tự biết không chạy được ra ngoài, thà rằng tìm một chỗ để ẩn nấp. Tôi còn đang lo lắng cho cậu, thật không ngờ cậu cũng chạy vào đây. Tên “Kị sĩ u linh” còn không đuổi được cậu, xem ra tôi đã coi thường cậu rồi.”

“Đâu có, chạy chết dù sao cũng còn hơn là bị đâm chết.” Lăng Mạc nhìn xung quanh, cũng chẳng nhìn thấy gì cả. Nhưng từ âm thanh vang vọng có thể phán đoán, đây có lẽ là một căn hầm kín.

“Hắn đang đi từng nhà để tìm kiếm đây.” Tiêu Lăng gì sát tại vào bức vách chỗ cánh cửa ngầm, nói.

“Không then là người có cảm quan hơn hẳn người thường, tôi phục cậu rồi, tôi chẳng nghe thấy gì cả.” Lăng Mạc giơ bàn tay phải ra, quả đúng là giơ tay ra không nhìn thấy năm đầu ngón tay, “Tối thế này, sao cậu có thể tìm ra được căn phòng ngầm này?”

“Có mục đích thì dễ tìm thấy mà.” Tiêu Lăng vừa ghé tai nghe ngóng vừa hạ giọng nói, “Lúc trước tôi điều tra một vụ án, tên nghi phạm đó chính là trốn trong loại căn hầm ngầm thế này. Tôi nhận được thông tin từ đồn công an, thường thì những nhà nông trồng chè ở đây, trong nhà đều sẽ có loại hầm ngầm như thế này. Nói là để làm kho ւớt gì đó, thực chất là để có thể kiếm được tiền nhanh hơn.

Ngọn núi nhỏ ở đây là núi trồng chè, phía trước là xưởng chế biến chè, phía sau là những ngôi nhà này, chắc đều là nông dân trồng chè thôi, cho nên tôi đoán trong những ngôi nhà bỏ hoang này chắc cũng sẽ có căn hầm ngầm. Mấy ngôi nhà phía trước tôi đều tìm rồi, không có, may mà nhà này có.”

“Giỏi thật đấy!” Lăng Mạc giơ ngón tay cái lên, nghĩ một lát, chợt thu lại. Cậu ta nghĩ, dù sao tối om như vậy, cũng không nhìn thấy được gì.

“Móng tay ngón cái của cậu cần phải cắt đi được rồi đây.” Tiêu Lăng nhìn thấu được tâm tư của Lăng Mạc, cố ý khoe khoang năng lực cảm quan của mình, lại nói, “Có giỏi cũng không giỏi bằng tên “Kị sĩ u linh” đó. Nếu như, tôi không bị thương có khi còn có thể đấu với hắn, nhưng đã bị thương rồi, xem ra không thể đánh lại được.”

Lăng Mạc cười ha ha.

Tiêu Lăng thấy vậy, nói: “Không tin à? Nếu không pha vừa rồi hắn dùng thuật thôi miên, tôi cũng không đến nỗi bị hắn làm cho bị thương.”

“Không phải không tin.” Nét mặt Lăng Mạc rất chân thành, “Tôi phải cảm ơn cậu, nếu không bàn chân ban nãy của hắn đã có thể lấy được mạng của tôi rồi. Hơn nữa, nếu không phải bị cậu kéo vào đây, lúc này không chừng tôi đã bị mất mạng dưới bàn tay của hắn rồi.”

“Ồi dào, không cần phải khách sáo như vậy đâu.” Tiêu Lăng xua xua tay, nói: “Thực ra, cậu cũng cứu tôi một mạng.”

“Sao cơ?”

“Tôi bị thôi miên, nhưng tiềm thức vẫn còn.” Tiêu Lăng nói, “Chỉ có điều toàn thân không tài nào nhúc nhích được. Nếu như không phải là ảo giác, thì tôi nhìn thấy khi con dao găm hắn cầm trong tay chuẩn bị cắm vào tim tôi, đột nhiên có một luồng ánh sáng trắng vụt loé tới. Có lẽ là hắn căng thẳng quá, nên đã đâm lệch một chút, đâm vào phía bên dưới bả vai tôi. Điều quan trọng nhất là, hắn không có thời gian để bồi thêm một nhát để lấy mạng của tôi. Nếu tôi đoán không nhầm, luồng ánh sáng đó của cậu phải không?”

Lăng Mạc hiểu ý mỉm cười, nghĩ thầm, đúng là mèo mù vớ được con chuột chết, nói: “Ừ, đó là chiếc đèn pin của tôi nhưng bây giờ đèn pin cũng mất rồi.”

Tiêu Lãng nói: “Nhưng nghĩ lại, đúng là cũng quái đản thật. Tôi nghe Nhiếp Chi Hiên nói, thôi miên nhiều nhất cũng chỉ là khiến cho người khác nói thật. Kiểu thôi miên này của “Kị sĩ u linh” đúng là hơi quái dị, trong khoảnh khắc làm cho tôi mất đi khả năng phản kháng. Hơn nữa, xem tình hình vụ án, hẳn còn có thể khiến cho tất cả mọi người trong trạng thái tiềm thức kiên định quyết tâm vượt ngục, quả là quái dị.”

“Rất nhiều thứ mà khoa học không thể nào giải thích được.” Lãng Mạc thở dài, nói: “Trách tôi lúc trước không nói với cậu, thực ra từ lâu tôi đã nghi ngờ hẳn dùng loại tà thuật này rồi. Trước đây, khi tôi lẫn lộn trong xã hội, đã nghe nói có loại thuật thôi miên này. Nhưng những người nắm vững được loại thuật thôi miên này, trên gương mặt, đặc biệt là mắt khác với người bình thường. Tôi cũng đã hỏi Trần Tử Mặc ở tổ tôi, cô ấy nói, loại mắt mà tôi hình dung, gọi là loạn sắc tổ móng mắt. Mắt của một người toàn là màu đen, không nhìn thấy đồng tử, nếu như nhìn chằm chằm vào ai đó, vốn dĩ đã khiến cho người ta nổi da gà. Cộng thêm lời nói, động tác của hẳn nữa, là sẽ biến thành một thuật tà đạo rồi.”

“Cậu từng nghe nói tới rồi à?” Tiêu Lãng xê dịch người, đổi tư thế, “Chẳng trách mà cậu không bị hẳn thôi miên, có cách nào để phá giải không?”

Lãng Mạc gật đầu, nói: “Cũng không được coi là cách phá giải, chỉ cần không nhìn vào mắt hẳn, thì sẽ ổn hơn nhiều. Lúc trước, tôi cũng đã xem bức ảnh thu thập thông tin của “Kị sĩ u linh” trước khi hẳn vào ngục, kiểu ảnh chụp bán thân không nhìn rõ được tình hình cụ thể của đồng tử mắt, cho nên cũng không có cách nào kiểm chứng. Nhưng vừa rồi cậu nói là hẳn trực tiếp dùng thuật thôi miên lên kế hoạch vượt ngục thì có vẻ không được khả thi lắm. Tôi cảm thấy, rất có khả năng là thuật thôi miên kết hợp với kích thích chấp niệm trong lòng mỗi người, mới thành công một cách thuận lợi.

Tiêu Lãng đột nhiên giơ tay ra bịt miệng Lãng Mạc lại, xem ra cậu đã nghe thấy “Kị sĩ u linh” tiến vào trong ngôi nhà này rồi.

Lãng Mạc vô cùng căng thẳng, cậu ta cảm thấy lòng bàn tay Tiêu Lãng đang bịt miệng mình cũng đầm đìa mồ hôi, chứng tỏ Tiêu Lãng cũng căng thẳng giống như cậu ta vậy. Lãng Mạc bị động tác của

Tiêu Lãng làm cho căng thẳng, thực ra cậu ta cũng vẫn không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì giống như lúc nãy.

Một lúc lâu sau, Tiêu Lãng thả tay ra.

“Đi rồi à?” Lãng Mạc thì thầm, trong lòng vẫn rất kích động.

Tiêu Lãng lắc đầu, nói: “Tôi cảm thấy hắn đang chuyển đồ. Nếu tôi đoán không nhầm, hắn có khả năng đang thu gom đồ dẫn cháy để châm lửa đốt cháy chúng ta.”

Ánh mắt Lãng Mạc chợt sa sầm, nói: “Chúng ta nắm được bao nhiêu thông tin của hắn như vậy, thậm chí đã nhìn thấy mặt hắn, hắn chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta.”

“Di động của cậu đâu?” Tiêu Lãng nhanh ý.

Đôi mắt Lãng Mạc chợt loé sáng, như thể được mở mang đầu óc, vội vàng rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động. Nhưng ánh mắt cậu ta nhanh chóng tối sầm lại, nói: “Không có sóng, của cậu thì sao?”

“Ôi, tôi lẽ ra phải nghĩ được ra ở đây không thể nào có sóng, điện thoại di động của tôi ban nãy đã đưa cho cô bồ của B rồi, để cô ta báo cảnh sát.” Tiêu Lãng nói, “Nhưng, bà cô đó có lẽ bị dọa cho sợ quá phát điên rồi, xem ra không thể mong đợi gì vào cô ta được rồi. Cũng không biết những người ở trong tiểu khu ban nãy, có ai báo cảnh sát không?”

“Có lẽ không có đâu, tôi cũng đã đến cái tiểu khu đó rồi, bọn họ đều coi như là không có chuyện gì vậy.” Lãng Mạc nói, “Không biết cậu tài xế đưa tôi đến đây có báo cảnh sát hay không? Phải rồi, cậu gặp B chưa?”

“Tôi đã đến muộn, hắn ta bị “Kị sĩ u linh” giết chết rồi.” Giọng nói của Tiêu Lãng tràn ngập cảm giác thất bại.

“Kị sĩ u linh” quả thật có bản lĩnh, biết được lực lượng cảnh sát đều đi về phía A, hắn có thể ung dung đi giết B.” Lãng Mạc nói, “Tôi càng lúc càng không có chút hy vọng gì đối với việc chúng ta có thể thoát khỏi đây rồi.”

“Bất luận thế nào, ông ngoại và mọi người sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở thành phố Biển, không phát hiện ra “Kị Sĩ u linh”, nhất định sẽ nghĩ cách cứu chúng ta.” Tiêu Lãng nói, “Nhưng tiền đề là, chúng ta cần phải gắng gượng được đến lúc đó. Ôi, nghĩ lại thật là có lỗi với ông ngoại, ông yêu thương tôi như vậy, mà tôi lại không thêm nghe

lời khuyên nhủ của ông. Tôi thấy, lần này chúng ta không nghe theo chỉ lệnh, tự ý hành động một mình, cho dù có thể sống sót quay về, cũng sẽ bị khai trừ nhỉ?”

“Tình hình hiện tại, so với bị khai trừ, bị “Kì sĩ u linh” giết chết càng tồi tệ hơn.” Lăng Mạc trầm ngâm một lát, chậm rãi nói, “Tiểu Lăng, nếu như một tháng trước, có người nói với tôi, tôi sẽ bị nhốt cùng với cậu ở đây, có lẽ tôi sẽ cảm thấy sống không bằng chết đấy. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người cuối cùng tôi nhìn thấy trong cuộc đời này là cậu, hình như cũng không tệ.”

“Sống không bằng chết, ha ha, nếu như một tháng trước, tôi có lẽ nói còn phũ hơn cậu nữa kia. Nói thực, tối nay khi biết tin cậu biến mất, tôi còn tưởng rằng cậu chính là kẻ nội gián trong nội bộ chúng ta. Dù sao thì cậu đã lừa Đương Đương một lần. Nhưng chúng ta nói rõ trước nhé, cho dù là thoát ra ngoài được, việc này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu đâu. Thôi bỏ đi, tạm thời không dồn ép cậu nữa, dù sao thì cậu cũng đã cứu tôi một mạng.” Tiêu Lăng nghe giọng nói ừ dột của Lăng Mạc, ngược lại trong lòng lại trào dâng lòng ham sống một cách mãnh liệt, cắt ngang lời cậu ta, nói: “Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc phát biểu lời trắng trối chứ nhỉ?”

“Ha ha.” Lăng Mạc cười thản nhiên, “Cái mạng hèn này của tôi, cũng chẳng quan tâm đến sống chết, nhưng trước khi chết vẫn nên nói rõ những suy nghĩ trong lòng thì hay hơn.”

“Chúng ta cá cược nhé, tôi nói chúng ta chắc chắn có thể chạy thoát được khỏi đây.” Tiêu Lăng lại ghé sát tai vào cánh cửa ngầm, “Cho nên, những lời nói không may mắn đó của cậu, tạm thời hãy nuốt vào trong bụng đi.”

“Lúc trước chúng ta đã cá cược, ai bắt được “Kì sĩ u linh”, người kia sẽ phải rời khỏi tổ chức *Người gác đêm*.” Lăng Mạc nói, “Thật không ngờ, chúng ta cùng tìm thấy hắn lại sắp bị mất mạng dưới tay hắn.” Câu nói này của Lăng Mạc càng khuấy động tinh thần chiến đấu của Tiêu Lăng, nói: “Vụ cá cược đó bây giờ không tính nữa, bây giờ chúng ta đặt lại vụ cá cược mới, nếu như chúng ta có thể sống sót ra ngoài, chúng ta sẽ đi uống rượu, làm bạn với nhau. Ngoài việc lừa dối Đương Đương, tất cả những mối hiềm khích trước đây đều không truy cứu nữa, thế nào?”

“Hắn ở ngay phía ngoài cửa, cho dù có chạy ra ngoài, chúng ta cũng không đánh lại hắn.” Lăng Mạc nói, “Phải rồi, đến đây sao cậu không mang theo súng của cậu?”

“Vừa nãy khi cậu vẫn còn chưa đến, đã bị đánh rơi rồi.” Tiêu Lăng nói, “Kị sĩ u linh” không thấy dùng súng, chứng tỏ hắn không nhặt được súng của tôi, súng có lẽ vẫn ở giữa sân công xưởng” “Vừa rồi sao cậu không đi tìm?” Lăng Mạc nói.

“Vừa mới tỉnh lại đã nhìn thấy hắn sắp đá vào đầu Cậu!” Tiêu Lăng nói, “Nếu như tôi đi tìm súng, cậu đã mất mạng rồi.”

“Cũng có nghĩa là, chỉ cần chúng ta có thể chạy ra ngoài được, có thể tìm được súng, là có thể bắn chết hắn!” Lăng Mạc cảm thấy ấm lòng hơn, nói.

“Này, ông anh, con ngõ ở bên ngoài giống như mê cung lại không có bản đồ của di động, cho dù chạy ra ngoài. sớm muộn gì cũng lại chui vào cái ngõ cụt này, cậu có tin không?” Tiêu Lăng nói.

“Tôi thì lại nhớ rất rõ con ngõ bên ngoài phải đi như thế nào.” Lăng Mạc vốn dĩ có trí nhớ hơn người, lại có sự miễn cảm đặc biệt đối với địa hình, nói đầy tự tin, “Nhưng bên ngoài tối quá, chúng ta không phát huy được tốc độ, vẫn cứ sẽ bị “Kị sĩ u linh” đuổi kịp!”

Tiêu Lăng vỗ đùi, nói: “Tình hình hiện giờ của chúng ta, chẳng phải là kẻ mù và thằng què sao? Chỉ cần chúng ta sử dụng tốt chân của người mù và mắt của người què, chắc chắn có thể chạy thoát ra ngoài được đấy!”

“Ý cậu là, cậu cống tôi chạy à?” Lăng Mạc nói.

Tiêu Lăng nói, “Tôi còn ôm cậu nữa kìa! Nghĩ gì thế! Ý của tôi là, hai người chúng ta cùng chạy ra ngoài, tôi chạy ở phía trước, bởi vì tôi có thể nhìn thấy rõ đường; cậu chạy theo sau tôi, không cần nhìn đường cũng không lo đâm phải tường. Cậu có thể dùng trí nhớ của cậu chỉ huy tôi rẽ trái hay là rẽ phải. Chỉ cần có thể đến được trong sân công xưởng, tôi chắc chắn có thể nhanh chóng tìm thấy súng của tôi.”

“Thà thử một phen còn hơn là ngồi chờ chết!” Lăng Mạc bán tín bán nghi gật đầu, nói: “Nhưng “Kị sĩ u linh” đang đứng ngay ở cửa, chúng ta làm thế nào chạy được ra ngoài?”

“Hắn đang đi đi về về để chuyển đồ.” Tiêu Lăng nói, “Lát nữa khi hắn quay lại đầu con ngõ để chuyển đồ, chúng ta sẽ ra ngoài, cậu hẹn

giờ chuông báo thức di động của cậu, đặt ở trong căn nhà đối diện. Khi chuông báo thức kêu lên, “Kị sĩ u linh” chắc chắn sẽ lao vào ngôi nhà đó. như vậy thì chúng ta có cơ hội chạy thoát ra ngoài rồi.”

“Được.” Lăng Mạc vô cùng khâm phục mưu kế của Tiêu Lăng.

Thính giác siêu nhân của Tiêu Lăng đúng là không hề khoác lác, khi Tiêu Lăng kéo Lăng Mạc ra khỏi căn hầm ngầm, trái tim Lăng Mạc vẫn đập thình thịch. Nhưng khi ra ngoài, không hề nhìn thấy “Kị sĩ u linh”, chỉ nhìn thấy đầy phòng toàn cảnh cây và rơm rạ.

Theo như kế hoạch, Lăng Mạc sau khi hẹn giờ chuông báo thức xong, đặt ở trong một căn nhà xa chỗ bọn họ nhất. Khi Lăng Mạc quay trở lại bên cạnh Tiêu Lăng, chiếc điện thoại di động của Lăng Mạc kêu vang ting ting ting.

Giữa màn đêm vô cùng tĩnh mịch như vậy, tiếng chuông điện thoại di động chói tai nhanh chóng gây nên sự chú ý của “Kị sĩ u linh” đang thu gom đồ đốt ở đầu ngõ. Hắn lao nhanh như cơn gió đến căn nhà ở phía xa nhất, đồng thời rút ở thắt lưng ra con dao găm. Thấy “Kị sĩ u linh” bị mắc bẫy, Tiêu Lăng kéo Lăng Mạc lao chạy về phía đầu ngõ.

“Đến ngã tư rồi!”

“Rẽ trái.”

“Đến ngã ba rồi!”

“Rẽ trái.”

“Chết tiệt, ngã năm.”

“Con ngõ bên phải phía trên.”

“Lại là ngã tư.”

“Đi thẳng.”

“Phía trước là bức tường rồi, có chuyện gì vậy?”

“Có thể đi vòng qua, sau khi rẽ trái thì lập tức rẽ phải.”

“Tôi nhìn thấy công xưởng ở đằng xa rồi, ngã rẽ cuối cùng!”

“Rẽ phải.”

Lời chỉ dẫn chuẩn xác của Lăng Mạc ở phía sau, còn Tiêu Lăng thì dẫn đường giống như tàu phá băng.

“Kị sĩ u linh” sau khi biết mình bị trúng kế điệu hổ ly sơn, lập tức quay lại đuổi theo hai người. Suốt chặng đường nghe thấy hai người phía trước người cao giọng người thấp giọng, vô cùng kinh ngạc. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa chính là ngay cả bản thân

hắn cũng không dám chắc có thể chui được ra khỏi những con ngõ nhỏ này trong đêm tối, thật không ngờ lại bị hai người này dễ dàng phá giải.

Lao ra khỏi con ngõ nhỏ, vượt qua ngọn núi nhỏ, Tiêu Lăng nhìn thấy xưởng chè ở điểm tận cùng con đường cái.

Cả chặng đường, vết tích và dấu máu của trận đánh lúc nãy vẫn còn ở đó, quen thuộc và sợ hãi.

Tiêu Lăng cứ thế lao vào xưởng chè, đôi mắt quét nhanh từng góc ngách trong sân.

Ở vị trí gần đó, trong một đám bụi, bụi xen lẫn cỏ dại, có một vật bằng kim loại màu đen đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Bảo bối của ta! Ta tìm thấy mày rồi!" Tiêu Lăng vô cùng mừng rỡ, lao đến đám cây bụi đó. Cho dù đám cây bụi đó vô tình chĩa vào tay và mặt Tiêu Lăng, Tiêu Lăng vẫn dùng động tác nhanh nhạy nhất nhặt khẩu súng của cậu ra khỏi bụi cây.

"Lăng Mạc, chúng ta có thể quay lại giết hắn rồi!" Tiêu Lăng vô cùng hưng phấn, nhảy ra khỏi đám cây bụi, cầm súng nói.

Nhưng Lăng Mạc ở phía sau lại không thấy đâu nữa cả.

"Lăng Mạc! Lăng Mạc!" Tiêu Lăng cao giọng gọi.

"Bỏ súng xuống, không chừng chúng ta vẫn còn có thể thương lượng được." Một giọng nói trầm đục vang lên, Tiêu Lăng nhìn thấy ở một bên cổng công xưởng xuất hiện một bóng người.

"Kị sĩ u linh" dùng tay bóp cổ Lăng Mạc, từ một bên cổng công xưởng chọt lọt vào tầm nhìn của Tiêu Lăng. "Kị sĩ u linh" chắc chắn là đã được huấn luyện đặc biệt, hắn khéo léo trốn đằng sau Lăng Mạc, thậm chí đến một sợi tóc cũng không lộ ra. Bất luận tài bắn súng của Tiêu Lăng có siêu đến đâu, cũng không thể nào xuyên qua Lăng Mạc mà bắn trúng được vào "Kị sĩ u linh".

Cánh tay của "Kị sĩ u linh" chắc là rất khỏe, Lăng Mạc liên tục cố gắng ngo nguậy cơ thể, mà không có cách nào vùng thoát ra được, thậm chí cổ họng cũng không phát ra chút âm thanh nào.

Con dao găm của "Kị sĩ u linh" chặn mạnh vào động mạch cảnh của Lăng Mạc, chỉ cần dùng lực một chút, Lăng Mạc chắc chắn sẽ mất mạng.

"Anh bạn nhỏ, chúng ta nói chuyện một chút nhé." "Kị sĩ u linh" cố tình tỏ ra già dặn, nói: "Giữa chúng ta không có mâu thuẫn, thậm chí

mục tiêu của chúng ta đều giống nhau.”

“Ai giống với mày!” Tiêu Lăng phản kích, nói.

“Sao lại không giống chứ?” “Kị sĩ u linh” cười khẩy một tiếng, nói, “Chúng ta đều là vì chính nghĩa nơi lòng ngực.”

“Mày mà chính nghĩa sao?” Tiêu Lăng nói, “Tư hình mà là chính nghĩa ư? Bắt giữ cảnh sát, chuẩn bị mưu sát cảnh sát, cũng là chính nghĩa?”

“Bắt giữ các cậu, giết các cậu, cũng là vì bắt đắc dĩ. “Kị sĩ u linh” nói, “Là các cậu ép người quá đáng, vì đại nghiệp, đành phải hy sinh các cậu.”

“Đại nghiệp?” Tiêu Lăng nói, “Người coi phạm tội trở thành đại nghiệp, mà còn dám cãi nhai với tao.”

“Mở miệng nói pháp luật, ngậm miệng cũng pháp luật, pháp luật thực sự công bằng sao? Thực sự có thể bảo vệ được cho những người lương thiện sao? Thực sự có thể trừng trị được kẻ ác sao? Các cậu biết rõ điều này hơn tôi nhỉ!”

“Không có pháp luật, mày có thể chắc chắn những người mày bảo vệ nhất định đều là những người lương thiện không? Mày có thể chắc chắn, những người mày trừng trị nhất định là kẻ ác không?” Tiêu Lăng không hề nhún nhường.

“Kị sĩ u linh” nghiêng rằng, hấn hện thấu xương hai cậu thanh niên cứ cắn chặt hấn không chịu nhả ra. Nhưng dù sao lúc này trong tay Tiêu Lăng cũng đang có súng, hấn không thể không tiến hành kế hoãn binh: “Thế này đi, chúng ta thống nhất một phương án. Cậu buông súng xuống, tôi cũng buông dao xuống. Tôi không giết các cậu, các cậu cũng đừng bắt tôi. Các cậu có thể sống sót, tôi cũng có thể rời khỏi đây, chẳng phải là vẹn cả đôi đường, đâu nhất định cần phải nghiêm túc quá nhỉ?”

“Đừng có nói nhiều lời thừa thãi thế! Bảo mày thả cậu ấy ra, là tao mơ tưởng hão, bảo tao buông súng xuống, là mày mơ tưởng hão.”

Tiêu Lăng nói vẻ mặt kiên nhẫn, thực ra, trong đầu cậu đang bình tĩnh suy tính.

Đối diện với tình huống này, thực ra Tiêu Lăng vẫn tràn ngập sự tự tin.

Trong giờ chiến thuật lòng bất, đã đặc biệt tiến hành dạy và diễn tập tình huống bắt giữ con tin. Theo quy trình, nếu như tội phạm bắt giữ

người bình thường, không đến mức vạn bất đắc dĩ, không có sự chắc chắn thì tuyệt đối không thể nào nổ súng. Nhưng nếu như người bị bắt giữ là đồng nghiệp trong tổ, thì sẽ có cơ hội chế ngự hoặc là bắn chết đối phương. Tư Đồ Bá đã nói, gặp phải tình huống này, có vẻ như người cầm súng nắm quyền chủ động, thực ra người bị bắt giữ lại nắm được quyền chỉ huy.

Phương pháp Tư Đồ Bá dạy cho mọi người, chính là cần người bị bắt giữ không chế được tiết tấu, khi lực kìm kẹp giảm đi, hét lớn một tiếng, quỳ xồm xuống hoặc là nghiêng người sang một bên, để cho tên tội phạm ở phía sau lộ ra phần đầu, phần ngực. Còn người cầm súng lúc trước đã cần phải tiến hành sự phán đoán và nhằm chuẩn vị trí cơ thể của tội phạm, cùng lúc khi nghe thấy tiếng hét, liền nổ súng vào phần đầu của tội phạm.

Đây có khả năng là một kiểu phối hợp ăn ý.

Tiêu Lãng nhớ rất rõ phương pháp này, cũng luyện tập rất thành thạo. Nhưng lúc này cậu nghĩ, hành vi phạm tội của “Kị sĩ u linh” chắc chắn không phải là hành vi do một mình hắn gây nên. Cũng có nghĩa là, đằng sau “Kị sĩ u linh” còn có người khác. Nếu đã như vậy, lời khẩu cung của hắn sẽ có hiệu quả hơn bất cứ chứng cứ, sự suy luận, manh mối nào. Cho nên, cậu nhất định phải giữ lại tính mạng của hắn. Thế nhưng, “Kị sĩ u linh” là một kẻ đáng sợ nhường nào? Nếu như không thể một phát súng có thể khiến cho hắn mất đi khả năng chiến đấu, tính mạng của Lãng Mạc cũng sẽ đối diện với sự nguy hiểm to lớn. Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Lãng nắm chặt khẩu súng trong tay và động tác nhằm chuẩn, cậu phán đoán vị trí cơ thể của “Kị sĩ u linh”, nhằm chuẩn vào cổ hắn.

Tiêu Lãng từng nghe Nhiếp Chi Hiên nói, cổ là một bộ phận vô cùng phức tạp. Huyết quản quan trọng nằm ở hai bên cổ, chỉ cần không bắn trúng hai bên, sẽ không lập tức chết do mất quá nhiều máu. Nhưng phía sau cổ là đốt sống cổ, mà phía trong đốt sống cổ là tủy sống, nếu như viên đạn bắn trúng tủy sống, rất có khả năng sẽ dẫn đến tử vong, nhưng bởi vì đĩa đệm cổ dày chắc làm giảm đi sức mạnh của viên đạn, khả năng lớn sẽ là gây nên liệt phần trên. Nếu như có cơ hội nổ súng, nhất định phải bắn trúng phần giữa cổ của “Kị sĩ u linh”. Khoảng cách giữa Tiêu Lãng và “Kị sĩ u linh”

chừng hơn 20 mét, yêu cầu độ bắn chính xác như vậy, bản thân cậu cũng không chắc chắn lắm.

Đột nhiên, tâm trạng thất vọng chợt trào dâng trong lòng Tiêu Lăng. Bởi vì cậu chợt nhớ ra, trong giờ chiến thuật lòng bắt đầu tiên, Tư Đồ Bá chính là cho diễn tập tình huống này. Nhưng lúc đó Lăng Mạc như phát điên, không chỉ bắn bừa mà còn chạy ra khỏi sân, thậm chí làm Đường Đương Đương bị thương. Cậu Lăng Mạc thần bí này, trong lòng rốt cuộc có khúc mắc gì? Có phải là có sự căm ghét hay là quá sợ hãi đối với tình huống bắt giữ con tin này?

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng xuyên qua màn đêm, nhìn vào khuôn mặt Lăng Mạc. Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, lúc này đây, sắc mặt Lăng Mạc tái nhợt, môi dưới run rẩy, như thể dấu hiệu của người mắc bệnh tim khi phát bệnh. Lăng Mạc hiện trong trạng thái như vậy, còn có thể nhớ được tất cả những gì mà Tư Đồ Bá dạy hay không? Tiêu Lăng vốn bị thương ở cánh tay trái, gần như đã không còn sức để giữ súng nữa rồi, cậu đang cố gắng kiên trì, để cho khẩu súng đang cầm trong tay không bị run rẩy. Thế nhưng nỗi thất vọng trong lòng càng lớn, điều này khiến cho cậu gần như muốn từ bỏ.

“A!” Đột nhiên, Lăng Mạc hét lên một tiếng dài. Âm thanh được ép ra từ cổ họng cậu ta đang bị ép chặt. Cùng lúc đó, nửa phần thân trên của Lăng Mạc chợt nghiêng về bên trái. Rõ ràng, “Kị sĩ u linh” hùng mạnh đã trải qua khoảng thời gian dài đánh nhau, đuổi bắt cũng đã đuối sức, lúc này đây, bàn tay thít chặt cổ Lăng Mạc cũng nói lỏng ra đôi chút.

Và sự nói lỏng chút ít này, đã đem lại cơ hội cho Lăng Mạc.

“Pằng!” Tiếng súng vang lên cùng với tiếng thét dài. Thậm chí Tiêu Lăng còn không biết mình đã nổ súng như thế nào. Đây có lẽ là phản ứng trong vô thức.

Cùng lúc với tiếng súng nổ, trái tim Tiêu Lăng cũng như chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Điều khiến cậu vui mừng chính là, thật không ngờ Lăng Mạc dưới nỗi ám ảnh tâm lý mãnh liệt, mà vẫn có thể nhớ được tất cả những gì Tư Đồ Bá dạy. Điều cậu lo lắng chính là, phát súng này có bắn trúng không? Có thể không bắn chết “Kị sĩ u linh” không? Có thể khiến “Kị sĩ u linh” ngay lập tức mất đi khả năng tấn công hay không? Lăng Mạc liệu có bị bắn nhầm hay không?

Cùng lúc cơ thể “Kị sĩ u linh” đổ sập xuống đất, Tiêu Lăng đã yên tâm hơn nhiều, cậu lập tức lao về phía Lăng Mạc.

Lăng Mạc quỳ xuống bên cạnh “Kị sĩ u linh”, nhờ sự xuất hiện trở lại của ánh trăng, quan sát tình hình thương tích của “Kị sĩ u linh”. Mặc dù hấn vẫn đang ngọ nguậy trên mặt đất, nhưng rõ ràng đã hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng. Qua đôi mắt đang trợn lên của hấn có thể nhận thấy, ý thức của hấn đã dần mờ hồ.

“Bắn trúng phần cổ! Cậu tài thật!” Lăng Mạc lấy tay ấn vào phần cổ “Kị sĩ u linh”, vội nói: “Hình như sượt qua tĩnh mạch, chảy nhiều máu quá, có lẽ là sẽ không chết ngay đâu, nhưng nếu kéo dài chắc chắn sẽ mất mạng. Có cách nào để gọi xe cấp cứu không?”

Thật không ngờ Lăng Mạc cũng muốn bắt sống, chứng tỏ cậu ta và Tiêu Lăng cũng có chung một suy nghĩ.

“Tại tôi bị thương, nếu không hiệu quả chắc chắn tốt hơn thế này nhiều.” Tiêu Lăng vẫn cứng họng, cậu vừa cảnh giác giơ súng hướng về “Kị sĩ u linh” đang nằm dưới đất, vừa nói: “Không có điện thoại di động, sao mà báo cảnh sát được? Xe ở bên ngoài, một mình cậu ở đây có được không? Tên này liệu có lại bỏ chạy được không?”

Vừa dứt lời, trong ngõ nhỏ phía bên ngoài công xưởng dường như truyền tới những tiếng bước chân hỗn tạp.

“Hi!” Tiêu Lăng vẫn cầm súng nhắm vào “Kị sĩ u linh”, đầu không quay lại, chỉ hét to: “Chúng tôi là người của Sở công an thành phố Nam An, mau đến đây! Ai có thể báo cảnh sát?”

Tiếng bước chân càng nhanh hơn, càng lộn xộn hơn. Một lát sau, mấy luồng ánh sáng trắng nhất loạt chiếu sáng rực Tiêu Lăng đang cầm súng và Lăng Mạc đang quỳ dưới đất.

Tiếp viện của đội cảnh sát đặc nhiệm Sở Công an thành phố Dương Bắc đến rồi.

“Chết tiệt, đóng phim sao?” Tiêu Lăng nói, “Đã xong hết việc rồi, các người mới đến.”

Một lúc sau, một loạt tiếng ầm từ xa đến gần, lia tới luồng ánh sáng còn sáng rực hơn nữa. Trục thẳng của đội cảnh sát trên không của Sở Công an thành phố Nam An cũng đến nơi.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc gần như đồng thời ngồi bệt xuống đất, sau đó nằm ngửa trên đất. Mệt mỏi, mất máu, đau đớn, sống sót sau tai

hoạ, tất cả những yếu tố này khiến họ chột kiệt sức sau khi đột nhiên được thả lỏng.

Hai người ngửa mặt nhìn nửa vàng trắng trên trời, mặc cho bác sĩ kiểm tra cơ thể họ, cũng không nói gì. Đột nhiên, Tiêu Lăng bật cười, Lăng Mạc cũng cười theo, hai người càng cười càng to, đến cuối, thậm chí còn cười nghiêng ngả.

“Kị sĩ u linh” sau khi bị khoá còng tay xích chân thì được khiêng lên xe cứu thương, những người cảnh sát đều dồn ánh mắt nhìn hai chàng trai đang nằm dưới đất cười ngây dại.

Sau khi ngủ một giấc thật sâu, vết thương trên người lại thấy đau hơn. Chập tối ngày hôm sau, sau khi ngủ một ngày một đêm, Tiêu Lăng và Lăng Mạc đến hội trường đúng giờ để chuẩn bị họp, đều có cảm giác như vậy.

Khắp cả hội trường tràn ngập bầu không khí vui mừng hân hoan, mọi người đều lớn tiếng chuyện trò, kể lại những nỗi gian khổ và kinh thiên động địa trong ba tháng qua. Tiêu Lăng và Lăng Mạc đã được coi là anh hùng trong tổ chức *Người gác đêm*. Không chỉ là bởi vì họ chỉ dựa vào các lực của hai người mà đã tìm ra được chỗ ở của B, bắt được “Kị sĩ u linh” thân thủ phi phạm, mà còn bởi vì họ đã điều tra rõ được nguyên nhân động cơ và thủ đoạn lập kế hoạch của cả sự kiện vượt ngục, và cả bởi vì họ đã “đổ máu” một cách đầy vinh quang.

Lúc này đây, các thành viên trẻ của tổ chức *Người gác đêm* cuối cùng đã hiểu câu nói: “Vết sẹo chính là huân chương của đàn ông.” Tính bảo mật của tổ chức *Người gác đêm* vẫn tiếp tục duy trì, cho nên phóng viên truyền thông của thế giới bên ngoài không biết được sự tồn tại của tổ chức này, cho nên có nhiều hoa tươi, những tràng pháo tay và đèn nháy flash đều dành tặng cho Giám đốc Sở Công an thành phố Tiêu Vân Thiên. Nội bộ tổ chức *Người gác đêm*, mặc dù không có những thứ này, nhưng Tiêu Lăng và Lăng Mạc vẫn nhận được sự đãi ngộ khác hẳn. Các tổ viên đều vây quanh hai người truy hỏi cụ thể chi tiết vây bắt, trong mắt đã không chỉ là sự tuân thủ đối với tổ trưởng, mà phần nhiều chính là sự khâm phục và ngưỡng mộ đối với người anh hùng.

“Hai người chúng tôi giống như thể mũi tên rời khỏi dây cung, từ hai hướng đồng thời lao đến tấn công, một đám một đá đồng thời vung

ra. Thật không ngờ, “Kị sĩ u linh” đỡ trái tránh phải, lại có thể tránh được chiêu này. Khi nói thì chậm chứ hành động lúc đó rất nhanh thứ hai của chúng tôi lại đồng thời bồi đến, trực tiếp đánh cho “Kị sĩ u linh” tìm rằng dưới đất luôn.” Tiêu Lăng trên đầu và vai vẫn quần băng dày cộp, nếu chỉ nhìn nửa thân trên, thì giống như xác ướp Ai Cập. Nhưng cậu vẫn không nhàn tản chút nào, vừa nói thao thao bất tuyệt, vừa hoa chân múa tay.

Lăng Mạc mỉm cười không nói gì, nghịch miếng băng quần trên cánh tay mình, nghiêng tai lắng nghe cách nói đầy khoa trương chỉ báo tin mừng không báo tin buồn của Tiêu Lăng.

“Vậy sao các cậu đều bị thương thế?” Nhiếp Chi Hiên cười lật tẩy.

Tiêu Lăng khựng lại, vẫn cứng cổ, nói: “Nhiếp huynh không biết đó thôi. Mặc dù thân thủ tên “Kị sĩ u linh” không bằng được bọn tôi, nhưng hắn có dao mà! Hai người chúng tôi đánh tay không, đương nhiên cũng bị thiệt thòi một chút. Hơn nữa, tên “Kị sĩ u linh” này vô cùng quỷ quyệt, lợi dụng chúng tôi mềm lòng, bất ngờ đâm chúng tôi. Ban đầu chúng tôi còn không muốn lấy mạng hắn, nào ngờ hắn lại không biết tốt xấu, cứ thể làm bừa. Cho nên cuối cùng xin lỗi nhé, tôi cũng không thể nương tay được, trực tiếp bắn một phát cho cổ hắn nổ hoa luôn. Hơn nữa, khả năng bắn súng của tôi lại chuẩn xác thế chứ, bắn cho hôn mê, nhưng không chết! Đợi hắn tỉnh lại, tất cả đều có thể kết luận được.”

‘Theo lý mà nói, trong lòng tên “Kị sĩ u linh” này có lẽ cũng có thứ gọi là chính nghĩa, không nên lấy đi tính mạng của các cậu. Nhưng thật không ngờ, hắn lại ác liệt như vậy, đòn nào cũng chí mạng.” Nhiếp Chi Hiên đương nhiên biết được trong những lời miêu tả của Tiêu Lăng, đâu là thật, đâu là khoa trương.

“Đại tiểu thư, cậu có biết tình hình lúc đó nguy hiểm nhường nào không.” Tiêu Lăng thấy Đường Đang Đang ngồi một mình dờ dẫm ở một góc, bèn đi đến cạnh cô, nói:

“Nhát dao đó, mắt nhìn thấy sắp cắm vào tim tôi, tôi liền bật người dậy...”

“Vẫn không liên hệ được với anh Vọng.” Đường Đang Đang cắt ngang lời nói của Tiêu Lăng, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng mới phát hiện ra bộ dạng đáng thương của cô, bỗng chốc nuốt trở vào bụng những câu nói khoa trương của mình. Đường Đang

Đang nói, “Theo lý, hôm qua là anh ấy cần phải liên hệ với chúng ta rồi.”

Tiêu Lãng bị cắt ngang đột ngột, thoáng ngẩn người. Bởi vì Đường Đang Đang lo lắng cho Tiêu Vọng chứ không lo lắng cho cậu, cậu cảm thấy hơi chua xót, và cũng tan nát cõi lòng vì biểu hiện của Đường Đang Đang. Thế nên Tiêu Lãng cố ý tỏ ra hờn dỗi: “Có thể là anh đang chấp hành nhiệm vụ gì đó nhỉ? Cái mang còm này của tôi xém chút ra là toi rồi, cậu cũng không lo lắng gì cho tở.”

“Cậu đang ngồi ngay ngắn ở đây, anh Vọng còn chưa liên hệ được kìa.” Đường Đang Đang chẳng buồn quan tâm thái độ ghen tị của Tiêu Lãng, vẫn nói giọng tràn ngập sự lo lắng.

“Có khả năng Tiêu Vọng không biết “Kị sĩ u linh” đã bị bắt, vẫn đang bí mật điều tra, chúng ta cũng đang phái người tìm nó!” Tiêu Vấn Thiên mặc bộ cảnh phục chỉnh tề bước vào phòng họp, cắt ngang cuộc nói chuyện của đám học viên.

Nghe Tiêu Vấn Thiên nói vậy, Đường Đang Đang cũng yên tâm hơn phần nào, cô gật đầu, lặng lẽ nghịch ngợm điện thoại di động, có thể là suy nghĩ xem có nên gọi một cuộc điện thoại nữa hay không.

Cùng tiến vào với Tiêu Vấn Thiên còn có các thầy giáo hướng dẫn của tổ chức *Người gác đêm*.

Các học viên lập tức im bật, lần lượt quay trở về chỗ ngồi của mình, ngồi ngay ngắn.

Tiêu Vấn Thiên đứng ở trung tâm bục thuyết giảng, nét mặt tràn ngập sự kiêu hãnh và tự tin. Các thầy giáo hướng dẫn ngồi chỉnh tề trên dãy bục thuyết giảng, có người tinh thần dồi dào, có người không thể hiện tâm trạng gì. Ví dụ Bác Nguyên Mạn, khuôn mặt lạnh tanh, hoàn toàn không nhận ra hỉ nộ ái luyến. Chỉ có Tiêu Lãng là người vô cùng thấu hiểu ông lão, mới có thể nhận ra ông lão không phải là lạnh tanh, giữa hai hàng lông mày, trong ánh mắt ông lão, ngoài sự thương xót Tiêu Lãng, phần lớn toát ra sự lo lắng khôn nguôi.

Tiêu Lãng thấy, nét mặt đó của ông ngoại, không phải là sự áy náy về việc phán đoán sai lầm, chỉ huy thiếu hợp lý của ông, mà có vẻ giống như đang lo lắng cho tương lai, sự lo lắng vô cùng sâu sắc. Nhưng hiện giờ, tình thế rạng ngời như vậy, vụ án vượt ngục đã

được giải quyết một cách hoàn mỹ, “Kị sĩ u linh” bị thương nặng đã bị bắt, tổ chức chắc cũng sẽ làm theo lời hứa, khôi phục lại chức quyền cho *Người gác đêm*. Nỗi lo lắng này từ đâu tới chứ?

Tiêu Vấn Thiên hắng giọng, nói rành rọt: “Bây giờ tôi tuyên bố về quyết định của cấp trên. Qua biểu hiện xuất sắc của các học viên dự bị trong vụ án vượt ngục của trại tạm giam thành phố Nam An, cấp trên quyết định, bắt đầu từ ngày hôm nay, khôi phục lại hoạt động của tổ chức *Người gác đêm*.”

Tiêu Vấn Thiên đã giữ chức Giám đốc Sở Công an nhiều năm rồi, ông vận dụng rất khéo léo phương thức phát biểu của lãnh đạo. Lúc này đây, ông ngừng lại một lát, để cho học viên cơ hội bùng nổ tràng pháo tay giòn giã. Nhìn thấy đội ngũ *Người gác đêm* đầy vẻ vang này sắp được thành lập lại, điều này khiến cho tất cả các học viên đều vô cùng kích động.

Thực ra các thầy giáo hướng dẫn càng kích động hơn. Bởi vì các học viên không hề hay biết vì sao năm đó tổ chức *Người gác đêm* lại bị gián đoạn, Cho nên, họ cũng không biết được ý nghĩa thực sự của việc tổ chức *Người gác đêm* được khởi động lại. Và đối với các thầy giáo hướng dẫn, họ đã

dùng tâm huyết hơn mười năm qua của mình để chọn lựa từng người kế tục ưu tú, rồi lại dùng khoảng thời gian ba tháng để rèn luyện những người kế tục đó thành những nhân vật tinh anh, hỗ trợ họ lập nên chiến công hiển hách như vậy. Thật đúng là “Tầm chết mới nhả hết tơ, nển kia có tất mới khô lệ sầu”. Các học viên chính là niềm hy vọng của họ, cũng chính là niềm tự hào của họ.

“Biện pháp, tôn chỉ và phạm vi chức quyền của tổ chức vẫn dùng biện pháp, tôn chỉ và phạm vi chức quyền như trước năm 1997.”

Tiêu Vấn Thiên tiếp tục tuyên bố, “Căn cứ theo “Luật hình sự” và “Luật tố tụng hình sự” mới, tiến hành một số sửa đổi tương ứng về biện pháp và phạm vi chức quyền. Tổ chức do Tiêu Vấn Thiên đảm nhận chức vụ tổ trưởng, Tư Đồ Bá giữ chức tổ phó, Bác Nguyễn Mạn giữ vai trò cố vấn. Biểu hiện của hai đội trong cuộc thi đào thải vòng cuối cùng, các thầy giáo hướng dẫn đã bình bầu chấm điểm xong, đồng thời đã đào thải một học viên cuối cùng. Thành viên của tổ chức được sản sinh từ 12 thành viên hiện thời lọt vào vòng trong, phương thức sản sinh là sát hạch tổng hợp. Việc sát hạch sẽ do Sở

trình sát hình sự Bộ Công an cùng Bộ tài nguyên nhân lực cùng tiến hành tổ chức, quyết định sẽ tiến hành vào năm ngày sau. Những học viên qua được đợt sát hạch sẽ được vào biên chế cảnh sát và nhận huy hiệu thành viên tổ chức *Người gác đêm*, dựa theo quy định pháp luật để thực hiện chức năng.

Bây giờ đã bước vào thời đại bắt buộc sát hạch, chỉ cần tiến vào đội ngũ nhân viên công vụ, thì bắt buộc phải tiến hành cuộc sát hạch công bằng, công chính.” Tiêu Vấn Thiên bổ sung thêm, nói: “Nhưng cuộc sát hạch năm ngày sau, tuyệt đối không đơn giản chỉ là cuộc thi công chức, còn có rất nhiều cuộc thi liên quan đến kĩ năng chuyên ngành, tu dưỡng thường ngày và cả những phương diện khác. Theo kinh nghiệm của tôi, trong 12 người các bạn, chưa chắc có thể toàn bộ được ở lại, mọi người cần phải có sự chuẩn bị về tâm lý.”

Trong hội trường bắt đầu vang lên những tiếng bàn luận xôn xao.

Có một số học viên bắt đầu lo lắng cho tiền đồ của mình, là liệu có thể tiếp tục được ở lại hay không. Có một số người bắt đầu bàn tán tổ chức yêu cầu quá hà khắc. Trải qua cuộc huấn luyện và sát hạch như chốn địa ngục trong suốt ba tháng qua, 12 người này giờ đây đều là những nhân vật tinh anh, vậy mà vẫn còn cần phải sát hạch thêm nữa, thực sự khiến người ta khó hiểu. Có một số người chú ý thấy trong thông báo mà Tiêu Vấn Thiên tuyên bố, chỉ có ba nguyên lão là Tiêu Vấn Thiên, Tư Đồ Bá và Bác Nguyên Mạn dung nạp thành thành viên của tổ chức *Người gác đêm*, bởi vì ba người này vẫn giữ thân phận là cảnh sát, còn những thầy giáo hướng dẫn khác thì đã từ chức hoặc là chuyển ngành, cho nên các thầy giáo hướng dẫn khác cũng làm đúng theo pháp luật sau khi hoàn thành công tác bồi dưỡng huấn luyện, rời khỏi tổ chức *Người gác đêm*.

Tiêu Vấn Thiên quét một lượt 12 học viên đang ngồi trong hội trường, nói: “Hiện giờ tôi hy vọng mọi người đều có thể nghỉ ngơi đầy đủ, nghiêm túc chuẩn bị, mặc dù tôi cũng không biết các bạn nên chuẩn bị những gì, nhưng mọi người cần phải có sự đánh giá đối với con người mình trước đây, và có niềm kì vọng đối với tương lai đẹp đẽ, như vậy mới có thể không bị thất bại trong cuộc sát hạch. Tôi hy vọng mọi người đều có thể qua được đợt sát hạch, bởi vì tổ chức *Người gác đêm* có thêm một người là có thể thêm một phần sức

mạnh! Huống hồ hiện nay các bạn đều là rồng phượng giữa bao người, đều là những người trẻ tuổi ưu tú có thể vì sự ổn định hài hòa của xã hội phát huy ánh sáng chói lòa! Tôi hy vọng các bạn đều có thể ở lại!”

Sau tràng pháo tay, Tiêu Vấn Thiên nói tiếp: “Tổ các thầy giáo hướng dẫn, chỉ có ba người chúng tôi ở lại, những thầy giáo khác, tổ chức sẽ căn cứ theo tình hình cụ thể để quyết định xem có mời làm giáo viên thỉnh giảng để đến đây tiến hành dạy học hay không.”

Bác Nguyên Mạn đứng dậy, nói: “Mọi người vất vả rồi, thời gian năm ngày này, mọi người có thể trở về nhà nghỉ ngơi, tiện thể thăm người thân. Năm ngày sau, chúng ta gặp mặt nhau ở đây.”

Nói xong, ông lão liền đi ra khỏi phòng họp trước.

Hành động của Bác Nguyên Mạn khiến Tiêu Lăng chắc chắn về sự phán đoán của mình rằng ông ngoại đang trối nặng tâm tư. Cậu quyết định ngày mai sau khi về nhà sẽ hỏi ông ngoại thật tỉ mỉ.

Nhưng hiện giờ, mục đích quan trọng nhất của cậu chính là cần phải thực hiện lời hẹn với Lăng Mạc lúc đang gặp nguy hiểm tối hôm qua, cùng đi uống rượu với Lăng Mạc.

Các học viên đều đang thu dọn đồ, chuẩn bị rời khỏi đó, Tiêu Lăng ngằm ra hiệu bằng mắt với Lăng Mạc.

Lăng Mạc mỉm cười, khẽ gật đầu.

Khi Tiêu Lăng còn ở trường vẫn tự xưng là “Hoàng tử bia rượu thịt nướng”, vô cùng say mê cảm giác ăn uống ở vỉa hè.

Lúc này vừa vặn là đợt nghỉ ngày lễ Quốc khánh, những người rảnh rỗi không có việc gì mà cũng không đi du lịch bắt đầu nhớ đến hương vị của thịt nướng, cho nên cả một con đường bán đồ ăn vặt đã không còn một chỗ trống nào. Tiêu Lăng và Lăng Mạc đã thay bộ trang phục huấn luyện, mặc quần áo thường phục thoải mái, sánh vai nhau bước vào con phố ăn vặt. Hai người bọn họ tìm thấy được một góc hơi khuất rồi ngồi xuống, gọi một bình ba lít bia tươi và vài xiên thịt nướng.

Phần đầu, cánh tay của Tiêu Lăng và Lăng Mạc đều quán bằng trắng tinh, không tránh khỏi khiến cho những vị thực khách xung quanh đều đổ dồn ánh mắt vào. Hai người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, đều không kìm nổi bật cười. Làm gì có người nào bị băng bó thành

ra thế này mà còn chạy ra ngoài để ăn thịt nướng uống rượu chứ, rõ ràng là hai kẻ háu ăn trốn từ trong bệnh viện ra đây để vui thú mà! Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, ngum bia lạnh chui vào trong bụng, khiến cho Tiêu Lăng rung mình một cái.

"Đã thật!" Tiêu Lăng chùi bọt bia dính bên mép, nói: "Chúng ta thế này cũng coi là một chén tiêu tan mỗi oán thù nhỉ?"

"Cậu chẳng phải nói việc đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho tôi sao?" Lăng Mạc Cố tình nhắc nhở.

Tiêu Lăng nói: "A, đúng vậy! Sự việc này là vấn đề nguyên tắc, mối ân thù của chúng ta không thể tiêu tan."

"Thực ra, tôi thật sự không phải cố ý lừa gạt Đường Đang Đang."

Lăng Mạc nói, "Chỉ là tôi không biết nên giải thích như thế nào."

"Cậu muốn nói cậu cũng là bị nhầm lẫn phải không?" Tiêu Lăng nói về bán tín bán nghi, "Đường Đang Đang nói cậu chính là người Nam Khẩu thành phố Nam An, cậu còn có thể không biết ở khu Nam Khẩu có một quần thể kiến trúc mẫu đó sao?"

Lăng Mạc giơ tay ra, nói: "Mặc dù hộ khẩu của tôi ở đó, thật ra tôi chỉ sống ở Nam Khẩu có một tuần. Tôi không thể chịu được người trong nhà, cho nên chạy ra ngoài. Nơi mà tôi lẫn lộn trước đây không phải ở Nam Khẩu. Hơn nữa, quần thể kiến trúc đó lại ẩn mật như vậy, tôi thật sự chưa từng nhìn thấy."

"Vậy cậu nói cậu đã từng đi đến Đông Lâm? Cậu chẳng phải là vẫn luôn ở Nam An sao?" Tiêu Lăng vẫn bán tín bán nghi.

Trên mặt Lăng Mạc hiện ra nét sượng sùng, nói: "Lúc chín tuổi tôi mới đến Nam An. Những sự việc trước đó, thật sự không muốn nói với bất cứ ai. Xin lỗi, Tiêu Lăng."

Tiêu Lăng tính tình thẳng như ruột ngựa, cậu quan sát lời nói sắc mặt, cảm thấy câu nói này của Lăng Mạc thật sự không giống như đang nói dối. Hơn nữa, cậu lại nghĩ ngay ra, nếu như Lăng Mạc thật sự muốn lừa gạt tổ *Chiến ược* bọn họ, tại sao về sau lại giúp Tiêu Lăng, để cậu được ở lại tổ chức chứ? Không chừng cậu ta thật sự có điều khó nói thì phải. Thế nên, cậu đưa ra câu hỏi cuối cùng trong lòng mình: "Cậu nói cậu tìm thấy bức ảnh đó, là bởi vì một con chó lang thang sao? Lẽ nào trí nhớ của cậu lại có thể tốt đến độ chỉ nhìn thấy con chó một lần mà cũng ghi nhớ sao?"

Lăng Mạc cười khở nảo một tiếng, uống cạn bia trong cốc của mình, nói: “Không phải là trí nhớ tốt, mà là tôi cảm thấy bản thân mình cũng gần giống như con chó đó.”

Nét mặt thê lương của Lăng Mạc và câu nói này trực tiếp đã khơi dậy lòng trắc ẩn của Tiêu Lăng. Lúc này đây, cậu đã quyết định tin tưởng Lăng Mạc.

“Được rồi, được rồi, ai cũng đều có những sự việc không muốn hồi tưởng lại. Quay trở lại đề tài chính, cậu đã cứu tôi một mạng, ly này tôi mời cậu.” Tiêu Lăng lại rót đầy một ly, uống một hơi.

Lăng Mạc không nói gì, lặng lẽ lại uống cạn thêm một ly.

“Không biết tôi liệu có thể có một ngày cũng đánh đấm giỏi giống như “Kị sĩ u linh” không.” Tiêu Lăng cố tình chuyển đề tài, nói: “Hắn thật sự quá lợi hại.”

“Cậu chẳng phải nói khi thời hạn ba tháng vừa đến, cậu sẽ rời khỏi đây sao?” Lăng Mạc nhìn chăm chăm vào xiên thịt đang cầm trên tay, nói: “Nếu rút lui thì không có kịch hay rồi.”

Tiêu Lăng cúi đầu suy ngẫm giây lát, nói: “Không biết tại sao, thật không ngờ tôi đã quên đi suy nghĩ muốn rút lui rồi.”

Lăng Mạc cười ha ha.

Tiêu Lăng tuốt một xiên, nhai ngấu nghiến, nói: “Dù sao vẫn còn năm ngày, để tôi nghĩ thêm rồi quyết định sau. Bây giờ điều trước tiên cần phải làm rõ chính là, tại sao ông ngoại tôi lại cứ rầu rầu không vui.”

Rõ ràng Lăng Mạc cũng nhận ra nét không vui của Bác Nguyễn Mạn trong cuộc họp, nói: “Là bởi vì lão tía phân tích sai sao?”

“Sai à? Sai cái gì?” Tiêu Lăng lại uống một ly, nói: “Ý cậu muốn nói là sự phân tích về hành tung của “Kị sĩ u linh” sao? Cậu cho rằng ông ngoại tôi đã sai? Cậu không được nhận định như vậy.”

Lăng Mạc đặt xiên thịt xuống, ngồi thẳng lưng, chăm chú lắng nghe Tiêu Lăng phân tích.

Tiêu Lăng nói rành rọt: “Cậu đổi vị trí để suy nghĩ một chút. Nếu như cậu là ông ngoại của tôi, sự thật bày ra trước mắt cậu là, vị trí của A rất rõ ràng, vị trí của B không rõ ràng. Trong tổ chức rất có khả năng có tai mắt của “Kị sĩ u linh”, hoạt động của tổ chức, “Kị sĩ u linh” đều có thể nắm được trước. Lực lượng cảnh sát chỉ có ngần đó.

Bây giờ, cậu phải đưa ra quyết định, làm thế nào để tiến hành bao vây sào huyệt."

Lăng Mạc nhún vai, bày ra bộ dạng mong muốn được nghe tỉ mỉ, chứ không trả lời Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nói tiếp: "Nếu như ông ngoại lựa chọn A, "Kị sĩ u linh" rất có khả năng đi giết B. Nếu như ông ngoại lựa chọn B, vậy thì "Kị sĩ u linh" có thể càng thuận tiện để đi giết A. Nếu như ông ngoại chia đều lực lượng cảnh sát ra làm hai, A và B quả thực đều có khả năng bắt được, nhưng "Kị sĩ u linh" tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Đào phạm đã bị bắt lại hết rồi, do đó "Kị sĩ u linh" sẽ không xuất đầu lộ diện, hoặc là sẽ thực hiện một vụ án càng lớn hơn, chúng ta càng không thể nào nắm bắt được. Nói một cách khác, bất luận ông ngoại làm thế nào, đều là không thể nào bắt được "Kị sĩ u linh". Nếu so với những tên đào phạm chạy trốn khác, sự uy hiếp của "Kị sĩ u linh" càng lớn hơn. Hẳn không chỉ uy hiếp đến tính mạng của người khác, mà còn uy hiếp đến sự tôn nghiêm của pháp luật.

"Ý cậu là, hành vi tự ý hành động của chúng ta, thật ra Bác lão tía đã sớm dự liệu được rồi, thậm chí có thể nói, là do Bác lão tía một tay lên kế hoạch?" Lăng Mạc nói.

Tiêu Lăng mỉm cười đầy vẻ thần bí, nói: "Với sự thông minh tài trí của ông ngoại, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc một ván cờ có thể thắng lợi hoàn toàn, để nhận được kết quả tệ hơn."

Lăng Mạc như chợt bừng hiểu ra, gật đầu: "Lúc trước cậu nói với tôi cậu nghi ngờ tôi là kẻ nội gián, tôi còn cảm thấy rất không phục. Hôm đó, khi lần đầu tiên Bác lão tía hẹn gặp riêng hai người chúng ta, tôi đã thể hiện rõ thái độ của mình, Bác lão tía tuyệt đối không cho rằng tôi là kẻ nội gián. Cho nên, tía biết tôi đi đến chỗ B, cố ý để tôi đi."

Tiêu Lăng nói tiếp: "Ừ m! Qua những lời nói của lão tía ở cuộc họp lần đó có thể thấy, chính là nói rõ với nội gián", chúng ta sẽ đi đến chỗ A! Chúng ta muốn bắt A và "Kị sĩ u linh"! Điều này rõ ràng chính là muốn đẩy "Kị sĩ u linh" đi đến chỗ B. Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi đã ở lại tranh luận với ông ngoại, ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã cảm thấy ông ngoại tỏ ra rất tự tin. Nhưng, trong cuộc tranh luận sau đó, trên thực tế, ông ngoại không hề chiếm thế thượng phong. Vậy thì, sự tự tin của ông đến từ đâu chứ? Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt rồi,

ông tự tin về hành vi tôi sẽ vi phạm quyết định của tổ chức, lên tự ý hành động. Ông hiểu tôi quá rõ. Cậu nghĩ xem, nếu như ông ngoại không để cho hai đứa bọn mình đi, lại biết được hai đứa bọn mình chắc chắn sẽ đi, hai đứa bọn mình có bản lĩnh dễ dàng thoát ra khỏi căn cứ như vậy sao?”

“Nhưng, Bác lão tía tại sao lại không thể phái thêm một số người để giúp đỡ cậu chú?” Lăng Mạc nói, “Mà lại ngầm cho phép cậu một mình đến giúp tôi.”

Tiêu Lăng nói: “Theo tôi thấy, để mặc cho hai đứa chúng ta tự ý hành động là bởi vì ngoài hai chúng ta thì ông ngoại không có ai có thể tin tưởng được nữa. Ông ngoại bắt buộc phải dùng thực lực của hai người chúng ta để đánh cược một phen. Vì sao lại huy động toàn bộ đội ngũ đông đảo như vậy đi đến thành phố Biển ư? Đây rõ ràng là một chiêu lựu đạn khói mà.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Lăng Mạc cười nhạt, nói: “Tôi không cảm thấy Bác lão tía lại tin tưởng tôi như vậy. Nhưng, ngay cả những người bạn già cùng chiến đấu bao nhiêu năm như vậy, Bác lão tía cũng không thể tin tưởng được sao?”

“Trong quá trình cuộc trò chuyện của tôi với ông ngoại. tôi cũng nêu ra câu hỏi liệu kẻ nội gián có khả năng là thầy giáo hướng dẫn hay không. Ông ngoại không có căn cứ để biện hộ cho các thầy giáo hướng dẫn, chỉ nói là cá nhân ông tin tưởng họ.” Tiêu Lăng nói, “Qua đó tôi có thể nhận ra, thật ra trong lòng ông ngoại không hề tin tưởng họ. Ông ngoại tuyệt đối tin tưởng tôi, còn về cậu, ông cũng không dám chắc. Nhưng có một điều ông có thể chắc chắn, nếu như cậu là kẻ nội gián, đi thông báo quyết định hành động của tổ chức *Người gác đêm*, vậy thì “Kị sĩ u linh” sẽ càng dễ rơi vào bẫy, bị tôi bắt sống; nếu như cậu không phải, vậy thì hành vi tự ý hành động của cậu tất nhiên sẽ giúp đỡ được cho tôi.”

“Hiểu rồi, chiêu này gọi là thuận theo lẽ tự nhiên nhỉ. Nếu như tôi thật sự là nội gián, kẻ nội gián tôi đây cũng sẽ bị cậu xử lý luôn rồi.” Lăng Mạc nói, “Nhưng, Bác lão tía đã đánh giá thấp năng lực của “Kị sĩ u linh” rồi.”

“Bây giờ xem ra, “Kị sĩ u linh” đúng thật là rất sáng suốt.” Tiêu Lăng nói, “Trong từng vụ án mà hắn làm, luôn nguy trang việc giết người thành tự sát hoặc là sự cố ngoài mong muốn, sự tồn tại của hiện

tượng này vẫn có thể khiến cho những vị bác sĩ pháp y hoặc những người cảnh sát giỏi phát hiện ra được. Điều này khiến cho cảnh sát đánh giá thủ pháp của “Kị sĩ u linh” rất nghiệp dư, từ đó nói lỏng sự cảnh giác đối với hắn. Ngoài ra, hắn lại đạt được mục đích gây ảnh hưởng và tạo nên danh tiếng giữa cộng đồng mạng. Một mặt, hành động của hắn khiến hắn nổi danh, nhận được sự ủng hộ và khen ngợi của cư dân mạng; mặt khác, hắn lại tạo được sự đánh giá thấp của cảnh sát đối với hắn.”

“Chính là bởi vì như vậy, Bác lão tía đã đánh giá thấp năng lực của “Kị sĩ u linh”. Tía vốn tưởng rằng cậu được Tư Đồ Bá tận tâm dạy dỗ, lại mang theo súng là đủ để chế ngự “Kị sĩ u linh”.” Lăng Mạc gật đầu, chậm rãi nói: “Lão tía không nói cho cậu mục đích, giả vờ quan điểm không nhất quán với cậu, khiến cho cậu cố gắng để thắng ông, như vậy mới có thể phát huy được tiềm năng của cậu. Bác lão tía thật là bỏ nhiều tâm huyết.”

“Hành động thuận lợi như vậy, thành công như vậy, chúng ta cũng chỉ bị thương nhẹ”, Tiêu Lăng nói, “Cho nên, tôi mới cảm thấy băn khoăn vì sao ông ngoại lại lo lắng khôn nguôi như vậy.”

“Tôi đoán, tía đang lo ngại về kẻ nội gián trong nội bộ chúng ta, cần phải loại trừ như thế nào.” Lăng Mạc một hơi uống hết ly của mình.

Tiêu Lăng day day huyết thái dương, nói: “Tôi cũng nghĩ đến vấn đề này. Nhưng, đây không được tính là vấn đề chứ? Tôi đoán, cuộc sát hạch năm ngày sau phần lớn chính là nhằm vào điều này. Các thầy giáo hướng dẫn có thân phận không phải là cảnh sát đều không trực tiếp tham gia vào tổ chức *Người gác đêm* mới, tôi nghĩ cũng là vì lý do này. Tổ chức đã coi trọng như vậy, vậy thì kẻ nội gián này chắc không khó loại trừ chứ nhỉ? Hơn nữa, “Kị sĩ u linh” đã bị bắt, kẻ nội gián này có lẽ cũng không có khả năng phạm tội nữa. Thêm nữa, đợt “Kị sĩ u linh” tỉnh dậy, tất cả chân tướng sự việc sẽ được rõ ràng. Ông ngoại sao lại phải tự làm khó bản thân mình như vậy chứ?”

Cả hai người đều trầm mặc.

“Cậu cảm thấy chỉ đơn giản là vấn đề kẻ nội gián sao?” Lăng Mạc rầu rầu nói.

Tiêu Lăng không trả lời, mà trầm ngâm suy nghĩ.

Lăng Mạc lại uống cạn một ly, thông thả nói: “Tôi hỏi cậu mấy vấn đề. Thứ nhất, “Kị sĩ u linh” đã muốn giết chết tất cả các tội phạm vượt ngục, vậy thì tại sao không giết luôn bọn họ sau khi họ mới trốn thoát chứ? Nếu như số người trốn thoát quá đông, khung cảnh hỗn loạn, “Kị sĩ u linh” không biết ra tay từ đâu, thông qua cuộc điều tra cho thấy sau khi chạy trốn, “Kị sĩ u linh” đi cùng với A hoặc là B một khoảng thời gian. Thân thủ của hắn tốt như vậy, tại sao lại không giết luôn lúc đó? Chẳng phải là giảm bớt cho hắn được bao nhiêu phiền phức sao? Thứ hai, kế hoạch vượt ngục của “Kị sĩ u linh” là được xây dựng trên hành động một chiếc xe tải đâm vào bức tường vây của trại tạm giam, hơn nữa có điều kiện bắt buộc chính là hiểu rõ được người trạm trưởng đã thay đổi quy trình thao tác của trại tạm giam. Một kế hoạch cần mật chu đáo như vậy, cần phải có sự phối hợp hỗ trợ từ bên ngoài, lẽ nào chỉ một tên nội gián là có thể làm được sao? Thứ ba, “Kị sĩ u linh” không chỉ lần nào cũng đều có thể biết được phương hướng hành của chúng ta, thậm chí còn có thể tìm kiếm được vị trí chính xác trong phương hướng này trước cả chúng ta. Phương hướng nghiên cứu rất khó, định vị chính xác cũng không hề đơn giản. Đây không thể nào là một kẻ nội gián hoặc là một “Kị sĩ u linh” có thể độc lập làm được.”

Kể từ khi Tiêu Lăng quen biết với Lăng Mạc đến nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy Lăng Mạc nói được cả một đoạn thoại hoàn chỉnh. Trước đây, ấn tượng mà Lăng Mạc đem lại cho Tiêu Lăng chính là cô độc quái gở, u tối, lạnh lùng, kiệm lời. Nhưng đoạn thoại mà Lăng Mạc vừa mới nói đây như thể đã lật mở tám vãi bịt chặt đôi mắt Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng vô cùng hưng phấn, nói: “Nếu như câu hỏi tôi từng câu hỏi riêng biệt, tôi không có cách nào để trả lời, nhưng kết hợp những câu hỏi phía sau của cậu lại, tôi đã biết được ý của cậu. “Kị sĩ u linh” không giết ngay A hoặc B lúc đầu, là bởi vì hắn vẫn chưa nhận được mệnh lệnh. Kết hợp với những câu hỏi phía sau của cậu có thể nhận ra, “Kị sĩ u linh” có lẽ là một thành viên của một tổ chức tội phạm. Vậy thì, vụ án trốn trại là nhiệm vụ đầu tiên mà hắn tiếp nhận, nhiệm vụ này không có mệnh lệnh giết người, cho nên hắn không giết ngay khi mới trốn thoát. Theo như tình báo của anh trai tôi, sau khi hắn trốn thoát, đã đi đến Đông Bắc, sau đó lại quay trở về. Điều

này chứng tỏ, sau khi hấn đến Đông Bắc nhận lệnh, nhận được mệnh lệnh thứ hai, đó chính là giết chết những tên tội phạm trốn thoát này. Bởi vì có tổ chức cho nên không đơn giản chỉ là một kẻ nội gián, một tên “Kị sĩ u linh”, có nhiều người hợp tác, lại ở chỗ tối, kỷ luật nghiêm minh, các bước rõ ràng, cho nên mới có thể lập nên được một kế hoạch kín kẽ như vậy, mới có thể định vị chuẩn xác vị trí như vậy, mới có thể gây nên được ảnh hưởng xã hội.”

“Nhưng, vì sao có tổ chức mà bọn chúng không trực tiếp phái người đến phía bên ngoài trại tạm giam cạy lan can ra, mà lại bắt A và B mạo danh cảnh sát mạo hiểm lần trốn ra ngoài để cạy chứ?” Lăng Mạc hỏi.

Tiêu Lăng nói: “Rất rõ ràng, họ muốn cảnh sát đặt đối tượng nghi ngờ là kẻ lên kế hoạch vào A hoặc B. Nếu như có người cạy ở phía bên ngoài, trọng điểm trình sát điều tra của cảnh sát chắc chắn sẽ là người bên ngoài cạy phá lan can. A và B đúng là mạo hiểm, nhưng ngộ nhỡ A và B thất bại, bọn họ vẫn có thể có đường lùi, chính là để người của mình tự đi cạy phá.”

Khoé miệng Lăng Mạc khẽ nhếch lên, nét mặt tỏ ra kiêu ngạo, nói: “Tội phạm có tổ chức, điều này chính là lí do mà Bác lão tía lo lắng thì phải.”

“Cũng không đến nỗi như vậy chứ?” Tiêu Lăng tiếp tục tuốt một xiên thịt, nói: “Tà không át được chính! “Kị sĩ u linh” bây giờ đang hôn mê, nhưng không phải là người thực vật! Hấn chẳng qua cũng chỉ là mất quá nhiều máu thôi. Một khi được chữa trị thích đáng, “Kị sĩ u linh” đương nhiên sẽ tỉnh lại trong mấy ngày tới, vậy thì, tấm mạng che mặt của tổ chức này cũng sẽ dần dần bị vén lên thôi. Có cảnh sát Nam An, có tổ chức *Người gác đêm* chúng ta, có vết loét hoại tử nào cũng đều có thể khoét hết đi được. Nhưng, trong tổ chức của mình xuất hiện kẻ nội gián, trước khi moi ra được, ông ngoại đúng là sẽ thấy phiền não.”

“Cũng phải.” Lăng Mạc phụ họa một câu. Cả hai người tiếp tục ăn uống say sưa.

“Nhưng... nếu như “Kị sĩ u linh” bị giết người diệt khẩu thì sao?” Lăng Mạc đột nhiên trợn trừng mắt.

Tiêu Lăng lập tức ngừng nhai: “Không... không phải chứ? Cảnh sát đã điều nhiều người đến canh gác ở bệnh viện rồi.”

“Đề phòng một người thì có thể đề phòng cả một nhóm người thì sao?” Thần sắc Lăng Mạc đã thay đổi.

Cả hai người nhìn nhau một lúc, không hẹn mà cùng ném que tre đang cầm trong tay xuống, cùng lao về phía chiếc xe của Tiêu Lăng đang đỗ gần đó.

Tiêu Lăng và Lăng Mạc phanh gấp xe trước cổng chính của bệnh viện, cả hai nhảy xuống khỏi xe ô tô. Ở cổng chính của bệnh viện rơi tán mận một số vật kim loại, mảnh vụn của kính và chất liệu nhựa, xung quanh còn có người đang chỉ trở vào cổng bệnh viện. Xem ra, ở đây vừa mới xảy ra sự cố gì đó.

Điều này khiến cho trái tim hai cậu chột giật nảy mình.

Hai người không kịp để tâm đến điều gì, cứ thế lao lên phòng cấp cứu ở tầng 2 tòa lầu - phòng bệnh ICU cấp cứu đang giam giữ “Kị sĩ u linh”. So với điềm báo không lành trong lòng Tiêu Lăng, ở đây yên tĩnh hơn nhiều.

Hành lang sạch sẽ gọn gàng, ở cửa ICU, có mấy cảnh sát vũ trang đang đứng ngay ngắn, còn có cả Nhiếp Chi Hiên nhận lệnh của tổ chức *Người gác đêm* phối hợp giám sát phòng bệnh.

Nhìn thấy nét mặt thản nhiên của Nhiếp Chi Hiên, trái tim của Tiêu Lăng và Lăng Mạc ngay lập tức được thả lỏng.

“Sao các cậu lại đến đây?” Nhiếp Chi Hiên ngạc nhiên, đang ngồi trên ghế liền đứng bật dậy, dùng đôi chân giả mà mọi người hoàn toàn không hề nhận ra đi đến bên cạnh hai người. “Ở đây đều ổn cả chứ?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không sao mà.” Nhiếp Chi Hiên tỏ ra khó hiểu đối với biểu hiện hoảng hốt lo lắng của hai chàng trai.

“Tôi muốn qua xem hắn.” Sau khi được Nhiếp Chi Hiên giới thiệu, Tiêu Lăng đi qua cổng chính có cảnh sát canh giữ, đi vào phòng bên trong.

Phòng bên trong là một phòng bệnh vô trùng hình thức bịt kín, thông qua sự ngăn cách của một tấm kính lớn, có thể nhìn rõ được tình hình ở gian bên trong. “Kị sĩ u linh” nằm ở giữa chiếc giường, không hề nhúc nhích. Trên mặt đeo một mặt nạ dưỡng khí trong suốt, trên cánh tay trái để ra bên ngoài chần còn cắm ống nhựa mềm, đây chính là đường tĩnh mạch để thuận tiện cho việc tiến hành tiêm tĩnh mạch bất cứ lúc nào.

“Trên người “Kị sĩ u linh” vẫn còn cắm rất nhiều dây dợ, kết nối với chiếc máy theo dõi bệnh nhân để ở bên cạnh. Các con số và bước sóng trên máy theo dõi đều ổn định, xem ra mạng sống của hắn rất ổn định. Có lẽ là sau đợt trị liệu này, không quá hai ngày, “Kị sĩ u linh” sẽ tỉnh dậy thôi.”

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Nhiếp Chi Hiên dùng bàn tay giả vỗ vào vai Tiêu Lãng, nói: “Âm lượng của máy theo dõi đã được điều chỉnh đến mức to nhất, các cổng giác cảm, ngoài đặt ở phòng bác sĩ trực ban, ở trên tay tôi cũng có. Một khi dấu hiệu sinh tồn của hắn xuất hiện sự bất thường, đầu báo động của máy theo dõi bệnh nhân sẽ báo động, chúng tôi cũng sẽ phát giác ra ngay lập tức.”

Nhìn thấy những con số màu xanh lục ổn định, Tiêu Lãng dù không hiểu gì về y học cũng cảm thấy yên tâm, cùng với Lãng Mạc và Nhiếp Chi Hiên ngồi xuống hàng ghế liền ở cửa ICU.

“Sao đầu anh lại nhể nhại mồ hôi thế?” Tiêu Lãng hỏi Nhiếp Chi Hiên. Nhiếp Chi Hiên bỏ mũ ra, lau giọt mồ hôi trên trán, bật cười ha ha, nói: “Vừa rồi xảy ra sự cố.”

“Sự cố ư?” Tiêu Lãng giật mình, nhưng cậu nhanh chóng nhớ đến những con số ở trên máy theo dõi bệnh nhân, liền lập tức thả lỏng.

“Nửa giờ đồng hồ trước, ở cổng chính của bệnh viện, xảy ra một vụ tai nạn giao thông.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Một chiếc xe ô tô con và một chiếc xe ba bánh đâm vào nhau. Có lẽ là chiếc xe ba bánh không bật đèn, hơn nữa chiếc xe ba bánh đã chở quá trọng tải, có tới sáu, bảy người nông dân ngồi trên đó.”

“Có nghiêm trọng không?” Tiêu Lãng hỏi.

“Nghiêm trọng thì không nghiêm trọng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng chiếc xe ba bánh bị lật đổ, sáu, bảy người đều bị thương ở những mức độ khác nhau. Người bị nặng nhất trên đầu khâu mười mấy mũi.”

“Vậy thì cũng không liên quan gì đến anh mà.” Lãng Mạc nói.

Nhiếp Chi Hiên cười tự trào, nói: “Người học ngành y, y giả nhân tâm mà, nhìn thấy người bị thương, tôi sẽ phải chú ý. Lúc đó khá nhiều người bị thương, bởi vì bây giờ đã muộn rồi, bác sĩ trực ban có hạn, các bác sĩ và y tá ở tầng này đều đến hỗ trợ. Nhưng thật không ngờ, người lái chiếc xe hơi lại khá ngang ngược, hai bên đã đánh nhau ngay ở sảnh bệnh viện. Để ngăn cản tình hình diễn biến

xấu hơn, rất nhiều người đều đến khuyên nhủ. Vốn đã bị thương rồi, không ai dám bảo đảm là không xảy ra sự cố gì nữa. Tôi thấy có bao nhiêu người cảnh sát đang đứng, nếu không đi đến dàn hoà, e rằng dân chúng sẽ nói chúng ta không có hành động gì, cho nên tôi đã kéo một người cảnh sát đi khuyên nhủ.”

“Cho nên đã chạy đến độ toát cả mồ hôi đầu như thế này à?” Tiêu Lãng nói về giễu cợt.

Lãng Mạc thì lại thấp thoáng cảm thấy có điều gì đó không ổn, nói: “Sau đó thì sao?”

Khuyên nhủ họ tách được ra rồi, sau khi băng bó xong xuôi thì hai bên đều đi, chắc là đi đến đội cảnh sát hình sự nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy ở phía này tầng hai có động tĩnh gì không?” Lãng Mạc hỏi.

Nhiếp Chi Hiên nhìn cảnh sát ở hai bên chỗ cổng chính ICU.

Một người cảnh sát nói: “Không có gì, rất yên tĩnh.”

Một người cảnh sát khác nói: “Ồ, trong khoảng thời gian đó có một người y tá tiến vào tiêm thuốc cho hắn.”

“Cái gì?” Tiêu Lãng và Lãng Mạc cùng hét lên.

“Sao vậy?” Người cảnh sát nói, “Theo như lời dặn dò của bác sĩ, lúc này đúng là cần phải tiêm một mũi. Hơn nữa, y tá còn đeo thẻ chứng nhận mà Sở Công an của chúng tôi phát cho.”

“Chẳng phải anh nói bác sĩ và y tá ở tầng này đều chạy xuống dưới lầu để hỗ trợ sao?” Trái tim Tiêu Lãng chợt lạnh ngắt.

“Đúng vậy. Người cảnh sát nói, “Có khả năng là để lại một người.”

“Nếu như vụ tai nạn giao thông này là do có người lên kế hoạch, mục đích chính là dụ cho tất cả các bác sĩ và y tá đều chạy đi, sau đó nhân lúc tầng 1 đang hỗn loạn lên lấy giấy chứng nhận, nhân lúc tầng 2 không có ai trà trộn vào trong phòng bệnh thì sao?” Lãng Mạc hạ thấp giọng nói với Tiêu Lãng.

Nhiếp Chi Hiên cũng nghe thấy, nói: “Không phải chứ, máy theo dõi bệnh nhân vẫn bình thường mà.”

“Đến giờ tiêm rồi.” Một người y tá đeo giấy chứng nhận, bê một khay dùng để tiêm thuốc đi đến cổng chính.

“Chẳng phải là đã tiêm rồi sao?” Người cảnh sát nói.

“Tiêm rồi ư?” Y tá rút từ trong túi áo ra một quyển sổ ghi chép, từ từ lật giở.

Ba người cùng nhìn nhau, cảm giác như tất cả những sợi lông trên người đều dựng đứng cả lên. Ba người không hẹn mà cùng chạy vào ICU, cách một bức tường kính nhìn “Kị sĩ u linh” đang nằm ở bên trong.

“Kị sĩ u linh” vẫn không hề nhúc nhích. Con số ở trên máy theo dõi bệnh nhân vẫn ổn định như cũ.

“Lẽ nào là do chúng ta đã nghĩ quá nhiều rồi?” Tiêu Lăng lẩm bẩm. Ba người đứng ở trước tấm kính một lúc, đột nhiên, Nhiếp Chi Hiên hoảng hốt kêu lên: “Không xong rồi! Có thêm một sợi dây!”.

“Dây gì?” Tiêu Lăng vẫn chưa kịp phản ứng lại, Nhiếp Chi Hiên cử động chiếc chân giả lao vào trong phòng bệnh vô trùng.

Dõi theo bàn tay giả không được linh hoạt lắm của Nhiếp Chi Hiên, Tiêu Lăng và Lăng Mạc nhìn rất rõ, Nhiếp Chi Hiên lần ra được một sợi dây dài màu đen. Sợi dây dài này liên kết với rất nhiều sợi dây dính trên người “Kị sĩ u linh”, điểm ở cuối cùng là liên kết vào một chiếc hộp nhỏ màu đen.

Có thể đoán được trong chiếc hộp nhỏ màu đen này đã cài đặt một chương trình, có thể thông qua các loại kích điện để truyền tải tín hiệu dấu hiệu sinh tồn giả đến máy theo dõi bệnh nhân, ngụy tạo ra một tín hiệu dấu hiệu bình thường. Máy theo dõi không phải là bộ não con người, không thể nào biết phân biệt thật giả, cho nên không hề phát ra bất cứ âm thanh báo động nào.

Vì sao lại phải kết nối với cái này?

Dễ dàng có thể nhận được ra.

Bàn tay lành lặn của Nhiếp Chi Hiên run rẩy sờ vào động mạch cảnh của “Kị sĩ u linh”, bàn tay giả còn lại thì thận trọng lật mí mắt của “Kị sĩ u linh”. Mặc dù trên cơ thể “Kị sĩ u linh” lúc này vẫn còn chút hơi ấm, không nhận ra điều gì khác thường, Nhiếp Chi Hiên cũng không thể nào nhận ra sự thay đổi của đồng tử từ đôi mắt loạn sắc tố mỏng mắt. Nhưng từ phần mạch không hề có chút động tĩnh nào của hần và mắt trắng trợn ngược, còn cả hàm răng cắn chặt, hần đã lìa khỏi cội trần rồi. Hơn nữa, trước khi chết, đã phải chịu đựng nỗi đau đớn cùng cực.

“Mau báo cáo với bộ chỉ huy!” Nhiếp Chi Hiên quay người, lao ra khỏi cửa phòng bệnh, hét lên với những người canh sát đã ngăn

người đờ đẫn ở cửa. Trong nét mặt của anh tràn ngập sự kinh hãi và áy náy.

Sau khi cảm giác kinh ngạc đã qua, Tiêu Lãng và Lăng Mạc cảm thấy vô cùng ử dột.

Đây là một hành động diệt khẩu được lên kế hoạch hết sức tỉ mỉ không hề có chút sơ hở nào, khiến người ta sợ hãi kinh ngạc không thốt nên lời. Cho dù Tiêu Lãng cậu và Lăng Mạc cùng ở đó, cũng không dám đảm bảo “Kị sĩ u linh” không bị giết hại.

Tiêu Lãng và Lăng Mạc đứng ở hai bên giường bệnh, quan sát khắp trên dưới, hy vọng có thể tìm thấy được chút manh mối gì để phá án. Nhưng, hiện trường ngoài hộp đen nguy trang dấu hiệu sinh tồn thì chỉ còn cái xác đang dần dần cứng lại, hình như chẳng để lại thứ gì cả.

Đúng vậy, đã lập mưu kế tỉ mỉ đến như vậy, đương nhiên sẽ không để lại thứ gì cả.

“Một người biết thôi miên, vẫn cứ bị người khác làm cho vĩnh viễn nhắm mắt. Bất luận thế nào, chúng ta cũng đều đã từng giao đấu với nhau, bắt tay một cái coi như vĩnh biệt nhé.” Tiêu Lãng vừa lẩm nhẩm vừa lấy bàn tay phải của “Kị sĩ u linh” ra khỏi chăn, khẽ nắm lấy.

Khi hai tay vẫn chưa bắt vào nhau hẳn, lại nhìn thấy một mảnh giấy cuộn tròn rơi ra từ trong lòng bàn tay “Kị sĩ u linh”.

Tiêu Lãng và Lăng Mạc vội vàng nhặt tờ giấy lên, mở ra xem, hai người vô cùng kinh hãi, bốn mắt nhìn nhau. Trên mảnh giấy in ba chữ đánh máy: “*Người gác đêm.*”

(Còn nữa)